

பொதுத்தமிழ்

(செய்யுள் – உரைநடை – துணைப்பாடம்)

மேல்நிலை – இரண்டாம் ஆண்டு

பகுதி I – தமிழ்

பாடநூல் மேம்பாட்டுக் குழுவின் பரிந்துரையின்
அடிப்படையில் திருத்தப்பட்டது.

தமிழ்நாடு அரசு
இலவசப் பாடநூல் வழங்கும்
திட்டத்தின் கீழ் வெளியிடப்பட்டது.
(விற்பனைக்கு அன்று)

தீண்டாமை ஒரு பாவச்செயல்
தீண்டாமை ஒரு பெருங்குற்றம்
தீண்டாமை மனிதத்தன்மையற்ற செயல்

தமிழ்நாடு பாடநூல் மற்றும்
கல்வியியல் பணிகள் கழகம்
கல்லூரிச் சாலை, சென்னை – 600 006.

© தமிழ்நாடு அரசு

திருத்திய பதிப்பு – 2007

மறுபதிப்பு – 2017

குழுத் தலைவர்

முனைவர் இரா. கு. நாகு

(தமிழ்த்துறைத் தலைவர் – ஓய்வு மாநிலக் கல்லூரி)

169, சிரீதரன் தெரு, அய்யாவு குடியிருப்பு

சென்னை – 600 029.

மேலாய்வாளர்கள்

முனைவர் மொ. குணசேகரன்பிள்ளை

முதுகலைத் தமிழாசிரியர்

கொமரப்பா செங்குந்தர் மேல்நிலைப்பள்ளி

சென்னிமலை – 638 051

ஈரோடு மாவட்டம்

முனைவர் கோ. பெரியண்ணன்

தலைமையாசிரியர் (ஓய்வு)

9A மேக்மில்லன் குடியிருப்பு

நங்கைநல்லூர்

சென்னை – 600 061

முனைவர் திருமதி வில்லி தி. ஸ்டீவர்ட்

தமிழ்த்துறை

தூய கிறித்தோபர் கல்வியியல் கல்லூரி

வேப்பேரி, சென்னை – 600 007

நூல் ஆசிரியர்கள்

முனைவர் இ. கோமதிநாயகம்

முதுகலைத் தமிழாசிரியர்

அரசு மகளிர் மேல்நிலைப்பள்ளி

வில்லிவாக்கம்

சென்னை – 600 049

புலவர் தங்க. அன்புவல்லி

தலைமையாசிரியை

அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி

இராசாமடம்

தஞ்சை மாவட்டம்

புலவர் ச. மகாலிங்கம்

தலைமையாசிரியர்

அரசு உயர்நிலைப்பள்ளி

சேங்காலிபுரம்

திருவாரூர் மாவட்டம்

புலவர் ச. நலங்கிள்ளி

முதுகலைத் தமிழாசிரியர்

எஸ். பி. ஓ. ஏ. இளநிலைக் கல்லூரி

அண்ணாநகர் மேற்கு

சென்னை – 600 101

விலை: ரூ.

பாடங்கள் தயாரிப்பு : தமிழ்நாடு அரசுக்காக
பள்ளிக் கல்வி இயக்ககம், தமிழ்நாடு.

இந்நூல் 60 ஜி. எஸ். எம். தாளில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

ஆப்செட் முறையில் அச்சிட்டோர்

தேசிய கீதம்

ஐன கண மன அதிநாயக ஐய ஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
பஞ்சாப ஸிந்து குஜராத மராட்டா
திராவிட உத்கல பங்கா
விந்திய ஹிமாசல யமுனா கங்கா
உச்சல ஜலதி தரங்கா
தவ சுப நாமே ஜாகே
தப சுப ஆசிஸ மாகே
காஹே தவ ஜய காதா
ஐன கண மங்கள தாயக ஐய ஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
ஐய ஹே ஐய ஹே ஐய ஹே
ஐய ஐய ஐய ஐய ஹே !

– மகாகவி இரவீந்திரநாத தாகூர்.

நாட்டுப் பண் – பொருள்

இந்தியத் தாயே! மக்களின் இன்ப துன்பங்களைக் கணிக்கின்ற நீயே எல்லாருடைய மனத்திலும் ஆட்சி செய்கிறாய்.

நின் திருப்பெயர் பஞ்சாபையும், சிந்துவையும், கூர்ச்சரத்தையும், மராட்டியத்தையும், திராவிடத்தையும், ஓரிசாவையும், வங்காளத்தையும், உள்ளக் கிளர்ச்சி அடையச் செய்கிறது.

நின் திருப்பெயர் விந்திய, இமய மலைத் தொடர்களில் எதிரொலிக்கிறது; யமுனை, கங்கை ஆறுகளின் இன்னொலியில் ஒன்றுகிறது; இந்தியக் கடலலைகளால் வணங்கப்படுகிறது.

அவை நின்னருளை வேண்டுகின்றன; நின் புகழைப் பரவுகின்றன.

இந்தியாவின் இன்ப துன்பங்களைக் கணிக்கின்ற தாயே, உனக்கு

வெற்றி!

வெற்றி!

வெற்றி!

தேசியப்பாடல்

வந்தே மாதரம்;
ஸுஜலாம், ஸுபலாம் மலயஜ ஸீதலாம்
ஸஸ்ய ஸ்யாமலாம் மாதரம்

ஸுப்ர ஜ்யோத்ஸ்நா புலகித யாமிநீம்
புல்ல குஸுமித த்ரும் தள ஸோபிநீம்

ஸுஹாஸிநீம், ஸுமதுர பாஷிநீம்
ஸுகதாம், வரதாம், மாதரம்!

வந்தே மாதரம் !

வந்தே மாதரம் !

– பங்கிம் சந்திர சாட்டர்ஜி

உறுதிமொழி

இந்தியா எனது நாடு. இந்தியர் அனைவரும் எனது உடன்பிறப்புகள்.

எனது நாட்டை நான் பெரிதும் நேசிக்கிறேன். இந்நாட்டின் பழம்பெருமைக்காகவும் பன்முக மரபுச் சிறப்பிற்காகவும் நான் பெருமிதம் அடைகிறேன். இந்நாட்டின் பெருமைக்குத் தகுந்து விளங்கிட என்றும் பாடுபடுவேன்.

என்னுடைய பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், எனக்கு வயதில் மூத்தோர் அனைவரையும் மதிப்பேன். எல்லாரிடமும் அன்பும் மரியாதையும் காட்டுவேன்.

எனது நாட்டிற்கும் என் மக்களுக்கும் உழைத்திட முனைந்து நிற்பேன். அவர்கள் நலமும் வளமும் பெறுவதிலேதான் என்றும் மகிழ்ச்சி காண்பேன்.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டு உறுதிமொழி

‘நாட்டின் உரிமை வாழ்வையும், ஒருமைப்பாட்டையும் பேணிக் காத்து வலுப்படுத்தச் செயற்படுவேன்’ என்று உளமார நான் உறுதி கூறுகின்றேன்.

‘ஒருபோதும் வன்முறையை நாடேன்’ என்றும் ‘சமயம், மொழி, வட்டாரம் முதலியவை காரணமாக எழும் வேறுபாடுகளுக்கும் பூசல்களுக்கும் ஏனைய அரசியல் – பொருளாதாரக் குறைபாடுகளுக்கும் அமைதி நெறியிலும் அரசியல் அமைப்பின் வழியிலும் நின்று தீர்வு காண்பேன்’ என்றும் நான் மேலும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து

நீராரங் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரதக் கண்டமிதில்
தெக்கணமும் அதிற்சிறந்த திராவிடநல் திருநாடும்
தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறுந் திலகமுமே !
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெருந் தமிழணங்கே !
தமிழணங்கே !

உன் சீரிளமைத் திறம் வியந்து
செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே !
வாழ்த்துதுமே !
வாழ்த்துதுமே !

– மனோன்மனியம் பெ. சுந்தரம்பிள்ளை

பொருளடக்கம்

செய்யுட் பகுதி

1. வாழ்த்து :	பக்கம்
(அ) இறை வாழ்த்து *	1
(ஆ) மொழி வாழ்த்து *	2
(இ) நாட்டு வாழ்த்து *	3
 2. தொகை நூல்கள் :	
(அ) புறநானூறு *	15
(ஆ) அகநானூறு	20
(இ) நற்றிணை	27
(ஈ) குறுந்தொகை	29
(உ) ஐங்குறு நூறு	32
 3. திருக்குறள்	
(அ) செய்ந்நன்றியறிதல் *	37
(ஆ) பொறையுடைமை	39
(இ) அறிவுடைமை *	41
(ஈ) வினைத்திட்டம்	43
 4. தொடர்நிலைச் செய்யுள் :	
(அ) சிலப்பதிகாரம்	51
(ஆ) கம்பராமாயணம் (பாடல் 3.5) *	58
(இ) தேம்பாவணி (பாடல் 14) *	67
(ஈ) பாண்டியன் பரிசு	75

5. சிற்றிலக்கியங்கள்

(அ) இராசராச சோழனுலா	80
(ஆ) திருவேங்கடத்தந்தாதி	83
(இ) மதுரைக் கலம்பகம் (பாடல் 1) *	85
(ஈ) முக்கூடற் பள்ளு	86

6. மறுமலர்ச்சிப் பாடல்கள் :

(அ) மாலைக்கால வருணனை	91
(ஆ) புத்தகசாலை (பாடல் 1) *	94
(இ) காடு	97
(ஈ) சிக்கனம் (பாடல் 1) *	99
(உ) மனித நேயம்	102
(ஊ) வேலைகளல்ல வேள்விகளே !	104
(எ) தீக்குச்சிகள்	106

7. வழிபாட்டுப் பாடல்கள் :

(அ) சிவபெருமான்	110
(ஆ) திருமால்	110
(இ) புத்தபிரான்	110
(ஈ) அருகன்	111
(உ) இயேசு பெருமான்	111
(ஊ) நபிகள் நாயகம்	111

(*உடுக்குறியிடப்பட்ட பகுதிகள் மனப்பாடப் பகுதியைக் குறிக்கும்)

உரைநடைப் பகுதி

	பக்கம்
1. உயர்தனிச் செம்மொழி – பரிதிமாற் கலைஞர்	120
2. சமரசம் – திரு.வி.கலியாண சுந்தரனார்	126
3. கவிதை – பேராசிரியர். எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை	132
4. வாழ்க்கை – இளவழகனார்	138
5. ஆவுந் தமிழரும் – மொழிஞாயிறு. தேவநேயப்பாவாணர்	145
6. நீதிநூல்களில் இலக்கிய நயம் – டாக்டர். அ. சிதம்பரநாதன்	151
7. மனிதர் வாழ்க – டாக்டர். மு. வரதராசனார்	157
8. தமிழ்நாட்டுக் கலைச்செல்வங்கள் – தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர்	161

கதைக்கோவை
துணைப்பாடப்பகுதி

	பக்கம்
1. பால்வண்ணம் பிள்ளை – புதுமைப்பித்தன்	172
2. மூக்கப்பிள்ளை வீட்டு விருந்து – வல்லிக்கண்ணன்	175
3. சட்டை – ஜெயகாந்தன்	182
4. வேலி – ராஜம் கிருஷ்ணன்	190
5. மகன் – பா.செயப்பிரகாசம்	197
6. கிழிசல் – நாஞ்சில் நாடன்	202
7. ஓர் உல்லாசப் பயணம் – வண்ணதாசன்	207
8. ஒவ்வொரு கல்லாய் – கந்தர்வன்	212
9. மண் – அய்யக்கண்ண	217
10. பழிக்குப்பழி – த.நா. சேனாதிபதி	222

செய்யுட் பகுதி

1. வாழ்த்து

அ. இறை வாழ்த்து *

ஒன்றே யென்னின் ஒன்றேயாம்
பலவென் றுரைக்கிற் பலவேயாம்
அன்றே யென்னின் அன்றேயாம்
ஆமே யென்னின் ஆமேயாம்
இன்றே யென்னின் இன்றேயாம்
உளதென் றுரைக்கின் உளதேயாம்
நன்றே நம்பி குடிவாழ்க்கை
நமக்கிங் கென்னோ பிழைப்பம்மா

– கம்பர்

இப்பாடல் கம்பராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தின் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்துள்ளது. வடமொழியில் வான்மீகி முனிவர் இயற்றிய இராமாயணத்தைத் தழுவி, தமிழில் கவிப் பேரரசர் கம்பர் இயற்றியது கம்பராமாயணமாகும். கம்பரால் இயற்றப்பட்டதால் ‘கம்பராமாயணம்’ என வழங்கப்படுகின்றது; ஆயினும் தம்நூலுக்குக் கம்பர் இட்ட பெயர் ‘இராமாவதாரம்’ என்பதாகும்.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

கம்பர் சோழ நாட்டுத் திருவழுந்தூரில் பிறந்தவர். அவர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டாகும். கம்பரைத் திருவெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்ப வள்ளல் என்பார் ஆதரித்து வந்தார். ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’ எனப் போற்றப்படுபவர் கம்பர். ‘கல்வியில் பெரியவன் கம்பன்’, ‘கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்’, ‘விருத்தமென்னும் ஒண்பாவில் உயர் கம்பன்’, என்னும் தொடர்கள் அவர்தம் பெருமையை விளக்குகின்றன. சடகோபரந்தாதி, ஏரெழுபது, சிலையெழுபது, திருக்கை வழக்கம், சரசுவதி அந்தாதி முதலியன கம்பர் இயற்றிய வேறு நூல்களாகும். புகழேந்திப்புவர், ஒட்டக்கூத்தர், ஓளவையார் முதலியோர் கம்பர் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் ஆவர்.

அருஞ்சொற்பொருள்

ஒன்றேயென்னின் = ஒன்றே என்று கூறின்; அன்றே யென்னின் = (இன்ன தன்மையது) அன்று என்று கூறின்; ஆமேயென்னின் = (இன்ன இயல்பினது) என்று கூறின்; நம்பி = இறைவன்; குடிவாழ்க்கை = (அனைத்தும் பொருள்களுள்ளும்) தங்கி வாழும் வாழ்க்கை; நன்று = வியப்பிற்குரியது; என்னோ பிழைப்பு = (இப்படிப்பட்ட இறைவனைக் கண்டுணர்ந்து) கடைத்தேறுவது ஒன்றே நாம் செயற்பாலது. பிற உய்யும் நெறியாகாது.

பாவகை : அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

இப்பாடலால், இறைவன் உருவமும், அருவமும், அருவுருவமும் ஆகி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருள் என்பதையும், அப்பரம்பொருளின் துணை கொண்டே அதனைக் காணமுடியும் என்ற உண்மையையும் அப்பரம்பொருள் எங்கும் எதிலும் ஊடுருவி நிற்கும் இயல்பினது என்பதையும் அறியலாம். அப்பரம்பொருள் நம்மைத் தன் கருணையால்

பாதுகாத்தால் மட்டுமே உய்யமுடியும். நாமே அறிந்து உய்வது என்பது இயலாது. எனவே அவ்விறைவனைச் சரண் புகுவது ஒன்று மட்டுமே நாம் செய்யத்தக்கது என்றவாறு.

இலக்கணம்

வாழ்க்கை – தொழிற் பெயர்; அம்மா – வியப்பிடைச்சொல்

ஆ. மொழி வாழ்த்து*

நண்ணு மிளமைப் பருவத்தி லேழுதல்
நாவை யசைத்தமொழி – எங்கள்
கண்ணைத் திறந்துல கத்தை விளக்கிக்
கருத்தோ டிசைத்தமொழி – எந்தம்
எண்ணத்தைக் கூறற்கு நானென்று முன்வந்
திருந்த திருந்துமொழி – வேற்று
வண்ணப் பிறமொழி கற்க வுதவிய
வண்மைபொ ருந்தும் மொழி – அதனால்
எங்கள் தமிழன்னை வாழிய வாழிய
வென்றடி வாழ்த்துவமே.

– அ. வரதநஞ்சையப் பிள்ளை

நூற்குறிப்பு:

இம்மொழிவாழ்த்துப் பாடல் தோரமங்கலம் திரு. அ. வரதநஞ்சையப் பிள்ளை இயற்றிய ‘தமிழரசி குறவஞ்சி’ என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப் பெற்றதாகும். குறவஞ்சி என்பது 96 வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் (பிரபந்தங்களுள்) ஒன்றாகும்.

தமிழரசி குறவஞ்சியின் பாட்டுடைத் தலைவன் சுவாமிமலையில் கோவில் கொண்டுள்ள முருகப்பெருமான் ஆவார். உலா வரும் அவரைக் கண்டு மையல் கொள்பவள் தமிழரசி என்னும் தலைவியாவாள். தமிழன்னையையே பாட்டுடைத் தலைவியாக்கிக் குறவஞ்சி படைத்துள்ளார். தமிழரசி தம்தோழியருடன் பந்து முதலியன விளையாடி மகிழ்ந்திருக்கும் வேளையில் முருகப்பெருமான் உலா வருகின்றார். அவரைக் கண்டு மையல் கொண்ட தமிழரசி, திருமணத்திற்கு அவர் இசைவினைப் பெற்று வர, தூது அனுப்பிவிட்டு வருந்தியிருக்கின்றாள். அப்பொழுது வீதியில் குறி கூறிவரும் குறவஞ்சி ஒருத்தி தமிழரசியைக் கண்டு அவள் காதல் கைகூடுமென்று குறி கூறுகின்றாள். இவ்வாறு அமைந்துள்ளது தமிழரசி குறவஞ்சி.

ஆசிரியர் குறிப்பு :

தமிழரசி குறவஞ்சியை இயற்றியவர் தாரமங்கலம் திரு. அ. வரதநஞ்சையப் பிள்ளை ஆவார். அவர் 1-9-1877 இல் அப்பாசாமிப் பிள்ளை, வரதாயி என்பார்க்கு மகனாகத் தோன்றினார். தெலுங்கையும் வடமொழியையும் நன்கு அறிந்தவர். விரைந்து கவி பாடுவதில் வல்லவர். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் ‘ஆசிரியர்’ என்னும் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர். கற்றோரால் ‘புலவரேறு’ என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றார். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நமச்சிவாய முதலியார் தலைமையில் ‘தங்கத் தோடா’ பரிசளிக்கப் பெற்றார். தமிழவேள் உமாமகேசவரணார் இவரிடம் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க, இவர் தமிழரசி குறவஞ்சியை இயற்றினார்.

அந்நூலைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளி விழாவின் பொழுது ஞானியாரடிகள் தலைமையில் அரங்கேற்றினார். 11-7-1956 அன்று புகழுடம்பு எய்தினார்.

அருஞ்சொற்பொருள்

நண்ணும் = கிட்டிய, வாய்த்த; நாவையசைத்த = முதன் முதலாகப் பேசச் செய்த; கண்ணைத் திறந்து = அறிவுக் கண்ணைத் திறந்து; உலகம் = உலகநடப்புகளை; இசைத்த = பொருந்தச் செய்த; கூறற்கு = கூறுவதற்கு; திருந்துமொழி = செம்மொழி; வண்ணம் = ஓசை, சந்தம்; பிறமொழி = வேற்றுமொழி; வண்மை - வளமை.

பாவகை : இப்பாடல் (நாட்டுப் புறச்) சிந்து வகையைச் சார்ந்தது.

இலக்கணம்

அசைத்த, இசைத்த - பெயரெச்சங்கள்; உலகம் - இடவாகுபெயர்; திருந்துமொழி - வினைத்தொகை; வாழிய - வியங்கோள் வினைமுற்று; வாழிய வாழிய - அடுக்குத் தொடர்; அடிவாழ்த்துவம் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை; வாழ்த்துவம் - தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று.

இ. நாட்டு வாழ்த்து*

இந்திய நாடிது என்னுடை நாடே

என்று தினந்தினம் நீயதைப் பாடு

சொந்தமில் லாதவர் வந்தவர் ஆள

தூங்கிக் கிடந்தது போனது மாள

வந்தவர் போனவர் யாரையும் நம்பி

வாடின காலங்கள் ஓடின தம்பி

இந்தத் தினம்முதல் “இந்திய நாடு

என்னுடை நாடெ”ன்ற எண்ணத்தைக் கூடு.

- நாமக்கல் கவிஞர் வெ. இராமலிங்கனார்.

நூற் குறிப்பு:

‘நாமக்கல் கவிஞர் பாடல்கள்’ என்னும் நூலிலிருந்து இப்பாடல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நூலுள் தெய்வத் திருமலர், தமிழ்த் தேன்மலர், காந்தி மலர், தேசிய மலர், சமுதாய மலர், பெரியோர் புகழ்மலர், திருநாள் மலர், சிறுகாப்பிய மலர், இசைமலர், அறிவுரை மலர், பல்கலை மலர் என்னும் தலைப்புகளில் கவிஞரின் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

கவிஞர் சத்தியாக்கிரகத் தொண்டர்கள் பாடுவதற்கென இயற்றிய சில பாடல்கள் ‘என்னுடைய நாடு’ என்னும் தலைப்பில் தேசிய மலரில் இடம் பெற்றுள்ளன. அப்பாடல்களுள் ஒன்றே நமக்குப் பாடமாக அமைந்துள்ள பாடலாகும்.

ஆசிரியர் குறிப்பு :

இராமலிங்கனார் நாமக்கல் மாவட்டம் மோகனூரில் 19-10-1888 அன்று வெங்கட்ராமன் என்பார்க்கும் அம்மணியம்மாளுக்கும் எட்டாவது மகனாகத் தோன்றினார். முத்தமிழிலும், ஓவியக்கலையிலும் வல்லவர். அவர் சிறந்த விடுதலைப் போராட்ட வீரரும் ஆவார். உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்குபெற்றதால் சிறைத் தண்டனையும் அடைந்துள்ளார். உப்புச் சத்தியாகிரகத் தொண்டர்கள் வழிநடைப் பாடலாகப் பாடுவதற்குக் கவிஞர் இயற்றிய

‘கத்தி யின்றி ரத்த மின்றி
யுத்த மொன்று வருகுது
சத்தி யத்தின் நித்தி யத்தை
நம்பும் யாரும் சேருவீர்’

என்னும் பாடல் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் அனைவராலும் உணர்ச்சியுடன் பாடப்பெற்ற புகழ்மிக்க பாடலாகும். கவிஞரின் நாட்டுப் பற்றைப் போற்றும் வகையில் மாநில அரசு அவரை அரசவைக் கவிஞராகவும், பின்னர் தமிழகச் சட்ட மேலவை உறுப்பினராகவும் நியமித்துச் சிறப்பித்தது. நடுவணரசு அவர்க்குப் “பத்மபூஷண்” விருதளித்துப் போற்றியது. கவிஞர் அவர்கள் 24-8-1972 இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

அருஞ்சொற்பொருள்

தினந்தினம் = நாள்தோறும்; சொந்தமில்லாதவர் = இந்நாட்டிற்கு உரிமையில்லாதவர்; வந்தவர் = வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்தவர்; தூங்கிக் கிடந்தது = விழிப்புணர்ச்சியற்றிருந்தது; மாள = சாக (இல்லாது போக); வாடின = தளர்ந்த; சோர்வுற்ற; ஓடின = மறைந்தன; எண்ணத்தைக் கூடு = எண்ணத்தைக் கொள்

பாவகை: எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

இலக்கணம்

தினந்தினம் – அடுக்குத்தொடர்; வந்தவர், போனவர் – வினையாலணையும் பெயர்கள்; இல்லாதவர் – எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர்; யாரையும் – முற்றும்மை.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்த பாடல் இடம் பெற்றுள்ள நூலும் களமும் யாவை?
2. கம்பரின் பெருமையைச் சுட்டும் தொடர்களைக் கூறுக.
3. கம்பர் இயற்றிய வேறுநூல்கள் யாவை?
4. தமிழரசி குறவஞ்சியில் பாட்டுடைத் தலைவனும் தலைவியும் யாவர்?
5. தமிழரசி குறவஞ்சி யார் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க இயற்றப் பெற்றது?
6. தமிழரசி குறவஞ்சியின் அரங்கேற்றம் பற்றிக் கூறுக.
7. நாமக்கல் கவிஞரை ‘மாநில அரசும்’, ‘நடுவணரசும்’ எவ்வாறு பெருமைப்படுத்தின?
8. நாமக்கல் கவிஞர் சிறை செல்லக்காரணம் என்ன?
9. நாடோறும் எதனைப் பாடுதல் வேண்டும்?
10. நாம் தூங்கிக் கிடந்ததால் நிகழ்ந்ததென்ன?
11. நாம் வாடியதற்குக் காரணம் என்ன?
12. இத்தினம் முதல் நாம் எவ்வெண்ணத்தைக் கொள்ளல் வேண்டும்?

II. பெருவினா :

1. கம்பர் பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
2. கம்பர் 'நன்றே நம்பி குடிவாழ்க்கை' என வியந்து கூறுவதன் நயத்தை விளக்குக.
3. இறைவாழ்த்துப் பாடலால் அறியலாகும் செய்திகளைக் கூறுக.
4. வரதநஞ்சையப் பிள்ளை பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
5. வரதநஞ்சையப் பிள்ளை எக்காரணங்களால் தமிழன்னையை வாழ்த்துவம் என்று கூறுகின்றார் ?
6. நாமக்கல் கவிஞர் பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
7. இந்தியர் அனைவரும் எவ்வெண்ணத்தைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டும் ? ஏன் ?

III. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக :

வாழ்த்துவம்	திருந்துமொழி	வந்தவர்	வாழிய வாழிய
தினந்தினம்	அடிவாழ்த்துவம்	யாரையும்	வாழிய

IV. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக :

அசைத்த	திறந்து	உதவிய	வாழிய	வாழ்த்துவம்
--------	---------	-------	-------	-------------

V. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக :

1. கருத்தோடிசைத்து, நானென்று, தினந்தினம்
2. ஒன்றே + என்னின் இதனை இரண்டு வகையிலும் புணர்க்கவும்.

VI. கோடிட்ட இடங்களை ஏற்ற சொற்களால் நிரப்புக :

1. கம்பராமாயணத்திற்குக் கம்பரிட்ட பெயர் _____ என்பதாகும்.
2. கம்பரைத் திருவெண்ணெய் நல்லூர் _____ என்பார் ஆதரித்து வந்தார்.
3. வரதநஞ்சையப் பிள்ளை கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நமச்சிவாய முதலியார் தலைமையில் _____ பரிசளிக்கப்பெற்றார்.
4. வரதநஞ்சையப் பிள்ளை தமிழரசி குறவஞ்சியை _____ தலைமையில் அரங்கேற்றினார்.
5. நாமக்கல் கவிஞருக்கு நடுவணரசு _____ விருதளித்துச் சிறப்பித்தது.

VII. விடை தேர்க :

1. கம்பர் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களுள் ஒருவர்
அ) நக்கீரர் ஆ) ஒட்டக் கூத்தர் இ) இளங்கோவடிகள்
2. ‘ஒன்றே யென்னின் என்னும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் அமைந்துள்ள காண்டம்
அ) அயோத்தியா காண்டம் ஆ) சுந்தர காண்டம் இ) யுத்த காண்டம்
3. தமிழரசி குறவஞ்சியின் பாட்டுடைத் தலைவன்
அ) சிவன் ஆ) திருமால் இ) முருகன்

VIII. பொருத்துக:

1. கவிஞர்		ஊர்
கம்பர்	—	மோகனூர்
வரதநஞ்சையப் பிள்ளை	—	திருவெண்ணெய் நல்லூர்
வெ. இராமலிங்கனார்	—	தோரமங்கலம்
	—	திருவழுந்தூர்
2. சொல்		இலக்கணக் குறிப்பு
அடிவாழ்த்துவம்	—	தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று
திருந்துமொழி	—	அடுக்குத் தொடர்
வாழிய வாழிய	—	இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை
வாழ்த்துவம்	—	வினைத்தொகை
	—	பண்புத் தொகை
3. ஆசிரியர்		நூல்
கம்பர்	—	நாமக்கல் கவிஞர் பாடல்கள்
வரதநஞ்சையப்பிள்ளை	—	திருமலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்
இராமலிங்கனார்	—	இராமாயணம்
	—	தமிழரசி குறவஞ்சி

புணர்ச்சி விதிகள்

1. உயிரீற்றுப் புணர்ச்சி

உடம்படுமெய்

நிலைமொழியின் ஈற்றெழுத்தும், வருமொழியின் முதலெழுத்தும் உயிரெழுத்துகளாயிருப்பின் புணர்ச்சியின்கண் அவ்விரு சொற்களும் விட்டிசைக்கும். உடம்படாத அவ்விரு சொற்களும் சேர்ந்திசைக்க வேண்டுமாயின் அவற்றை உடம்படுத்தற் பொருட்டு யகரமும், வகரமும் உடம்படு மெய்களாக வரும்.

இகர, ஈகார, ஐகார ஈற்றுச் சொல்முன் யகரமும் ஏனைய உயிர்கள் முன் வகரமும், ஏகாரத்தின் முன் யகரமும் வகரமும் ஆகிய இரண்டும் உடம்படுமெய்களாக வரும்.

1. இகர ஈறு (ற்+இ)
சேறி + ஆயின்
யா
யகர உடம்படுமெய் சேறி (ய் + ஆ) யின் = சேறியாயின்
2. ஈகார ஈறு (ந்+ஈ)
நீ + அதை
ய
யகர உடம்படுமெய் நீ (ய் + அ) தை = நீயதை
3. ஐகார ஈறு
வ் + ஐ
நாவை + அசைத்த
ய
யகர உடம்படுமெய் நாவை (ய்+அ) சைத்த = நாவையசைத்த
4. அகர ஈறு
ல் + அ
பல + என்று
வெ
வகர உடம்படுமெய் பல் (வ் + எ) ன்று = பலவென்று

ஆகார ஈறு
ல் + ஆ
நிலா + ஒளி
வொ
வகர உடம்படுமெய் நிலா (வ்+ஒ) ளி = நிலாவொளி

5. ஏகார ஈறு	ற்+ஏ ஒன்றே + என்னின்
யகர உடம்படுமெய்	யெ ஒன்றே (ய் + ஏ) ன்னின் = ஒன்றேயென்னின்
வகர உடம்படுமெய்	வெ ஒன்றே (வ்+ஏ) ன்னின் = ஒன்றேவென்னின்

விதி: “இஈ ஐவழி யவ்வும் ஏனை
உயிர்வழி வவ்வும் ஏமுன்னிவ் விருமையும்
உயிர்வரின் உடம்படு மெய்யென் றாகும்”

– நன்னூல் 162

2. குற்றியலுகரப் புணர்ச்சி

அ) நிலைமொழியிறுதிக் குற்றியலுகரம் உயிர்முதன் மொழியோடு புணரும்போது தான் ஊர்ந்து வந்த வல்லின மெய்யை நிறுத்தித்தான் மட்டும் மறையும். பின் அவ்வல்லின மெய்யுடன் வருமொழி முதலிலுள்ள உயிர் "உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பே" என்னும் விதிப்படி சேர்ந்து புணரும்.

	(ட் + உ)
‘உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட்டோடும்	‘கருத்தோடு + இசைத்த
உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றியது	டி கருத்தோ(ட் + இ) சைத்த கருத்தோடிசைத்த

ஆ) நிலைமொழி இறுதிக் குற்றியலுகரம் யகர முதன் மொழியோடு புணரும்போது இகரமாகத் திரிந்து புணரும்.

	களிறு + யானை
‘நெடிலோடு உயிர்த் தொடர்’ என்னும் விதிப்படி	களிற்று + யானை
றகர ஒற்று இரட்டியது	ற் + உ இ = றி
‘யவ்வரின் இய்யாம்’	களிற்று + யானை
	களிற்றியானை

இ) சில இடங்களில் நிலைமொழி ஈற்று முற்றுகரமும் குற்றியலுகரம் போல தான் ஊர்ந்து வந்த மெய்யை நிறுத்தித்தான் மறைந்து புணரும்.

‘உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட்டோடும்’	வ் + உ
‘முற்றும் அற்று ஒரோவழி’	செலவு + அழித்தான்
	வ
	செல (வ் + அ) ழித்தான்
	செலவழித்தான்

விதி :

“உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட் டோடும்
யவ்வரின் இய்யாம் முற்றுமற் றொரோ வழி”

– நன்னூல் 164

2. நிலைமொழி ஈற்றில் டகரத்தையும் (ட்) றகரத்தையும் (ற்) பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுவரும் நெடிற்றொடர்க் குற்றுகரமும், உயிர்த்தொடர்க் குற்றுகரமும் வருமொழியோடு புணரும்போது தாம் ஊர்ந்து வரும் ஒற்றுகள் இரட்டித்துப் புணரும், நெடிற்றொடர்

ட் + உ

டகர ஈறு	–	கோடு + அன்ன
ஒற்று இரட்டித்தது	–	கோட்டு + அன்ன
உக்குறள் மெய்விட்டோடியது	–	கோட்ட் + அன்ன
உடல்மேல் உயிர் வந்து ஒன்றியது	–	கோட் (ட் + அ) ன்ன = கோட்டன்ன
		ற் + உ
றகர ஈறு	–	ஆறு + கரை
ஒற்று இரட்டியது	–	ஆற்று + கரை
வல்லெழுத்து மிக்கது	–	ஆற்றுக்கரை
உயிர்த்தொடர்		
உயிர்த்தொடர்		ட் + உ
டகர ஈறு	–	முரடு + காளை
டகரம் இரட்டுதல்	–	முரட்டு + காளை
வலிமிக்கது	–	முரட்டுக் காளை
		ற் + உ
றகர ஈறு	–	களிறு + மருப்பு
றகரம் இரட்டியது களிற்று + மருப்பு	–	களிறுமருப்பு

விதி:

“நெடிலோ டுயிர்த் தொடர்க் குற்றுக ரங்களுள்
டறவொற் றிரட்டும் வேற்றுமை மிகவே”

– நன்னூல் 183

3. இயல்பாகவும் விதியினானும் நிற்கும் உயிரீறு

எ.கா 1

ம் + ஐ

இளமை + பருவம்

இதில் நிலைமொழி இறுதி இயல்பாகவே உயிரெழுத்தாக அமைந்துள்ளது.

எ.கா 2

ண் + அ

வண்ணம் + பிறமொழி

இதில் நிலைமொழி இறுதி மகரமெய்யாகும். இது வருமொழியோடு புணரும்போது 'மவ்வீறொற்றழிந்து' என்னும் விதியினால் கெட்டு (வண்ணம் + பிறமொழி) உயிரீறாக மாறுகின்றது. இவ்வாறு இயல்பாகவோ, இலக்கண விதிகளாலோ நிலைமொழி ஈற்றில் நிற்கும் உயிரெழுத்துகள் க, ச, த, ப முதன் மொழியோடு புணரும்போது பெரும்பாலும் அவ்வல்லெழுத்துக்கள் மிக்குப் புணரும்.

இயல்பாக உயிரீறு – இளமை + பருவம் = இளமைப் பருவம்

விதியால் உயிரீறு – வண்ண + பிறமொழி = வண்ணப்பிறமொழி

விதி :

“இயல்பினும் விதியினும் நின்ற உயிர்முன்

கசுதப மிகும்வித வாதன மன்னே”

– நன்னூல் 165

4. பல சில

1. பல என்னும் சொல்முன் பல என்னும் சொல்லும் சில என்னும் சொல்முன் சில என்னும் சொல்லும் வந்து புணரும் போது

அ) இயல்பாகப் புணரும்

பல + பல = பலபல

சில + சில = சிலசில

ஆ) வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும்

பல + பல = பலப்பல

சில + சில = சிலச்சில

இ) நிலைமொழி இறுதியிலுள்ள அகரம் கெட எஞ்சிநிற்கும் லகரம் றகரமாகத் திரிந்து புணரும்.

	பல + பல
	சில + சில
அகரம் ஏகியது	பல் + பல
	சில் + சில
லகரம் றகரமாகியது	பற் + பல = பற்பல
	சிற் + சில = சிற்சில

2. பலசில என்னும் சொற்களின் முன் பிற சொற்கள் வந்து புணரின் நிலைமொழியிறுதி அகரம் கெட்டும் புணரும்; கெடாமலும் புணரும்.

அகரம் கெடாமல் புணர்ந்தது	பல + கலை	= பலகலை
	சில + வளை	= சிலவளை
அகரம் கெட்டுப் புணர்ந்தது	பல + கலை	= பல்கலை
	சில + வளை	= சில்வளை

விதி:

“பலசில எனுமிவை தம்முன் தாம்வரின்
இயல்பும் மிகலும் அகரம் ஏக
லகரம் றகரம் ஆகலும் பிறவரின்
அகரம் விகற்பம் ஆகலும் உளபிற

– நன்னூல் 170

5. திசைப்பெயர்

1. கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு ஆகிய திசைப்பெயர்கள் முன் வேறு திசைப்பெயர்களோ, பிற சொற்களோ வந்து புணரும் போது நிலைமொழியின் இறுதியிலுள்ள உயிர்மெய்யெழுத்து ‘கு’ வும் அதன் அயலெழுத்தாகிய ககர ஒற்றும் (க்) நீங்கிப் புணரும்.

எ.கா. வடக்கு + மேற்கு = வடமேற்கு
ஈற்று உயிர்மெய்யும், ககரமும் நீங்கிப்புணர்ந்தது.

2. ஈற்று உயிர்மெய் நீங்கியபின் அடுத்து நிற்கும் றகரம் னகரமாகவோ, லகரமாகவோ திரிந்து புணரும்.

எ.கா: தெற்கு + கிழக்கு = தென்கிழக்கு
ஈற்று உயிர்மெய் நீங்கி றகரம் னகரமாகத் திரிந்தது.
மேற்கு + நாடு = மேல்நாடு
ஈற்று உயிர்மெய் நீங்கி றகரம் லகரமாகத் திரிந்தது.

விதி :

“திசையொடு திசையும் பிறவும் சேரின்
நிலையீற் றுயிர்மெய் கவ்வொற்று நீங்கலும்
றகரம் னலவாத் திரிதலும் ஆம்பிற”

– நன்னூல் 186

6. பூப்பெயர்

நிலைமொழியாகவுள்ள பூ என்னும் பெயர்ச்சொல் முன் வல்லின முதன்மொழி வந்து புணரும்பொழுது அவ்வல்லெழுத்துக்கு இனமான மெல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும்.

வருமொழி முதலிலுள்ள ககரத்திற்கு இனமான மெல்லினம் ‘ங்’ மிகும்
பூ + கொடி = பூங்கொடி

விதி :

“பூப்பெயர் முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்”

– நன்னூல் 200

‘மென்மையும்’ என்னும் உம்மையால் வன்மையும் தோன்றும் என்பது பெறப்படுகின்றது.

பூ + செடி = பூச்செடி

7. பண்புப் பெயர்

“ஈறு போதல் இடையகரம் இய்யாதல்
ஆதி நீடல் அடியகரம் ஐயாதல்
தன்னொற் றிரட்டல் முன்னின்ற மெய்திரிதல்
இனமிகல் இனையவும் பண்பிற் கியல்பே”

– நன்னூல் 136

அ. ஈறுபோதல்

ஈறுபோதல் முது + மரம்

முதுமரம்

முதுமை + மரம்

முதுமரம்

ஆ. இடையகரம் இய்யாதல்

ஈறுபோதல்

இடையகரம் இய்யாதல்

யகர உடம்படுமெய் பெறல்

பெரியன்

பெருமை + அன்

பெரு + அன்

பெரி + அன்

பெரி (ய் + அ) ன் = பெரியன்

இ. ஆதிநீடல்

ஈறுபோதல்

சேவடி

செம்மை + அடி

செம் + அடி

<p>ஆதிநீடல் ‘இணையவும்’ என்றதனால் மகரம் கெட்ட து வகர உடம்படுமெய்பெற்றது உடல் மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பே</p>	<p>சேம் + அடி சே + அடி சேவ் + அடி சே (வ் + அ) டி = சேவடி</p>
<p>ஈ. அடியகரம் ஐயாதல்</p> <p>ஈறுபோதல் அடியகரம் ஐயாதல் ‘இணையவும்’ என்றதனால் இடையகரம் சகரத்தோடு கெட்டது குறில் வழி ய, தனி ஐ, நொ, து, முன் மெலி மிகலுமாம்’</p>	<p>பைந்நிணம் பசுமை + நிணம் பசு + நிணம் பைசு + நிணம் பை + நிணம் பைந்நிணம்</p>
<p>உ. தன்னொற்றிரட்டல்</p> <p>ஈறுபோதல் ஈற்றயல் உயிர் கெடல் தன்னொற்று இரட்டல் உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பே</p>	<p>பச்சூன் பசுமை + ஊன் பசு + ஊன் பச் + ஊன் பச்ச் + ஊன் பச் (ச் + ஊ) ன் = பச்சூன்</p>
<p>ஊ. முன்னின்ற மெய்திரிதல்</p> <p>ஈறுபோதல் முன்னின்ற மெய் (ம்) திரிதல்</p>	<p>வெஞ்சினம் வெம்மை + சினம் வெம் + சினம் வெஞ் + சினம் வெஞ்சினம்</p>
<p>எ. இனமிகல்</p> <p>ஈறுபோதல் வருமொழி முதல்வல்லெழுத்துக்கினமான மெல்லினம் மிகுதல்</p>	<p>பெருங்களிறு பெருமை + களிறு பெரு + களிறு பெருங் + களிறு பெருங்களிறு</p>

2. தொகை நூல்கள்

எட்டுத்தொகை

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலம் சங்ககாலம் எனக் குறிக்கப்பெறுகின்றது. சங்க காலத்தில் தமிழில் தோன்றிய நூல்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் என்பர். அவை, பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றை மேற்கணக்கு நூல்கள் என வழங்குவர். எட்டுத்தொகை நூல்கள் சிலவற்றிலிருந்து பாடல்கள் சில பாடமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன எட்டுத்தொகை நூல்களாகும்.

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து) ஒங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு) அகம்புறம் என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”

என்னும் பழம்பாடல் எட்டுத்தொகை நூல்களைச் சுட்டுகின்றது. இவற்றுள் பதிற்றுப்பத்தும் புறநானூறும் புறப்பொருள் பற்றிய நூல்களாகும். பரிபாடல் அகப்புறப்பாடல்களைக் கொண்ட நூல். எஞ்சியவை அகப்பொருள் நூல்களாம்.

அகப்பொருள் பற்றிய நூல்களிலிருந்து பழந்தமிழ் மக்களின் அகவாழ்க்கை முறையினையும் புறப்பொருள் நூல்களிலிருந்து புறவாழ்க்கை முறையினையும் தெளிவாகக் காணலாம். மேலும், சங்க காலப் பாடல்கள் பலவும் பழந்தமிழ் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்திற்கு இலக்கியங்களாய்த் திகழ்கின்றன.

சங்ககாலப் புலவர்கள் உள்ளுறை உவமை, இறைச்சி என்னும் இலக்கிய உத்திகளை மிகச் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளனர். இவை இரண்டையும் குறிப்புப்பொருள் உத்தி என அழைக்கலாம்.

வெளிப்படையாகத் தெரியும் பொருளோடு பிறிதொரு பொருள் புலப்படுமாறு அமைப்பது உள்ளுறை உத்தியாகும். உள்ளுறை உவமையில் உவமையைச் சொன்ன அளவில் உவமிக்கப்படும் பொருள் புலப்படும்; உவமிக்கப்படும் பொருள் வெளிப்படையாக இராது. உவமிக்கப்படும் பொருள் தெய்வம் ஒழிந்த கருப்பொருளாக இருத்தல் வேண்டும். உள்ளே மறைவாகப் படிந்து கிடக்கும் குறிப்புப் பொருளை உவமை ஆற்றலால் வெளிப்படுத்துவதால் இதனை உள்ளுறை உவமை என்றனர்.

கூறவந்த பொருள் வெளிப்படாது மறைவாக இருக்க அதனை உணர்த்த வேறொரு பொருள் வெளிப்படையாக நிற்குமாறு அமைக்கும் இலக்கிய உத்தியே இறைச்சியாகும். இதுவும் தெய்வம் நீங்கலாக உள்ள கருப்பொருளை வருணிக்கும் வருணனையில் குறிப்புப் பொருளாக அமையும் தன்மை கொண்டது.

(அ) புறநானூறு*

நூற்குறிப்பு :

புறம் + நான்கு + நூறு = புறநானூறு. இந்நூலைப் புறப்பாட்டு எனவும் புறம் எனவும் வழங்குவர். வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய புறத்திணைகளுக்குரிய துறைப்பொருள்கள் அமைந்த 400 பாடல்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளதால் புறநானூறு என்று பெயர் பெற்றது. இந்நூலின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார். இந்நூலின் பாடல்கள் பல்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்த பல்வேறு புலவர்களால் பாடப்பட்டவையாகும். இந்நூலைத் தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர்கள் கிடைக்கவில்லை.

முடியுடைய மூவேந்தர்கள், சிற்றரசர்கள், அமைச்சர்கள், சேனைத் தலைவர்கள், வீரர்கள், கடையெழு வள்ளல்கள், கடைச்சங்கப் புலவர்கள் எனப் பலருடைய வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை முறை முதலியவற்றையும் இந்நூலால் நன்கு அறியலாம். புறநானூற்றின்கண் 11 புறத்திணைகளும் 65 துறைகளும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

வெளிநாட்டவராகிய அறிஞர் ஜி.யு.போப் அவர்களுக்குத் தமிழ் மீது பற்று உண்டாவதற்குக் காரணமாக இருந்த நூல்களுள் இப்புறநானூறும் ஒன்றாகும். அவ்வறிஞர் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சிலவற்றை அவ்வப்போது ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். தமிழரின் உயரிய வாழ்வியல் சிந்தனைகளைக் கருவூலமாகக் கொண்டு விளங்குவது இந்நூல்.

பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
கயன்முள் என்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்
பயனின் மூப்பிற் பல்சான் றீரே
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திற லொருவன்
பிணிக்குங் காலை யிரங்குவிர் மாதோ
நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்த லோம்புமி னதுதான்
எல்லாரு முவப்ப தன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉ நெறியுமா ரதுவே.

– நரிவெருஉத் தலையார்.

திணை : பொதுவியல்

துறை : பொருண்மொழிக் காஞ்சி

திணை விளக்கம்:

வெட்சி முதல் பாடாண் இறுதியாகத் தொல்காப்பியனார் கூறும் புறத்திணைகளுள் கூறப்படாத செய்திகளையும், அத்திணைகளுக்குப் பொதுவான செய்திகளையும் கூறுவது பொதுவியல் திணையாகும்.

துறை விளக்கம் :

துறவியராகிய மெய்யுணர்ந்தோர் கண்ட பொருள் இதுவென அதன் இயல்பை உணர்த்தியது. ‘பொருண்மொழிக் காஞ்சி’ என்னும் துறையாகும்.

“எரிந்தி லங்கு சடைமுடி முனிவர்

புரிந்து கண்ட பொருள்மொழிந் தன்று”

– புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

ஆசிரியர் குறிப்பு :

நரிவெருஉத் தலையாரால் பாடப்பட்டோன் சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரலிரும் பொறை ஆவான். இவர் இயற்றிய பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் திருவள்ளுவமாலையிலும் உள்ளன.

அருஞ்சொற்பொருள்

பல்சான்றீரே = பலராகிய சான்றோரே; கயன்முள் = மீன்முள்; திரைகவுள் = சுருக்கங்களுடைய கன்னம்; கணிச்சி = மழுவாயுதம்; கூர்ம்படை = கூரிய ஆயுதம்; கடுந்திறல் = கடுமையான வலிமை; ஒருவன் = யமன்; பிணிக்கும் = கட்டிக்கொண்டு போகும்; நல்லாறு = நன்னெறி; ஆற்றிராயினும் = இயலாதோராயினும்; நெறியும் = வழியும்; ஒம்புமின் = தவிர்த்துவிடுவீர்.

பாவகை : நேரிசை ஆசிரியப்பா.

இலக்கணம்

கயன்முள் – ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை; திரைகவுள் – வினைத்தொகை; கூர்ம்படை, கடுந்திறல் – பண்புத்தொகைகள், ஆற்றீர் – முன்னிலைப் பன்மை எதிர்மறை வினைமுற்று.

ஆற்றீர் = ஆற்று + ஆ+ஈர்

ஆற்று = பகுதி; ஆ – எதிர்மறை இடைநிலை புணர்ந்து கெட்டது.

ஈர் – முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று விகுதி.

ஒம்புமின் – ஏவல் பன்மை வினைமுற்று; படுஉம் – இசைநிறையளபெடை (செய்யுளிசையளபெடை)

ஒம்புமின் = ஒம்பு + மின்

ஒம்பு – பகுதி

மின் – ஏவல் பன்மை விகுதி.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. எட்டுத்தொகை நூல்கள் யாவை?
2. புறநானூற்றால் அறியப்படும் செய்திகள் யாவை?
3. பொதுவியல் திணையை விளக்குக.

4. பொருண்மொழிக்காஞ்சி என்னும் துறையை விளக்குக.
5. பயனின் மூப்பிற் சான்றோரின் முதுமையுடைய தோற்றத்தைக் கூறுக.
6. பயனில்லாத முதுமையுடையார் எப்பொழுது இரங்குவர் ?
7. பயனில்லாத முதுமையுடையாரிடம் நரிவெருத்தலையார் வேண்டுவன யாவை ?

II. பெருவினா:

1. புறநானூறு பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
2. நரிவெருத்தலையார் பயனில்லாத முதுமையுடையாரை விளித்துக் கூறுவனவற்றை எழுதுக.
3. இடஞ்சுட்டி விளக்குக:
'நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்'

III. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக:

கயன்முள் திரைகவுள் கூர்ம்படை படுஉம்

IV. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

இரங்குவார் ஆற்றீர் ஒம்புமின்

V. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

கயன்முள் கூர்ம்படை கடுந்திறல்

VI. விடை தேர்க:

1. புறம், புறப்பாட்டு என வழங்கப் பெறுவது
அ) அகநானூறு ஆ) பதிற்றுப்பத்து இ) புறநானூறு
2. புறநானூற்றின் திணைகள்
அ) ஐந்து ஆ) பதினொன்று இ) பத்து
3. தமிழரின் வாழ்வியல் சிந்தனைகளைக் கருவூலமாகக் கொண்டு விளங்கும் நூல்
அ) அகநானூறு ஆ) ஐங்குறுநூறு இ) புறநானூறு
4. புறநானூற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள துறைகள்
அ) 11 ஆ) 65 இ) 75

VII. கோடிட்ட இடங்களை ஏற்ற சொற்களால் நிரப்புக:

1. சங்க நூல்கள் பழந்தமிழ் இலக்கணமாகிய _____ இலக்கியங்களாய்த் திகழ்கின்றன.
2. புறநானூற்றுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலை _____ பாடியுள்ளார்.
3. புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சிலவற்றை வெளிநாட்டறிஞர் _____ அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

புணர்ச்சி விதிகள்

1. மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி

மெய்யீற்றின்முன்உயிர்

1. நிலைமொழி ஈற்றுமெய்யுடன் வருமொழி முதலிலுள்ள உயிர் இணைந்து விடும்.

தமிழ் + அன்னை

தமி (ழ் +அ) ன்னை

தமிழன்னை

விதி :

“உடல்மேல் உயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே”

– நன்னூல் 204

2. நிலைமொழியில் தனிக்குற்றெழுத்தின் முன்னே நின்ற ஒற்று உயிர் முதன்மொழியுடன் புணருங்காலை இரட்டும்.

முள்ளிலை

தனிக்குறில் முன் ஒற்று

முள்

ஒற்று இரட்டியது

முள்ள் + இலை

ளி

உடல்மேல் உயிர் ஒன்றியது

முள் (ள் +இ) லை

முள்ளிலை

விதி :

“தனிக்குறில் முன்னொற்றுயிர்வரி னிரட்டும்”

– நன்னூல் 205

3. மகரஈறு

1. மகர ஈற்றுச் சொற்கள் வருமொழியோடு புணரும்போது ஈற்று மகரம் கெட்டு உயிரீறாய் நின்று, உயிர் முதன் மொழியோடு உடம்படுமெய் பெற்றும், வல்லின முதன் மொழியோடு வல்லெழுத்து மிக்கும் புணரும்.

மரம் + இலை

மர + இலை = மரவிலை

மரம் + கிளை

மர + கிளை = மரக்கிளை

2. சில இடங்களில் வல்லின முதன்மொழியோடு புணரும் போது நிலைமொழியிறுதி மகரம் வருமொழி முதலிலுள்ள வல்லினத்திற்கு இனமான மெல்லினமாகத் திரிந்து புணரும்.

தினம் + தினம் = தினந்தினம்

3. மகராஈறு மெல்லின, இடையின முதன்மொழியோடு புணரும் போது மகரம் கெட்டு இயல்பாகப் புணரும்.

இனம் + மணி = இனமணி, மரம் + வேர் = மரவேர்

விதி :

“மவ்வீ றொற்றழிந் துயிரீ றொப்பவும்
வன்மைக் கினமாத் திரிபவும் ஆகும்”

– நன்னூல் 219

ணகர, னகர ஈறு

வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நிலைமொழியீற்று ணகரமும் னகரமும் முறையே வல்லின முதன் மொழியோடு புணரும்போது டகரமாகவும் றகரமாகவும் திரியும்.

ணகரம் டகரமாதல் – மண் + கலம் = மட்கலம்

ணகரம் றகரமாதல் – பொன் + குடம் = பொற்குடம்

விதி :

“ணனவல் லினம் வரட் டறவும் பிறவரின்
இயல்பும் ஆகும் வேற்றுமைக் கல்வழிக்
கனைத்துமெய் வரினும் இயல்பா கும்மே”

– நன்னூல் 209

லகர, ளகர ஈறு

1. வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நிலைமொழியீற்று லகரமும் ளகரமும் வல்லின முதன் மொழியோடு புணரும்போது லகரம் றகரமாகத் திரியும்; ளகரம் டகரமாகத் திரியும்.

லகரம் றகரமாதல் – வேல் + காளை = வேற்காளை

ளகரம் டகரமாதல் – திரைகவுள் + பயனில் = திரைகவுட்பயனில்

2. நிலைமொழியீற்று லகரமும் ளகரமும் மெல்லின முதன்மொழியோடு புணரும்போது லகரம் னகரமாகத் திரியும்; ளகரம் ணகரமாகத் திரியும்.

லகரம் னகரமாதல் – கயல் + முள் = கயன்முள்

ளகரம் ணகரமாதல் – அருள் + மொழி = அருண்மொழி

விதி :

“லளவேற் றுமையிற் றடவும் அல்வழி
அவற்றோ றெழ்வம் வலிவரி னாமெலி
மேவி னணவும் இடைவரின் இயல்பும்
ஆகும் இருவழி யானுமென்ப”

– நன்னூல் 227

னல முன்னும் ணள முன்னும் தநக்கள்

1. நிலைமொழி ஈற்றில் னகரமோ லகரமோ நின்று வருமொழி முதலில் தகரம்வரின் அது றகரமாக மாறும்; நகரம் வரின் அது னகரமாக மாறும்.

தகரம் றகரமாதல் – பொன் + தீது = பொன்றீது

கல் + தீது = கற்றீது

நகரம் னகரமாதல் – பொன் + நன்று = பொன்னன்று

கல் + நன்று = கன்னன்று

2. நிலைமொழி ஈற்றில் ணகரமோ ளகரமோ நின்று வருமொழி முதலில் தகரம்வரின் அது டகரமாகவும், நகரம் வரின் அது ணகரமாகவும் மாறும்.

தகரம் டகரமாதல் – மண் + தீது = மண்டீது

முள் + தீது = முட்டீது

நகரம் ணகரமாதல் – கண் + நீர் = கண்ணீர்

முள் + நன்று = முண்ணன்று

விதி :

னலமுன் றனவும் ணளமுன் டணவும்

ஆகும் தநக்கள் ஆயுங் காலே

– நன்னூல் 237

ஆ. அகநானூறு

அகம் + நான்கு + நூறு = அகநானூறு. 13 அடிச் சிறுமையும் 31 அடிப் பெருமையுங் கொண்ட அகப்பொருள் சார்ந்த நானூறு அகவற்பாக்களால் தொகுக்கப்பெற்ற தொகை நூலாகும். பல்வேறு காலங்களில் புலவர் பலரால் இயற்றப்பெற்று, மதுரை உப்பூரி குடிகிழார் மகனார் உருத்திர சன்மரால் தொகுக்கப்பட்டது. இந்நூலைத் தொகுப்பித்தவன் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதியாவான்.

அகப்பொருள் நூல்கள் தமிழில் பல இருப்பினும் ‘அகம்’ என்றே பெயர் அமைந்த பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல் இது மட்டுமேயாகும். இந்நூலுக்கு ‘நெடுந்தொகை’ என்னும் பெயரும் உண்டு.

அகநானூறு மூன்று பகுதிகளாக உள்ளது. முதல் 120 பாட்டுகள், ‘களிற்றுயானை நிரை’ எனப்படும். அடுத்த 180 பாட்டுகள் ‘மணிமிடை பவளம்’ எனப்படும் கடைசி 100 பாட்டுகள் ‘நித்திலக்கோவை’ எனப்படும்.

இந்நூலில் 1,3 என ஒற்றைப்படை எண்களாக வருவன பாலைத் திணைப் பாடல்களாகவும், 2,8 என வருவன குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களாகவும், 4,14 என வருவன

முல்லைத் திணைப் பாடல்களாகவும் 6,16 என வருவன மருதத்திணைப் பாடல்களாகவும் 10,20 என வருவன நெய்தல் திணைப் பாடல்களாகவும் அமைத்துத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. மணிமிடை பவளத்தில் உள்ள முல்லைத் திணைப் பாடல் ஒன்று நம் பாடப்பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது.

முல்லை

பசைபடு பச்சை நெய்தோய்த் தன்ன
சேயுயர் சினைய மாச்சிறைப் பறவை
பகலுறை முதுமரம் புலம்பப் போகி
முகைவாய் திறந்த நகைவாய் முல்லை
கடிமகள் கதுப்பின் நாறிக் கொடிமிசை
வண்டினந் தவிர்க்குந் தண்பதக் காலை
வரினும் வாரா ராயினும் ஆண்டவர்க்கு
இனிதுகொல் வாழி தோழி யெனத்தன்
பல்லிதழ் மழைக்கண் நல்லகம் சிவப்ப
அருந்துய ருடையள் அவளென விரும்பிப்
பாணன் வந்தனன் தூதே; நீயும்
புல்லார் புரவி வல்விரைந்து பூட்டி
நெடுந்தேர் ஊர்மதி வலவ
முடிந்தன்று அம்மநாம் முன்னிய வினையே.

— மதுரை.... மள்ளனார்.

திணை : முல்லை

துறை : வினை முற்றிய தலைமகன் தோர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது

ஆசிரியர் குறிப்பு:

இப்பாடலை இயற்றியவர் மதுரை..... மள்ளனார் ஆவார். அவர் பெயரைத் தவிர வேறு செய்தி யாதும் தெரியவில்லை.

அருஞ்சொற்பொருள்

பசை = ஒட்டும் பசை (ஈரம்); பச்சை = தோல்; நெய் தோய்த்தன்ன = எண்ணெயில் நனைத்து எடுத்தது போன்ற; மாச்சிறைப் பறவை = கரிய சிறகுகளையுடைய வெளவால்; சேய்உயர் = மிக உயர்ந்த; சினைய = கிளைகளையுடைய; முதுமரம் = பழையமரம்; புலம்ப = தனித்திட; முகை = மொட்டு; முகைவாய் திறந்த = மொட்டவிழ்ந்த; நகைவாய் முல்லை = ஒளிபொருந்திய முல்லை மலர்கள்; கடிமகள் = மணமகள்; கதுப்பு = கூந்தல்; தண்பதம் = குளிப்பதம்; மழைக்கண் = குளிர்ந்த கண்; நல்லகம் = நல்ல உட்புறம்; புல்லார் = புல்லை நிரம்பத்தின்ற; புரவி = குதிரை; வலவ = தோர்ப்பாகனே; முன்னிய = கருதி வந்த; வினை = செயல்; ஊர்மதி = செலுத்துவாயாக.

முடிபு:

‘தோழி! தண்பதக்காலை நம் காதலர் வரினும் வாராராயினும் ஆண்டு அவர்க்கு இனிதுகொல்’ என்று கூறித் தன் கண் சிவப்ப, அருந்துயருடையாள் நின் தலைவி, என்று பாணன் தூதுவந்தனன். வலவ! வினையும் முடிந்தன்று; நீயும் தேர் விரைந்து ஊர்மதி.

விளக்கம்:

வெளவாலானது தான் பகலில் தங்கியிருந்த மரத்தைத் தனியே வாடவிட்டு மாலையிலேயே பிரிந்து போய்விடும். அதுபோலத் தலைவன் தான் கூடியிருந்த இல்லை விட்டுப் பிரிந்து அதனை வருத்தமுறச் செய்தனன். முல்லைப்பூவும் வண்டினத்தைத் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து செல்லாது தடுத்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்துத் தலைவியானவள் தன் காதலனைப் பிரிந்துள்ளாள். (மாலைக் காலத்துத் தலைவன் வருகையை எதிர்பார்த்துத் தலைவி வீட்டில் தனித்துத் துயருடன் ஆற்றியிருக்கிறாள். அதனால் விரைந்து தேரைச் செலுத்துக என்றான்)

இலக்கணம்

உயர்சினை - வினைத்தொகை; சிறைப்பறவை - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை; பகலுறை - ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை; முதுமரம் - பண்புத் தொகை; கடிமகள் - உரிச்சொல் தொடர்; தண்பதம், நல்லகம், அருந்துயர், நெடுந்தேர் - பண்புத்தொகைகள், புல்லார் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை; வல்விரைந்து - ஒரு பொருட்பன்மொழி; ஊர்மதி - முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று.

வந்தனன் = வா+த்(ந்)+த்+அன்+அன்

வா - பகுதி. ‘வ’ எனக் குறுகியது விகாரம்

த் - சந்தி. ‘ந்’ எனத் திரிந்தது விகாரம்

த் - இறந்தகால இடைநிலை

அன் - சாரியை

அன் - ஆண்பால் வினைமுற்று விகுதி

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. அகநானூறு எத்தனை பகுதிகளாக உள்ளது? எழுதுக.
2. அகநானூற்றுப் பாடல்களின் திணை அமைப்பு முறையை விளக்குக.
3. வெளவாலின் தோற்றத்தைக் கூறுக.
4. மணமகளின் கூந்தலைப் போல மணந்தது எது?

II. பெருவினா:

1. அகநானூறு பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
2. வினைமேற்சென்ற தலைவனிடம் தூதுவந்த பாணன் தெரிவித்த செய்தி யாது?

III. நெடுவினா:

1. வினை முற்றிய தலைவன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதை விளக்கி வரைக.
2. அகநானூற்றுப் பாடலுள் அமைந்துள்ள உவமை நயங்களைப் புலப்படுத்துக.
3. இடஞ்சுட்டி விளக்கு:

‘நெடுந்தேர் ஊர்மதி வலவ’

IV. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக:

உயர்சினை	சிறைப்பறவை	பகலுறை	முதுமரம்
கடிமகள்	அருந்துயர்	நெடுந்தேர்	வல்விரைந்து.

V. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

திறந்த	வாழி	வந்தனன்	பூட்டி
--------	------	---------	--------

VI. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

பகலுறை	முதுமரம்	வண்டினம்	ஆண்டவர்க்கு
அருந்துயர்.			

VII. கோடிட்ட இடங்களை ஏற்ற சொற்களால் நிரப்புக:

1. அகநானூற்றைத் தொகுத்தவர் _____ ஆவார்.
2. அகநானூற்றுக்கு வழங்கும் வேறு பெயர் _____ என்பதாகும்.
3. அகநானூற்றைத் தொகுப்பித்தவன் _____ ஆவான்.

VIII. விடை தேர்க:

1. எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்று
அ. குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆ. முல்லைப்பாட்டு இ. பரிபாடல்
2. அகநானூறு மணிமிடை பவளத்தில் உள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை
அ. 100 ஆ. 120 இ. 180
3. அகநானூற்றுப்பாக்களின் அடிவரையறை
அ) 4 அடி முதல் 8 அடி வரை ஆ) 9 அடி முதல் 12 அடி வரை
இ) 13 அடி முதல் 31 அடி வரை.

**ஐந்திணை முதற்பொருள்
முதற்பொருள்**

திணை	நிலம்	பொழுது	
		சிறுபொழுது	பெரும்பொழுது
குறிஞ்சித்திணை	மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்	யாமம்	கூதிர், முன்பனி
முல்லைத் திணை	காடும் காடு சார்ந்த இடமும்	மாலை	கார்
பாலைத் திணை	வெப்பம் மிகுந்த சுரமும் சுரம் சார்ந்த இடமும்	நண்பகல்	வேனில், பின்பனி
மருதத் திணை	வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும்	வைகறை	கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில்
நெய்தல் திணை	கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும்	எற்பாடு	கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில்

பெரும்பொழுது என்பது ஒரு ஆண்டின் கூறுபாடு இவை ஆறு வகைப்படும்.

காலம்	—	திங்கள்
1. கார்	—	ஆவணி, புரட்டாசி
2. கூதிர்	—	ஐப்பசி, கார்த்திகை
3. முன்பனி	—	மார்கழி, தை
4. பின்பனி	—	மாசி, பங்குனி
5. இளவேனில்	—	சித்திரை, வைகாசி
6. முதுவேனில்	—	ஆனி, ஆடி

ஒவ்வொரு பெரும்பொழுதும் இரண்டு திங்கள் கால அளவுடையது.

1. மாலை – கதிரவன் மறைந்த பிறகு இரவுப்பொழுதின் முற்பகுதி
2. யாமம் – நள்ளிரவு, இரவுப்பொழுதின் நடுப்பகுதி
3. வைகறை – கதிரவன் தோன்றுவதற்கு முன் இரவுப் பொழுதின் இறுதிப்பகுதி
4. காலை – கதிரவன் தோன்றியதற்குப் பின் பகற்பொழுதின் முற்பகுதி; விடியற்காலம்
5. நண்பகல் – பகற்பொழுதின் நடுப்பகுதி
6. எற்பாடு – பகற்பொழுதின் இறுதிப்பகுதி, கதிரவன் மறைகின்ற காலம்

ஐந்திணைக் கருப்பொருள்					
	குறிஞ்சித்திணை	முல்லைத்திணை	மருதத் திணை	நெய்தல் திணை	பாலைத்திணை
தெய்வம்	முருகன்	திருமால்	இந்திரன்	வருணன்	துர்க்கை
மக்கள்	சிலம்பன், வெற்பன், பொருப்பன், கொடிச்சி, குறத்தி	குறும்பொறை நாடன், தோன்றல், கிழத்தி, மனைவி	ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி	துறைவன், சோர்ப்பன்	மீளி, விடலை, காளை, எயிற்றி
	குறவர், குறத்தியர், கானவர்	ஆயர், ஆய்ச்சியர், இடையர், இடைச்சியர்	கடையர், கடையியர், உழவர், உழத்தியர்	பரதவர், பரத்தியர், நுளையர், நுளைச்சியர்	எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர், எருவை
பறவை	கிளி, மயில்	கானக்கோழி	நாரை, நீர்க்கோழி அன்னம், குருகு	நீர்க்காக்கை	கழுகு, பருந்து, புறா
விலங்கு	புலி, கரடி, யானை, சிங்கம்	முயல், மான்	எருமை, நீர்நாய்	சுறா	வலிமை இழந்த, புலி, செந்நாய்
ஊர்	சிறுகுடி	பாடி, சேரி	பேரூர், மூதூர்	பட்டினம், பாக்கம்	குறும்பு
நீர்	சுனை நீர், அருவி நீர்	கான்பாறு	மனைக்கிணறு பொய்கை, யாறு	உவாநீர்க்கேணி உவாக்கழி	நீர் வற்றின சுனை, நீர் வற்றிய கிணறு
பூ	காந்தள், குறிஞ்சி, வேங்கை	முல்லை, குல்லை, பிடவம், தோன்றி	தாமரை, கழுநீர் குவளை	தாழை, நெய்தல், புன்னை	மரா, குரா, பாதிரி
மரம்	அகில, சந்தனம், வேங்கை	கொன்றை, குருந்து, காயா	மருதம், வஞ்சி, காஞ்சி	புன்னை, தாழை	இருப்பை, ஓமை, உழிஞை, பாலை

உணவு	திணை, மலைநெல், மூங்கிலரிசி	வரகு, சாமை, முதிரை	செந்நெல், வெண்ணெலரிசி	மீனும், உப்பும் விற்றால் பெறும்பொருள்	வழிப்பறி செய்ப்பொருள், கொள்ளையடித்த பொருள்
பறை	வெறியாட்டுப்பறை, தொண்டகப்பறை	எறுகோட் பறை	மணமுழா, நெல்லரிகிணை	மீன்கோட்பறை நாவாய்ப்ப பம்பை	போர்ப்பறை ஊரெறிபறை, துடி
பண்	குறிஞ்சிப் பண்	மூல்லைப்பண் (சாதாரி)	மருதப்பண்	நெய்தல் பண் (செவ்வழி)	பாலைப்பண் (பஞ்சரம்)
யாழ்	குறிஞ்சி யாழ்	மூல்லை யாழ்	மருத யாழ்	விளரி யாழ்	பாலை யாழ்
தொழில்	தேனெடுத்தல், கிழங்குகழ்த்தல், வெறியாடல் திணைகாத்தல்	வரகு விதைத்தல், களை பறித்தல், ஆநிரை மேய்த்தல், குழலூராதல், காளை தழுவல்	நெல்லரிதல் களைபறித்தல் கடா விடுதல்	மீன் பிடித்தல் உப்பு விற்றல்	நிரை கவர்தல், சூறையாடல், வழிப்பறி செய்தல்
ஐந்திணை உரிப்பொருள்					
குறிஞ்சித் திணை				புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்	
மூல்லைத் திணை				இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்	
மருதத் திணை				ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும்	
நெய்தல் திணை				இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்	
பாலைத் திணை				பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்	

இ. நற்றிணை

நன்மை + திணை = நல் + திணை = நற்றிணை

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் முதலாவதாக அமையப்பெற்றது நற்றிணை. இந்நூல் சங்ககாலப் புலவர் பலரால் பல்வேறு காலத்தில் பாடப்பெற்ற நானூறு அகவற்பாக்களின் தொகுப்பாகும். நற்றிணையில் உள்ள பாக்கள் ஒன்பதடிச் சிறுமையும் பன்னிரண்டடிப் பெருமையும் கொண்டவை. அவை அகப்பொருள்பற்றிய பாடல்கள் எனினும் அவற்றுள் புறப்பொருள் செய்திகளும் தமிழக வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இதன் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைப் பாடியவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் ஆவார். இத்தொகை நூலைத் தொகுப்பித்தவன் பன்னாடு தந்த மாறன் வழுதி என்னும் பாண்டிய மன்னன் ஆவான்.

இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை
பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன வரும்புமுதிர்பு
நன்மா னுழையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக்களங் கமழும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்பு!
இனமணி நெடுந்தேர் பாக னியக்கச்
செலீஇய சேறி யாயின் இவளே
வருவை யாகிய சின்னாள்
வாழா ளாதல்நற் கறிந்தனை சென்மே.

— நக்கண்ணையார்

திணை : நெய்தல்

துறை : இது புணர்ந்து நீங்கிய தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாயது.

துறை விளக்கம்:

பகற்குறியில் தலைவன் தலைவியைச் சந்தித்துச் செல்கின்றான். அப்பொழுது தோழி தலைவனை நோக்கி, “இவ்வாறு செல்வாயானால் மீண்டும் நீ வருவதற்குள் தலைவி இறந்து விடுவாள். ஆதலால் அதற்கு ஏற்றது செய்” என வரைவு (மணஞ்செய்துகொள்வது) தோன்றக் கூறுவது வரைவு கடாதலாகும்.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

இப்பாடலின் ஆசிரியர் நக்கண்ணையார். இவர் பெண்பாற்புலவர் ஆவார். ‘பெருங்கோழி நாய்கன் மகன் நக்கண்ணை’ யெனவும் கூறப்படுவார். உறையூர் வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன் என்னும் சோழ மன்னனின் மகன் போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி ஆவான். அவன் தன் தந்தையோடு பகைத்துக் கொண்டு நாடிழந்து, வறுமையில் புல்லரிசிக் கூழுண்டு வருந்தியிருந்தான். அந்நிலையிலும் ஆமூர் மல்லன் என்பானைப் போரில் வெற்றி கொள்கின்றான். அவன் வீரத்தைக் கண்ட நக்கண்ணையார் அவ்வரசனைத் தாம் மணந்து கொள்ள விரும்பியதாக அவர் பாடிய புறநானூற்று 83, 84, 85 ஆம் பாடல்கள் மூலம் அறிகிறோம்.

அருஞ்சொற்பொருள்

இறவு = இறாமீன்; இறவுப்பறம் = இறாமீனின் புறம்; முதல் = (தாழையின்) அடி; பிணர் = சருச்சரை (சொர சொரப்பு); தடவு = பெருமை; சுறவு = சுறாமீன்; சுறவுக்கோடு = சுறாமீனின்

முகத்தில் நீண்டுள்ள கொம்பு போன்ற முள்; களிறு = ஆண்யானை; மருப்பு = தந்தம்; உழை = பெண்மான்; விழவுக்களம் = விழா நிகழுமிடம்; உரவு = வலிமை; உரவு நீர் = வலிமையுடைய கடல் நீர்; சேர்ப்பு = நெய்தல் நிலத் தலைவனே; இனமணி = மணிகளின் தொகுதி; இயக்க = செலுத்த; செலீஇய = செல்லும் பொருட்டு; சின்னாள் = சிலநாள்; சென்மே = செல்வாயாக.

கருத்து: இவளைப் பிரிந்து சென்றால் நீ வருதவற்குள் இவள் இறந்துபடுவாள். அதனால் காலந்தாழ்த்தாது இவளை விரைந்து மணந்து கொள்க என்பது கருத்து.

உள்ளுறை:

‘அரும்பு முதிர்வு - நன்மானுழையின் வேறுபடத் தோன்றி - விழவுக்களங்கமழும்’ - என்றது தலைவி தலைவன்மீது கொண்ட காதலில் முதிர்ந்து, தன் சுற்றத்தாரிடமிருந்து வேறுபட்டுத் தலைவனுடன் அவன் இல்லத்தில் இல்லறம் நிகழ்த்தும் செவ்வியினைப் பெற்று விட்டாள் என்பது உள்ளுறை உவமம். இதனால் தலைவன் தலைவியை விரைந்து மணம் செய்து கொள்ளல் இன்றியமையாதது என்பது குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகின்றது.

இலக்கணம்

இறவுப்புறம், சுறவுக் கோடு, களிறு மருப்பு - ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைகள்; முள்ளிலை - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை; பெருங்களிறு, நன்மான், நெடுந்தேர் - பண்புத்தொகைகள்; செலீஇய சொல்லிசையளபெடை; சேர்ப்பு - அண்மை விளி.

பயிற்சி

I. சிறுவினா :

1. வரைவு கடாதல் என்றால் என்ன ?
2. தாழை இலையின் தோற்றத்தைக் கூறுக.
3. தாழை அரும்புக்குக் கூறப்பட்ட உவமையைச் சுட்டுக.
4. சேர்ப்பனுக்குத் தோழி அறிவுறுத்திய செய்தி யாது ?

II. பெருவினா:

1. நற்றிணை - குறிப்பு வரைக
2. நக்கண்ணையார் பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
3. தலைவியைச் சந்தித்துச் செல்லும் தலைவனிடம் தோழி வரைவு கடாயவாற்றை விளக்குக.
4. ‘அரும்பு முதிர்வு நன்மானுழையின் வேறுபடத் தோன்றி - விழவுக்களம் கமழும்’ - இதன்கண் அமைந்த உள்ளுறையைச் சுட்டுக.
5. இடஞ்சுட்டி விளக்குக.

‘வாழாளாதல் நற்கறிந்தனை சென்மே’

III. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக:

களிறு மருப்பு

முள்ளிலை

பெருங்களிறு

நெடுந்தேர்

செலீஇய

IV. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

தோன்றி இயக்க வருவை
வாழாள் அறிந்தனை

V. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

பெருங்களிறு முள்ளிலை மானுழை சின்னாள்

VI. விடை தேர்க

1. நற்றிணையைத் தொகுப்பித்தவன்
அ) ஆரியப் படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்
ஆ) ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்
இ) பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி
2. நற்றிணைப் பாக்களின் அடி வரையறை
அ) 4 அடிமுதல் 8 அடிவரை
ஆ) 9 அடிமுதல் 12 அடி வரை
இ) 13 அடி முதல் 31 அடி வரை

ஈ. குறுந்தொகை

குறுமை + தொகை = குறுந்தொகை. இஃது எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்று. நான்கடிச் சிறுமையும் எட்டடிப் பெருமையும் உடைய ஆசிரியப்பாக்களால் ஆகிய நூல். இஃதும் அகத்திணை பற்றியதேயாம். இந்நூலின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைப் பாடியவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் ஆவார். இதன் கண் நானூற்றிரண்டு பாடல்கள் உள்ளன.

யாரு மில்லை தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ
தினைத்தா ளன்ன சிறுபசுங் கால
ஒழுகுநீ ராரல் பார்க்கும்
குருகு முண்டுதான் மணந்த ஞான்றே

– கபிலர்

திணை : குறிஞ்சி

துறை : வரைவு நீட்டித்தவிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

விளக்கம்:

தலைவன் நெடுங்காலம் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் காலந்தாழ்த்த அதனால் வருந்திய தலைவி “தலைவர் கருணைகொண்டு என்னைத் திருமணம் செய்து கொண்டாலன்றி எனக்கு உதவியாகச் சான்று கூறுவார் வேறு ஒருவரும் இலர்” என்று தோழியிடம் கூறியது.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

கபிலர் பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருவாதவூரிலே அந்தணர் மரபில் பிறந்தவர். கடைச்சங்கப் புலவர்கள் பரணர், இடைக்காடர், ஓளவை ஆகியோரிடம் நட்பு பூண்டவர். கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய பாரியை உயிர்த் தோழனாகக் கொண்டவர். பாரியின் அவைக்களப் புலவராகவும் விளங்கியவர். குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்கள் பாடுவதில் வல்லவர். ‘கபிலரது பாட்டு’ என்னும் தொடரே இவர் பாட்டுத் திறனுக்குச் சான்றாகும்.

கபிலரை “வாய்மொழிக் கபிலன்” என்று நக்கீரரும், “நல்லிசைக் கபிலன்” என்று பெருங்குன்றூர்க் கிழாரும் “வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்” என்று பொருந்தில் இளங்கீரனாரும், “புலனழுக்கற்ற அந்தணாளன்” “பொய்யா நாவிற கபிலன்” என மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் புகழ்ந்துள்ளனர்.

அருஞ்சொற்பொருள்

தானே = தலைவன் ஒருவனே (இருந்தனன்) தான் ‘அது’ பொய்ப்பின் = ‘அது’ என்றது தலைவன் தலைவியிடம் கூறிய சூளுரையைக் குறிக்கும். (‘நான் உன்னைப் பிரியமாட்டேன். பிரிந்தால் ஆற்றியிருக்கமாட்டேன், விரைவில் உன்னை மணஞ்செய்து கொள்வேன்’ என்பன போன்றவை தலைவன் கூறிய சூளுரையாகும்) கால = கால்களையுடைய; ஒழுகுநீர் = ஓடுகின்ற நீர்; ஆரல் = ஆரல்மீன்; பார்க்கும் கூர்ந்து நோக்கும்; குருகு = நாரை.

தலைவன் மணந்த ஞான்று யாருமில்லை: தானே; தான் ‘அது’ பொய்ப்பின் எவன் செய்வேன்! குருகும் உண்டு என முடிக்க.

பிறர் அறியாதவாறு வந்து தன் நலத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு சென்றவனாதலின் தலைவனைத் தலைவி ‘கள்வன்’ என்று குறிப்பிடுகின்றாள்.

“தலைவன் சூளுரை கூறியபொழுது அதற்குச் சான்றாவார் ஒருவரும் இலர். சாட்சி கூறுவதற்கு இயலாத நாரை மட்டுமே இருந்தது. அதுவும் தன் உணவான ஆரல் மீனின் வருகையையே கூர்ந்து நோக்கியிருந்தது. நான் என்செய்வேன்” என்று தலைவி வருந்திக் கூறுகின்றாள்.

கருத்து :

“தலைவன் மணந்தபொழுது அதனைக் கண்டு சாட்சி கூறுவார் ஒருவருமில்லை. அவன் ஒருவனே சாட்சி. அவன் அதை இல்லையென்று மறுப்பின் என்னால் எதுவும் செய்ய இயலாது. அக்கூட்டத்தை மெய்ப்பிக்க வேறு எந்த சாட்சியமும் இல்லை. அவன் இன்னும் மணந்து கொள்ளாமல் உள்ளானே” என்று தலைவி தோழியிடம் வருந்திக் கூறுகின்றாள்.

இலக்கணம்

யாரும் – முற்றும்மை; தானே – ஏகாரம், பிரிநிலை, செய்கோ – ஓகாரம், அசைநிலை; பசங்கால – பண்புத்தொகை; ஒழுகுநீர் – வினைத்தொகை; குருகும் – இழிவு சிறப்பும்மை, ஞான்றே ஏகாரம் அசைநிலை.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. கபிலர் யார் யாரிடம் நட்பு பூண்டிருந்தார் ?
2. கபிலரைப் புலவர் பெருமக்கள் எங்ஙனம் பாராட்டியுள்ளனர் ?
3. 'தானது பொய்ப்பின்' – 'அது' என்பது எதனை ?
4. தலைவனைத் தலைவி ஏன் 'கள்வன்' என்று குறிப்பிடுகின்றாள் ?
5. தலைவன் தலைவியை மணந்தபொழுது சான்றாய் இருந்தது எது? அது பயன்படாதவாறு யாங்ஙனம் ?

II. பெருவினா.

1. கபிலர் பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
2. தலைவன் வரைவு நீட்டித்தவிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதை விளக்குக.
3. இடஞ்சுட்டி விளக்குக:
'குருகுமுண்டு தான் மணந்த ஞானே'

III. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக:

யாரும் பசங்கால ஒழுகு நீர் குருகும்

IV. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

மணந்த

V. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

யாருமில்லை யானெவன் குருகுமுண்டு

VI. கோடிட்ட இடங்களை ஏற்ற சொற்களால் நிரப்புக:

1. கபிலர் பாண்டி நாட்டிலுள்ள _____ பிறந்தார்.
2. கபிலர் _____ மன்னனின் அவைக்களப் புலவராக விளங்கினார்.
3. கபிலர் பாட்டுத் திறனுக்கு _____ என்னும் தொடரே சான்றாகும்.
4. கபிலர் _____ திணைப்பாடல்கள் பாடுவதில் வல்லவர்.

VII. விடை தேர்க:

1. கபிலரை 'வாய்மொழிக் கபிலர்' என்று போற்றியவர்
அ) நக்கீரர் ஆ) பெருங்குன்றூர்க் கிழார் இ) மாறோக்கத்து நப்பசலையார்
2. குறுந்தொகைக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியவர்
அ) பெருந்தேவனார் ஆ) வரந்தருவார் இ) கபிலர்.

உ. ஐங்குறு நூறு

ஐந்து + குறுமை + நூறு = ஐங்குறுநூறு

மூன்றடிச் சிறுமையும் ஆறடிப் பெருமையும் கொண்ட அகவற்பாக்களால் தொகுக்கப்பெற்ற அகப்பொருள் நூலாகும். திணை ஒன்றற்கு நூறு பாடல்களாக ஐந்து திணைகளுக்கும் ஐந்நூறு பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுள் குறிஞ்சித் திணைப்பாடல்களைக் கபிலரும் முல்லைத் திணைப் பாடல்களைப் பேயனாரும் மருதத் திணைப் பாடல்களை ஓரம் போகியாரும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களை அம்மூவனாரும் பாலைத்திணைப் பாடல்களை ஓதலாந்தையாரும் பாடியுள்ளனர். இச்செய்தியை

“மருதமோ ரம்போகி நெய்த லம்மூவன்
கருதுங் குறிஞ்சி கபிலன் – கருதிய
பாலையோத லாந்தை பனிமுல்லை பேயனே
நூலையோ தைங்குறு நூறு”

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது. ஐங்குறு நூற்றின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலையும் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரே இயற்றியுள்ளார். இந்நூலைத் தொகுத்தவர் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார். தொகுப்பித்தவர் சேர மன்னன் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை ஆவார்.

ஒவ்வொரு திணையிலும் உள்ள நூறு பாடல்களும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களாகத் தனித்தனித் தலைப்புகளின் கீழ்ப் பகுத்தமைக்கப் பட்டுள்ளன. நம் பாடப் பகுதிச் செய்யுள் பாலைத் திணையில் ‘மறுதரவுப் பத்து’ என்னும் தலைப்பின் கீழ் அமைந்துள்ள பத்துப் பாடல்களுள் ஒன்றாகும்.

மறுதரவுப் பத்து

‘மறுதரவுப் பத்து’ என்பது உடன் போக்கு நிகழ்த்திய தலைவனும் தலைவியும் மீண்டும் வருதற்கண் நிகழும் கூற்றைப் பாடு பொருளாகக் கொண்ட பத்துப்பாடல்களின் தொகுதி என்பதாம்.

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபினின் கிளையோ டாரப்
பச்சூன் பெய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கலத்திற் றருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின விறல்வேற் காளையொ
டஞ்சி லோதியை வரக்கரைந் தீமே.”

– ஓதலாந்தையார்

திணை : பாலை

துறை : நற்றாய் கூற்று

இது உடன் போகிய தலைமகள் மீண்டுவருதற் பொருட்டுத் தாய் காகத்திற்குப் பராய்க்கடன் உரைத்தது.

துறை விளக்கம்:

தலைவி தலைவனொடு உடன்போக்குச் சென்றுவிட்டதை அறிந்த பின்னர், தலைவி மீது பேரன்பு கொண்ட நற்றாய் தன் மகள் தன் கணவனொடு மீண்டும் தன் இல்லத்திற்கே வருதல் வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு திரும்பி வந்தால் அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்வித்துக் கண்குளிரக் காணல் வேண்டும் என்றும் விரும்புகின்றாள். அதனால் தலைவனும் தலைவியும் திரும்பி வருமாறு நன்னிமித்தமாக (சகுனமாக)க் கரையும்படி காக்கையை இரந்து வேண்டுகிறாள். அவ்வாறு கரைந்தால் காக்கைக்குப் 'பலிக்கடன்' கொடுப்பதாகவும் கூறுகின்றாள். இவ்வாறு தான் வேண்டியவை நிறைவேறுமானால் இன்னது படைப்பேன் என்று கடவுளரையோ, பிறவற்றையோ வேண்டிக்கோடல் பராய்க்கடன் உரைத்தல் என்பர். காக்கை கரைந்தால் விருந்தினரோ, உறவினரோ வீட்டிற்கு வருவர் என்பது நம் மக்களிடையே உள்ள நம்பிக்கையாகும்.

ஆசிரியர் குறிப்பு;

ஆந்தையார் என்பது இவர் இயற்பெயர். ஒதலூர் என்னும் ஊரினராதலின் ஒதலாந்தையார் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஒதலூர் மேலைக் கடற்கரைப் பகுதியில் குட்டநாட்டில் உள்ளது. இவர் பாட்டுகளில் பெரும்பாலான பாலைத் திணைப் பாடல்களாகும். ஆந்தை என்பது ஆதன் தந்தை என்பதன் மருஉ மொழியாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

மறு = குற்றம்; தூவி = இறகு; மரபு = முறைமை; (அஞ்சிலோதி = அம்+சில+ஓதி) அழகிதாய சிலவாகிய கூந்தல் (உடைய தலைவி); ஓதி = கூந்தல்) கிளை = சுற்றம்; பச்சூன் = (பசுமை + ஊன்) பசிய ஊன்; ஊன் - தசை; பைந்நிணம் = (பசுமை + நிணம்) பசிய கொழுப்பு; வல்சி = உணவு; பொலம் = பொன்; கலம் = பாத்திரம்; விறல் = வலிமை; காளை = தலைவன்.

இறைச்சிப் பொருள்:

‘அன்புடை மரபின் நின் கிளையோடார வல்சி தருகுவென்’

என்னும் பொருட்குப் புறத்தே, தலைவனும் தலைவியும் மீண்டு

வரின் நான் அவர்களுக்கு என் இல்லத்தின்கண்

திருமண விழா எடுத்து என் அன்பிற்குரிய சுற்றத்தாருடன்

மகிழ்ந்திருப்பேன் என்று நற்றாய் கூறுவதாக

இறைச்சிப் பொருள் தோன்றிற்று.

இலக்கணம்

கருங்காக்கை, பச்சூன், பைந்நிணம், வெஞ்சினம் - பண்புத்தொகைகள்; பொலம்புனை - மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை; புனைகலம் - வினைத்தொகை; தருகுவென் - தன்மை ஒருமை வினைமுற்று; வேற்காளை - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; காளை - உவமையாகுபெயர்; அஞ்சிலோதியை வர - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

தருகுவென்

தா + கு + வ் + என்

தா - பகுதி. தரு என்றானது விகாரம்

கு - சாரியை

வ் - எதிர்கால இடைநிலை

என் - தன்மை ஒருமை வினைமுற்று விகுதி.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. மறுதரவுப் பத்து - பொருள் விளக்கம் தருக.
2. நற்றாய் காக்கைக்கு எவ்வாறு பலிக்கடன் கொடுப்பதாகக் கூறினாள் ?
3. 'அன்புடை மரபின் நின் கிளையோடார வல்சி தருகுவென்'
இதன்கண் அமைந்துள்ள இறைச்சிப் பொருளைச் சுட்டுக.

II. பெருவினா:

1. பராய்க்கடன் உரைத்தல் - விளக்குக.
2. நற்றாய் காக்கைக்குப் பராய்க் கடன் உரைத்தவாற்றைப் புலப்படுத்துக.
3. இடஞ்சுட்டி விளக்குக.
“அஞ்சிலோதியை வரக் கரைந்தீமே”

III. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக:

பச்சூன்	பைந்நிணம்	வெஞ்சினம்	புனைகலம்
வேற்காளை	காளை	அஞ்சிலோதியை	வர

IV. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

பெய்த	தருகுவென்
-------	-----------

V. பிரித்துப் புணர்ச்சிவிதி தருக:

அன்புடை	பச்சூன்	பைந்நிணம்	வெஞ்சினம்
---------	---------	-----------	-----------

VI. கோடிட்ட இடங்களை ஏற்ற சொற்களால் நிரப்புக:

1. ஐங்குறு நூற்றைத் தொகுத்தவர் _____ ஆவார்.
2. ஐங்குறு நூற்றைத் தொகுப்பித்தவர் _____ ஆவார்.

VII. பொருத்துக:

1. திணை

குறிஞ்சி

முல்லை

மருதம்

நெய்தல்

நிலம்

- வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும்
- கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும்
- சுரமும் சுரஞ்சார்ந்த இடமும்
- மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்
- காடும் காடு சார்ந்த இடமும்

2. திணை

குறிஞ்சி

முல்லை

மருதம்

நெய்தல்

பாடியோர்

- ஓரம் போகியார்
- அம்முவனார்
- ஓதலாந்தையார்
- கபிலர்
- பேயனார்

3. சொல்

முள்ளிலை

ஒழுகுநீர்

நன்மான்

அஞ்சிலோதியை வர

- இலக்கணக்குறிப்பு
- உவமைத் தொகை
- பண்புத்தொகை
- அன்மொழித் தொகை
- இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும்
பயனும் உடன் தொக்க தொகை
- வினைத் தொகை

3. திருக்குறள்

திருக்குறள் – (திரு + குறள்) சிறந்த குறள் வெண்பாக்களினால் ஆகிய நூல் ஆதலின் இப்பெயர் பெற்றது. குறள் – இரண்டடி வெண்பா, திரு – சிறப்பு அடைமொழி. குறள் என்பது குறட்பாவை உணர்த்தாமல் அப்பாக்களால் ஆகிய நூலை உணர்த்துவதால் ஆகுபெயர். திருக்குறள் என்பது அடையடுத்த ஆகுபெயர் ஆகும். இது தமிழில் வழங்கும் பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று. இந்நூல் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என மூன்று பெரும்பிரிவுகளைக் கொண்டது.

அறத்துப்பால் : பாயிரவியல், இல்லறவியல், துறவறவியல், ஊழியல் எனப் பகுக்கப்பெற்று 38 அதிகாரங்களையும்

பொருட்பால் : அரசியல், அங்கவியல், ஒழிபியல் எனப் பகுக்கப்பெற்று 70 அதிகாரங்களையும்

காமத்துப்பால் : களவியல், கற்பியல் எனப் பகுக்கப்பெற்று 25 அதிகாரங்களையும் கொண்டிருக்கின்றது.

திருக்குறள் உலகப் பொதுநூல்: அறவிலக்கியம்; தமிழர் திருமறை. மனித வாழ்வின் மேன்மைகளை, வாழ்வியல் நெறிகளை மனித நாகரிகம் பிற நாடுகளில் தோன்றும் முன்னரே வகுத்துக் காட்டிய நூல். ஆங்கிலம், இலத்தீன், கிரேக்கம் முதலான உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் இந்நூல் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றுள்ளது. உலகோர் விரும்பிப் படிக்கும் தமிழ்நூலாக விளங்குகிறது. ஆலும் வேலும், பல்லுக்குறுதி; நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி, ‘பழகு தமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்’ என்னும் பழமொழிகள் இதன் பெருமையை விளக்குவனவாகும். இவற்றுள் ‘நால்’ என்பது நாலடியாரையும், ‘இரண்டு’ என்பது திருக்குறளையும் குறிக்கும்.

இந்நூலின் பெருமையைத், ‘திருவள்ளுவமாலை’ நன்கு விளக்குகின்றது.

“என்றும் புலரா தியாணர்நாட் செல்லுகினும்

நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மையதாய்க் – குன்றாத

செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்போன்ம்

மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்”

– இறையனார்.

என்னும் திருவள்ளுவமாலையிலுள்ள செய்யுள் திருக்குறளின் அழியாத தன்மையைப் பறைசாற்றுகிறது. இந்நூல் தோன்றியமையால் தமிழ்நாடு புகழ்பெற்றது என்பதை ‘வள்ளுவன்’ தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு’ என்றார் பாரதியார். ‘வள்ளுவனைப் பெற்றதாற் பெற்றதே புகழ் வையகமே’ எனப் பாரதிதாசனும் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்.

திருக்குறளுக்குத் தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர், பரிதி, பரிமேலழகர், திருமலையர், மல்லர், கவிப்பெருமாள், காளிங்கர் ஆகிய பதின்மர் முன்னரே உரை எழுதியுள்ளனர். அவற்றுள் பரிமேலழகர் உரையே சிறந்தது எனக் கற்றோர் புகழ்வர்.

முப்பால், பொய்யாமொழி, வாயுறைவாழ்த்து, உத்தரவேதம், தெய்வநூல், திருவள்ளுவம், தமிழ்மறை, பொதுமறை, திருவள்ளுவப்பயன், பொருளுரை, முதுமொழி எனத் திருக்குறளுக்கு வேறு பல பெயர்களும் வழங்குகின்றன.

திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளுவரின் உண்மையான வரலாறு நமக்குக் கிடைத்திலது. ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் திருவள்ளுவரைத் தத்தம் சமயத்தைச் சேர்ந்தவரென்று புகழ்ந்து கூறுமளவிற்குத், திருக்குறள் இடமளிக்கின்றது. இறைக் கோட்பாட்டின் பொதுவான நெறியைத் திருக்குறள் காட்டுகிறது. இவருடைய காலம் கி.மு.31 எனக் கொண்டு திருவள்ளுவராண்டு கணக்கிடப்பட்டு வருகின்றது. (திருவள்ளுவர் காலம் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு எனக் கூறுவார் பலர் உளர்) திருவள்ளுவரை நாயனார், தேவர், முதற்பாவலர், தெய்வப்பலவர், நான்முகனார், மாதானுபங்கி, செந்நாப்போதார், பெருநாவலர், பொய்யில் புலவர் எனப் பல பெயர்களால் பாராட்டுகின்றனர்.

1. செய்ந்நன்றியறிதல்*

செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்றல் அரிது.	1
காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.	2
பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலின் பெரிது.	3
தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார்.	4
உதவி வரைத்தன் றுதவி உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.	5
மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துள் துப்பாயார் நட்பு.	6
எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கண்
விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு.	7
நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.	8
கொன்றன்ன இன்னா செயினும் அவர்செய்த
ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்.	9
எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.	10

அருஞ்சொற்பொருள்

செய்ந்நன்றியறிதல் : (தனக்குப் பிறர்செய்த நன்மையை மறவாமை)

- குறள் 1,2,3 இவை மூன்று பாட்டாலும் முறையே காரணமின்றிச் செய்ததூஉம், காலத்தினாற் செய்ததூஉம், பயன்தூக்காராய்ச் செய்ததூஉம் ஆய நன்றிக்குப் பயனாய அளவு இல்லை என்பது கூறப்பெற்றது.
- குறள் 4, 5 இவை இரண்டு பாட்டாலும் மூன்றும் அல்லாத உதவி மாத்திரமும் அறிவார்க்குச் செய்தவழிப் பெரிதாம் என்பது கூறப்பட்டது.
- குறள் 6,7 இவை இரண்டு பாட்டாலும் நன்றி செய்தாரது நட்பு விடலாகாது என்பது கூறப்பட்டது.
- குறள் 8 மறப்பதும் மறவாததும் வகுத்துக் கூறப்பட்டது.
- குறள் 9 நன்றல்லது அன்றே மறக்கும் திறம் கூறப்பட்டது.
- குறள் 10 செய்ந்நன்றி கோறலின் கொடுமை கூறப்பட்டது.

1. வையகம் = மண்ணுலகம்; வானகம் = விண்ணுலகம்; ஆற்றலரிது = ஒத்தலரிது; ஈடாகா;
2. ஞாலம் = நிலவுலகம்; நன்றி = நன்மை; உதவி; மாணப்பெரிது = மிகப்பெரிது
3. தூக்கார் = ஆராய்தலிலராய், (பயன் நோக்கார்) நயன் = உதவியாகிய ஈரமுடைமை; தூக்கின் = ஆராயின்.
4. தினை = மிகச் சிறிய அளவு; (தினை = சிறிய அளவினதாய தானிய வகை; பனை = ஒரு பேரளவு.
5. வரைத்து = அளவையுடையது; சால்பு = நிறைபண்பு; தகுதி.
6. மாசற்றார் = குற்றமற்றவர்; கேண்மை = நட்பு.
7. உள்ளுவர் = நினைப்பர்; விழுமம் = துன்பம்; துடைத்தவர் = நீக்கினவர்.
8. நன்று = நன்மை (அறன்) ஆகும்; நன்றன்று = அறமாகாது.
9. இன்னா = தீங்குகள்; உள்ள = நினைக்க; கெடும் = இல்லையாகும் (கெடும்)
10. நன்றி = அறம்; உய்வு = நீங்கும் வாயில் (பிராயச்சித்தம்); கொன்ற = சிதைத்த.

இலக்கணம்

1. செய்யாமல் – எதிர்மறை வினையெச்சம்; செய்த – இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; வையகமும் வானகமும் – எண்ணும்மை; வையகம் – பூமிக்குக் காரணப்பெயர்; அரிது – ஒன்றன்பால் குறிப்பு வினைமுற்று.
2. காலத்தினால் – உருபு மயக்கம்; பெரிது – ஒன்றன்பால் குறிப்பு வினைமுற்று. ஞாலத்தின் – 'இன்' ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு உறழ் பொருளில் வந்துள்ளது.
3. தூக்கார் – முற்றெச்சம்; தூக்கின் – எதிர்கால வினையெச்சம்.

4. செயின் – வினையெச்சம்; தெரிவார் – வினையாலணையும் பெயர்; பனைத்துணையா – 'ஆ' ஆக என்பதன் தொகுத்தல்; சால்பு – பண்புப்பெயர்;
5. வரைத்து – ஒன்றன்பால் குறிப்பு வினைமுற்று; உதவி வரைத்து – குறிப்புப் பெயர்; சால்பின் வரைத்து – அஃறிணை ஒன்றன்பால் குறிப்பு வினைமுற்று. 'உதவி' என்ற சொல் ஒரே பொருளில் அடுத்தடுத்து வந்ததனால் சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி
6. மறவற்க, துறவற்க – எதிர்மறை வியங்கோள் வினை முற்றுகள்.
7. எழுபிறப்பும் – முற்றும்மை; துடைத்தவர் – வினையாலணையும் பெயர்.
8. நன்றி மறப்பது – இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை; மறப்பது – தொழிற்பெயர் (மறத்தல் என்னும் பொருள் தருவதால்).
9. உள்ள – வினையெச்சம்; கெடும் – செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று. செயினும் – 'உம்' இழிவு சிறப்பு.
10. கொன்றார் –வினையாலணையும் பெயர்; கொன்ற –பெயரெச்சம்.

2. பொறையுடைமை

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.	1
பொறுத்த லிறப்பினை யென்றும் அதனை மறத்த லதனினும் நன்று.	2
இன்மையு ளின்மை விருந்தொரால் வன்மையுள் வன்மை மடவார்ப் பொறை.	3
நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டின் பொறையுடைமை போற்றி யொழுகப் படும்.	4
ஓறுத்தாரை யொன்றாக வையாரே வைப்பர் பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து.	5
ஓறுத்தார்க் கொருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந் துணையும் புகழ்.	6
திறனால் தற்பிறர் செய்யினும் நோநொந் தறனால் செய்யாமை நன்று.	7
மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம் தகுதியான் வென்று விடல்.	8

துறந்தாரின் தூய்மை யுடையர் இறந்தார்வாய்
இன்னாச்சொல் நோற்கிற் பவர்.

9

உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும்
இன்னாச்சொ னோற்பாரிற் பின்

10

அருஞ்சொற்பொருள்

பொறையுடைமை: ஏதேனும் ஒரு காரணத்தினாலோ மடமையாலோ ஒருவன் தமக்கு மிகை செய்தவழித் தாமும் அதனை அவன்கட் செய்யாது பொறுத்துக் கொள்ளுதல்.

குறள் 1, 2, 3, 4 இவை நான்கு பாட்டாலும் பொறையுடைமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

குறள் 5, 6, 7, 8 இவை நான்கு பாட்டாலும் பிறர் செய்தன பொறுத்தல் சொல்லப்பட்டது.

குறள் 9, 10 இவை இரண்டு பாட்டாலும் பிறர் மிகைக்கச் சொல்லியன பொறுத்தல் கூறப்பட்டது.

1. அகழ்வாரை = தோண்டுபவரை; தாங்கும் = பொறுத்துக் கொள்ளும்; இகழ்வார் = அவமதிப்பார்; பொறுத்தல் = மன்னித்தல்; தலை = சிறந்த அறமாகும்.
2. பொறுத்தல் = மன்னிக்க; இறப்பினை = பிறர் செய்த அவமதிப்பை
3. இன்மை = வறுமை; ஓரால் = நீக்குதல்; வன்மை = வலிமை; மடவார் = அறிவிலிகள்; பொறை = பொறுத்தல்; விருந்து = புதியராய் வந்தவர்.
4. நிறை = சால்பு; நீங்காமை = விலகாமை; (நெடுங்காலம் நிறைவை)
5. ஒறுத்தாரை = தண்டித்தவரை; ஒன்றாக = ஒரு பொருளாக; பொதிந்து வைப்பர் = இடைவிடாது மனத்துட் கொள்வர்.
6. பொன்றும் = அழியும்; பொன்றுந்துணையும் = அழியுமளவும்
7. திறனல்ல = செய்யத்தகாத, கொடியவற்றை; நோநொந்து = துன்பத்திற்கு வருந்தி;
8. மிகுதியான் = மனச் செருக்கால்; மிக்கவை = தீங்குகள்; தகுதியான் = பொறுமையான்; விடல் - விடுக.
9. துறந்தாரின் = பற்றற்றவர் போல; இறந்தார் = நெறியைக் கடந்தவரது; இன்னா = தீய; நோற்கிற்பவர் = பொறுப்பவர்.
10. உண்ணாது = உணவைத் தவிர்த்து; நோற்பார் = (உற்ற நோயைப்) பொறுப்பவர்.

இலக்கணம்

1. அகழ்வார், இகழ்வார் - வினையாலணையும் பெயர்கள்; பொறுத்தல் - தொழிற்பெயர்; இக்குறட்பாவில் உவமையணி அமைந்துள்ளது.
2. மறத்தல் - தொழிற்பெயர்; பொறுத்தல் - அல் ஈற்று வியங்கோள் வினைமுற்று; நன்று - குறிப்பு வினைமுற்று.
3. விருந்து - பண்பாகுபெயர்; ஓரால், பொறை - தொழிற்பெயர்கள்; இக்குறட்பாவில் எடுத்துக்காட்டு உவமையணி அமைந்துள்ளது.

4. நீங்காமை – எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்; போற்றி – வினையெச்சம்; ஒழுகப்படும் – செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று.
5. ஒறுத்தார் – வினையாலணையும் பெயர்; பொதிந்து – வினையெச்சம்; வையார் – எதிர்மறைப் பலர்பால் வினைமுற்று.
6. பொறுத்தார் – வினையாலணையும் பெயர்; பொன்றும் – பெயரெச்சம்.
7. தற்பிறர் – ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை; செய்யினும் – சிறப்பு உம்மை; நொந்து – வினையெச்சம்; அறன் – ஈற்றுப்போலி.
8. செய்தாரை – வினையாலணையும் பெயர்; விடல் – அல் ஈற்று வியங்கோள் வினைமுற்று.
9. துறந்தார் – வினையாலணையும் பெயர்; இன்னாச் சொல் – ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; நோற்கிற்பவர் – வினையாலணையும் பெயர்.
10. உண்ணாது – எதிர்மறை வினையெச்சம்.

3. அறிவுடைமை*

அறிவற்றங் காக்குங் கருவி செறுவார்க்கும் உள்ளழிக்க லாகா அரண்.	1
சென்ற இடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு.	2
எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.	3
எண்பொருள் வாகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய் நுண்பொருள் காண்ப தறிவு.	4
உலகந் தழீஇய தொட்பம் மலர்தலுங் கூம்பலு மில்ல தறிவு.	5
எவ்வ துறைவ துலக முலகத்தோ டவ்வ துறைவ தறிவு.	6
அறிவுடையார் ஆவ தறிவார் அறிவிலார் அஃதறி கல்லா தவர்.	7
அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவ தஞ்சல் அறிவார் தொழில்.	8
எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க் கில்லை அதிர வருவதோர் நோய்.	9
அறிவுடையார் எல்லா முடையார் அறிவிலார் என்னுடைய ரேனு மிலர்.	10

அருஞ்சொற்பொருள்

அறிவுடைமை: (கல்வி கேள்விகளினாய அறிவோடு உண்மை அறிவுடையனாதல்)

- குறள் 1 இதனால் அறிவின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.
- குறள் 2,3,4,5,6 இவ்வைந்து பாட்டாலும் அறிவின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.
- குறள் 7,8 இவ்விரண்டு பாட்டாலும் அறிவுடையாரது இலக்கணம் கூறப்பட்டது.
- குறள் 9 இதனால் அறிவுடையார்க்குத் துன்பம் இன்மை கூறப்பட்டது.
- குறள் 10 இதனால் அறிவுடையாரது உடைமையும் ஏனையாரது இன்மையும் கூறப்பட்டன.

1. அற்றம் = அழிவு; இறுதி; செறுவார்க்கு = பகைவர்க்கு; அரண் = கோட்டை.
2. ஓரீஇ = நீக்கி; உய்ப்பது = செலுத்துவது; விடா – விடாமல்.
3. மெய்ப்பொருள் = உண்மைப்பொருள்; காண்பது = (காணுதல்) காணவல்லது அறிவு.
4. எண்பொருளவாக = எளியபொருள் ஆமாறு; நுண்பொருள் = நுட்பமான பொருள்; செலச் சொல்லி = மனங்கொள்ளச் சொல்லி.
5. தழீஇயது = நட்பாக்குவது; ஒட்பம் = அறிவுடைமை; கூம்பல் = குவிதல், முகம் வாடுதல்; மலர்தல் = விரிதல், முகம் மலர்தல்.
6. உறைவது = ஒழுகுவது.
7. ஆவது – பின்னர் வரக்கூடியது; அறிகல்லாதவர் – அறியமாட்டாதார்.
8. பேதைமை = அறிவுஇன்மை; அறிவார் = அறிவுடையவர்; அஞ்சல் = எண்ணிப் பார்த்து அதனைச் செய்யாது விடுதல். செய்யப் பயப்படுதல் (ஒன்றனைச் செய்யப் பயப்படுதலை அஞ்சல் என்பர்).
9. எதிரது = எதிர்காலத்தில் நேரக்கூடியது; அதிர = நடுங்குபடி; நோய் = துன்பம்,
10. என்னுடையரேனும் = எல்லாம் உடையராயினும்; இலர் = இல்லாதவர்;

இலக்கணம்

1. அற்றம் – தொழிற்பெயர்; அழிக்கலாகா – ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.
2. ஓரீஇ – சொல்லிசை அளபெடை; உய்ப்பது – வினையாலணையும் பெயர்; சென்ற இடத்தால் – உருபு மயக்கம் (ஏழன் உருபு நிற்க வேண்டிய இடத்தில் மூன்றன் உருபு நின்றது).
3. யார் யார் – அடுக்குத்தொடர்.
4. எண்பொருள், நுண்பொருள் – பண்புத்தொகைகள்; செல – வினையெச்சம்.
5. தழீஇ – சொல்லிசையளபெடை; மலர்தல், கூம்பல் – தொழிற்பெயர்கள்; மலர்தலும் கூம்பலும் – எண்ணும்மை
6. எவ்வதுறைவது – வினையாலணையும் பெயர்; அவ்வதுறைவது – தொழிற்பெயர்.

7. அறிகல்லாதவர் – வினையாலணையும் பெயர்.
8. அஞ்சுவது – வினையாலணையும் பெயர்; அஞ்சாமை – எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்; அஞ்சல் – தொழிற்பெயர்; அறிவார்தொழில் – ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை.
9. அதிர – வினையெச்சம்.
10. உடையார், இலர் – குறிப்பு வினைமுற்றுகள்;

4. வினைத்திட்டம்

வினைத்திட்டம் என்ப தொருவன் மனத்திட்டம் மற்றைய எல்லாம் பிற.	1
ஊறொரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின் ஆறென்பர் ஆய்ந்தவர் கோள்.	2
கடைக் கொட்கச் செய்தக்க தாண்மை இடைக்கொட்கின் எற்றா விழுமந் தரும்.	3
சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்.	4
வீறெய்தி மாண்டார் வினைத்திட்டம் வேந்தன்கண் ஊறெய்தி உள்ளப் படும்.	5
எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார் திண்ணியர் ஆகப் பெறின்.	6
உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தேர்க் கச்சாணி யன்னார் உடைத்து.	7
கலங்காது கண்ட வினைக்கண் துளங்காது தூக்கங் கடிந்து செயல்.	8
துன்பம் உறவரினும் செய்க துணிவாற்றி இன்பம் பயக்கும் வினை.	9
எனைத்திட்ட மெய்தியக் கண்ணும் வினைத்திட்டம் வேண்டாரை வேண்டா துலகு.	10

அருஞ்சொற்பொருள்

வினைத்திட்டம் : அறமும் புகழும் பயக்கும் தூய வினை முடிப்பானுக்கு வேண்டுவதாய் மனத்திண்மை

- குறள் 1 இதனால் வினைத்திட்டமாவது இன்னது என்பது கூறப்பட்டது.
- குறள் 2, 3 இவை இரண்டும் பாட்டாலும் அதனது பகுதி கூறப்பட்டது.
- குறள் 4 இதனால் அதன் அருமை கூறப்பட்டது.
- குறள் 5 இதனால் அதன் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.
- குறள் 6 இதனால் அஃதுடையார் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.
- குறள் 7 இதனால் அவரை அறியுமாறு கூறப்பட்டது.
- குறள் 8,9 இவையிரண்டு பாட்டாலும் அவர் வினை செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.
- குறள் 10 இதனால் வினைத்திட்டமில்லதாரது இழிவு கூறப்பட்டது.

1. திட்டம் = வலிமை; மற்றவை = ஒழிந்தவை; பிற = திண்மையென்று சொல்லப்படா; வினைத்திட்டம் – செயல் செய்வதற்கான மனவலிமை;
2. ஊறு = பழுதுபடும் வினை; ஓரால் = செய்யாமை; ஒல்காமை = தளராமை; ஆறு = நெறி; கோள் = துணிபு;
3. கடை = இறுதியில்; கொட்க = புலப்படும்படி; எற்றா = நீங்காத; விழுமம் = துன்பம்; இடைக்கொட்கின் = இடையே வெளிப்படுமாயின்;
4. செயல் = செய்தல்;
5. வீறு = சிறப்பு; எய்தி = பெற்று; மாண்டார் = மாட்சிமைப்பட்ட அமைச்சர்; உள்ளப்படும் = நன்கு மதிக்கப்படும்; ஊறு எய்தி = நல்ல விளைவை எய்து வித்தலால்.
6. எண்ணிய = எண்ணப்பட்டவை; எய்துப = அடைவர்; திண்ணியர் = வலியர்;
7. உருவுகண்டு = வடிவின் சிறுமை நோக்கி; எள்ளாமை = இகழாதிருத்தல்;
8. கலங்காது = மனந்தெளிந்து; கண்டவினை = துணிந்த வினையிடத்து; துளங்காது = சோம்பலின்றி; தூக்கம் = நீட்டித்தல்; கழிந்து = ஒழிந்து; செயல் = செய்க.
9. உறவரின் = மிகுந்து வருமாயினும்; துணிவாற்றி = துணியை நெறியாகக் கொண்டு; செய்க = செய்யவேண்டும்; பயக்கும் = உண்டாக்கும்.
10. வேண்டாரை = கொள்ளாத அமைச்சரை; வேண்டாது = விரும்பாது; உலகு வேண்டாது = உயர்ந்தோர் நன்கு மதியார்.

இலக்கணம்

வினைத்திட்டம் – நான்காம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை.

1. மனத்திட்டம் – ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகை; பிற – பலவின்பால் வினைமுற்றாய் வந்துள்ளது.
2. ஆய்ந்தவர் – வினையாலணையும் பெயர்; ஓரால், ஒல்காமை – தொழிற்பெயர்கள்; கோள் – முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.
3. எற்றா – ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; கொட்க – செயவென்னெச்சம் (கொட்கு – பகுதி)
4. சொல்லுதல் – தொழிற்பெயர்; யார்க்கும் – முற்றும்மை; எளிய – குறிப்பு வினைமுற்று; செயல் – தொழிற்பெயர்; சொல்லிய = பெயரெச்சம்.
5. எய்தி – வினையெச்சம்; மாண்டார் – வினையாலணையும் பெயர்; உள்ளப்படும் – செய்யும் எனும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று.
6. எண்ணிய – வினையாலணையும் பெயர்; எய்துப – பலர்பால் வினைமுற்று; எண்ணியாங்கு = எண்ணியவாங்கு என்பதன் தொகுத்தல் விகாரம்;
7. கண்டு – வினையெச்சம்; எள்ளாமை – தொழிற்பெயர்; உடைத்து – குறிப்பு வினைமுற்று; பெருந்தேர் – பண்புத்தொகை;
8. கலங்காது, துளங்காது, கடிந்து – வினையெச்சங்கள்; தூக்கம் – தொழிற்பெயர்.
9. செய்க – வியங்கோள் வினைமுற்று.
10. வேண்டாரை – வினையாலணையும் பெயர்; உலகு – இடவாகுபெயர்.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. திருக்குறளுக்கு வழங்கும் வேறுபெயர்கள் சிலவற்றை எழுதுக.
2. திருவள்ளுவருக்கு வழங்கும் வேறு பெயர்கள் சிலவற்றைக் கூறுக.
3. திருவள்ளுவர் காலம் குறித்து எழுதுக.
4. வையகமும் வானகமும் ஒப்பாகா – எதற்கு ?
5. நில உலகத்தை விட மிகப்பெரியது எது ?
6. கடலின் பெரியது எது ?
7. மறவற்க எனவும் துறவற்க எனவும் திருவள்ளுவர் எவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார் ?
8. செய்ந்நன்றி மறத்தலின் கொடுமையைக் கூறுக.
9. எதனை மறத்தல் எதனினும் நன்று ?
10. வன்மையுள் வன்மை எது ?

11. ஒறுத்தாரும் பொறுத்தாரும் எய்துவன யாவை ?
12. யாரைப் பொறையால் வெல்லுதல் வேண்டும் ?
13. அறிவின் சிறப்பை எழுதுக.
14. அறிவுடையார், அறிவிலார் இயல்பினைச் சுட்டுக.
15. நடுங்க வரும் துன்பம் யாருக்கில்லை ?
16. எல்லாம் உடையவர், ஒன்றுமில்லாதவர் – யார் யார் ?
17. வினைத்திட்டம் என்பது யாது ?
18. ‘ஆய்ந்தவர் கோள்’ – யாது ?
19. எற்றா விழுமம் தருவது எது ?
20. எளியவும் அரியவும் ஆவன யாவை ?
21. எண்ணியாங்கு எய்துவார் யாவர் ?
22. உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் – ஏன் ?
23. உலகு யாரை மதியாது ?

II. பெருவினா:

1. திருக்குறள் குறித்துக் குறிப்பெழுதுக.
2. திருவள்ளுவர் பற்றி நீ அறிந்தவற்றை எழுதுக.
3. நன்றி செய்தாரது நட்பினை விடலாகாது – ஏன் ?
4. பொறையுடைமையின் சிறப்பினைத் திருவள்ளுவர் வழிநின்று விளக்குக.
5. ஒறுத்தார், பொறுத்தார் குறித்துக் குறள் கூறுவன யாவை ?
6. பிறர்கூறும் இன்னாச் சொல்லைப் பொறுப்பவர் எத்தகையவர் ?
7. அறிவின் இலக்கணத்தை எழுதுக.
8. அறிவுடையாரின் இலக்கணங்களாக வள்ளுவர் கூறியனவற்றை எழுதுக.
9. வினைத் திட்டத்தின் சிறப்பும், அஃதுடையார் எய்தும் பயனும் குறித்து எழுதுக ?
10. வினைத்திட்டத்தின் சிறப்பைத் திருவள்ளுவர் எங்ஙனம் காட்டியுள்ளார் ?

III. நெடுவினா:

1. செய்ந்நன்றியறிதல் பற்றி வள்ளுவர் கூறியுள்ள கருத்துகளைத் தொகுத்து எழுதுக.
2. பொறையுடைமை என்னும் அதிகாரம் வெளிப்படுத்தும் கருத்துகளைத் தொகுத்து எழுதுக.
3. அறிவுடைமை என்னும் அதிகாரத்தில் தெரிவிக்கப் பெற்றுள்ள கருத்துகளைத் தொகுத்து எழுதுக.
4. வினைத்திட்டம் என்னும் தலைப்பில் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளன யாவை ?

IV. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக:

வையகமும் வானகமும்	தாங்கும்	தழீஇ	நல்காமை
காலத்தினால்	விருந்து	எண்பொருள்	கோள்
எழுபிறப்பும்	போற்றி	எதிரது	யார்க்கும்
இன்னா	அற்றம்	எய்துப	கெடும்
அறிகல்லாதவர்	அறன்	செய்க	மறவற்க
தூக்கார்	ஓரால்	ஓரீஇ	மனத்திட்டம்

V. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

செய்த	பொறுத்தல்	உய்ப்பது	உற்ற
கொள்வர்	நீங்காமை	காண்பது	சொல்லிய
மறவற்க	போற்றி	உடையார்	மாண்டார்
துறவற்க	வைப்பர்	உறைவது	எய்தி
உள்ளுவர்	வென்று	எய்துவ	கொன்ற
விடல்	செய்க		

VI. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

மாசற்றார்	நிறையுடைமை	விழுமந்தரும்
நன்றன்று	எண்பொருள்	வீறெய்தி
அறனல்ல	அறிவில்லார்	பெருந்தேர்
விருந்தொரால்	வினைத்திட்டம்	

VII. விடை தேர்க:

- குறட்பா என்பது
அ) நாலடி வெண்பா ஆ) மூவடி வெண்பா இ) ஈரடி வெண்பா
- அறத்துப்பாலில் உள்ள அதிகாரங்களின் எண்ணிக்கை
அ) 70 ஆ) 38 இ) 25
- திருக்குறளில் அமைந்துள்ள இயல்கள்
அ) 4 ஆ) 9 இ) 30 ஈ) 10
- கொண்டாடப்பெறும் திருவள்ளுவராண்டின்படி அவர் வாழ்ந்த காலம்
அ) கி.மு.31 ஆ) கி.பி.31 இ) கி.மு.18 ஈ) கி.பி. 190

5. பொருட்பாலின் இயல்கள்
 அ) பாயிரம், இல்லறவியல், துறவறவியல், ஊழியல்
 ஆ) அரசியல், அங்கவியல், ஒழிபியல்
 இ) களவியல், கற்பியல்
6. திருக்குறளின் பெருமையை உணர்த்துவது
 அ) பழமொழி ஆ) திருவள்ளுவமாலை இ) நாலடியார்
7. 'வள்ளுவனைப் பெற்றதாற் பெற்றதே புகழ் வையகமே' எனப்பாடியவர்
 அ) பாரதிதாசன் ஆ) கவிமணி இ) பாரதியார்

VIII. கோடிட்ட இடங்களில் ஏற்ற சொற்களை அமைத்து எழுதுக:

1. காலத்தி னாற்செய்த _____ சிறிதெனினும்
 _____ மாணப்பெரிது.
2. எழுமை _____ உள்ளவர் தங்கண்
 விழுமந் துடைத்தவர் _____
3. ஒறுத்தாரை யொன்றாக வையாரே _____
 பொறுத்தாரைப் _____ பொதிந்து.
4. உண்ணாது _____ பெரியர் பிறர்சொல்லும்
 _____ னோற்பாரிற் பின்
5. எப்பொருள் _____ கேட்பினும் அப்பொருள்
 _____ காண்ப தறிவு.
6. அஞ்சுவ தஞ்சாமை _____ அஞ்சுவ
 தஞ்சல் அறிவார் _____
7. சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய _____
 சொல்லிய _____ செயல்.
8. துன்பம் உறவரினும் _____ துணிவாற்றி
 _____ பயக்கும் வினை.

IX. சொற்களைப் பொருளறிந்து பொருத்துக:

தினை	—	பற்றுக்கோடு
பனை	—	நிறைபண்பு
சால்பு	—	மிகச்சிறிய அளவு
துப்பு	—	ஒரு பேரளவு
	—	நீங்கும் வாயில்
மடவார்	—	நீக்குதல்
ஒரால்	—	அழியும்
பொன்றும்	—	புதியதாய் வந்தவர்
விருந்து	—	அறிவிலிகள்
	—	பொறுப்பவர்
செறுவார்	—	அறிவுடைமை
ஒட்பம்	—	செலுத்துவது
உய்ப்பது	—	அறிவு இன்மை
பேதைமை	—	பகைவர்
	—	இல்லாதவன்
ஒல்காமை	—	துன்பம்
விழுமம்	—	வலியர்
திண்ணியர்	—	சிறப்பு
வீறு	—	தளராமை
	—	துணிபு

X. கீழ்க் காணும் குறட்பாக்களில் பயின்று வரும் அணிகளைச் சுட்டி விளக்குக:

1. அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.
2. இன்மையு ளின்மை விருந்தொரால் வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப் பொறை.
3. உதவி வரைத்தன் றுதவி உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து

திருக்குறளின் பெருமை கேளீர்!

தினையளவு போதாச் சிறுபுல் நீர் நீண்ட
பனையளவு காட்டும் படித்தால்

— கபிலர்

வள்ளுவரும் தம் குறள் பாவடியால் வையத்தார்
உள்ளுவதெல்லாம் அளந்தார் ஓர்ந்து

— பரணர்

உள்ளுதோ றுள்ளுதோ றுள்ளம் உருக்குமே
வள்ளுவர் வாய் மொழி மாண்பு

— மாங்குடி மருதனார்

பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப் போயினபொய் யல்லாத
மெய்ப்பால மெய்யாய் விளங்கினவே – முப்பாலின்
தெய்வத் திருவள் ளுவர்செய் திருக்குறளால்
வையத்து வாழ்வார் மனத்து.

— தேனிக்குடி கீரனார்

புத்தகம் நூறு புரட்டிக் களைப்புற்றுச்
சித்தம் கலங்கித் திகைப்பதேன் – வித்தகன்
தெய்வப் புலவர் திருவள் ளுவர்சொன்ன
பொய்யில் மொழிஇருக்கும் போது

செந்தமிழ்ச் செல்வத் திருக்குறளை நெஞ்சமே
சிந்தனை செய்வாய் தினம்

நீதித்திருக்குறளை நெஞ்சாரத் தம் வாழ்வில்
ஓதித்தொழுது எழுக ஓர்ந்து

— கவிமணி

4. தொடர்நிலைச்செய்யுள்

அ. சிலப்பதிகாரம்

சிலப்பதிகாரம் தமிழிலுள்ள ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் தலையாயது; முத்தமிழ்க் காப்பியம், உரையிடைமிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள், நாடகக் காப்பியம் என்று பல்வேறு சிறப்புப் பெயர்களால் பாராட்டப்படுகிறது. கண்ணகியின் காற்சிலம்பு காரணமாக வளர்ந்த கதையாதலினால் (சிலம்பு + அதிகாரம்) சிலப்பதிகாரம் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது. இது, தமிழின் முதல் காப்பிய நூலாகும்.

புகார்க் காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக்காண்டம் என மூன்று காண்டங்களையும் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் முதலாக வரந்தருகாதையீறாக முப்பது காதைகளையும் கொண்டு விளங்குகிறது.

அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாவதூஉம்

உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்

ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்

என்னும் மூன்று உண்மைகளையும் உள்ளுறையாகக் கொண்டு திகழ்கின்றது.

இந்நூலை இயற்றியவர் சேர இளவரசர் இளங்கோவடிகள் ஆவார். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் சோழன் மகள் நற்சோணைக்கும் மகனாகத் தோன்றியவர். சேரன் செங்குட்டுவன் என்ற சேர அரசன் இவர்க்குத் தமையன் முறை என்றும் அவனுக்கு அரசரிமையைத் தருதற்கே இவர் துறவு பூண்டார் என்றும் வழிவழிச் செய்திகள் கூறுகின்றன. காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு. இந்நூலுக்கு உரையெழுதிய பழைய உரையாசிரியர்கள் இருவர். ஒருவர் அரும்பதங்களுக்கு மட்டும் உரைவழங்கிய அரும்பத உரைகாரர். நூல் முழுமைக்கும் அரும்பத உரை உண்டு) மற்றொருவர் விளக்கமாக உரை எழுதிய அடியார்க்கு நல்லார். (இவர் உரை, நூல் முழுமைக்கும் கிடைக்கவில்லை) இக்காலத்தே வாழ்ந்த ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை நூல்முழுமைக்கும் உள்ளது.

“மணிமேகலை மேல் உரைப் பொருள் முற்றிய

சிலப்பதிகாரம் முற்றும்”

என்று இந்நூல் நிறைவு பெறுவதனால் மணிமேகலையையும் சிலப்பதிகாரத்தையும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்பர். மணிமேகலையை இயற்றிய மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார், இளங்கோவடிகளை ‘முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது; அடிகள் நீரே அருளுக’ என்று வேண்டிக் கொள்ள, அடிகளும் “நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்று முன்வந்து இக்காப்பியத்தை ஆக்கியளித்தார் என்பது பதிகத்தின் வாயிலாக அறியவருகிறது.

பாரதியார் இந்நூலின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்து, “நெஞ்சையள்ளும் சிலம்பு”, எனப் புகழ்ந்துள்ளார். கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, ‘தேனிலே ஊறிய செந்தமிழின் சுவை தேறும் சிலப்பதிகாரம், எனப் பாராட்டியுள்ளார். பலராலும் மனமாரப் பாராட்டப் பெறும் பைந்தமிழ்க்காப்பியமாகச் சிலப்பதிகாரம் திகழ்கிறது.

ஊர்சூழ்வரி

கதைச்சுருக்கம்

புகார் நகரத்துப் பெருங்குடி வாணிகராகிய மாசாத்துவான், மாநாய்கன் என்னும் இருவர்தம் மக்களே கண்ணகியும் கோவலனும் ஆவர். இருவர்க்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தது. புகார் நகரத்தில் தலைக்கோலரிவை என்ற பட்டம் பெற்றவள் மாதவி என்னும் ஆடல்மகள்; மாதவியின்பால் கோவலன் விருப்பமுற்றுக் கண்ணகியை விடுத்து அம்மாதவியோடு வாழ்வானாயினன். இருவர்க்கும் மணிமேகலையென்ற பெண்மகவொன்றும் பிறந்தது. இந்திரவிழா நிகழ்வின்போது மாதவி பாடிய கானல் வரிப்பாடல்களால் பிணக்குற்று அவள்மீது கோவலன் ஐயமுற்றுப்பிரிந்து கண்ணகியின்பால் திரும்பினான். பொருட்செல்வம் அனைத்தும் இழந்ததால் நாணிய கோவலனுக்குக் கண்ணகி தன் காற்சிலம்பை அளித்தாள். அதனையே முதலாகக் கொண்டு மதுரை நகரிலே பொருளிட்டக் கருதிக் கோவலன் கண்ணகியோடு புகார் நகரை விட்டு நீங்கினான்.

கவுந்தியடிகள் என்னும் சமணத் துறவியின் துணையோடு இருவரும் மதுரையையடுத்த புறஞ்சேரியை அடைந்து தங்கினர். ஆயர்குலப் பெண்ணாகிய மாரியிடம் அடைக்கலப்படுத்தப்பட்டனர். கண்ணகி கணவனுக்குச் சமைத்து உணவிட்டு மகிழ்ந்தாள்.

“சீறடிச்சிலம்பின் ஒன்றுகொண்டு யான்போய்

மாறிவருவன்; மயங்காது ஒழிக”

என்று சிலம்பைக் கொண்டு மதுரை அகநகர் சென்ற கோவலன் அரண்மனைப் பொற்கொல்லனால் கள்வன் என்று காட்டப்பட்டான். ஊழ்வினை காரணமாகப் பாண்டியன் ‘அவனைக் கொன்று அச்சிலம்பு கொணர்க ஈங்கு’ என்று ஆணையிடவே கோவலன் கொலைசெய்யப்பட்டான்.

ஆயர்முதுமகள் மாதரி வீட்டில் தீயநிமித்தங்கள் தோன்றின. எனவே ஆயர் பாடியிலுள்ளோர் ஆய்ச்சியர் குரவை நிகழ்த்தித் திருமாலை வழிபட்டனர். குரவை முடிவில் ஊர் அரவங்கேட்டு முதியோள் ஒருத்தி கோவலன்கொல்லப்பட்ட செய்தியைக் கூறினாள். குரவைக் கூத்து நிகழும் போதே ஒருமுன்னுணர்வினால் கலங்கியிருந்த கண்ணகி கணவன் கொலைப்பட்ட செய்தி கேட்டதும் பொங்கியெழுந்தாள்; நிலஞ்சோர விழுந்தாள்; கண்கள் சிவப்ப அழுதாள்.

“குரவைக் கூத்திற்கு வந்து குழுமிய பெண்களே கேளுங்கள். உங்கள் அனைவர் முன்பும் கேட்கிறேன்; காய்கதிர்ச் செல்வனே கள்வனோ என் கணவன்’ என்று கேட்டாள். அவள் கேள்விக்கு ஒரு வானொலி எழுந்தது. ‘பெண்ணே உன் கணவன் கள்வனல்லன்; அவ்வாறு கூறிய இவ்வரைத் தீ உண்ணும்’ என்று அக்குரல் ஒலித்தது.

அக்குரல் கேட்ட கண்ணகி மற்றைச் சிலம்பைக் கையில் ஏந்தி உரத்த குரலெடுத்துத் தனதுயர் முழங்கி மதுரை நகரிலே முறை கேட்டுச் செல்வாளாயினாள்.

ஊர்மக்கள் சூழ இருக்க, கண்ணகி உரைத்தனவற்றைக் கூறுவது ஊர்சூழ்வரி. வரி என்பது இசைப்பாடல் வகையது.

ஊர்கூழ்வரி

முறையீடு

என்றனன் வெய்யோன் இலங்கீர் வளைத்தோளி
நின்றிலள் நின்ற சிலம்பொன்று கையேந்தி
முறையில் அரசன்தன் ஊரிருந்து வாழும்
நிறையுடைப் பத்தினிப் பெண்டிர்காள் ஈதொன்று;
பட்டேன், படாத துயரம், படுகாலை

5

உற்றேன் உறாதது உறுவனே ? ஈதொன்று;
கள்வனோ அல்லன் கணவன் என் காற்சிலம்பு
கொள்ளும் விலைப்பொருட்டாற் கொன்றாரே ஈதொன்று;
மாதர்த் தகைய மடவார்கண் முன்னரே,
காதற் கணவனைக் காண்பனே ! ஈதொன்று ;

10

காதற் கணவனைக் கண்டால், அவன் வாயில்
தீற்று நல்உரை கேட்பனே ! ஈதொன்று ;
தீற்று நல்உரை கேளா தொழிவேனேல்
நோதக்க செய்தாள் என்று எள்ளல் இது ஒன்று – என்று

15

ஊரவர் திகைப்பு

அல்லலுற்று ஆற்றாது அழுவாளைக் கண்டு, ஏங்கி,
மல்லல் மதுரையார் எல்லாருந் தாம் மயங்கிக்
களையாத துன்பம் இக்காரிகைக்குக் காட்டி
வளையாத செங்கோல் வளைந்தது இதுவென்கொல் ?
மன்னவர் மன்னன் மதிக்குடை வாள்வேந்தன்

20

தென்னவன் கொற்றம் சிதைந்தது இதுவென்கொல் ?
மண்குளிரச் செய்யும் மறவேல், நெடுந்தகை
தண்குடை வெம்மை விளைத்தது இதுவென்கொல்
செம்பொற் சிலம்பு ஒன்று கைஏந்தி நம்பொருட்டால்
வம்பப் பெருந்தெய்வம் வந்தது இதுவென்கொல் ?

25

ஐஅரி உண்கண் அழுதுஏங்கி அரற்றுவாள்
தெய்வம்உற் றாள்போலும் தகையள், இதுவென்கொல் ?

என்பன சொல்லி, இனைந்து ஏங்கி, ஆற்றவும்
மன்பழி தூற்றும் குடியதே மாமதுரைக்
கம்பலை மாக்கள் கணவனைத் தாங்காட்டச்

30

செம்பொற்கொடி அனையாள் கண்டாளைத் தான் காணான்
மல்லன்மா ஞாலம் இருள் ஊட்டி, மாமலைமேல்,
செவ்வென் கதிர் சுருங்கிச் செங்கதிரோன் சென்றொளிப்பப்
புல்லென் மருள்மாலைப் பூங்கொடியாள் பூசலிட

ஒல்லென் ஒலி படைத்தது ஊர்.

35

பெண்டிரும் உண்டுகொல்! பெண்டிரும் உண்டுகொல் ?
கொண்ட கொழுநர் உறுகுறை தாங்குறாஉம்
பெண்டிரும் உண்டுகொல் ? பெண்டிரும் உண்டுகொல் ?
சான்றோரும் உண்டுகொல்; சான்றோரும் உண்டுகொல்
ஈன்ற குழவி எடுத்து வளர்க்குறாஉம்
சான்றோரும் உண்டுகொல் ? சான்றோரும் உண்டுகொல் ?

40

தெய்வமும் உண்டுகொல் ? தெய்வமும் உண்டுகொல் ?
வைவாளில் தப்பிய மன்னவன் கூடலில்
தெய்வமும் உண்டுகொல் ? தெய்வமும் உண்டுகொல் ?
என்றிவை சொல்லி அழுவாள் கணவன் தன்
பொன்துஞ்சு மாப்பம் பொருந்தத் தழீஇக் கொள்ள

45

நின்றான், எழுந்து “நிறைமதி வாண்முகம்
கன்றியது” என்றவள் கண்ணீர் கையான் மாற்ற
அழுதேங்கி நிலத்தின் வீழ்ந்து ஆயிழையாள் தன் கணவன்
தொழுதகைய திருந்தடியைத் துணைவளைக்கை யாற்பற்றப்
பழுது ஒழிந்து எழுந்திருந்தான் பல்லமரர் குழாத்துள்ளான்.

50

– இளங்கோவடிகள்

அருஞ்சொற்பொருள்

வரி 1 – 13

வெய்யோன் = கதிரவன்; ஈர்வளை = அறுத்துச் செய்யப் பெற்ற வளையல் இலங்கு
= ஒளிருகின்ற; தோளி = தோளையுடைய கண்ணகி; முறை = நீதி; நிறை = கற்பு; ஈதொன்று =
இஃது அச்சிலம்பின் மற்றொன்று; படுகாலை = மாலைக்காலம்; (சூயருற்ற இந்தப்பொழுதில்)

உறாதது = பிறர் அடையாத துன்பம்; உற்றேன் = யான் அடைந்தேன்; ஈதொன்று = இஃது என்வினைப் பயனால் யான்உற்ற ஒருதுன்பம்; விலைப்பொருட்டு = உரிய விலை கொடாது தாம் கவர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு; (விலைப்பொருள் கொடுப்பதற்கு ஈடாக); ஈதொன்று = இதுவோர் புதுமை; மாதர் = காதல்; மாதர்த் தகைய மடவார் = கணவர் காதலிக்கும் பண்புடைய மகளிர்; தீதறு நல்லுரை = குற்றமற்ற இனிய மொழி; ஈதொன்று = இஃது என் சூளுரை; நோதக்க செய்தாள் = வருந்தத்தக்கன செய்தாள்; எள்ளல் = இகழ்க; இதுவொன்று = இது நுமக்கு ஒரு வாய்ப்பு.

வரி 14-30

அல்லலுற்று = வருத்தமுற்று; ஆற்றாது = தாங்கமாட்டாது; மல்லல் = வளம்; என்கொல் = என்ன காரணத்தால் நிகழ்ந்ததோ; கொற்றம் = அரசியல்; நம்பொருட்டால் = நம்மைக்கெடுத்தற் பொருட்டாக; வம்பப் பெருந்தெய்வம் = புதியதாக வந்த பெரிய தெய்வம்; ஐஅரி உண்கண் = அழகிய செவ்வரிபடர்ந்த, மையுண்டகண்கள்; தெய்வமுற்றாள் போலுந்தகையள் = தெய்வம் ஏறியவள் போல் ஆயினாள்; இனைந்து = வருந்தி; கம்பலைமாக்கள் = ஆரவாரித்துத்திரியும் மக்கள்.

வரி 31 – 35

புல்லென்மருள்மாலை = ஒளிமழுங்கித் தோன்றும் மாலை; பூசலிட = அழுதுபுலம்பி அரற்ற.

வரி 36 – 50

கொழுநர் = கணவர்; வைவாள் = கூரியவாள் (இங்கே நடுவு நிலைமை); தப்பிய = தவறிய; வாண்முகம் = ஒளிபொருந்திய முகம்; கன்றியது = கன்றிப்போயிற்று; மாற்ற = துடைக்க; பழுது = உடல்; குறக்கம் புகுவதற்காக உடலை விட்டொழிந்து எழுந்தான் என்க)

இலக்கணம்

வரி 1 – 13.

ஈர்வளை – வினைத்தொகை; கையேந்தி – ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை; காற்சிலம்பு – ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்கதொகை; நல்லுரை – பண்புத்தொகை; எள்ளல் = அல்லீற்று வியங்கோள் வினைமுற்று.

வரி 14 – 35

நெடுந்தகை, தண்குடை, செங்கோல் – பண்புத்தொகைகள், பொற்சிலம்பு – மூன்றாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; உண்கண் – வினைத்தொகை; கொல் – இடைச்சொல் ஐயப்பொருளில் வந்தது; தூற்றும் குடி – செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம், மாமதுரை, மல்லல் மதுரை – உரிச்சொற்றொடர்கள்; காணான் – எதிர்மறை ஆண்பால் வினைமுற்று; மாஞாலம், மாமலை – உரிச்சொற்றொடர்கள், ஒளிப்ப – செயவென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்.

ஈன்ற குழவி – இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; தாங்குறாஉம், வளர்க்குறாஉம் – இன்னிசையளபெடைகள்; வைவாள் – உரிச்சொற்றொடர்; தழீஇ – சொல்லிசையளபெடை; நிறைமதி – வினைத்தொகை; வளைக்கை – இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. இரட்டைக் காப்பியங்கள் யாவை ?
2. சிலப்பதிகாரம் – பெயர்க் காரணத் தருக.
3. சிலப்பதிகாரம் – நூல் அமைப்பை எழுதுக.
4. சிலப்பதிகாரம் கூறும் மூன்று உண்மைகள் யாவை ?
5. சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரையெழுதிய பெருமக்கள் யாவர் ?

II. பெருவினா:

1. இளங்கோவடிகளைப் பற்றிக் குறிப்புரை தருக.
2. 'ஈதொன்று' – பொருள் விளக்கம்தருக.
3. கண்ணகியைக் கண்ட ஊரவர் திகைத்துக் கூறியன யாவை ?
4. 'ஒல்லென் ஒலிபடைத்தது ஊர்' – ஒலி எழும்பியமைக்கான காரணத்தை விளக்குக.
5. 'உண்டுகொல்' என்னும் முறையில் கண்ணகி சினந்து கூறியன யாவை ?
6. கோவலனைக் கண்ட பொழுது நிகழ்ந்த அற்புதம் யாது ?

III. நெடுவினா:

1. கண்ணகியின் சூளுரையும் நகர்மாந்தர் மயங்கிக் கூறியனவும் யாவை ?
2. மருண்மாலைப்போதில் கண்ணகி இனைந்து ஏங்கி உரைத்தனவும் கோவலனைக் கண்டபொழுது நிகழ்ந்த அற்புதத்தையும் இருபது வரிகளில் வரைக.

IV. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக.

ஈர்வளை	தண்குடை	தூற்றும்குடி	காற்சிலம்பு
வளர்க்குறாஉம்	நல்லுரை	மாஞாலம்	வைவாள்
எள்ளல்	வாள்வேந்தன்	தழீஇ	நெடுந்தகை
உண்டுகொல்			

V. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி எழுதுக.

வளைத்தோளி	காற்சிலம்பு	பெருந்தெய்வம்
சிலம்பொன்று	நல்லுரை	பூங்கொடியாள்
கையேந்தி	செங்கோல்	அழுதேங்கி
நிறையுடை	மதிக்குடை	மறவேல்
பத்தினிப்பெண்டிர்	பொற்கொடி	செம்பொன்

VI. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக.

நின்றிலள்	களையாத	பட்டேன்
ஏந்தி	ஒழிந்து	காண்பன்
தூற்றும்	கன்றியது	எள்ளல்
ஈன்ற	கொன்றார்	கொண்ட

VII. விடை தேர்க:

1. சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள காண்டங்கள்
அ) மூன்று ஆ) ஆறு இ) முப்பது
2. சிலப்பதிகார உரையாசிரியருள் ஒருவர்
அ) இளம்பூரணர் ஆ) அரும்பதவுரைகாரர் இ) நச்சினார்க்கினியர்.
3. சிலப்பதிகாரத்திற்கு வழங்கும் சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்று.
அ) கண்ணகி காதை ஆ) சிறப்பதிகாரம்
இ) உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்
4. சிலப்பதிகாரத்தின் உட்பிரிவு
அ) படலம் ஆ) இயல் இ) காதை
5. தேனிலே ஊறிய செந்தமிழின் – சுவை
தேறும் சிலப்பதிகாரம் என்று பாராட்டியவர்.
அ) பாரதிதாசன் ஆ) பாரதியார்
இ) கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை
6. வரி என்பது _____ வகையது
அ) சந்தப்பாடல் ஆ) இசைப்பாடல் இ) கலிப்பாடல்

VIII. பொருத்துக.

புலவர்கள்	இயற்றிய நூல்கள்
இளங்கோவடிகள்	— மணிமேகலை
திருத்தக்கதேவர்	— சிலப்பதிகாரம்
நாதகுத்தனார்	— சீவகசிந்தாமணி
சீத்தலைச்சாத்தனார்	— வளையாபதி
	— குண்டலகேசி

IX. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி

சிலப்பதிகாரக்கதை கோவிலன் – கர்ணகை கதையாக நாட்டுப்புறங்களில் கூத்தாகவும் கதையாகவும் வழங்கி வருகிறது. செவ்வியல் மரபு வாய்ந்து காப்பியத்தகுதி பெற்ற இக்கதை மக்கள் வழக்காற்றில் சில மாற்றங்களுடன் வழங்குவதை அறிக. ஆரஞர் உற்ற வீரபத்தினியாகிய கண்ணகி வழிபாடே கிராம தேவதைகளுள் துரோபதை, காளியம்மன் வழிபாடாக ஏற்கப்பட்டுள்ளது என்றும் தீமிதி விழாக்கள் இதன் வளர்நிலையே என்றும் அறிஞர்கள் கூறுவதை ஆய்க.

கோவிலன் – கர்ணகை நாடகம்; புகழ் பெற்ற இவ்வரிகளை நும் இல்லத்து முதியோர் வாய்க் கேட்டறிக.

“கழுத்தில் விழுந்த மாலை கழட்ட முடியவில்லை..
காரிகையே இதுயார் சூதோ”

கண்ணகியென்னுஞ் சொல்லுக்குக் கண்களால் நகுபவள் என்பது பொருள். அதிராதப் பேச்சும் உதிராத சிரிப்பும் உடைய மெல்லியல் ஆகிய கண்ணகி கடுஞ்சொற்களை வாரியிறைக்கும் அவலச்சூழலை மெய்ப்பாடு தோன்ற நடத்துக் காட்டுக.

X. நாபிறழ் பயிற்சி

பல்வேறு சந்தக் குழிப்புகளையுடைய பாடல்களையும் படித்துக் காண்க.

குறில்:

எடுமெடு மெடுமென எடுத்ததோர்
இகலொலி கடலொலி யிகக்கவே
விடுவிடு விடுபரி கரிக்குழாம்
விடும்விடு மெனுமொலி மிகைக்கவே

—கலிங்கத்துப்பரணி

கொத்துப் பறை கொட்டக் களமிசை
குக்குக்கு குக்குக்கு குகு
குத்திப்பதை புக்குப் பிடியென முது கூகை
கொட்புற்றழ நட்புற்றவுணரை
வெட்டிப்பலி யிட்டுக் குலகிரி
குத்துப்பட ஒத்துப் பொருவல பெருமானே

— திருப்புகழ்

முருகு (நெடில்)

கோழை மிட றாககவி கோளுமில் வாக இசை கூடும் வகையால்
ஏழை யடி யாரவர்கள் யாவைசொன சொன்மகிழும் ஈசனிடமாம்

– தேவாரம்

ஆ. கம்பராமாயணம்

கம்பராமாயணம் என்னும் இப்பெருங்காப்பியம் கம்பர் என்னும் புலவர் பெருமானால் இயற்றப்பட்டதாகும். கம்பர் தாம் இயற்றிய இந்நூலுக்கு ‘இராமாவாதாரம்’ என்றே பெயரிட்டார். அதுவே கம்பராமாயணம் என்று வழங்கலாயிற்று.

இராம காதைக்கு ஆதிகாவியம் என்றும் அக்காதையை வடமொழியில் இயற்றிய வான்மீகிக்கு ஆதிகவி என்றும் பெயர் உண்டு. கம்பநாடர் வான்மீகி எழுதிய வடமொழிக் காப்பியத்தைத் தழுவித் தமிழ் மொழியில் காப்பியஞ் செய்துள்ளார். எனவே இது வழி நூல் எனப்படுகிறது.

கம்பரின் இராமாயணத்தைக் கம்ப நாடகம் எனவும் கம்பசித்திரம் எனவும் கற்றறிந்த அறிஞர் களி கூர்வர். கம்பரின் யாப்பு வண்ணங்கள் நூல் நெடுகிலும் மின்னி மிளர்கின்றன. ‘வரமிகு கம்பன் சொன்ன வண்ணமுந் தொண்ணுற்றாறே’ என்று ஒரு கணக்கீடும் உண்டு.

தமிழிலக்கியத்தில் தொடங்கிய காப்பிய வளர்ச்சி கம்பர் படைப்பில் உச்சநிலையடைவதை நாம் காணலாம். கம்பராமாயணம் ஆறு காண்டங்களையுடையது. அவை பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்பனவாகும்.

ஏழாங்காண்டமாக உத்தர காண்டம் என்னும் பகுதியைக் கம்பரின் சமகாலத்தவராகிய ஓட்டக்கூத்தர் இயற்றினார்.

(கம்பர் பற்றிய ஏனைய குறிப்புகளைக் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில் காண்க).

சுந்தர காண்டத்திலுள்ள திருவடி தொழுத படலத்தின் கண் உள்ள பாடல்கள் நமது பாடப்பகுதியாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

காண்டம் – பெரும்பிரிவு – படலம் – உட்பிரிவு

சுந்தரகாண்டம்

இராமாயணத்துள் ஐந்தாங்காண்டமாக விளங்குவது சுந்தரகாண்டம். இக்காண்டமே காப்பியத்தின் முடிமணியாக விளங்குகிறது என்பர். இப்பகுதி முழுவதும் சிறிய திருவடியாகிய அனுமனின் செயல்களே சொல்லப்படுகின்றன. அனுமனுக்குச் சுந்தரன் என்னும் பெயரும் உண்டு என்பதால் அனுமனின் தலைமைப் பண்புகள் வீறு பெற்று விளங்கும் இக்காண்டம் சுந்தர காண்டம் எனலாயிற்று என்பர்.

கடலைத்தாண்டி இலங்கையிற் புக்க அனுமன் சீதை இருக்குமிடத்தைத் தேடித்துருவியதும் அசோகவனத்தையடைந்து சீதையைக் கண்டதும் அங்கே சீதையிடம் இராவணன் வந்து உரையாடியதும் சீதை அவனைக்கடிந்துரைத்து, ஒதுக்கியதும் சீதைக்கு நல்லமொழி சொல்லி இணங்குவிக்குமாறு அரக்கியரை ஏவி இராவணன் அகன்றதும் சீதை மனந்தளர்ந்ததும் உயிரை விடத்துணிந்ததும் இராமதூதன் யான் என அனுமன் சீதைமுன்

தோன்றியதும் இராமனின் அடையாள மொழிகளைக் கூறியதும் கணையாழியைத் தந்ததும் சீதை அதனால் மகிழ்ந்ததும் அனுமனிடம் சூடாமணியை வழங்கி வரவிடுத்ததும் இராமனுக்குச் சொன்ன செய்திகளும் அனுமன் பலரோடு பொருது இலங்கையை எரியூட்டி அங்கிருந்து இராமனிடம் வந்ததும் இராமனைக் கண்டு அடிதொழுது நின்று நிகழ்ந்தவற்றை நிரல்படச் சொல்லுதலும் ஆகிய செய்திகளை இப்பகுதியிற் காணலாம். சீதையைக் கண்டு வந்த அனுமன் கூறிய செய்திகள் இப்பகுதியில் அனுமன் கூற்றாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

திருவடி தொழுத படலம்

அனுமன் இராமனுக்குச் சீதையின் நிலையைக் குறிப்பினால்

உணர்த்துதல்

எய்தினன் அனுமனும்; எய்தி ஏந்தல்தன்
மொய்கழல் தொழுகிலன்; முளரி நீங்கிய
தையலை நோக்கிய தலையன்; கையினன்
வையகம் தழீஇநெடி திறைஞ்சி வாழ்த்தினான்.

1

செய்தியை உணர்ந்த இராமன் மகிழ்ச்சி

திண்டிறல் அவன்செயல் தெரிய நோக்கினான்;
வண்டுறை ஓதியும் வலியள்; மற்றிவன்
கண்டதும் உண்டு; அவள் கற்பும் நன்றெனாக்
கொண்டனன்; குறிப்பினால் உணரும் கொள்கையான்.

2

சீதையைக் கண்டதை அனுமன் இராமனிடம் கூறுதல்

கண்டனென் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்;
தெண்டிரை அலைகடல் இலங்கைத் தென்னகர்
அண்டர்நா யகஇனித்துறத்தி, ஐயமும்
பண்டுள துயருமென் றனுமன் பன்னுவான்.

3*

உன்பெருந் தேவியென்னும் உரிமைக்கும் உன்னைப் பெற்ற
மன்பெரு மருகி யென்னும் வாய்மைக்கும் மிதிலை மன்னன்
தன்பெருந் தனயை யென்னுந் தகைமைக்கும் தலைமை சான்றாள்
என்பெருந் தெய்வமைய இன்னமும் கேட்டி என்பான்.

4

விற்பெருந் தடந்தோள் வீர! வீங்குநீர் இலங்கை வெற்பில்
நற்பெருந் தவத்த ளாய நங்கையைக் கண்டே னல்லேன்
இற்பிறப் பென்ப தொன்றும் இரும்பொறை யென்ப தொன்றும்
கற்பெனும் பெயர தொன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்.

5*

வேலையுள் இலங்கை யென்னும் விரிநகர் ஒருசார் விண்தோய்
காலையும் மாலைதானும் இல்லதோர் கனகக் கற்பச்

- சோலையங் கதனில் உம்பி புல்லினால் தொடுத்த தூய
சாலையில் இருந்தாளைய; தவம் செய்த தவமாம் தையல். 6
- இலங்கையை முழுதும் நாடி இராவணன் இருக்கை எய்திப்
பொலங்குழை யவரை யெல்லாம் பொதுவற நோக்கிப் போந்தேன்
அலங்குதண் சோலை புக்கேன்; அவ்வழி அணங்கன் னானைக்
கலங்கு தெண் டிரையிற் றாய கண்ணினீர்க் கடலிற் கண்டேன். 7
- தையலை வணங்கற் கொத்த இடைபெறுந் தன்மை நோக்கி
ஐய, யான் இருந்த காலை அலங்கல்வேல் இலங்கை வேந்தன்
எய்தினன்; இரந்து கூறி யிறைஞ்சினன்; இருந்து நங்கை
வெய்துரை சொல்லச் சீறிக் கோறல்மேற் கொண்டு விட்டான். 8
- ஆயிடை அணங்கின் கற்பும் ஐயநின் னருளும் செய்ய
தூயநல் லறனும் என்றிங் கினையன தொடர்ந்து காப்பப்
போயினன் அரக்கி மாரைச் சொல்லுமின் பொதுவின் என்றாங்கு
ஏயினன் அவரெலாம் என் மந்திரத் துறங்கி யிற்றார். 9
- அன்னதோர் பொழுதில் நங்கை ஆருயிர் துறப்ப தாக
உன்னினள் கொடியொன் றேந்திக் கொம்பொடும் உறைப்பச் சுற்றித்
தன்மணிக் கழுத்திற் சார்த்தும் அளவையில் தடுத்து நாயேன்
பொன்னடி வணங்கி நின்று நின்பெயர் புகன்ற போழ்தின். 10
- அறிவுறத் தெரியச் சொன்ன பேர், அடை யாளம் எல்லாம்
செறிவுற நோக்கி நாயேன் சிந்தையில் திருக்கம் இன்மை
முறிவுற எண்ணி வண்ண மோதிரம் காட்டக் கண்டாள்
இறுதியின் உயிர்தந் தீயும் மருந்தொத்த தனைய தெந்தாய். 11
- வாங்கிய ஆழி தன்னை வஞ்சர்ஊர் வந்த தாமென்
றாங்குயர் மழைக்கண் ணீரால் ஆயிரம் கலசம் ஆட்டி
ஏங்கினள் இருந்த தல்லால் இயம்பலள்; எய்த்த மேனி
வீங்கினள் வியந்த தல்லால் இமைத்திலள் உயிர்ப்பு விண்டாள். 12
- அன்னவர்க் கடியனேன் நிற் பிரிந்தபின் னடுத்த வெல்லாம்
சொன்முறை யறியச் சொல்லித் தோகைநீ யிருந்த சூழல்
இன்னதென் றறிகி லாமே யித்தனை தாழ்த்த தென்றே
மன்னநின் வருத்தப் பாடும் உணர்த்தினென்; உயிர்ப்பு வந்தாள். 13
- இங்குள தன்மை யெல்லாம் இயைபுளி இயம்பக் கேட்டாள்;
அங்குள தன்மை யெல்லாம் அடியனேற் கறியச் சொன்னாள்;
திங்களொன் றிருப்பன் இன்னே; திருவுளம் தீர்ந்த பின்னை
மங்குவென் உயிரோடென்றுன் மலரடி சென்னி வைத்தாள். 14

சீதைத்தந்த சூடாமணியை இராமனிடம் அனுமன் சேர்த்தல்

வைத்தபின் துகிலின் வைத்த மாமணிக் கரசை வாங்கிக்
கைத்தலத் தினிதின் ஈந்தாள்; தாமரைக் கண்கள் ஆர
வித்தக காண்டி யென்று கொடுத்தனன் வேத நன்னூல்
உய்த்துள கால மெல்லாம் புகழொடும் ஒங்கி நிற்பான்.

15

– கம்பர்

அருஞ்சொற்பொருள்

1. ஏந்தல் = சிறந்தோன் (இராமன்); கழல் = திருவடி (கழலணிந்தகால்); முளரி = தாமரை; தையல் = (திருமகளாகிய) சீதாப்பிரட்டி; வையகம் = தரை; வையகம் தழீஇ = தரையில் வீழ்ந்து; இறைஞ்சி = வணங்கி.
2. திண்டிறல் = (பேராற்றல் மிக்கவனாகிய) இராமபிரான்; ஒதி = கூந்தல் (கூந்தலையுடையளாகிய சீதை); தெரிய = (செயலின் நோக்கத்தைத் தேர்ந்து) அறிந்து; வலியள் = (உடல், மனம் இரண்டின் உறுதியால் பகைவன் ஊரிலும்) உயிருடன் உள்ளாள்; உறுதியள் ; (கற்பு வலிமையுடன் உள்ளாள் என்பது குறிப்பு) மற்று = மேலும்.
3. துறத்தி = கைவிடுக; பன்னுவான் = உரைப்பானாயினான்; திரை = அலை. *பாவகை : கலிவிருத்தம்
4. மன் = தயரதன்; மருகி = மருமகள்; தனயை = மகள்; கேட்டி = கேட்பாயாகுக.
5. தடந்தோள் = அகன்றதோள்; இரும்பொறை = வலிய பொறுமை (பெருமைக்குரிய பொறுமை); வீங்கு நீர் = பரந்து பெருகிய கடல் (சூழ்ந்த இலங்கை) வெற்பு = மலை (இலங்கைத் தீவின் ஒரு பகுதி) *பாவகை : அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.
6. உம்பி = உன்தம்பி (இலக்குவன்); வேலை = கடல்; விண்தோய் = வானளாவிய; களி நடம் = ஆனந்த நடனம்; கனகம் = பொன் ; சாலை = பர்ணசாலை.
7. பொதுவற = தனித்தனியாக அணங்கு அன்னாள் = தெய்வம் போல்வாள்; அலங்கு = அசைதல்; ஒளிமிகுந்த
8. இடைபெறுந்தன்மை = தகுந்த காலம் வாய்க்கும் தன்மை; கோறல் = கொல்லுதல்; அலங்கல் = மாலை;
9. பொதுவின் சொல்லுமின் = நன்மைதருவனவும் தீமை விளைப்பனவுமான சொற்களைப் பொதுப்படையாக எடுத்துச் சொல்லுங்கள்; ஏயினன் = ஏவினான்;
10. உறைப்ப = அழுத்தமாக; சார்த்தும் அளவை = மாட்டும் பொழுது; உன்னினள் = நினைந்தனள்; புகன்ற போழ்தின் = சொன்ன பொழுது.
11. திருக்கம் = வஞ்சனை; முறிவு = வேறுபாடு; மருந்து = அமிழ்தம்
12. இயம்பலள் = (உணர்ச்சிப் பெருக்கால்) பேச்சொன்றும் பேசினாளல்லள்; எய்த்தமேனி = இளைத்த உடம்பு; வீங்கினள் = பூரித்தாள்; ஆழி = மோதிரம்; விண்டாள் = வெளிப்படுத்தினாள்; உயிர்ப்புவிண்டாள் = பெருமூச்சு விட்டாள்.
13. அடுத்த = நிகழ்ந்தவை; வருத்தப்பாடு = துன்பம்; உயிர்ப்பு = பெருமூச்சு; தோகை = மயில் போலும் சாயலாள் (சீதை)

14. இயைபுளி = பொருத்தமுற, முறையாக; திருவுளம் தீர்ந்தபின்னை = (எம்பிரானுக்கு) மனமில்லையாயின்; திங்கள் ஒன்று = ஒரு மாதம்
15. மாமணிக்கரசு = சூடாமணி; வித்தக = அறிஞனே; காண்டி = காணுக.

இலக்கணம்

1. எய்தினன் - முற்று; மொய்கழல் - வினைத்தொகை; தொழுகிலன் - எதிர்மறைவினைமுற்று; கழல் - தானியாகுபெயர்; தழீஇ - சொல்லிசையளபெடை.
2. திண்டிறல் நோக்கினான் - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; வண்டுறை ஓதியும் வலியள் - வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை; வலியள்-குறிப்பு வினைமுற்று.
3. தெண்டிரை - பண்புத் தொகை; அலைகடல் - வினைத்தொகை; துறத்தி - (முன்னிலை) ஏவல் வினைமுற்று.
4. கேட்டி - முன்னிலை ஏவல் வினைமுற்று.
5. பெருந்தடந்தோள் - பண்புத்தொகை; வீங்குநீர் - வினைத் தொகை; தடந்தோள் - உரிச்சொற்றொடர்; பெருந்தவம் - பண்புத்தொகை; இற்பிறப்பு - ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை; களிநடம் - வினைத்தொகை.
6. விரிநகர் - வினைத்தொகை; உம்பி - முறைப்பெயர்; ஐய - விளி; உம்பி -உன்தம்பி என்பதன் மருஉ.
7. பொலங்குழை - மூன்றாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை.
8. கண்ணின் நீர்க்கடல் - உருவகம்; கோறல் - தொழிற்பெயர்.
9. சொல்லுமின் - ஏவல் வினைமுற்று; அறன் - (அறம்) இறுதிப் போலி; எலாம் - எல்லாம் என்பதன் இடைக்குறை.
10. ஆருயிர் - பண்புத்தொகை; பொன்னடி - உவமத்தொகை.
11. வண்ண மோதிரம் - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.
12. பேர் அடையாளம் - உம்மைத்தொகை
13. உணர்த்தினென் - தன்மை ஒருமை வினைமுற்று; நிற்பிரிந்த - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.
14. மலரடி - உவமத்தொகை.
15. மாமணி - உரிச்சொற்றொடர்; கைத்தலம் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. சுந்தரகாண்டம் என்று பெயர் வரக் காரணம் யாது ?
2. அனுமன் இராமனை எய்தியதும் செய்த செயல் யாது ?
3. இராமன் குறிப்பால் உணர்ந்தவை யாவை ?
4. 'கண்டனென்' என்று அனுமன் கூறியவை யாவை ?
5. 'உயிர்தந்து ஈயும்' – மருந்தொத்தது என்று அனுமன் குறிப்பிட்டதன் பொருள் யாது ?

II. பெருவினா:

1. கம்பர் – குறிப்பு வரைக.
2. கம்பராமாயணம் குறிப்பு வரைக.
3. அனுமன் செய்ததும் இராமன் உணர்ந்ததும் யாவை ?
4. 'என் பெருந்தெய்வம்' என்று அனுமன் உரைத்தன யாவை ?
5. களிநடம் புரியக் கண்டேன் என்று அனுமன் உரைத்தவற்றை எழுதுக.
6. 'தவம் செய்த தவமாம் தையல்' இலங்கையில் இருந்த நிலையை அனுமன் எவ்வாறு கூறினான் ?
7. இலங்கையர்கோன் வந்ததும் ஆங்கு நிகழ்ந்தனவும் யாவை ?
8. மனந்தளர்ந்த சீதை செய்யத்துணிந்த செயலும் அதனைக் கண்ட அனுமன் செய்கையும் யாவை ?
9. கணையாழி கண்ட சீதையின் செயல்கள் யாவை ?
10. அனுமன் சீதைக்குச் சொல்லிய செய்திகள் யாவை ?
11. சீதை இராமனுக்குச் சொல்லியனுப்பிய செய்தியும் அடையாளமும் பற்றி எழுதுக.

III. நெடுவினா:

1. சீதையை அனுமன் கண்டுவந்து கூறிய செய்திகளை இருபது வரிகளில் மிகாது எழுதுக.
2. இராவணன் வருகையும் அதன்பின் நிகழ்ந்தனவுமாகிய செயல்களை அனுமன் உரைத்த பாங்கினை இருபது வரிகளில் மிகாமல் எழுதுக.

IV. இலக்கணக்குறிப்பு வரைக:

திண்டிவல்	களிநடம்	எய்த்த மேனி	தாமரைக்கண்கள்
உம்பி	மாமணி	சொல்லுமின்	அலைகடல்
கோறல்	மலராடி	தழீஇ	துறத்தி
கைத்தலம்	ஆருயிர்	இற்பிறப்பு	வண்ணுறைஓதியும் வலியள்

V. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

திண்டிவல்	இற்பிறப்பு	நின்னருள்	இரும்பொறை
வண்டுறை	ஆயிடை	தடந்தோள்	மணிக்கழுத்து
முறிவற	ஆருயிர்	மழைக்கண்ணீர்	வருத்தப்பாடு
திருவுளம்	மணிக்காக	நன்னூல்	

VI. உறுப்பிலக்கணம்தருக:

எய்தினன்	கேட்டி	கோறல்	தொழுகிலன்
இறைஞ்சி	இருந்தாள்	சொல்லுமின்	கொண்டனன்
துறத்தி	புக்கேன்	இற்றார்	வீங்கினள்
விண்டாள்	உணர்த்தினென்	நிற்பான்	நோக்கிய

VII. விடை தேர்க:

1. தாம் இயற்றிய இராம காதைக்குக் கம்பர் இட்ட பெயர்
அ) வழிநூல் ஆ) ஆதிகாவியம் இ) இராமாவதாரம்
2. கம்பநாடகத்தின் யாப்பு வண்ணங்களுக்குக் கூறப்படும் கணக்கீடு
அ) தொண்ணூற்றாறு ஆ) நூற்றியெட்டு இ) நூறு
3. கம்பராமாயணத்திலுள்ள காண்டங்களின் எண்ணிக்கை
அ) ஆறு ஆ) ஏழு இ) ஒன்பது
4. உத்தரகாண்டத்தைப் பாடியவர்
அ) ஒட்டக்கூத்தர் ஆ) வான்மீகி இ) புகழேந்திப்புலவர்
5. சுந்தரகாண்டம் இராமாயணத்தில்
அ) முதற்காண்டம் ஆ) ஐந்தாங்காண்டம் இ) ஏழாங்காண்டம்
6. சுந்தரன் என்னும் பெயரால் இராமாயணத்தில் வழங்கப்படுபவர்
அ) அனுமன் ஆ) இராவணன் இ) இலக்குவன்
7. சிறியதிருவடி என்றழைக்கப்படுபவர்
அ) கருடன் ஆ) அனுமன் இ) வீடணன்
8. தனையென்ற சொல்லின் பொருள்
அ) அம்மா ஆ) உடன்பிறந்தாள் இ) மகள்

9. இராமன் கொடுத்தாகச் சீதையிடம் அனுமன் காட்டியது

அ) கணையாழி

ஆ) அணிமணிகள்

இ) கடிதம்

10. சீதாப்பிராட்டி தன்னை மீட்டுச்சொல்ல வேண்டி விதித்த காலம்

அ) ஒரு திங்கள்

ஆ) ஓராண்டு

இ) ஒருநாள்

VIII. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி

திருவடி தொழுதபடலம் பாடப்பகுதி முழுவதும் அனுமன் கூற்றாகத் தரப்பட்டுள்ளது. இதனை ஓரங்க நாடகமாக எழுதி உணர்ச்சிகள் புலப்படுமாறு மெய்ப்பாடுதோன்ற நடத்துக் காட்டுக. கம்ப நாடகத்தின் காட்சியழகைச் சுவைஞர்க்கு உணர்த்துக.

கண்டென் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால் என்ற அடிகளில் விளங்கும் கம்பன் பாடலின் உயிர்ப்பை நும் ஆசிரியர் வாய்க் கேட்டறிக.

‘கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன் சீதையைக் கண்டேன் இராகவா

காவி விழிகளில் உன் உருவெளி மின்னக்

கனிவாய் தனிலே உன்திரு நாமமே பன்னப்

.....

பாவி யரக்கியர் காவல் சிறைதுன்னப்

பஞ்சு படிந்த பழஞ்சித்திரம் என்னக் கண்டேன் கண்டேன்.....

– இராம நாடகக் கீர்த்தனை

குறிப்பினால் உணர்த்தலும் குறிப்பறிதலும் எல்லார்க்கும் இயையக் கூடுமோ! அனுமன் உணர்த்தலும் ஐயன் இராமன் உணர்ந்ததுமாகிய பாவனையைக் கண்டு மகிழ்க.

அனுமன் இடைவிடாமல் ஒரே மூச்சிற் சொல்லியது போல் திருவடி தொழுத படலம் அமைந்திருக்கிறது. இதோ இந்தப் பாடலை மாணவர் மூச்சுவிடாமற் சொல்லிப் பார்க்கலாம்.

நாளவட்டத் தளிம நளினத் தொடுத்துத்தி

நாகணையும் விட்டொரெட்டு

நாட்டத்த னும்பரம வீட்டத்தனுந்துஞ்சு

நள்ளிருளி னாப்ப ணண்ட

கோள வட்டம் பழைய நேமி வட்டத்தினொடு

குப்புற்று வெற்பெட்டுமேழ்

குட்டத்தினிற் கவிழ்

வேதண்ட மூதண்ட கோதண்ட மோடு சக்ர

வாளவட்டஞ் கழல மட்டித்து நட்டமிடும்

மது மத்தர்.....

– குமரகுருபரர்

இ. தேம்பாவணி

இத்தாலி நாட்டிலிருந்து இயேசு சபையின் குருவாகிக் கத்தோலிக்க சமயம் பரப்பத் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த வீரமாமுனிவர் இயற்றியளித்த பெருங்காப்பியம் தேம்பாவணியாகும். மூன்று காண்டங்கள் - முப்பத்தாறு படலங்கள் - மூவாயிரத்து அறுநூற்றுப் பதினைந்து பாடல்கள் கொண்டது தேம்பாவணி. தேம்பா + அணி என்னுங்கால் என்றும் வாடாத மாலை என்றும் தேன் + பா + அணி என்னும் போது 'தேன்போன்ற பாக்களை அணியாக உடையது' என்றும் பொருள்படுவதாயிற்று.

இயேசு பெருமானின் வளர்ப்புத் தந்தையாரகிய சூசை மாமுனிவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு தேம்பாவணி நடை பயில்கிறது. கத்தோலிக்கத்திருச்சபையின் கொள்கைகளும் அறிவுரைகளும் கதை வடிவாக இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே இந்நூல் கிறித்துவ சமயத்தாரின் கலைக்களஞ்சியம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

வீரமாமுனிவர் கொன்ஸ்டான் ஜோசப்பெஸ்கி என்னும் இயற்பெயரையுடையவர். கொன்ஸ்டான் என்னும் இத்தாலி மொழிச் சொல்லுக்கு அஞ்சாமை என்பது பொருள். ஆகவே இவர் தம் பெயரைத் தைரியநாதசாமி என்று மாற்றிக் கொண்டார். தமிழ்ச்சான்றோர் இவரை வீரமாமுனிவர் என்று அழைத்தனர்.

1710 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த இப்பெரியார் முப்பத்தேழுாண்டுகள் சமயப் பணியுந் தமிழ்ப் பணியும் புரிந்து 1747 ஆம் ஆண்டில் அம்பலக்காடு என்னும் இடத்தில் இயற்கையெய்தினார்.

வீரமாமுனிவரின் தமிழ்ப்பணிகள் என்றும் நினைக்கற்பாலன. சிற்றிலக்கியங்கள், உரைநடை, அகராதி, மொழி பெயர்ப்பு, இலக்கணம், பெருங்காப்பியம் என்று தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அவரது பங்களிப்பு நிலைபேறுடையதாக விளங்குகிறது.

இவர் திருக்காவலூர்க் கலம்பகம், கித்தேரியம்மாள் அம்மாளை, வேதியர் ஒழுக்கம், பரமார்த்த குருகதை, செந்தமிழ் இலக்கணம், கொடுந்தமிழ் இலக்கணம், தொன்னூல் விளக்கம், சதுரகராதி முதலிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். திருக்குறளின் அறத்துப்பால் பொருட்பால் இரண்டனையும் வீரமாமுனிவர் இலத்தீன் மொழியில் மொழிப் பெயர்த்துள்ளார். அப்புலவர் பெருமான் இயற்றிய தேம்பாவணிக் காப்பியத்தினின்று நமது பாடப்பகுதி தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

வளன் செனித்த படலம்

காப்பியத் தலைவனான வளன் என்னும் சூசை மாமுனிவர் தாவீது மன்னனின் அரச மரபில் தோன்றிய வரலாற்றையுரைப்பதுவே வளன் செனித்த படலமாகும்.

(யோசேப்பு என்றும் சூசை என்றும் ஒலிபெயர்க்கப்பட்ட ஜோசப் என்னும் பெயரை வீரமாமுனிவர் வளன் என்று தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளமை உற்று நோக்கத்தக்கது. வளங்களை வளரச் செய்பவன் என்னும் கருத்திற்றான் எபிரேய மொழியிற் சூசை என்று பெயர் வழங்குகிறது. அதன் நேரிய மொழி பெயர்ப்பாகவே 'வளன்' என்ற பெயரை வீரமாமுனிவர் இட்டு வழங்கியுள்ளார் என்க)

கதைச்சுருக்கம்

யூதேயா நாட்டில் சவுல் என்ற மன்னன் ஆட்சிபுரிந்த நாள்களில் மலைநாடுகளில் வாழ்ந்த பிலித்தையர் என்பார் திருமறையைப் பழித்தும் கடவுளை இகழ்ந்தும் வந்தனர்.

அவர்கள் சவுல் மன்னனை எதிர்த்துப் படையெடுத்து வந்தபொழுது கோலியாத்து என்னும் அரக்கன் அவர்களிடையே தோன்றினான். அவன் இஸ்ராயேல் மக்களை இகழ்ந்து. “நும்மில் ஒருவன் என்னொடு போர்புரிந்து வெற்றிபெறவருக. எம் இருவர்க்கு மட்டுமே போர் நிகழட்டும். தோற்றவர் வென்றவர்க்கு அடிமையாகவேண்டும்” என்று அறைகூவல் விடுத்தான். மக்கள் அவன் தோற்றத்தையும் கடுமொழிகளையும் கண்டு மருண்டனர்.

இஸ்ராயேலர் அஞ்சிய தன்மையைக் கண்ட சவுல் மன்னன் வருந்தினான். ‘இவ்வரக்கனைப் போரில் வெல்வானுக்கு என் மகளை மணஞ்செய்து தருகிறேன்’. என்று அறிவித்தான். நாற்பது நாட்கள் கழிந்தன. தாவீதன் என்னும் இளஞ்சிறுவன் படையிற்சேர்ந்த தன் அண்ணன்மார் மூவரையும் பார்க்க வந்தான்; அரக்கனது இகழ்ச்சி மொழிகளையும் மக்கள் அஞ்சியிருத்தலையும் கண்டு வருந்தினான்.

‘வெற்று உடல் வலிமை கொண்டவனுக்கு நாம் அஞ்சுவதா? தெய்வத்தின் வல்லமையே வலிமையாகக் கொண்டு நானே அவனை வெல்வேன்’ என்று சூள் உரைத்தான்.

அது கேட்ட மன்னன் அவனுக்கு ஆயுதங்களை வழங்க முன்வரத் தாவீதனோ தனக்கு அவற்றைப் பயன்படுத்தத் தெரியாது என்று மறுத்து அகன்றான். பின்னர் ஒரு கவணும் ஐந்து கற்களும் கொண்டு போர்முனைக்குச் சென்றான். இருவரும் எதிரெதிர் நின்று வீரவுரை கூறினர். தாவீதன் கல்லையெடுத்ததும் கவனிடைப் பூட்டியதும் யாரும் காண்கிலர்; கோலியாத்து கருமேகம் போல வீழ்ந்ததனையே கண்டனர்.

“தெய்வ வல்லமையை நிந்தனை செய்வோர்க்கு இன்னபடியே நேருமென்று காண்பீர்” என்று தாவீது அவன் தலையைக் கொய்தான்.

வளன் செனித்த படலம்

வேலி யாற்கது விடாத்திரு நகரெலாம் நடுங்க
மாலி யாற்கதிர் வகுத்தவா ளேந்தினர் நாப்பண்
ஆலி யாற்கரிந் தகல்முகில் உருக்கொடு வேய்ந்த
கோலி யாத்தெனுங் கொடியவோ ரிராக்கத னெதிர்த்தான்.

1

நீண்ட வாள்புடை நெருங்கியப் படர்கரு முகில்போல்
மாண்ட தோள்வியன் வட்டமே பொறுத்துவெஞ் சுடரைத்
தூண்ட லாமெனச் சுளித்த நீள் ஈட்டிகை தாங்கிக்
கீண்ட ளாவழல் விழிவிழி கிளர்ப்பவிட் டெதிர்த்தான்.

2

கோலியாத்தின் அறைகூறல்

கூர்த்த போர்செயக் கூடினர்க் கொருவன்வந் தெய்திச்
சீர்த்த நான் அவன் சிறந்தபோர் தனித்தனி தாக்கத்
தோர்த்த பாங்கினர் தொழுப்பெரன் றாகுவ ரென்னா
ஆர்த்த ஓகையான் நகைத்திகழ் வறைந்தறைந் தழைப்பான்.

3

நகர மாந்தரின் மருட்சி

பெரிய குன்றமோ பேயதோ பூதமோ ஏதோ
உரிய தொன்றிலா வருவினைக் கண்டுளி வெருவிக்

கரிய விண்ணிடி கதத்தமின் கொடுவிடுத் தன்ன
அரிய கோலியாத் தறைந்தசொற் கேட்டனர் மருண்டார்.

4

கோலியாத்து நகரமாந்தரையிகழ்தல்

நன்னெ டும்படை நடுக்குறீஇ வெருவிய தன்மை
கன்னெ டுங்குவ டொத்தனன் செருக்கெழக் கடுத்துப்
பன்னெ டும்பகல் பரமனைப் பகைப்பவு மிகழ்ந்த
சொன்னெ டும்பகை தொடர்ந்தனன் எவரையு நகைப்பான்.

5

சவுல் மன்னனின் அறிக்கை

தாங்கு வாரிலாச் சாற்றிய வுரைகள்கேட் டெவரும்
நீங்கு வாரென நிருபனும் அயருதன் னெஞ்சிற்கு
ஏங்கு வானெவன் எதிர்ந்த அவ் வரக்கனை வென்றால்
ஆங்கு நானவற் கென்மகள் அளிக்குவென் என்பான்.

6

தாவீதன் வருகை

இன்ன வாய்ப்பகல் நாற்பதும் இரிந்தபின் அண்ணார்
முன்னர் மூவரே முரண்செயப் போயினர் அவரைத்
துன்ன ஆசையால் தொடர்ந்திளந் தாவீத னெய்தி
அன்ன யாவையும் அஞ்சினர்அறைதலுங் கேட்டான்.

7

தாவீதன் வீரமொழியும் இறைபக்தியும்

கேட்ட வாசகம் கிளர்திற நெஞ்சிடத் தெரியை
ஈட்ட லாமென எழுந்துளம் நினைந்தவை யாக்கிக்
காட்ட வாய்மையிற் கடந்தவல் கடவுளை நகைப்ப
வேட்ட லால்விளி விழுங்கிய கயவனா ரென்றான்.

8

தெய்வத்தின் அருள் வலிமையால் நானே வெல்லுவேன் என்று தாவீதன் உரைத்தல்

கைவயத்தினாற் கருத்திடத் துடலினுங் கோங்கும்
பொய்வ யத்தினான் புகைந்த சொற் கஞ்சுவ தென்னோ
மெய்வ யத்தினால் விழைசெய மாவதோ கடவுள்
செய்வ யத்தினாற் சிறுவன்நான் வெல்லுவே னென்றான்.

9

அரசன் ஆயுதங்களை வழங்கமுன் வருதலும் தாவீதன் அவற்றை மறுத்தலும்

அரிய வாண்மையை அதிசயித் தரசன் நன்றென்னா
விரிய ளாவொளி வேலொடு தனதுபல் கருவி
உரிய போர்செய ஒருங்குதந் தனன் அவற் றொடுதான்
திரிய ஆய்முறை தெரிகிலேன் எனமறுத் தகன்றான்.

10

தாவீதன் கவணும் கல்லும் தெரிந்து கொணர்தல்

தெரிந்த ஆய்ந்தவைஞ் சிலையொடு கவணெடுத் தெவரும்
இரிந்த பாலனை நோக்கியுள் ளதிசயித் திரங்க
விரிந்த ஆசையால் வேதியர் ஆசியைக் கூறப்
பிரிந்த காலொலி பெருகவாங் கனைவரு மார்த்தார்.

11

கோலியாத்தின் கோபமொழி

ஆர்த்த ஓதைகேட் டரக்கனின் றமர்க்கெதிர் வருகப்
பார்த்த பாலனைப் பழித்தெழுந் தியாவரு மஞ்சக்
கூர்த்த வேலொடு குறுகவந் தகல்கரு முகிலிற்
போர்த்த கோடைநாட் பேரிடி யெனவுரை செய்தான்.

12

கோலியாத்து – தாவீதன் உரையாடல்

நீய டாவெதிர் நிற்பதோ மதம்பொழி கரிமேல்
நாய டாவினை நடத்துமோ கதங்கொடு நானே
வாய டாபிளந் துயிர்ப்பிட மறுகிநீ நுண்தூள்
ஆய டாவுலகத் தப்புறத் தேகுவா யென்றான்.

13

தாவீதின் வீரமொழி

வெல்வை வேல்செயு மிடலதுன் மிடலடா நானோ
எல்வையா தரவியற் றெதிரி லாத்திறக் கடவுள்
வல்கை யோடுனை மாய்த்துடல் புட்கிரை யாக
ஒல்செய் வேனெனா வுடைகவண் சுழற்றின னிளையோன்.

14*

கோலியாத்து வீழ்தலும் தாவீதன் செயலும்

கல்லை யேற்றலும் கவணினைச் சுழற்றலு மக்கல்
ஒல்லை யோட்டலு மொருவருங் காண்கில ரிடிக்கும்
செல்லை யொத்தன சிலைநுதற் பாய்தலு மன்னான்
எல்லை பாய்ந்திரு ளிரிந்தென வீழ்தலுங் கண்டார்.

15

கடையு கத்தினிற் கருமுகில் உருமொடு விழும் போற்
படையு கத்தினிற் பார்பதைத் தஞ்சவீழ்ந் தனன்றன்
புடைய கத்தினிற் புணர்ந்தவா ஞ்ருவியென் தெய்வம்
உடைய ரத்தினை உணர்மினென் றிருஞ்சிரங் கொய்தான்.

16

கார்முகத் தசனி கூசக் கடுத்தவவ் வரக்கன் வென்ற
சீர்முகத் திளவல் பின்னர்த் திறத்ததன் னாம வேலாற்
போர்முகத் தெதிரொன் றில்லான் பொழிமறை பழித்த யாரும்
பார்முகத் ததற்கெஞ் ஞான்றும் பரிந்திட வகை செய்தானே.

17

– வீரமா முனிவர்

அருஞ்சொற்பொருள்

1. வேலியால் = வேலியாக அமைந்த மதிலினால் (சூழ்ந்த) கதுவிடா = (பகைவர்கள்) கைப்பற்றமுடியாத; மாலி = சூரியன்; கதிர் வகுத்த = ஒளிவீசிய; நாப்பண் = நடுவில்; ஆலி = மழை நீர்; கரிந்து = கருகி; உருக்கொடு - உருவங்கொண்டு; வேய்ந்த = கருமையை அணியாகப் போர்த்திக் கொண்ட மேகம்போல் கரிய மேனியை உடையவன் என்க.
2. புடை = இடையின் ஒருபக்கம்; நெருங்கி = இறுகக்கட்டி; மாண்ட = சிறந்த; வியன்வட்டம் = அகன்ற கேடயம்; பொறுத்து = சுமந்துகொண்டு; அளித்த = ஒளிமிகுந்த; கீண்டு = கிழித்து; அளாவு = நிறைந்த; கிளர்ப்பு = நிறைய; எதிர்ந்தான் = முன்னின்றான்;
3. கூர்த்த = ஆற்றல்மிக்க; நான் அவன் = நானும் அவனும்; தோர்த்தபாங்கினர் = தோல்வியுற்றவர்; தொழும்பர் = அடிமைகள்; ஆர்த்த (அறைகூவி) அழைத்த; ஓகையால் = களிப்பினால்; (செருக்கின் மிகையால் களிப்பு உண்டாயிற்று) இகழ்வு அறைந்து = இகழ்ச்சியாய் பேசி.
4. பேயதோ = பேயோ; உரிய தொன்றிலா உரு = எதனோடும் ஒப்பிட்டுக் கூறமுடியாத உருவம்; வெருவி = அஞ்சி; கண்டுளி = கண்டபோது; கதத்த = சினமிக்க.
5. நடுக்குறி = நடுக்கமுற்று; கல்நெடுங்குவடு = மலைச்சிகரம்; செருக்கு = தான் என்னும் அகங்காரம்; அகந்தை; கடுத்து = சினந்து.
6. தாங்குவார் = (பகைவென்று) தன்னைக் காப்பவர்; நிருபன் = அரசன்; அயரும் = சோர்வுறும்.
7. இரிந்தபின் = கழிந்தபின்; துன்ன = நெருங்க (கிட்டப் போய்ப் பார்க்கும் விருப்பத்தால்)
8. கிளர்திறநெஞ்சு = இயல்பாகவே கிளர்ச்சி மிக்க நெஞ்சம்; விளி = சாவு; எரியை ஈட்டல் ஆம் என = நெருப்பை ஒரு சேரக் கொட்டியது போல.
9. கைவயம் = தோள்வலிமை; மெய்வயம் = உடல்வலிமை; புகைந்த = சினந்த.
10. விரி = விரிந்த; ஒளி அளாவு = ஒளி பொருந்திய; திரிய = சுமந்து திரிய; ஆய்முற = பயன்படுத்தும் முறை.
11. ஐஞ்சிலை = ஐந்து கற்கள்; கால்ஒலி = காற்றின் ஓசை.
12. ஒதை = ஓசை
13. உயிர்ப்பிட = பெருமூச்சுவிட; மருகி = சுழன்று
14. வெல் = வெல்லத்தக்க, வைவேல் = கூரியவேல், மிடல் = வலிமை; எல்வை = தக்கசமயம்; வல்கை = வலிமை மிக்க கரங்கள்; ஒல்செய்வேன் = விரைந்து செயற்படுவேன், **பாவகை = கலித்துறை**
15. ஒல்லை = விரைவாக; செல் = மேகம்; சிலைநுதல் = கல்போன்ற நெற்றி; எல்லை = கதிரொளி.
16. கடையுகம் = உலக முடிவுநாள்; உருமு = இடி; மருங்கு = இடுப்பு; சிரம் = தலை.
17. அசனி = இடி; கூச = நாணுற; நாமவேல் = அச்சந்தரும்வேல்.

இலக்கணம்

1. கதுவிடா – ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; அகல்முகில் – வினைத்தொகை.
2. கருமுகில், வெஞ்சுடர் – பண்புத்தொகைகள்; தூண்டலாமென என உவமவுருபு.
3. கூடனார் – வினையாலணையும்பெயர்; நான்அவன் – உம்மைத் தொகை. அறைந்ததறைந்து – அடுக்குத்தொடர்.
4. கதத்த – குறிப்புப்பெயரெச்சம்; கேட்டனர் = வினையாலணையும் பெயர்.
5. தொடர்ந்தனன் நகைப்பான் – முற்றெச்சம்.
6. அளிக்குவென் – தன்மை ஒருமை வினைமுற்று.
7. அஞ்சினர் – வினையாலணையும் பெயர்.
8. கேட்ட வாசகம் – பெயரெச்சம்.
9. கைவயம், மெய்வயம் – ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைகள்.
10. அரிய ஆண்மை – குறிப்புப்பெயரெச்சம்.
11. இரிந்த பாலன் – பெயரெச்சம்.
12. கருமுகில், பேரிடி – பண்புத்தொகைகள்.
13. மதம்பொழி கரி – வினைத்தொகை.
14. வைவேல் – உரிச்சொற்றொடர்.
15. காண்கிலர் – எதிர்மறை வினைமுற்று.
16. உணர்மின் – ஏவல் வினைமுற்று.
17. பொழிமறை – வினைத்தொகை
நாமவேல் – உரிச்சொற்றொடர்.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. தேம்பாவணி – பொருள் கூறுக.
2. கிறித்தவ சமயத்தவரின் கலைக்களஞ்சியம் என்று போற்றப்பெறும் நூல் யாது ?
3. தேம்பாவணி நூலின் பாட்டுடைத் தலைவர் யார் ?
4. தேம்பாவணி எத்தனை காண்டங்களையுடையது ?
5. வீரமா முனிவர் இயற்பெயர் யாது ?
6. வீரமா முனிவரின் இலக்கியப் பங்களிப்பு எத்தகைத்து ?
7. வீரமாமுனிவர் இயற்றிய நூல்கள் யாவை ?
8. வீரமா முனிவரின் மொழிபெயர்ப்புப் பணியை விளக்குக.

9. வளன் செனித்த படலம் உரைப்பது யாது ?
10. வளன் என்ற சொல்லின் பொருளை விளக்குக.
11. யூதேயா நாட்டில் பகைகொண்டு நின்ற இனத்தார் யாவர் ?

II. பெருவினா:

1. கோலியாத்து மொழிந்த இகழ்ச்சியுரைகள் யாவை ?
2. சவுல் மன்னனின் அறிக்கை யாது ?
3. இளந்தாவீதன் எடுத்துச் சென்ற ஆயுதம் யாது ?
4. கோலியாத்து தாவீதனைக் கண்டு வெகுண்டு உரைத்தவை யாவை ?
5. தாவீதன் கோலியாத்துக்கு உரைத்த மறுமொழி யாது ?
6. தாவீதன் கோலியாத்தினை வென்றமை யாங்ஙனம் ?

III. நெடுவினா:

1. கோலியாத்து என்ற அரக்கனின் வருகையும் தாவீதன் அவனை வென்ற திறத்தினையும் இருபது வரிகளின் மிகாமல் வரைக.

IV. இலக்கணக்குறிப்பு வரைக:

கதுவிடா	கண்டுளி	கைவயம்	அகல்முகில்
கதத்த	பேரிடி	கூடினர்	வைவேல்
அறைந்தறைந்து	அளிக்குவென்	உணர்மின்	

V. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

அழைப்பான்	அளிக்குவென்	கேட்டனர்	அஞ்சினர்
காண்கிலர்	இரங்க	அறைதல்	ஏகுவாய்
உணர்மின்	ஆர்த்த		

VI. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

கருமுகில்	நெடுங்குவடு	வெஞ்சுடர்	செருக்கெழ
அறைந்தறைந்து	பேரிடி	விண்ணிடி	இருஞ்சிரம்

VII. பொருள் விளங்குமாறு பிரித்து எழுதுக.

1. ஆர்த்த ஓகையானகைத் திகழ்வறைந்தறைந்தழைப்பான்.
2. கைவயத்தினாற் கருத்திடத்துடலினுங் கோங்கும்.
3. நீயடாவெதிர் நிற்பதோ ?

4. நுண்ணுளி ஆயடா உலகத்தப்புறத் தேகுவாயென்றான்.
5. ஒல்செய்வே னெனாவுடை கவண் சுழற்றினனிளையோன்.

VIII. விடை தேர்க.

1. வீரமாமுனிவரின் தாய்நாடு
அ) தமிழகம் ஆ) பிரான்சு இ) இத்தாலி
2. கொன்ஸ்டான் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள்
அ) கொன்றவன் ஆ) அஞ்தாவன் இ) வேற்றுநாட்டவன்
3. வீரமாமுனிவர் தொகுத்த அகராதி
அ) சதுரகராதி ஆ) பேரகராதி இ) அரும்பத அகராதி
4. திருக்குறளின் அறத்துப்பால் பொருட்பால் ஆகியவற்றை வீரமாமுனிவர் மொழிபெயர்த்துத் தந்தது.
அ) ஆங்கில மொழியில் ஆ) இலத்தீன் மொழியில் இ) வடமொழியில்
5. தேம்பாவணி நூலின் பாட்டுடைத் தலைவர்.
அ) சூசைமாமுனிவர் ஆ) இயேசுபெருமான் இ) தாவீதன்

IX. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

1. உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் என்ற திருக்குறளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சில நிகழ்ச்சிகளை வரைக.
2. தாவீதனுக்கும் கோலியாத்துக்கும் நடந்த உரையாடலை நாடகமாகப் படைத்து வீரஞ்செறியப் பேசிக் காட்டுக.
3. வீரமாமுனிவரைப் போலும் அயல் நாட்டவர் தமிழகத்திற்கு வந்ததும், தமிழ் மொழி அவர்களைக் கவர்ந்து கொண்டதும், அவ்வயல் நாட்டார் தமிழுக்குச் செய்த ஆக்கப்பணிகளையும் நும் ஆசிரியர் ஆற்றுப்படுத்த நூலகஞ் சென்று அறிந்து நுமது அறிவாற்றலைக் கூர்மை செய்து கொள்க.
4. அவ்வண்ணம் நீவிர் அறிந்த மேல்நாட்டு ஆய்வறிஞர் ஒருவரைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக.

X. நாபிறழ் பயிற்சி:

வீரமாமுனிவரின் தேம்பாவணி நூலுக்கு முந்தைய ஆசிரியர் எழுதிய முன்னுரை கீழேத் தரப்பட்டுள்ளது. இவ்வரையைத் தடையின்றிப் படித்துப் பழகுக. அற்றைநாள் உரைநடை இன்னவண்ணம் இருந்தது என்பதூஉம் அப்படிப் படிக்க பழகினால் தெளிவான ஒலிக்குறிப்புகளுக்கு நாம் பழகமுடியும் என்பதூஉம் புலனாகும்.

தேம்பாவணி முகவுரை: நாள்: ஜூலை 27 – ஆண்டு 1927 (27-7-1927) புதுச்சேரி.

உயர்வா னுலவுஞ் செஞ்சுடரோ னெங்கணுந்தன் றெண்கதிர் வீசி யாவர்க்கும் விளங்காநிற்க, அதனைத் தெளிவித்துக் காட்டுவ தவசரமில்லாதது போல் இத்தேசமெங்கும் படர்ந்தெவ்விடத்து மத்தியந்த ஞானவொளி வீசுமிவ்வுத்தம காப்பியத்தை ஸ்துதித்துக் பாராட்ட வேண்டுவதில்லையே. இதுவே நிகராக் கல்விப் புலமை முதலிய திறங்களாற் கற்றுவல்ல புலவருண் மகாபேர் பெற்று விளங்கிய வித்துவ சிரோமணியாகிய வீரமாமுனிவர்க்கெய்த பெருங்கீர்த்திப் பிரபலியத்துக்கு முக்கிய காரணமாயிற்று. தேனினு மமுதினு மினிய விதன் பாக்கள் புலவர் முதலியவர்க்கு மிக்கவின்பம் பயப்பதுமன்றி யவற்றுட் புதைந்த விருந்தாந்தங்கள் மாறா விருப்பும் வியப்புமாமே.

ஈ. பாண்டியன் பரிசு

பாண்டியன் பரிசு என்னும் இக்காப்பியம் பாவேந்தர் பாரதிதாசனால் இயற்றப்பட்டதாகும்.

பாரதிதாசன் 29-4-1891 இல் புதுச்சேரியில் பிறந்தார். இவர் பெற்றோர் கனகசபை, இலக்குமியம்மாள் என்பவராவர். பெற்றோர் இவருக்கிட்ட பெயர் சுப்புரத்தினம் என்பதாம். இவர் தமிழ்மொழியிலும் பிரெஞ்சு மொழியிலும் சிறந்த புலமை பெற்றவர். தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். பாரதியார் புதுச்சேரியில் இருந்தபொழுது அவருடன் கொண்ட தொடர்பு இவரை எளிய நடையில் எழுதவும் பாரதிதாசன் என்றுபெயர் கொள்ளவும் தூண்டுவதாயிற்று. ‘ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியின் கவிதாமண்டலத்தைச் சார்ந்த சுப்புரத்தினம்’ – என்று பாரதியார் இவரை ஏற்றதும் இவர் தம்மைப் பாரதிதாசன் என்று அழைத்துக் கொண்டதும் இவரை பின்தொடர்ந்த கவிஞர்கள் பாரதிதாசன் பரம்பரையென்று பெயர் பெற்றதும், அவர்களும் தம்மை வாணிதாசன், கம்பதாசன் சுப்புரத்தினதாசன் (சுரதா) என்று இவ்வகையாகப் புனை பெயர்கள் கொண்டதும் தமிழ் வரலாற்றிற் குறிப்பிடத் தகுந் நிகழ்வுகளாம்.

தமிழ் மொழியும் தமிழரும் தமிழ் நாடும் சீர்பெற்றுச் சிறக்கவே இவர் தமது பாடற்றிறம் முழுவதையும் பயன்படுத்தினார். மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளை இவர் பாடல்களிற் பரக்கக் காணலாம். அதனால் இவர் ‘புரட்சிக் கவிஞர்’ எனப் போற்றப்பட்டார்.

‘தன் இனத்தையும் மொழியையும் பாடாத கவிதை
வேரில்லாதமரம்; கூடில்லாத பறவை’..... என்று

பாடிய உருசியக் கவிஞர் இரஞ்சல் கம்சதோவ் போலவே பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் விளங்குகிறார்.

குடும்பவிளக்கு, பாண்டியன் பரிசு, சேரதாண்டவம், இருண்ட வீடு, தமிழ்ச்சியின் கத்தி, பிசிராந்தையார், குறிஞ்சித்திட்டு, அழகின் சிரிப்பு, இளைஞர் இலக்கியம், தமிழியக்கம், திருக்குறள் உரை முதலிய பல நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

இவர் எழுதிய பிசிராந்தையார் நாடகம் சாகித்திய அகாதெமிப் பரிசு பெற்றது. ‘வாழ்வினில் செம்மையைச் செய்பவன் நீயே’ என்னும் பாடலைப் புதுவை அரசு தனது தமிழ் வாழ்த்துப் பாடலாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. தமிழக அரசு இவர் பெயரால் பல்கலைக்கழகமொன்று நிறுவியும், இவர்தம் நூல்களை நாட்டுடைமையாக்கியும் இவருக்குச் சிறப்புச் செய்துள்ளது. இவர் வெளியிட்ட ‘குயில்’ என்ற இலக்கிய இதழ் பல்வேறு கவிஞர்கள் தோன்றி வளரக் காரணமாயிருந்தது.

‘எனையீன்ற தந்தைக்கும் தாய்க்கும் மக்கள்
இனமீன்ற தமிழ்நாடு தனக்கும் என்னால்
தினையளவு நலமேனும் கிடைக்குமென்றால்

செத்தொழியும் நாள் எனக்குத் திருநாளாகும்.

என்று பாண்டியன் பரிசு வாயிலாகச் சொல்லப்படும் கருத்து இக்கவிஞர் பெருமானின் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் என்றே கொள்ளலாம்.

‘தொண்டு செய்வாய் தமிழுக்குத்
துறைதோறுந் துறைதோறுந்
துடித்தெழுந்தே’

என்று தமிழர்களைத் தட்டியெழுப்பிய பாவேந்தர் 21-4-1964 அன்று இயற்கையெய்தினார்.

முன்கதைச் சுருக்கம்

கதிர்நாட்டை ஆண்ட மன்னன் கதிரைவேலன்; அவன் மனைவி கண்ணுக்கினியாள்; இவர்தம் ஒரே மகள் அன்னம்.

கண்ணுக்கினியாளின் அண்ணனும் படைத்தலைவனுமான நரிக்கண்ணனின் சூழ்ச்சியால் வேழ மன்னன் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. படைமுகத்தில் நரிக்கண்ணனின் வஞ்சத்தால் அரசனும் அரசியும் மாண்டனர். அரண்மனையிலிருந்த பேழைக்குள் கதிர் நாட்டை வழங்கிப் பாண்டிய மன்னன் எழுதியுள்ள பட்டயமும் பரிசாக ஈந்த உடைவாளும் மணிமுடியும் அணிமணிகளும் இருந்தன. அப்பேழையை நரிக்கண்ணன் கைப்பற்ற நினைத்தான்.

அரண்மனையிலிருந்த பேழையை நரிக்கண்ணன் எடுத்து அங்கே மாற்றுடையில் நின்ற வீரப்பனைத் தனது கையாள் என்று கருதி அவனிடம் கொடுத்து மறைத்து வைக்கப் பணித்தான். பேழை இவ்வாறே கைமாறி மறைந்து போயிற்று.

அரசனுக்குப் பிறகு நாடாள வேண்டியவள் இளவரசி அன்னமே. ஆகவே பாண்டியன் பரிசு அடங்கிய பேழையைக் கொண்டு வந்து தருவார்க்கு அன்னம் மாலையிடுவாள் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது.

அரிசியின் தோழி ஆத்தாக்கிழவி என்பவள். அவள் கணவன் வீரப்பன். திருட்டுத் தொழில் செய்பவனாகையால் அவனை வெறுத்துத் தனியே வாழ்ந்தாள். அவள் மகன் வேலன் என்பான் ஆசிரியரை அடுத்துக் கல்வியும் கலைபலவும் கற்றுத் திகழ்ந்தான். ஆத்தாவே அன்னத்தைப் பேணிக்காத்த செவிலியுமாவாள்.

இச்சூழலில் அன்னமும் அவள் தோழி நீலியும் படகிற் செல்லும் போது புயற்காற்று தாக்கிற்று. ஆத்தாவின் மகன் வேலன் வெள்ளத்திலிருந்து அவர்களை மீட்டான். வேழநாட்டு மறவர் அன்னத்தைச் சிறைப்பிடிக்க வரும் பொழுதும் எதிர்மறித்துக் காத்தான்.

அவன் செய்த உதவிகளுக்கு அன்னம் நன்றி கூறினாள். கதை தொடர்கிறது.

பாண்டியன் பரிசு

ஆத்தாவே இவர்தான் என் றன்னம் கேட்டாள்!
அவன்தான் என்மகன் என்றுசொன்னாள் ஆத்தா!
தீத்தாவும் கண்ணுடையார் வேழ நாட்டார்
சிறைபிடிக்க வருகையிலே மறித்தே என்னைக்
காத்தாரும் இவர்தாமோ? என்றாள் அன்னம்!

கடமைபுரிந் தான்இவனே என்றாள் ஆத்தா!
வாய்த்தீரே மானத்தை உயிரைக் காக்க
மறப்பரிது நும்நன்றி என்றாள் அன்னம்!

1

ஒருசற்றும் பயனில்லா உடம்பை, வாழ்வோ
உண்டில்லை என்னுமொரு மின்னைத் தின்ன
நரிசற்றும் விலகாத கூட்டைச் சான்றோர்
நகைப்புக்கே இலக்கான குமிழி தன்னை
முரசுக்கு வாய்ஓயாக் குறட்டில் மன்னர்
முடிசாய்க்க நெடிதாண்ட மன்ன ரின்பெண்
ணரசுக்கோ ஆட்படுத்தா திருத்தல் வேண்டும் ?
அறிவுக்கோ இழிவுதனை ஆக்க வேண்டும்!

2

எனைன்ற தந்தைக்கும் தாய்க்கும் மக்கள்
இனம்என்ற தமிழ்நாடு தனக்கும் என்னால்
தினையளவு நலமேனும் கிடைக்கு மென்றால்
செத்தொழியும் நாள்ளனக்குத் திருநா ளாகும்
பனையளவு நலமேனும் தன்ன லத்தைப்
பார்ப்பானோர் மக்களிலே பதடி யாவான்
உனைஒன்று வேண்டுகின்றேன் என்னால் ஆவ
துண்டென்றால் அதற்கென்றன் உயிருண் டென்றான்.

3

இழந்தபாண் டியன் பரிசைத் தருவார்க் கென்னை
இழந்துபோ வேன்' என்று முரசம் எங்கும்
முழங்கியஓர் சேதியினை அறியீர் போலும்!
முயலாமே இத்தனைநாள் கழித்தீர் போலும்!
பழம்பெரிய பாண்டியனார் பேழைக் குள்ளே
பகைவர்தமை ஒழித்திடும்ஓர் குறிப்பும் உண்டு!
கொழுத்தபுகழ் உமக்குண்டு கொண்டு வந்தால்!
கொடைகொடுத்த தாகும் இந் நாட்டுக் கென்றாள்.

4

– பாரதிதாசன்

அருஞ்சொற்பொருள்

1. தீத்தாவும் கண் = தீப்பொறி பறக்கும் கண்; மறித்து = இடைமறித்து.
2. மின் = மின்னல்; கூடு = உடம்பாகிய வெறுங்கூடு; குமிழி = நீர்க்குமிழி போன்ற நிலையற்ற வாழ்வு; முரசுக்கு வாய் ஓயாக் குறடு = ஓயாமல் முரசு ஒலிக்கும் முற்றம்; குறடு = அரண்மனை முற்றம்; பாவேந்தர் பாடலில் நிலையாமை பேசப்படுவது விந்தையன்றோ.
3. தினையளவு = மிகச்சிறிதளவு; பதடி = பதர்
4. பேழை = பெட்டி

இலக்கணம்

என்மகள் – நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை; தாவும் கண் – செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம்; காத்தார், தருவார் – வினையாலணையும் பெயர்கள்; விலகாத – எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; ஈன்ற தந்தை – பெயரெச்சம்; இழந்த (பாண்டியன்) பரிசு – பெயரெச்சம்; முழங்கிய (ஓர்) சேதி – பெயரெச்சம்; அறியீர் – முன்னிலை எதிர்மறை வினைமுற்று; கொழுத்த புகழ் – பெயரெச்சம்.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. தமிழக அரசு பாரதிதாசனைப் போற்றியுள்ளமை யாங்ஙனம் ?
2. கதிர்நாட்டு அரசன் அரசியார் பெயர்களை எழுதுக.
3. ஆத்தாக் கிழவி –யார் ?
4. அன்னம் வேலனைப்பற்றி வினாவியது யாது ?

II. பெருவினா:

1. பாவேந்தர் பாரதிதாசன் – குறிப்பு வரைக.
2. பாவேந்தர் எழுதிய நூல்கள் யாவை ? ஒன்றன் சிறப்பினை வரைக.
3. பாண்டியன் பரிசாகிய பேழைக்குள் இருந்தன யாவை ?
4. பேழையை மீட்டுத் தருமாறு அன்னம் வேலனை எவ்வாறு வேண்டிக் கொண்டாள் ?
5. ‘கடமைபுரிந்தான் இவனே’ – இடஞ்சுட்டுக.

III. நெடுவினா:

1. ‘மறப்பரிது நும்நன்றி’ – என்று கூறிய அன்னத்திடம் வேலன் கூறிய எழுச்சியுரைகளை இருபது வரிகளின் மிகாது எழுதுக.

IV. இலக்கணக்குறிப்பு வரைக:

என்மகள் தாவும்கண் இழந்த பாண்டியன்பரிசு அறியீர்

V. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி எழுதுக:

தீத்தாவும் கண்ணுடையார் பெண்ணரசு
தினையளவு செத்தொழியும் உயிருண்டு

VI. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

கேட்டாள் இழந்த அறியீர் முழங்கிய

VII. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் தமிழுணர்ச்சிப் பாடல்களைப் பயிலுக. ‘தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்’ என்றும் ‘சங்கே முழங்கு’ என்றும் ஒலிக்கும் இசைப்பாடல்களைக் கேட்டிருப்பீர்கள். ‘உயிரை, உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே’ என்று ‘தமிழின் விந்தையை எழுதத்தரமோ’ என்றும் ‘தமிழே நீயோர் பூக்காடு; நானோர் தும்பி’ என்றும் ‘உள்ளே தொட்டால் உசிரில் இனிக்கும் தெள்ளுதமிழ்’ என்றும் இன்னும்பலவாறாகவும் விளங்கும் கவிதைகளில்

ஈடுபாடுகொள்ளுக. அவர்தம் சமுதாய மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகள் கவிதை வடிவிலே வரும் விழிப்புணர்ச்சிப் பரப்புரைகளாம். அவற்றை ஊன்றிப் பயிலுக.

VIII. நாபிறழ் பயிற்சி:

லகர, ளகர, ழகர வேறுபாடுகள், னகர ணகர வேறுபாடுகள் துலங்குமாறு பேசுதல் வேண்டும். ஒலிகள் ஒரு மொழியின் செல்வங்கள். செல்வத்தைச் சிதைப்பது நன்றோ! கீழ்க் காணும் பாடல்களின் ஒலிச்சுவை தோன்றுமாறு படித்துப் பழகுக.

குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச் சொற் கேளா தவர்.
கழா அக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றால்; சான்றோர்
குழாஅத்துட் பேதை புகல்.
தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தொரிவார்.

– திருக்குறள்

“பெயலுலந் தெழுந்த பொங்கல் வெண்மழை
அகலிரு விசம்பில் துவலை கற்ப.
முழுமுதற் கழுகின் மணியுறழ் எருத்திற்
கொழுமடல் அவிழ்ந்த குழுஉக்கொள் பெருங்குலை”
“அவ்விதழ் அவிழ்பதங் கமழப் பொழுதறிந்து”
“வெள்ளி வள்ளி வீங்கிறைப் பணைத்தோள்”
“வானுற நிவந்த மேனிலை மருங்கு”
“தொகுவாய்க் கன்னல் தண்ணீர் உண்ணார்”

– நெடுநல்வாடை

5. சிற்றிலக்கியங்கள்

பிரபந்தம் என்ற வடசொல்லுக்கு நன்கு கட்டப்பட்டது என்பது பொருளாகும். பெருங்காப்பியங்களின் உறுப்பாக அமைந்திருந்த தூது, குறும் முதலான பலவும் பிற்காலத்தே தனித்தனி இலக்கிய வகைகளாக உருப்பெற்றன. அவ்வகையில் உருவான இலக்கிய வகைகள் பிற்காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்கள் என வழங்கலாயின.

பாட்டியல் நூல்கள் சிற்றிலக்கியங்களின் இலக்கணத்தை விளக்கிக் கூறுகின்றன. பாட்டியல் நூல்களுள் வச்சணந்திமாலை குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய நூலாகும். வீரமாமுனிவர் இயற்றிய சதுரகராதியில் பிரபந்தம் தொண்ணூற்றாறு எனக்கூறி அவற்றின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். கோவை, உலா, தூது, கலம்பம், பிள்ளைத்தமிழ், குறவஞ்சி, அந்தாதி முதலியவை சிற்றிலக்கியங்களுள் சிறப்பானவைகளாகக் கருதப்பெறுகின்றன.

இறைவன், மன்னன், மக்களுள் சிறந்தோர் முதலானோரின் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறும் நோக்கிலேயே சிற்றிலக்கியங்கள் எழுதப்பெற்றுள்ளன. காலந்தோறும் தமிழ்த்தாய் புதுப்புது அணிகளைப் புனைந்து வந்திருக்கிறாள் என்பதற்குச் சான்றுகளாய்ச் சிற்றிலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன.

அ. இராசராச சோழனுலா

உலா என்பது சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று. பாட்டுடைத் தலைவன் உலா வருதலைச் சிறப்பித்துப் பாடுதலின் இப்பெயர் பெற்றது. உலா என்பதற்குப் பவனிவரல் என்பது பொருள். தலைவன் வீதியில் உலாவர, அவனைப் பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் ஏழுவகைப் பருவ மகளிரும் கண்டு காதல் கொள்வதைக் கூறுவது உலா என்னும் சிற்றிலக்கியம் ஆகும். இது கலிவெண்பாவால் இயற்றப்படும். இவ்விலக்கியம் உலாப்புறம் எனவும் வழங்கப்படும்.

பாட்டுடைத்தலைவன் சிறப்பு, நீராடல், ஒப்பனை செய்தல், பரிவாரங்கள் புடை சூழத் தன் ஊர்தியில் ஏறி உலா வரல் ஆகியவற்றை உலாவின் முன்னிலை எனவும் உலாவரும் தலைவனைக் கண்டு காதல் கொண்ட ஏழு பருவ மகளிர் தனித்தனியாகக் கூறுவன உலாவின் பின்னிலை எனவும் கூறுவர்.

ஏழு பருவப் பெண்களின் வயது முறையைப் பின் வருமாறு கூறுவர். பேதை 5 – 7, பெதும்பை 8 – 11, மங்கை 12 – 13, மடந்தை 14 – 19, அரிவை 20 – 25, தெரிவை 26 – 32 பேரிளம் பெண் 33 – 40.

இங்குப் பாடமாக இடம் பெறுவது இராசராசசோழன் உலா. இராசராச சோழனுலாவைப் பாடியவர் ஒட்டக்கூத்தர். கவிச்சக்கரவர்த்தி, கவிராட்சசன் என்றெல்லாம் புகழப்படும் ஒட்டக்கூத்தர் விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன் ஆகிய மூன்று மன்னர்களின் அவையிலும் செல்வாக்கோடு விளங்கியவர். அம்மூவரைப் பற்றியும் அவர் பாடிய மூன்று உலாக்களும் மூவருலா எனப்படுகிறது. தக்கயாகப்பரணி, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ் முதலியன இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள் ஆகும். கூத்தர் என்பதே இவர் இயற்பெயர். ஒட்டம் (பந்தயம்) வைத்துப்பாடுவதில் வல்லவர் ஆதலால் இவர் ஒட்டக்கூத்தர் எனப்பட்டார். இவரது காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

– வாயிலும்

மாளிகையும் சாலையு மாலயமு மண்டபமும்
சூளிகையு மெம்மருங்குந் தோரணமும் – சாளரமும்

1

தெற்றியு மாடமு மாடரங்குஞ் செய்குன்றும்
கற்றிய பாங்கருந் தோன்றாமே – பற்றி

2

மயங்கி மறுகிற் பிணங்கி வணங்கி
உயங்கி யொருவர்க் கொருவர் – தயங்கிழையீர்

3

குழாங்களின் கூற்று

தற்கோடி யோரிரண்டு கொண்டு சதகோடி
கற்கோடி செற்ற சிலைகாணீர் – முற்கோலி

4

வட்ட மகோததி வேவ வொருவாளி
விட்ட திருக்கொற்ற விற்காணீர் – வெட்டிச்

5

கழியிட்ட காவிரிக்குச் சோணாடு வாழ
வழிவிட்ட வாள்காண வாரீர் – ஒழிய

6

மதியெறிந்து வல்லேற்று வானெறிந்து தூங்கும் பதியெறிந்த கொற்றவாள் பாரீர் – உதியர்	7
இடப்புண்ட பேரிஞ்சி வஞ்சியி லிட்ட கடப்ப முதுமுரசங் காணீர் – கொடுப்பத்	8
தரைகொண்ட வேற்றரசர் தஞ்சென்னிப் பொன்னிக் கரைகண்ட போர் முரசங் காணீர் – சரதப்	9
பவித்ர விசயப் படைப்பரசு ராமன் கவித்த வபிடேகங் காணீர் – தவித்துலகில்	10
மூவவெழுகா லெக்கோக் களையு முடித்தவனி மூவெழுகாற் கொண்ட முடிபாரீர் – தாவி	11
வரப்பு மலைசூழ் வரவா யிரங்கண் பரப்பு மொருவேங்கை பாரீர் – புரக்கநின்	12
றுடம் பரமடங்க வோங்கி யுயரண்ட கூடம் பொருவுங் குடைபாரீர் – கூடற்	13
பெரும்பெருமா ளெவ்வேந்து முன்போதப் பின்பு வரும் பெருமாள் வந்தனன் பாரீர்	14

– ஒட்டக்கூத்தர்

அருஞ்சொற்பொருள்

1. சூளிகை = நிலாமூற்றம் (மாளிகையின் மேலேயுள்ள வெளி); தோரணம் = மாவிலை முதலியவற்றால் கட்டி அழகுறுத்துவது; சாளரம் = பலகணி.
2. தெற்றி = திண்ணை; ஆடல் அரங்கம் = கூத்துப் பயிலுமிடம்; பாங்கரும் பக்கத்திலுள்ள இடங்களும்; தோன்றாமே = அவ்விடங்களில் தோன்றாதபடி.
3. பிணங்கி = நெருங்கி; உயங்கி = மனம் வருந்தி, மறுகு = தெரு; சோழமன்னன் உலாப்போந்தானாக மகளிர் அதனைக் காணுதற்கு மாளிகையும் ஆடரங்கும் மண்டபமும் சாளரமும் செய்குன்றும் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் சூழ்ந்து குழுமினர் என்க.
4. தற்கோடி ஓரிரண்டு = தன்னுடைய வில் முனைகள் இரண்டையும்; (தன் என்றது வில்லை); கோடி = வளைத்து; சதகோடி = நூறுகோடி (இந்திரன் கல்மழை பெய்தது போல்); கற்கோடி = கோடியான கற்கள்; முன்கோலி = முன்னே வளைத்து.
5. மகோததி = கடல்; ஏவ = செலுத்த; வாளிவிட்டது = அம்பு எய்தது (இராமாவதாரத்தில்); வெட்டி = மலையை வெட்டி. இலங்கைக்குச் சேது அணை கட்ட வருணன் வழி விடாதபோது சினந்து இராமன் அம்பு எய்ததும் வருணன் வணங்கி வழி விட்டதும் சோழன் மேல் ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டது.

6. சுழியிட்டகாவிரி = சுழித்து வெள்ளப்பெருக்குடன் வந்த காவிரி; சோணாடு = சோழநாடு; சோழநாடு வாழ காவிரிக்கு வழிவிட்ட வாள் என்று இயைக்க. கரிகாற்சோழனுடைய வெற்றி இம்மன்னுக்குச் சொல்லப்பட்டது.
7. மதியெறிந்து - சந்திரனை வீசி; வல்லேற்ற வான் = வலிய இடியை உடைய மேகம்; தூங்கும்பதி = வானத்தில் நிலைகொண்டலைந்த ஊர்கள். அதனை ஒரு சோழன் வெற்றி கொண்டான். அதனால் தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்செம்பியன் எனப்பட்டான். அவ்வெற்றி இம்மன்னுக்குச் சொல்லப்பட்டது. உதியர் = சேரர்.
8. இடப்புண்ட = பெயர்க்கப்பட்ட; பேரிஞ்சி வஞ்சியில் = பெரிய மதிலையுடைய வஞ்சி என்னும் தம் ஊரில்; கடப்ப முது முரசம் = கடம்ப மரத்தால் செய்யப்பட்ட பழைய முரசம்; இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் கடலிற் சென்று கடற்கொள்ளை செய்து தொல்லை கொடுத்த பகைவரது காவல் மரமாகிய கடம்ப மரத்தை வெட்டிச் செய்த முரசம் இது; கொடுப்ப = இவன் கொடுத்தலால்.
9. தரைகொண்ட = (இவன் கொடுத்தலால்) தம் நாட்டை மீண்டும் பெற்றுக் கொண்ட (மாற்றரசர்) தம் சென்னி = தம் தலையால்; பொன்னிக் கரை கண்ட = காவிரிக்கு மண் சுமந்து கரை கட்டினர் (அவ்வாறு வெற்றியைக் கொண்ட சோழன்) சோழனிடம் தோற்ற அரசர் தம் தலைமீது மண் சுமந்து காவிரிக்குக் கரை கட்டினர் என்பது கருத்து;
10. சரதம் = வாய்மை; பவித்திரம் = தூய்மை; சரத பவித்ர விசயப் படை = உண்மையும் தூய்மையும் உடைய வெற்றியைத் தரும் மழுவாகிய ஆயுதப்படை; கவித்த அபிடேகம் = சூட்டிய கீரிடத்தை; தவித்துலகில் = தவித்த உலகில் என்றதன் விகாரம்; அரசருடைய கொடுமையால் உலகம் தவித்தது என்பது கருத்து.
11. மூவெழுகால் = இருபத்தோரு தலைமுறை; எக்கோக்களையும் = எவ்வளவு பெரிய அரசர்களையும், பரசுராமர் தாம் வென்ற நாடுகளையும் அந்நாட்டு அரசர் முடிகளையும் காசிபருக்குக் கொடுக்க அவர் பரம்பரையில் வந்த சோழருக்கு அவை உரிமையாயின. பரசுராமர் இருபத்தோரு தலைமுறை அரசர்களை வென்றவர். அவனி = நாடுகள்.
12. வரப்பு மலை = எல்லையாகிய மேருமலை; தாவிச் சூழ்வர = தாவிச் சுற்றி வருதற்கு; ஆயிரங்கண் பரப்புமொரு வேங்கை என்றது இந்திரனாகிய புலிக்கொடியை; புலியெனக் கொடியில் இந்திரனை வைத்தவர்கள் சோழர்கள்; நின்று புரக்க = நிலைபெற்றுக் காக்க.
13. ஊடு அம்பரம் அடங்க = இடையே உள்ள ஆகாயம் அடங்கும்படியாக; அளாவ (ஆகாயம் வரை) செல்ல அண்டகூடம் = அண்டங்கள்; பொருவும் = ஒத்திருக்கும்; கூடல் = காவிரிப்பூம்பட்டினம்.
14. பெருமாள் = அரசர்; அரசரைத் திருமால் எனச் சொல்வது மரபு. 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே' என்பர் - எனவே பெருமாள் என்பது சோழன் மன்னனைக் குறித்தது என்க. (அனைவரையும் ஆள்பவராகிய); இராசராசசோழன்; சிற்றரசர் = முன்போகப் பின் வருவான், இருங்கடல் = பெரிய கடல். உலா வந்த அரசனைக் காணுதற்குச் சூழ்ந்த பெண்கள் தமக்குள்ளே வில்லைப் பாருங்கள், வாள் பாருங்கள், முரசம் பாருங்கள், முடி பாருங்கள், கொடி பாருங்கள் என்று ஆரவாரமிடும் அழகினைக் காண்க.

இலக்கணம்

1. வாயிலும் மாளிகையும் – எண்ணும்மை; எம்மருங்கும் – முற்றும்மை
2. மாடமும் ஆடரங்கும் – எண்ணும்மை; செய்குன்று, ஆடரங்கு – வினைத்தொகைகள்; சுற்றிய பாங்கர் – பெயரெச்சம்.
3. மயங்கி, பிணங்கி, வணங்கி, உயங்கி – வினையெச்சங்கள்.
4. **செற்ற** சிலை – பெயரெச்சம்; காணீர் – ஏவல் வினைமுற்று.
5. சோணாடு – சோழநாடு என்பதன் மருஉ மொழி, விட்டவாள் – பெயரெச்சம்.
6. மதியெறிந்து, வானெறிந்து – இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைகள்; **தூங்கும்** பதி – செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம்.
7. பேரிஞ்சி, முது முரசம் – பண்புத்தொகைகள்
9. போர் முரசம் – ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; தரை = ஆகுபெயர் (ஆளப்பெறும் நாட்டிற்கு ஆகிவந்தது)
10. படைப் பரசுராமன் – இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.
11. **பொருவுங்** குடை, **வரும்** பெருமாள் – செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சங்கள்.
12. ஓங்கியுயர் – ஒருபொருட் பன்மொழி.
13. உயரண்டம் – வினைத் தொகை.

ஆ. திருவேங்கடத்தந்தாதி

சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று அந்தாதியாகும். அந்தம் என்ற சொல்லுக்கு இறுதி என்றும் ஆதி என்ற சொல்லுக்கு முதல் என்றும் பொருள். ஒவ்வொரு பாடலிலும் உள்ள இறுதி எழுத்தோ, அசையோ, சீரோ அடியோ அதற்கு அடுத்து வரும் பாடலின் முதலாக வரும்படி அமைத்துப் பாடுவது அந்தாதி எனப்படும். இதனைச் சொற்றொடர்நிலை என்று வழங்குவதும் உண்டு.

திருவேங்கடத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் திருமாலின் அருளை வேண்டிப் பாடப்பெற்ற அந்தாதி நூல். ஆதலால் இதனைத் திருவேங்கடத்து அந்தாதி என்று கூறுவர்.

இந்நூலைப்பாடியவர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் ஆவார். 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இவர் அழகிய மணவாளதாசர் எனவும் அழைக்கப்பட்டார். தெய்வக்கவிஞர் என்று பொருள்படும் ‘திவ்வியகவி’ என்ற பெயராலும் இவரை அழைத்தனர். இவர் இயற்றிய எட்டு நூல்களின் தொகுதியை அஷ்டபிரபந்தம் எனக் கூறுவர். “அஷ்டபிரபந்தம் கற்றவன் அரைப் பண்டிதன்” என்னும் பழமொழி இந்நூல்களின் உயர்வைப் புலப்படுத்தும் இவர்தம் பாடல்கள் சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொடை நோக்கும் நடைநோக்கும் கொண்டு ஒளிர்கின்றன. கி.பி. 1623 முதல் 1659 வரை மதுரையை ஆண்ட திருமலை நாயக்க மன்னரின் அவையில் ஓர் அலுவலராய் அமர்ந்து வாழ்க்கை நடத்தி வந்த இவர் பின்னர் இறைத்தொண்டில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

திருவேங்கடத் தந்தாதி

பாத வகுப்பு

திருவேங் கடத்து நிலைபெற்று நின்றன; சிற்றன்னையால்
தருவேங் கடத்துத் தரைமே னடந்தன; தாழ்பிறப்பின்
உருவேங் கடத்துக் குளத்தே யிருந்தன; வற்றழைக்க
வருவேங் கடத்தும்பி யஞ்சலென் றோடின மால் கழலே.

1

பதி

மாலை மதிக்குஞ்சி ஈசனும் போதனும் வாசவனும்
நூலை மதிக்கும் முனிவரும் தேவரும் நோக்கியந்தி
காலை மதிக்குள்வைத் தேத்தும் திருமலை, கைம்மலையால்
வேலை மதிக்கும் பெருமான் உறைதிரு வேங்கடமே.

2

வேங்கட மாலை அவிவா மதிவிளக் கேற்றியங்கம்
ஆங்கட மாலைய மாக்கி வைத் தோமவன் சேவடிக்கே
தீங்கட மாலைக் கவிபுனைந் தோம்; இதிற் சீரியதே
யாங்கட மாலையி ராவத மேறி யிருக்குமதே.

3

இருக்கா ரணஞ்சொல்லு மெப்பொரு ளின்பழு மெப்பொருட்கும்
கருக்கா ரணமுநற் றாயுநற் றந்தையுங் கஞ்சச் செல்வப்
பெருங்கா ரணங்கின் றலைவனு மாதிப் பெருந்தெய்வமும்
மருக்கா ரணவும் பொழில்வட வேங்கட மாயவனே.

4

பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார்

அருஞ்சொற்பொருள்

1. கடத்தும்பி = (கஜேந்திரன் என்னும்) மதயானை; உற்று (முதலையால்) துன்பமடைந்து; சிற்றன்னை = கைகேயி; தருவேங் கடத்து = மரங்கள் வேகின்ற காட்டில்; உருவேங்கள் = உருவத்தையுடைய எங்கள்; தத்துக்கு = ஆபத்தை ஒழிப்பதற்கு; கழல் = திருவடி.
2. பதி = ஊர்; (திருமால் உறையும் திருத்தலம்); மாலைமதி = மாலை நேரத்தில் தோன்றும் பிறைமதியைத் தரித்த; குஞ்சி = தலைமயிர்; போதன் = பிரமன்; வாசவன் = இந்திரன்; நூலை மதிக்கும் = சாத்திரங்களை ஆராயும்; அந்தி = மாலை; மதிக்குள் = அறிவில்; ஏத்தும் = துதிக்கும்; கைம்மலையால் = கைகளாகிய மலைகளால்; வேலை = கடல் (இங்கு; பாற்கடல்) மதிக்கும் = கடையும்
3. அங்கம் ஆம் கடம் = உடலாகிய காடு; அவிவா = அணையாத; மதி விளக்கு = ஞான விளக்கு, தீங்கு அட = பிறவித் துயரை அழிக்க; கடமால் = மதநீரினால் மயக்கமுடைய; ஐராவதம் = இந்திரனது யானை; இதின் சீரியதே = இதை விடச் சிறந்ததோ ?

அங்கமாம் கடம் ஆலையம் ஆக்கி, அவிவா மதிவிளக்கு ஏற்றி, வேங்கட மாலை வைத்தோம்; தீங்கு அட அவன் சேவடிக்கே கவிமாலை புனைந்தோம்; யாம் கடமால் ஐராவதம் ஏறி இருக்குமது இதின் சீரியதே ? என இயைத்துக் கற்க.

4. இருக்கு ஆரணம் = இருக்கு வேதம்; எப்பொருள் = எல்லாப் பொருள்களின்; கருக்காரணம் = உற்பத்திக் காரணம்; கஞ்சம் = தாமரை மலர்; ஆர் பொருந்திய; அணங்கு = திருமகள்; மருக்கார் அணவும் பொழில் = மணமும் மேகமும் பொருந்தும் சோலை; மாயவன் = திருமால்.

இலக்கணம்

1. சிற்றன்னை - பண்புத்தொகை; தாழ்பிறப்பு - வினைத்தொகை; மால் கழல் - ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை; கழல் - (திருவடிக்கு ஆகி வந்தது) தானியாகுபெயர்.
2. மாலைமதி - ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; மதிக்குஞ்சி - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; ஈசனும் போதனும் - எண்ணும்மை; அந்தி காலை - உம்மைத் தொகை, கைம்மலை - உருவகம்; மதிக்கும் - மத்திக்கும் என்பதன் இடைக்குறை; உறைவேங்கடம் - வினைத்தொகை.
3. மதிவிளக்கு - உருவகம்; அவிவா மதிவிளக்கு - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; சேவடி - பண்புத்தொகை; புனைந்தோம் - தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று; கவி புனைந்தோம் - இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை.
4. இருக்கு ஆரணம் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை; நற்றாய் - பண்புத்தொகை; வேங்கட மாயவன் - ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; பெருந்தெய்வம் - பண்புத்தொகை; இந்நான்கு பாடல்களிலும் திரிபணி இடம் பெற்றுள்ளது.

இ. மதுரைக் கலம்பகம்

பலவகை வண்ணமும் மணமும் நிறைந்த மலர்களைத் தொடுத்துக் கட்டிய மாலையைக் கதம்பம் என்பர். அதுபோலப் பலவகை உறுப்பும் பலவகைப் பாவும் பாவினங்களும் பலவகைப் பொருளும் கலந்து செய்யப்பெறும் சிற்றிலக்கிய வகையைக் கலம்பகம் என்ற பெயரால் வழங்கினர். கதம்பம் என்பது கலம்பகம் என்று திரிந்ததாகக் கருதுவர் டாக்டர் உ.வே.சா.

கலம் - பன்னிரண்டு, பகம் - அதில் பாதி (ஆறு); பதினெட்டு உறுப்புகள் உடையதாகப் பாடப்படுவது கலம்பகம். புவனகுப்பு, அம்மாணை, குறம் , மறம், கொற்றியார் முதலியன அப் பதினெட்டு உறுப்புகள் ஆகும். தமிழில் தோன்றிய முதல் கலம்பகம் நந்திக் கலம்பகம் என்பர்.

மதுரைக் கலம்பகம் மதுரை மாநகரின் கோவில் கொண்டுள்ள அருள்மிகு அங்கயற்கண்ணி உடனாய சொக்கநாதப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பட்ட நூல். இந்நூலைப் பாடியவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த குமரகுருபரர் ஆவார். பிறந்தது முதல் ஐந்தாண்டு வரை பேசாத குழந்தையாய் இருந்து பின்னர் திருச்செந்தூர் முருகப் பெருமான் திருவருளால் பேசுந்திறன் பெற்றவர் குமரகுருபரர். அவர் இயற்றிய மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ், பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கிய வகையில் மிகச் சிறந்த ஒன்று என்பர். கந்தர் கலி வெண்பா, காசிக் கலம்பகம், முத்துக் குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழ், சகலகலாவல்லி மாலை, நீதிநெறி விளக்கம் முதலியன இவர் இயற்றிய வேறு சில நூல்கள் ஆகும். குமரகுருபரரின் செய்யுட்களின் தனிச்சிறப்பு அவற்றின் இன்னோசை ஆகும். தமிழ் மீது இவருக்கு இருந்த அன்பு அளவிடற்கரியது. இவர் தமிழையும் தெய்வத்தையும் இருகண்களாகக் கொண்டு வாழ்ந்த துறவியாவார்.

மேகவிடு தூது *

ஏமவெற் பென்றுகயி லாயவெற் பென்றுமல
யாசலத் தென்று முறைவார்
கோமகட் கன்பர்மது ரேசர்முச் சங்கம்வளர்
கூடலிற் சென்று புகலீர்
தாமரைக் கண்டுகியிலு மாலெனச் சந்தமலி
சாரலிற் றுஞ்ச முகில்காள்
மாமதிப் பிஞ்சுமிரை தேர்குயிற் குஞ்சமுயிர்
வாய்மடுத் துண்டொ ழிவதே.

– குமரகுருபரர்

அருஞ்சொற்பொருள்

ஏமவெற்பு = மேருமலை; ஏமம் = பொன்; மதுரைச்சொக்கேசர் மலயாசலம் ஏமவெற்பையும் கயிலாய வெற்பையும் போன்றதென்று அதில் எழுந்தருளியிருப்பார்; மலயாசலம் = பொதியில் மலை; கோமகட்கு அன்பர் = அரசியாகிய தடாதகைப் பிராட்டிக்குக் கணவர்; சந்தமலி சாரல் = சந்தன மரங்கள் மிக்க மலைச்சாரல்; மதிப்பிஞ்சு = பிறை நிலா; பாவகை: எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

இப்பாடல் தலைவி கூற்றாக இடம்பெற்றுள்ளது.

சந்தம் : தானனத் தந்ததன தானனத் தந்ததன
தானனத் தந்த தனனா

தூது இலக்கியம் சிற்றிலக்கிய வகைகளில் மிகப்புகழ்பெற்ற ஒன்று. தான் விரும்பும் தலைவனுக்குத் தலைவி தூது விடுப்பதாக அமைத்துக்கொண்டு, பேசாத பொருள்களைப் பேசுவது போல எழுதியுள்ள தூது நூல்கள் அனைத்து மொழிகளிலும் காணக்கிடக்கின்றன. வடமொழிக்கவிஞர் காளிதாசன் எழுதிய மேக சந்தேசம் உலகப் புகழ் பெற்றதாகும். இப்பாடலும் முகில் விடு தூது ஆகும்.

இலக்கணம்

கயிலாய வெற்பு – இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை; அசலம் – காரணப்பெயர்; முச்சங்கம் – பண்புத் தொகை; துஞ்சுமுகில், இரை தேர் குயில், வளர்கூடல் – வினைத் தொகைகள்; மதிப்பிஞ்சு – ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை; மாமதி – உரிச்சொல் தொடர்; இரைதேர் – இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.

ஈ. முக்கூடற் பள்ளு

‘பள்’ என்பது பள்ளமான நன்செய் நிலங்களையும் அங்குச் செய்யப்படும் உழவினையும் குறிக்கும். ஆகவே பள்ளு உழவரின் பாட்டுக்குப் பெயராக வந்தது. பள்ளு சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று.

“சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தோர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரோ”

என்பது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் எட்டு வகைப்பிரிவில் ஒன்றான புலன் என்னும் இலக்கிய வகை 'பள்ளு வகை' இலக்கியத்திற்குப் பொருந்தும் என்பர்.

திருநெல்வேலிக்குச் சிறிது வடகிழக்கில் தண்பொருநை, சிற்றாறு, கோதண்டராம ஆறு ஆகிய மூன்று ஆறுகளும் கலக்கும் இடத்திற்கு வடக்கே உள்ள சிற்றூர் முக்கூடல். அங்குள்ள இறைவனாகிய அழகர் மீது பாடப்பட்டது முக்கூடற்பள்ளு ஆகும்.

சைவ வைணவங்களை ஒருங்கிணைக்கும் இலட்சியங் கொண்ட நூலாக முக்கூடற் பள்ளு தெரிகிறது.

உழவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைச் சுவை பெறச் சொல்லும் சிற்றிலக்கியம் பள்ளு. மூத்தபள்ளி, இளையபள்ளி குடும்பன் வரவோடு அவன் பெருமை கூறல், நாட்டுவளன், குறிசேட்டல், மழை வேண்டி வழிபடல், மழைக்குறியோர்தல், ஆற்றில் நீர் வரவு முதலான பல உறுப்புகளைப் பெற்றது பள்ளு இலக்கியமாகும். சிந்தும் விருத்தமும் பரவிவர இது பாடப் பெறும். இந்நூலை இயற்றியவர் இன்னார் என அறியப்படவில்லை. இந்நூல் தோன்றிய காலத்தைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டு என்பர்.

தென்கரை நாட்டு வளம்

காயக் கண்டது சூரிய காந்தி;

கலங்கக் கண்டது வெண்தயிர்க் கண்டம்.

மாயக் கண்டது நாழிகை வாரம்;

மறுகக் கண்டது வான்சுழி வெள்ளம்.

சாயக் கண்டது காய்க்குலைச் செந்நெல்;

தனிப்பக் கண்டது தாபதர் உள்ளம்.

தேயக் கண்டது உரைத்திடும் சந்தனம்;

சீவல மங்கைத் தென்கரை நாடே.

அருஞ்சொற்பொருள்

தயிர்க்கண்டம் = தயிர்க் கட்டிகள்; மறுகுதல் = சுழலுதல்; வான்சுழி வெள்ளம் = அதிகமான சுழித்தலுடன் ஓடிவரும் பெருவெள்ளம்.

வெயில் காயும்; வயிறு காயாது. தயிர் கலங்கும்; மக்கள் மனங்கலங்கார். நாழிகை வாரம் மாயும்; மக்கள் பசியால் மாயார். மறுகி ஓடுவது வெள்ளம்; மக்கள் மறுகி வாடார். தலை சாய்த்து நிற்பது செந்நெல்; மக்கள் தலை குனியார். தாபதர் தனித்திருப்பர்; கணவன் மனைவியர் தனித்திரார். தேய்வது சந்தனமே; அன்றி செய்யுளில் பொருள் தேய்வு இராது என்று பொருள் கொள்க.

இலக்கணம்

வெண்தயிர் – பண்புத்தொகை; காய, மாய – பெயரெச்சங்கள்; நாழிகை வாரம் – உம்மைத் தொகை; உரைத்திடும் சந்தனம் – செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம்; தாபதர் உள்ளம் – ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை; செந்நெல் – பண்புத்தொகை, சுழி வெள்ளம் – வினைத்தொகை.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. 'உலா' என்பதன் பொருளை விளக்குக.
2. ஒட்டக்கூத்தர் – பெயர்க்காரணம் தருக.
3. 'அந்தாதி' – விளக்குக.
4. மாஸ்கழலின் சிறப்பாகத் திவ்வியகவி கூறுவன யாவை ?
5. கலம்பகம் – பெயர்க்காரணம் தருக.
6. முக்கூடலில் கூடும் ஆறுகள் யாவை ?
7. 'பள்ளு' தொல்காப்பியர் கூறும் எட்டுவகை வனப்புகளுள் எதற்குப் பொருந்தும் ?

II. பெருவினா:

1. பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் பற்றிக் குறிப்புப்பெழுதுக.
2. இராசராச சோழனின் வில், வாள், முரசு, கொடி, குடை குறித்துக் கூறப்பட்டன யாவை ?
3. பெருமாள் உறை திருவேங்கடப்பதி குறித்துப் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் கூறுவன யாவை ?
4. தலைவி மேகத்திடம் மொழிந்த தூதுமொழிகள் யாவை ?
5. தென்கரை நாட்டின் வளம் குறித்து முக்கூடற்பள்ளு உரைப்பனவற்றை எழுதுக.

III. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக:

செய்குன்று	பேரிஞ்சி	வரும்பெருமாள்	சுற்றிய பாங்கர்
போர்முரசம்	சோணாடு	காணீர்	மாலைமதி
தாழ்பிறப்பு	அந்திகாலை	கைம்மலை	வேங்கடமாயவன்
சேவடி	அவியா	மதிவிளக்கு	

IV. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

கற்கோடி	மதியெறிந்து	பேரிஞ்சி	தஞ்சென்னி
விளக்கேற்றி	சேவடி	பெருந்தெய்வம்	தென்கரை

V. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

புகலீர்	உரைத்திடும்	புனைந்தோம்	கண்டது
நடந்தன	நின்றன	காணீர்	அழைக்க
நோக்கி			

VI. விடை தேர்க:

1. கவிச் சக்கரவர்த்தி, கவிராட்சசன் என்றெல்லாம் புகழப்படுபவர்.
அ) கம்பர் ஆ) ஒட்டக்கூத்தர் இ) இளங்கோவடிகள்
2. 'திவ்வியகவி' என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுபவர்
அ) பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் ஆ) ஒட்டக்கூத்தர்
இ) குமரகுருபரர்
3. தமிழில் தோன்றிய முதல் கலம்பகம்
அ) மதுரைக் கலம்பகம் ஆ) நந்திக் கலம்பகம் இ) காசிக் கலம்பகம்
4. 'புலன்' என்னும் இலக்கிய வகை
அ) கலம்பம் ஆ) பள்ளு இ) உலா
5. பதினெட்டு உறுப்புகளால் பாடப்படும் சிற்றிலக்கியம்
அ) கலம்பகம் ஆ) உலா இ) பள்ளு
6. 'பிரபந்தம்' என்னும் வடசொல் உணர்த்தும் பொருள்
அ) நகைச்சுவை நூல் ஆ) நன்கு கட்டப்பட்டது இ) அறிவுரை நூல்
7. முக்கூடற் பள்ளுக்குரிய பாவகை
அ) சிந்துப்பா ஆ) ஆசிரியப்பா இ) வஞ்சிப்பா

VII. பொருத்துக:

நூல்	—	ஆசிரியர்
இராசராசசோழனுலா	—	பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்
திருவேங்கடத்தந்தாதி	—	குமரகுருபரர்
மதுரைக் கலம்பகம்	—	ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை
முக்கூடற் பள்ளு	—	ஒட்டக்கூத்தர்
	—	காரைக்காலம்மையார்.

VIII. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

1. நூலகம் சென்று கம்பராமாயணம் உள்ளிட்ட காப்பியங்களில் நாட்டுவளம் எவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது என்று அறிந்து இன்புறுக. நாட்டுவளப் பாடல்கள் சிலவற்றைத் தொகுக்க.
2. தமிழிலக்கிய வரிசைக்கண் வேறுசில சிற்றிலக்கிய நூல்களைச் சுவை தேர்ந்து மகிழ்க.
3. பழையது விடு தூது புகையிலை விடு தூது முதலிய விந்தையான பெயர்களுடைய தூது நூல்கள் சிலவற்றை நும் ஆசிரியர் மூலம் அறிக.

IX. அறிந்து கொள்க.

வீரமாமுனிவர் கூறும் 96 வகைச் சிற்றிலக்கியங்கள்:

1. சாதகம்	33. வெற்றிக்கரந்தை மஞ்சரி	65. தசாங்கப்பத்து
2. பிள்ளைத்தமிழ்	34. போர்க்கெழு வஞ்சி	66. தசாங்கத் தயல்
3. பரணி	35. வரலாற்று வஞ்சி	67. அரசன் விருத்தம்
4. கலம்பகம்	36. செருக்கள வஞ்சி	68. நயனப்பத்து
5. அகப்பொருள் கோவை	37. காஞ்சி மாலை	69. பயோதரப் பத்து
6. ஐந்திணைச் செய்யுள்	38. நொச்சி மாலை	70. பாதாதி கேசம்
7. வருக்கக் கோவை	39. உழிஞைமாலை	71. கேசாதி பாதம்
8. மும்மணிக்கோவை	40. தும்பை மாலை	72. அலங்காரப் பஞ்சகம்
9. அங்கமாலை	41. வாகைமாலை	73. கைக்கிளை
10. அட்டமங்கலம்	42. வதோரணமஞ்சரி	74. மங்கல வள்ளை
11. அநுராகமாலை	43. எண்ணெய்யுள்	75. தூது
12. இரட்டைமணி மாலை	44. தொகைநிலைச் செய்யுள்	76. நாற்பது
13. இணைமணிமாலை	45. ஒலியல் அந்தாதி	77. குழமகன்
14. நவமணி மாலை	46. பதிறந்தாதி	78. தாண்டகம்
15. நான்மணி மாலை	47. நூற்றந்தாதி	79. பதிகம்
16. நாமமாலை	48. உலா	80. சதகம்
17. பலசந்த மாலை	49. உலாமடல்	81. செவியறிவுறூஉ
18. கலம்பகமாலை	50. வளமடல்	82. வாயுறை வாழ்த்து
19. மணிமாலை	51. ஒருபா ஒருபஃது	83. புறநிலை வாழ்த்து
20. புகழ்ச்சி மாலை	52. இருபா இருபஃது	84. பவனிக்காதல்
21. பெருமகிழ்ச்சிமாலை	53. ஆற்றுப்படை	85. குறத்திப்பாட்டு
22. வருத்தமாலை	54. கண்படை நிலை	86. உழத்திப்பாட்டு
23. மெய்கீர்த்தி மாலை	55. துயிலெடை நிலை	87. ஊசல்
24. காப்புமாலை	56. பெயரின்னிசை	88. எழுகூற்றிருக்கை
25. வேனில்மாலை	57. ஊரின்னிசை	89. கடிகை வெண்பா
26. வசந்த மாலை	58. பெயர் நேரிசை	90. சின்னப்பூ
27. தாரகை மாலை	59. ஊர் நேரிசை	91. விருத்த விலக்கணம்
28. உற்பவ மாலை	60. ஊர் வெண்பா	92. முதுகாஞ்சி
29. தானைமாலை	61. விளக்க நிலை	93. இயன்மொழி வாழ்த்து
30. மும்மணிமாலை	62. புறநிலை	94. பெருமங்கலம்
31. தண்டக மாலை	63. கடைநிலை	95. பெருங்காப்பியம்
32. வீரவெட்சிமாலை	64. கையறுநிலை	96. சிறுகாப்பியம்

சதுரகராதியுள் வீரமாமுனிவர் குறிப்பிடும் 96 வகைச் சிற்றிலக்கியங்கள் இவை. இவற்றுள் கூறப்படாத சிலவற்றை இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

6. மறுமலர்ச்சிப் பாடல்கள்

பழமையை ஆராய்ச்சி இன்றி ஏற்றுக் கொள்வதும் புதுமையை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்குவதும் நம்மிடையே படிந்து கிடக்கும் பண்பாகும். மரபின் மிகையான அழுத்தத்திலிருந்து நம்மால் எளிதில் விடுபடமுடியாமையே இதற்கான காரணமாகும். மரபின் பெயரால் காலத்திற்கு ஒவ்வாத மதிப்பீடுகளையும் நாம் தொடர்ந்து போற்றிக் கொண்டே வந்திருக்கிறோம். இத்தகைய போக்குகளை நம் இலக்கியங்களிலும் காண்கிறோம். ஆனால் காலத்திற்கேற்ப இலக்கியத்தின் மீதான பார்வையும் போக்கும் மாறிக் கொண்டே வந்திருக்கின்றன. அங்ஙனம் மாறி வருவதை நம்மால் புறந்தள்ள இயலாது.

“பழமை பழமை யென்று
பாவனை பேச லன்றிப்
பழமையிருந்த நிலை – கிளியே
பாமரர் ஏதறிவார்.”

என்று பாடிய பாரதியிலிருந்து இலக்கிய மறுமலர்ச்சி தொடங்குகிறது எனலாம். மறுமலர்ச்சிப் பாவலர்கள் கண்மூடித்தனமாக மரபைத் தாண்டிச் செல்லுபவர்களுமல்லர். அப்படியே பழமையில் அழுந்துபவர்களும் அல்லர். அவர்கள் பார்வை புதிது; பாடு பொருளும் புதிது; நடை புதிது; இலக்கிய நாட்டமும் உத்திகளும் புதியன. அவர்தம் இலக்கியங்களில் செவ்வியல் மரபுகள் மீறப்படுவதும் சமூக அவலங்களைத் தோலுரிப்பதும் நிகழும். மானுடம்பாடும் நெறியே மறுமலர்ச்சிப் பாடல்களின் உயிர் நாடி எனலாம்.

அ) மாலைக்கால வருணனை

இப்பாடல் பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதத்தில் உள்ளது. மாயச் சூதினுக்கு மனம் இணங்கிய பாண்டவர்கள், அத்தினாபுரிக்குப் பயணம் புறப்படுகிறார்கள். பயணத்தினிடையே மாலைக்காலத்தில் ஓரிடத்தில் தங்குகிறார்கள். அப்பொழுது அந்திவானத்தின் அழகுக் காட்சிகளை எல்லாம் அர்ச்சுனன் பாஞ்சாலியிடம் கூறுகிறான். அர்ச்சுனன் கூறும் அந்திவான வருணனையின் ஒரு பகுதியே நமக்குப் பாடமாக வந்துள்ளது.

பார்; சுடர்ப் பரிதியைச் சூழவே படர்முகில்;
எத்தனை தீப்பட் டெரிவன ? ஓகோ!
என்னடி ! இந்தவன்னத் தியல்புகள்
எத்தனை வடிவம் ! செழும்பொன் காய்ச்சி
விட்ட ஓடைகள் ! வெம்மை தோன்றாமே
எரிந்திடுந் தங்கத் தீவுகள் ! பாரடி !
நீலப் பொய்கைகள் அடடா நீல
வன்ன மொன்றில் எத்தனை வகையடி !
எத்தனை செம்மை ! பசுமையுங் கருமையும்
எத்தனை ! கரிய பெரும்பெரும் பூதம் !
நீலப் பொய்கையின் மிதந்திடுந் தங்கத்
தோணிகள் ! சுடரொளிப் பொற்கரை யிட்ட
கருஞ்சிக ரங்கள் ! காண்டி, ஆங்கு
தங்கத் திமிங்கலம் தாம்பல மிதக்கும்
இருட்கடல் ! ஆஹா ! எங்கு நோக்கிடினும்
ஒளித்திரள் ! ஒளித்திரள் ! வன்னக் களஞ்சியம் !

– சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்

(வானத்தைக் கடலாகவும் மேகக் கூட்டங்களை நீரோடையாகவும், தங்கத் தீவுகளாகவும், பொய்கையாகவும், தோணியாகவும், திமிங்கலங்களாகவும் உருவகித்துக் கூறும் அழகினை அறிந்து மகிழ்க!)

நூற்குறிப்பு:

வடமொழியில், வியாசர் இயற்றிய மகாபாரதக் கதையில் வரும் பாஞ்சாலி, துரியோதனன் சபையில் செய்த சூளுரையை மையமாகக் கொண்டு, பாரதியார் இக்குறுங்காவியத்தைப் படைத்துள்ளார். ‘பாஞ்சாலி நம் பாரதத்தாய்; துரியோதனக் கூட்டம் நம் நாட்டை அடிமைப்படுத்தியிருந்த வெள்ளையர்; பாண்டவர்கள் – அன்றைய பாரத மக்கள் என்று, படிப்பவர் எண்ணுமாறு பாஞ்சாலிசபதம் பாடப்பெற்றுள்ளது.

பாரதியாரின் பாஞ்சாலிசபதம், அழைப்புச் சருக்கம், சூதாட்டச் சருக்கம், அடிமைச் சருக்கம், துரிலுரிதற்சருக்கம், சபதச் சருக்கம் ஆகிய ஐந்து சருக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது.

பாடப்பகுதி, அழைப்புச் சருக்கத்தில் உள்ளது. “எளியபதங்கள், எளியநடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு, இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன், நமது தாய்மொழிக்குப் புத்துயிர் தருவோனாகின்றான். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ்மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்குபொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன் காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைபடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்.

காரியம் மிகப்பெரிது, எனது திறமை சிறிது. ஆசையால் இதனை எழுதி வெளியிடுகின்றேன். பிறருக்கு ஆதர்சமாக அன்று; வழிகாட்டியாக!” என்று பாரதியார் பாஞ்சாலி சபதத்திற்கு எழுதியுள்ள முகவுரை சிந்தனைக்குரிய சிறந்த பகுதியாகும்.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

இப்பாடலைப் பாடியவர்

‘நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டிற்குழைத்தல்

இமைப்பொழுதுஞ் சோரா திருத்தல்’

என்னும் கொள்கை முழக்கமிட்ட மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஆவார். இவர் 1882 ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர்த் திங்கள் 11ஆம் நாள் தூத்துக்குடி மாவட்டத்து எட்டயபுரத்தில் பிறந்தார். இவர் பெற்றோர் சின்னச்சாமி ஐயர்; இலக்குமி அம்மாள். இளமைப் பெயர் சுப்பிரமணியன். இளமையிலேயே பாப்புனையும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தமையால், கலைமகள் என்னும் பொருள் தரும் ‘பாரதி’ என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றார்.

‘தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவன் இல்லையெனும் வசை நீங்க’ வந்து தோன்றியவர் பாரதியார். அவர், பாட்டுத் திறத்தாலே இந்த வையகத்தைப் பாலித்திடச் செய்தவர். பண்டிதர்களின் கரடுமுரடான நடையில் தேங்கிக் கிடந்த தமிழைப் பலரும் படித்தறியும் வகையில், எளிய, இனிய பாக்களாக வடித்து உலவவிட்டவர் பாரதியார்.

இவர் ‘தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்’ எனவும் ‘தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்’ எனவும் தமிழ்மொழி பரவிட விழைந்த தமிழ்ப் பாவலர் ஆவார்.

ஆன்மீக விடுதலை, பெண்விடுதலை, சமுதாய விடுதலை, முதலான விடுதலைகளை உள்ளடக்கிய நாட்டுவிடுதலையை விழைந்த விடுதலைக் கவிஞர் ஆவார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட இவர். கண்ணன்பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், குயில்பாட்டு என்னும் முப்பெரும் பாடல்களையும், நாட்டுப்பற்றும், மொழிப்பற்றும் சமுதாயச் சீர்த்திருத்த உணர்வும் ஊட்டுகின்ற நூற்றுக்கணக்கான பாடல்களையும் பாடியதோடு அமையாது ஞானரதம், தராசு முதலான உரைநடை இலக்கியங்களையும் படைத்துத் தமிழன்னைக்கு வளஞ்சேர்ந்தவர் ஆவார்.

தமிழ், ஆங்கிலம், சமக்கிருதம், இந்தி, வங்காளம், பிரெஞ்சு, அரபு முதலான பலமொழிகளில் புலமை பெற்றிருந்த இந்த மாக்கவி “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ தெங்குங் காணோம்” எனப் பாடித் தமிழ்மொழியின் பெருமையை உலகறியச் செய்தவர். ‘சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே – அதைத்தொழுது படித்திடடி பாப்பா’ எனப் பாப்பாவுக்கு கூறுவதுபோல் பலருக்கும் கூறித் தமிழ்ப்பற்றை வளர்த்த மாபெருங் கவிஞராவார்.

அருஞ்சொற்பொருள்

பரிதி = சூரியன்; வன்னம் = அழகு; முகில் = மேகம்; பொய்கை = (மானுடரால் ஆக்கப்படாத) நீர்நிலை; இங்கு மேகம்) இருட்கடல் = நீலக்கடல் (இங்கு வானம்) களஞ்சியம் = தொகுப்பு.

இலக்கணம்

படர்முகில் – வினைத்தொகை; செழும்பொன், பெரும்பூதம், கருஞ்சிகரம் – பண்புத்தொகைகள், தங்கத்தீவு, தங்கத்தோணி, பொற்கரை, தங்கத் திமிங்கலம் – உருவகங்கள்; சுடரொளி – வினைத்தொகை.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. பாரதியார் பற்றிச் சிறுகுறிப்பு எழுதுக.
2. பாஞ்சாலி சபதம் பற்றிச் சிறுகுறிப்பு எழுதுக.
3. மேகக்கூட்டங்கள் எவ்வாறெல்லாம் உருவகம் செய்யப்பெறுகின்றன?

II. நெடுவினா:

1. பாரதியார் காட்டும் அந்திவான வருணனையைத் தொகுத்து வரைக.

III. இலக்கண குறிப்பு வரைக:

படர்முகில் செழும்பொன் தங்கத்திமிங்கலம்

IV. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி கூறுக:

செழும்பொன் பெரும்பூதம் கருஞ்சிகரம் இருட்கடல்.

V. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

நீவிர் கண்ட கடல்காட்சி, மலைக்காட்சி போன்றவற்றை வருணித்து ஒருபக்க அளவில் கட்டுரை வரைக.

ஆ) புத்தக சாலை*

மனிதரெலாம் அன்பு நெறி காண்பதற்கும்
மனோபாவம் வானைப்போல் விரிவடைந்து
தனிமனித தத்துவமாம் இருளைப் போக்கிச்
சகமக்கள் ஒன்றென்ப துணர்வதற்கும்,
இனிதினிதாய் எழுந்த உயர் எண்ணமெல்லாம்
இலகுவது புலவர்தரு சுவடிச்சாலை;
புனிதமுற்று மக்கள்புது வாழ்வு வேண்டில்
புத்தக சாலைவேண்டும் நாட்டில் யாண்டும்.

1 *

தமிழர்க்குத் தமிழ்மொழியிற் சுவடிச்சாலை
சர்வகலா சாலையைப் போல் எங்கும் வேண்டும்
தமிழிலிலாப் பிறமொழிநூல் அனைத்தும் நல்ல
தமிழாக்கி வாசிக்கத் தருதல் வேண்டும்.
அமுதம்போல் செந்தமிழிற் கவிதை நூற்கள்
அழகியவாம் உரைநடையில் அமைந்த நூற்கள்
சுமைசுமையாய்ச் சேகரித்துப் பல்கலைசேர்
துறைதுறையாய்ப் பிரித்தடுக்கி வைத்தல் வேண்டும்.

2

– பாரதிதாசனார்

நூற்குறிப்பு:

இப்பாடல், ‘பாரதிதாசன் கவிதைத் தொகுதி ஒன்று’ என்னும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. புத்தகசாலை என்பது நூல்நிலையம் என்று வழக்கில் வழங்கப்படுகிறது. புத்தகசாலை என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள பாடல்களுள் இரண்டு பாடல்கள் இங்குப் பாடமாக வைக்கப்பெற்றுள்ளன.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

இப்பாடலைப் பாடியவர்,
“தேனொக்கும் செந்தமிழே! நீ கனி!
நான் கிளி!
வேறென்ன வேண்டும் இனி?”
எனத்தமிழுணர்வும்,
“எங்கள் பகைவர் எங்கோ மறைந்தார்
இங்குள்ள தமிழர்கள் ஒன்றாதல் கண்டே”
என இனவுணர்வும்,
“உறுதி! உறுதி! ஒன்றே சமுகம்
என்று எண்ணார்க்கு இறுதி! இறுதி!”
எனச் சமுதாய உணர்வும் மிக்கெழப்பாடிய புரட்சிக்கவிஞர் பாவேந்தர் பாரதி தாசனார் ஆவார்.

பாரதிதாசனார் 29-4-1891 இல் புதுவையில் பிறந்தார். இவர் பெற்றோர் கனகசபை; இலக்குமி அம்மாள். இவருடைய இயற்பெயர், கனக சுப்புரத்தினம். பாரதியார் புதுவையில் வாழ்ந்தபொழுது அவருடன் நட்புக் கொண்டு, அவர்மீது கொண்ட அன்பு காரணமாகத் தம் பெயரைப் பாரதிதாசன் எனப் புனைந்து கொண்டார்.

இவர், குடும்ப விளக்கு, இருண்ட வீடு, தமிழியக்கம், பாண்டியன் பரிசு, இசையமுது, அழகின் சிரிப்பு, கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம், பிசிராந்தையார் (நாடகநூல்) முதலான தொண்ணூறுக்கும் மேலான நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

நாடு, மொழி, இனம், சமுதாயச் சீர்திருத்தம், இயற்கை முதலானவற்றைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டு இவரியற்றிய நூல்கள் இறவா இன்பக்களஞ்சியங்கள். செந்தமிழைச் செழுந் தமிழாகக் காண அவாமிக்க கொண்ட இவர், என்னருந்தமிழ் நாட்டின்கண் எல்லாருங் கல்வி கற்க வேண்டும் என விழைந்தார்.

“எல்லார்க்கும் எல்லாம் என்று இருப்பதான

இடம் நோக்கி நடக்கின்றது இந்த வையம்

கல்லாரைக் காணுங்கால் கல்வி நல்காக்

கசடர்க்குத் தூக்குமரம் அங்கே உண்டாம்.”

என எச்சரித்தார்.

‘எளிமையினால் ஒரு தமிழன்

படிப்பில்லை என்றால் இங்குள்ள எல்லாரும்

நாணிடவும் வேண்டும்.’

என்றுபாடி, கல்வி கற்றுக் கொடுக்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை உணர்த்துகின்றார். ஆதலால் கல்வியோடும் கற்பாரோடும் தொடர்புடைய புத்தக சாலையின் அருமைபெருமைகளையும் தேவையினையும் உணர்த்தும் இப்பாடல்கள் இங்கு வைக்கப்பெற்றுள்ளன.

அருஞ்சொற்பொருள்

மனோபாவம் = உளப்பாங்கு; தனிமனித தத்துவம் = தன்னலம் பேணுதல்; சகமக்கள் = உடன் வாழும் மக்கள்; ஒன்று = ஒரினம்; இலகுவது = விளங்குவது; சுவடி = நூல்; சுவடிச்சாலை = நூலகம்; சர்வகலா சாலை = பல்கலைக்கழகம்;

* பாவகை : எண்சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

இலக்கணம்

எலாம் – எல்லாம் என்பதன் தொகுத்தல் விகாரம்; அன்புநெறி – இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை; இனிதினிது – அடுக்குத்தொடர்; உயர் எண்ணம் – வினைத்தொகை; சுவடிச்சாலை – இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை; தமிழிலிலாப் பிறமொழி நூல் – ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; செந்தமிழ் – பண்புத்தொகை; தருதல், வைத்தல் – தொழிற்பெயர்கள்; சுமைசுமையாய், துறை துறையாய் – அடுக்குத் தொடர்கள்.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. பாவேந்தரின் பிறப்பு, பெற்றோர் பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
2. பாவேந்தரின் நூல்களுள் நான்கின் பெயர் எழுதுக.
3. நாடெங்கும் புத்தகசாலை ஏன் வேண்டும் ?

II. பெருவினா:

1. சுவடிச் சாலையில் இருக்கவேண்டிய நூல்கள் யாவை ?

III. நெடுவினா:

1. புத்தகசாலை என்னும் தலைப்பில் பாவேந்தர் தரும் கருத்துகளைத் தொகுத்து எழுதுக.

IV. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக:

அன்புநெறி உயர்எண்ணம் இனிதினிது தருதல்.

V. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

ஒன்றென்ப எண்ணமெல்லாம் தமிழிலிலா
செந்தமிழ் பிரித்தடுக்கி பல்கலைகள்

VI. விடை தேர்க:

1. பாரதிதாசனின் இயற்பெயர்
அ) துரைராசு ஆ) எத்திராசன் இ) சுப்புரத்தினம்
2. சாகித்திய அகாதெமிப் பரிசு பெற்ற நூல்
அ) பிசிராந்தையார் ஆ) பாண்டியன் பரிசு இ) குடும்பவிளக்கு
3. பாரதிதாசன் வெளியிட்ட இதழ்
அ) தேன்மழை ஆ) குயில் இ) தென்றல்
4. “வாழ்வினிற் செம்மையைச் செய்பவள் நீயே” என்ற பாடலைத் தமிழ் வாழ்த்தாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ள அரசு
அ) தமிழ்நாட்டு அரசு ஆ) புதுவை அரசு இ) பிரெஞ்சு அரசு

VII. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி

1. நூல் என்னும் பொருள்தரும் பலசொற்கள் அறிக:
ஏடு, ஓலை, சுவடி, தூக்கு, பனுவல், புத்தகம்
2. புத்தகசாலை என்னும் பொருள் தரும் பல சொற்கள் அறிக:
பண்டாரம், சரசுவதி பண்டாரம், புத்தக பண்டாரம், ஏடகம், சுவடிச்சாலை, சுவடியதம், நூலகம், நூல் நிலையம்.

இ) காடு

முட்புதர், நெருஞ்சி, கள்ளி
முன்னரண், ஒற்றைப்பாட்டை
உட்புகும் வாயில், தூண்கள்
உயர்மரம், அம்ம ரத்துக்
கொத்துப்பூ காற்றிலாடும்
கொடிகளாம், வெய்யோன், திங்கள்
உட்புக வொண்ணாத் தூய
மரகதக் கோட்டை காடே!

1

முதலையின் உடல் வண்ணம்போல்
முதிர்மரப் பட்டை! கள்ளிப்
புதரெலாம் பிரண்டைப் போர்வை
புரையோடிச் செறிந்த ஆலின்
முதலினை அரிக்கும் செல்லோ
முழுவர கரிசி! தாங்கும்
மதலைகள் விழுது! கெம்பு
மரகதம் கோவைச் செங்காய்!

2

கிடைத்தபோ துண்டு, சோறு
கிடைக்காத போது சோங்கி
நடுத்தெரு வாழும் ஏழை
நம்மவர் போல வானம்
கொடுத்தபோ துண்டு வெய்யில்
கொளுத்தும்போ தேற்றுச் சோங்கி
அடுத்தவர்க் குதவி நாளும்
அழிவேற்றுக் கிடக்கும் காடே!

3

– கவிஞரேறு வாணிதாசன்.

‘பாரதிதாசன் பரம்பரை’ என்றழைக்கப்படும், பாவலர் தலைமுறையில் வருபவர் கவிஞரேறு வாணிதாசன். புதுவையைடுத்த வில்லியனூரில் 22-7-1915 இல் அரங்க திருக்காழு – துளசியம்மாள் இணையர்க்கு மகவாகப் பிறந்தார். இவர்க்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் அரங்கசாமி என்ற எத்திராசலு என்பதாகும்.

இவர், பாவேந்தர் பாரதிதாசனிடம் தொடக்கக் கல்வி பயின்றவர். அத்தொடக்கக் கல்வியே பாப்புணையும் தமிழுணர்விற்கும் தொடக்கமாயிற்று. இவர்தம் பாடல்கள், சாகித்திய

அகாதெமி வெளியிட்ட ‘தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்’ என்ற நூலிலும் தென்மொழிகள் புத்தக வெளியீட்டுக் கழகம் வெளியிட்ட ‘புதுத்தமிழ்க் கவிமலர்கள்’ என்ற நூலிலும் மற்றும் பற்பல தொகுப்பு நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. உருசியம், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் இவர் பாடல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவர் பிரெஞ்சுமொழியிலும் புலமை பெற்றவர். ‘தமிழ் – பிரெஞ்சு கையகர முதலி’ என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார். பிரெஞ்சுக் குடியரசுத்தலைவர் இவருக்கு ‘செவாலியர்’ என்ற விருதினை வழங்கி உள்ளார். மேலும் ‘கவிஞரேறு, பாவலர் மணி’ முதலிய பட்டங்களும் வாணிதாசனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இயற்கைப் புனைவு இவருடைய பாடல்களில் சிறந்து விளங்குவதைக் காணலாம். எனவே இவரைத் ‘தமிழகத்தின் வேர்ட்ஸ்வர்த்’ என்று பாராட்டுகின்றனர். இப்பாடல் எழிலோவியம் என்ற நூலின்கண் விளங்குகின்றது. கவிஞரேறு வாணிதாசன் 7-8-1974 இல் இயற்கை எய்தினார்.

அருஞ்சொற்பொருள்

ஒற்றைப்பாட்டை = ஒற்றையடிப்பாதை; வெய்யோன் = கதிரவன்; புரையோடி = உள்ளுக்குள் அரிக்கப்பட்டு; முதல் = வேர் (இங்கே அடிமரம்) செல் = ஒருவகைக் கரையான்; சோங்கி = வாட்டமுற்று.

இலக்கணம்

முட்புதர் – இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; உயர்மரம் – வினைத்தொகை; வெய்யோன் திங்கள் – உம்மைத் தொகை; முதிர்மரம் – வினைத்தொகை, கள்ளிப்புதர் – ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. கவிஞரேறு வாணிதாசன் பற்றிச் சிறு குறிப்பு வரைக.

II. நெடுவினா:

1. காடு என்ற தலைப்பின் கீழ் கவிஞரேறு வாணிதாசன் உரைப்பனவற்றை எழுதுக.

III. இலக்கணக்குறிப்பு வரைக:

முட்புதர்	கொத்துப்பூ	முதிர்மரம்	வெய்யோன்திங்கள்
-----------	------------	------------	-----------------

IV. பிரித்துப்புணர்ச்சி விதி தருக:

முன்னரண்	கொத்துப்பூ	வரகரிசி	மரப்பட்டை
----------	------------	---------	-----------

அழிவேற்று.

ஈ) சிக்கனம்

உரைநடையின் சிக்கனந்தான் கவிதை; ஓங்கும்
உணர்ச்சிகளின் சிக்கனந்தான் அடக்கம்; காதல்
வரவேற்பின் சிக்கனந்தான் பெண்ணின் நாணம்;
மாளிகையின் சிக்கனந்தான் குடிசை யாகும்;
உரிமைகளின் சிக்கனந்தான் சட்ட திட்டம்;
உணவுகளின் சிக்கனந்தான் பங்கீடாகும்;
அரசியலின் சிக்கனந்தான் இரண்டே கட்சி;
அனுபவத்தின் சிக்கனந்தான் நீதி நூல்கள்.

1*

பேரோடும் புகழோடும் வாழ் வதற்குப்
பேரறிவே துணைபுரியும்; நாமெல் லோரும்
சீரோடும் சிறப்போடும் வாழ்வ தற்குச்
சிக்கனமே துணைபுரியும்; பகட்டு வாழ்க்கை
நீராவி போன்றதுவாம்; சிக்க னந்தான்
நீருற்றைப் போன்றதுவாம்; சிக்கனத்தை
வேரோடு பெயர்த்தெறிந்து வறுமை யுற்று
விக்கி விக்கி அழுதவர்கள் பலபே ருண்டு.

2

தாராள மனப்பான்மை என்று சொல்லித்
தண்ணீர்போல் பணத்தையெலாம் செலவு செய்தல்
தீராத வறுமைக்கு வித்தாம்; வாழ்வில்
சிக்கனந்தான் ஒருவனுக்குச் சிறந்த சொத்தாம்;
சீராகச் செட்டாக ஒவ்வோர் நாளும்
சிக்கனமாய்ப் பெரியார்போல் வாழ்ந்து வந்தால்
பாராங்கல் மீதில் விழும் மழைநீர் போலப்
பளிச்சென்று துன்பமெலாம் சிதறிப் போகும்.

3

– உவமைக் கவிஞர் சுரதா.

பாறாங் கல்லென்பது எதுகை நோக்கிப் பாராங்கல் என வந்துள்ளது.

இப்பாடல்கள் எட்டாம் உலகத்தமிழ் மாநாட்டு மலரில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆசிரியர் குறிப்பு :

இப்பாடல்களை இயற்றியவர் உவமைக் கவிஞர் சுரதா.

“தித்திக்கும் தமிழிலே

முத்து முத்தாய்ப் பாடல் செய்தவர் – திருவள்ளுவர்

தேன் போலே தித்திக்கும் தமிழிலே.....”

என்று தொடங்கும் இசைப் பாமாலையைத் திருவள்ளுவருக்குச் சூட்டியவர்.

“வினைச் சொற்கள் வேற்றுமையை ஏற்பதில்லை

வெறும் பாட்டைத் தமிழ்ச் சங்கம் சேர்ப்பதில்லை”

எனவும் திருமணமக்களை வாழ்த்தும்பொழுது,

“இரட்டைக் கிளவி போல் இணைந்தே வாழுங்கள்

பிரிந்தால் பொருளில்லை.....”

எனவும் பாடி, உவமை மரபில் புதுமைகளைச் சேர்த்தவர்.

“பாம்பெல்லாம் பூமியையே பாத மாகப்

பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்ற காரணத்தால்

பாம்புக்குப் பாதம்பூ எனப்பே ரிட்டார்

பாதம்பூ என்பதையே நாமெல்லோரும்

பாம்பென்று கூறுகின்றோம்.”

“அம்மியம்மி அரைத்திடவே உதவும் கல்லை

அம்மிக்கல் என்கின்றோம்”

“சோகம் தராதவன் அசோகன்”

இவ்வாறெல்லாம் பாடி, பாக்களிலே பல சொல்லாய்வுகளுக்கு வித்திட்டவர்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் தலைமாணாக்கராகிய இவர், திருவாரூர் மாவட்டத்து மன்னார்குடிக்குப் பக்கத்திலுள்ள பழையனூரில் பிறந்தவர். இவர் இயற்பெயர் இராச கோபாலன். பாவேந்தரின் மீது கொண்ட அன்பால் தம் பெயரை சுப்புரத்தினதாசன் என மாற்றிக்கொண்டு அதனையும் சுருக்கி, ‘சுரதா’ எனப் புனைந்து கொண்டார்.

இவர் ‘தேன்மழை’, ‘துறைமுகம்’, ‘சுவரும் சுண்ணாம்பும்’, ‘சுரதாவின் கவிதைகள்’ முதலான கவிதை நூல்களைப் படைத்துள்ளார். நூற்றுக்கணக்கான தனிப்பாடல்களையும் திரை இசைப்பாடல்களையும் பாடியுள்ளார்.

இவர், தமிழக இயலிசை நாடகமன்றம் வழங்கிடும் கலைமாமணிப்பட்டம் பெற்றவர். இவருடைய ‘தேன்மழை’ நூல் தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித்துறைப் பரிசைப் பெற்றுள்ளது.

வாழும் பாவலராகிய சுரதா, தமிழகத்தில் உலவும் பன்னருந்தமிழ்ப் பாவலர்களுக்குத்தலைமை பாவலர்; வழிகாட்டி. தமிழக அரசு வழங்கிய பாவேந்தர் நினைவுப் பரிசினைப் பெற்ற முதற்பாவலர் இவரே.

அருஞ்சொற்பொருள்

பகட்டு வாழ்க்கை = ஆடம்பரமான வாழ்க்கை; செட்டு = சிக்கனம் (தகுதிக் கேற்ற செலவு). பாவகை; எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

இலக்கணம்

சட்டதிட்டம் – உம்மைத் தொகை; நீதிநூல் – இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; நீருற்று – ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை; விக்கி விக்கி – அடுக்குத்தொடர்; தீராத – எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. கவிஞர் சுரதா பற்றிச் சிறுகுறிப்பு வரைக.
2. சுரதா என்னும் புனைபெயர் எவ்வாறு வந்தது ?
3. துன்பம் எவ்வாறு சிதறிப்போகும் ?

II. பெருவினா:

1. உவமைக் கவிஞர் சுரதா எவ்வெவற்றைச் சிக்கனம் எனப் பட்டியிலிட்டுள்ளார் ?
2. சிக்கனத்தால் வரும் பயன்கள் யாவை ?
3. சுரதா “ஓர் உவமைக் கவிஞர்” என்பதை இப்பாடல்களிலிருந்து சான்று காட்டி விளக்குக.

III. நெடுவினா:

1. சிக்கனம் என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் சுரதா கூறுவனவற்றைத் தொகுத்து எழுதுக.

IV. இலக்கணக் குறிப்பு தருக:

பேரோடும் புகழோடும் பேரறிவு விக்கிவிக்கி தீராத

V. பிரித்துப்புணர்ச்சி விதி தருக:

குடிசையாகும் பேரறிவு வறுமையுற்று சீராக

VI. அணியைச் சுட்டுக:

‘பாராங்கல் மீதில் விழும் மழைநீர் போலப்
பளிச்சென்று துன்பமெல்லாம் சிதறிப் போகும்’

VII. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி

தண்ணீர்ச் சிக்கனம், மின்சாரச் சிக்கனம், எரிபொருள் சிக்கனம் ஆகியவற்றை வற்புறுத்தும் விளம்பரத் தொடர்கள், சிறுகவிதைகள் எழுதிப் பழகுக.

உ) மனித நேயம்

சிந்தித்தேன்! சிந்தித்தேன்! உலக மக்கள்
சிந்தையிலே ஒளியில்லை! பலரை இங்கே
சந்திக்கும் போதெல்லாம் இருட்டுக் குள்ளே
தலைகுனிந்து நிற்பதிலே மகிழ்ச்சி என்பார்!
முந்துகின்ற உணர்வுகளும் குன்றி, நம்பி
முன்நடக்க வழிகாட்டி எவரும் இன்றி
சந்தியிலே நிற்கின்றார்! ஊக்கம் ஊட்டி
சரியாக வழிநடத்தல் கடமை என்பேன்!

1

தொன்றுதொட்டு வருகின்ற அடிமைப் புத்தி
தொலையட்டும்! ஆடுகின்ற கொடுமை மட்டும்
நின்று விட்டால் ஆடுகின்ற சிறுமை நீங்கும்!
நெருப்பணைந்தால் கொப்பளங்கள் இல்லை என்பேன்
கன்றுகுரல் கேட்டபசு போல மாற்றார்
கதறுவதைக் கேட்டவுடன் அன்பு செய்தால்
வென்றுவரும் மனிதகுலம்! கொல்லு கின்ற
வேற்றுமையைத் தகர்த்தெறியும் மனித நேயம்!

2

– ஆலந்தூர் கோ. மோகனரங்கன்.

இப்பாடல்கள், இக்கவிஞரின், “நல்ல உலகம் நாளை மலரும்” என்று கவிதைத் தொகுப்பு நூலில் உள்ளன.

ஆசிரியர் குறிப்பு :

கவிஞர் ஆலந்தூர் கோ. மோகனரங்கன் 1-6-1942 இல் சென்னையை அடுத்த ஆலந்தூரில் பிறந்தவர். இவர் பெற்றோர் ம.கோபால்; கோ.மீனாம்பாள்.

வாழும் கவிஞரான இவர், எண்ணற்ற இசைப் பாடல்களையும் கவிதை நாடகங்களையும் படைத்துள்ளார். இவருடைய “இமயம் எங்கள் காலடியில்” என்னும் கவிதைத் தொகுப்புநூல் தமிழக அரசின் பரிசினைப் பெற்றுள்ளது. வானொலி, தொலைக்காட்சி, பாவரங்கமேடை இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றனுள் இவர் தமிழ் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

சிந்தை = உள்ளம்; குன்றி = குறைந்து; சந்தி = தெருக்கள் கூடுமிடம்; ஆடுகின்ற = அடிமைப்படுத்துகின்ற; ஆடுகின்ற = அடிமைப்படுகின்ற; சிறுமை – இழிவு.

இலக்கணம்

சிந்தித்தேன் – தன்மை ஒருமை வினைமுற்று; கன்றுகுரல் – ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை; தலைகுனிந்து – இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.

பயிற்சி

I. நெடுவினா:

1. மனிதநேயம் பற்றிக் கவிஞர் ஆலந்தூர் கோ. மோகனரங்கன் கூறுவனவற்றைத் தொகுத்து எழுதுக.

II. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக.

குனிந்து நிற்கின்றார் ஆடுகின்ற கேட்ட

III. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி

மனிதநேயம் என்பது சொல்லப்படுவதன்று; அது செய்யப்படுவது. தாமும் செய்து பிறரையும் செய்யத் தூண்டுவது. இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்தல்; இன்சொற்பேசுதல்; கைமாறு கருதாது பிறருக்கு உதவுதல்; இகழ்வார்ப் பொறுத்தல்; செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்பு; இவை போல்வன மனித நேயப்பண்புகளாம்; இப்பண்புகள் மதம், மொழி, இனம், கடந்து மனித குலம் என்ற ஒன்றையே நோக்கி வெளிப்படுமாயின் அதுவே மனித நேயமாகும் என்பதனை உணர்ந்தும் உணர்த்தியும் வாழப் பள்ளிப்பருவத்திலேயே முற்படுக.

ஊ) வேலைகளல்ல வேள்விகளே !

மூலையில் கிடக்கும் வாலிபனே – தினம்
முதுகிலா வேலையைத் தேடுகிறாய்!
பாலை வனம்தான் வாழ்க்கையென – வெறும்
பல்லவி எதற்குப் பாடுகிறாய் ?
‘வெறுங்கை என்பது மூடத்தனம் – உன்
விரல்கள் பத்தும் மூலதனம்!’
கருங்கல் பாரையும் நொறுங்கி விழும் – உன்
கைகளில் பூமி சுழன்று வரும்!

1

கட்டை விரலை விடவும் இமயம்
குட்டை என்பதை எடுத்துச்சொல் – உன்
சுட்டு விரலின் நகமாய் வானம்
சுருங்கிய தென்று முழக்கிச் சொல்
தோள்கள் உனது தொழிற்சாலை – நீ
தொடுமிட மெல்லாம் மலர்ச்சோலை!
தோல்விகள் ஏதும் உனக்கில்லை – இனித்
தொடுவா னம்தான் உன் எல்லை!

2

கால்நகம் கீறிய கோடுகள் வழியே
கங்கையும் சிந்துவும் ஓடிவரும் – உன்
தோள்க ளிரண்டும் தெற்கு வடக்காய்த்
துருவங் களுக்குப் பாலமிடும்!
மண்புழு வல்ல மானிடனே – உன்
மாவலி காட்டு வானிடமே!
விண்ணிலும் மண்ணிலும் விளைவுகளே – இவை
வேலைக ளல்ல; வேள்விகளே!

3

– தாரா பாரதி.

நூற்குறிப்பு :

இப்பாடல், கவிஞர் தாரா பாரதியின் “இது எங்கள் கிழக்கு” என்னும் கவிதைத் தொகுப்பில் உள்ளது.

ஆசிரியர் குறிப்பு :

கவிஞர் தாரா பாரதி 26-2-1947 இல் திருவண்ணாமலை மாவட்டம் ‘சுவளை’ என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். பெற்றோர் திரு. துரைசாமி; புஷ்பம் அம்மாள். 34 ஆண்டுகள் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, இவர் நல்லாசிரியருக்கான டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் விருது பெற்றவர். சிறந்த கவிஞரான இவர் ‘புதிய விடியல்கள்’, ‘விரல்நுனி வெளிச்சங்கள்’, ‘பூமியைத் திறக்கும் பொன்சாவி’, ‘இன்னொரு சிகரம்’ முதலான கவிதை நூற்களைப் படைத்துள்ளார். பல்வேறு பரிசுகளையும் விருதுகளையும் வென்றுள்ள இக்கவிஞர் 13-5-2000 இல் இயற்கை எய்தினார்.

அருஞ்சொற்பொருள்

மூடத்தனம் = அறியாமை; மூலதனம் = முதலீடு.

இலக்கணம்

பாடுகிறாய் – முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று; வெறுங்கை – பண்புத் தொகை; விரல்கள் பத்தும் தோள்களிரண்டும் – முற்றும்மைகள்; கருங்கல் – பண்புத் தொகை; பாறையும் – உயர்வு சிறப்பும்மை.

மலர்ச்சோலை – இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் தொக்கதொகை; தொடுவானம் – வினைத்தொகை.

கங்கையும் சிந்துவும் – எண்ணும்மை; தெற்கு வடக்காய் – முரண்தொடை; மாவலி – உரிச்சொற்றொடர்; விண்ணிலும் மண்ணிலும் – எண்ணும்மை.

பயிற்சி

I. நெடுவினா:

1. மூலையில் கிடக்கும் வாலிபனிடம் தாராபாரதி கூறும் அறிவுரைகளைத் தொகுத்து எழுதுக.

II. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக:

தேடுகிறாய்

முழக்கி

சுழன்று

சுருங்கிய

III. பிரித்துப் புணர்ச்சிவிதி தருக:

கருங்கல்

உனக்கில்லை

எ) தீக்குச்சிகள்

சிக்காமல் பறக்கும்
பருக்கைகளுக்குப் பின்னால்
அலையும் இவர்களுக்குப்
புல் நுனியில் அமரும்
தட்டாம் பூச்சிகளைப் பிடிக்க
நேரம் எது ?

கண்ணீர் வெள்ளத்திலிருந்து
கரையேறத் துடிக்கும்
இவர்களுக்கு
மழை நீரில்
காகிதக் கப்பல் விட
ஓய்வு ஏது ?

வாழ்க்கையே
இவர்களோடு
கண்ணாமூச்சி ஆடும்போது
இவர்கள் எப்படி
கண்ணாமூச்சி ஆடுவார்கள் ?
பசிக் கயிற்றில்
பம்பரமாகி விட்டவர்கள்
பம்பரம் சுற்றுவதெங்கே ?

இந்தச் சின்னஞ்சிறு வயதில்
இவர்களிடமிருந்து
விளையாட்டுகளைப் பறித்துக் கொண்டது யார் ?
பூக்களை ஏந்த வேண்டிய
இந்த மெல்லிய காம்புகளில்
வாழ்க்கையின் பாரத்தை
ஏற்றிவைத்தது யார் ?

பலப்பம் பிடிக்க வேண்டிய
சின்னஞ்சிறு விரல்களில்
தீக்குச்சிகள்

வெளிச்சத்தைக் கற்கும் பருவத்தில்
யாருடைய வெளிச்சத்திற்காகவோ
இவர்களே
தீக்குச்சிகளாகி விட்டார்களே !

எதிர்காலத்தின் ஒளிவிளக்குகள்
என்று
மினுக்கும் வார்த்தைகளைப்
பேசுகிறவர்களே
இவர்கள் நிகழ்காலமே
கரிந்து போய்விட்டதைக்
காணவில்லையா நீங்கள் ?

வருடம் தவறாமல்
குழந்தைகள் தினத்தைக்
கொண்டாடுகிறவர்களே !
தினங்களைக் கொண்டாடுவதை
விட்டு விட்டுக்
குழந்தைகளை எப்போது
கொண்டாடப் போகிறீர்கள் ?

– கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான்.

இப்பாடல் கவிஞர் அப்துல் ரகுமானின் ‘சுட்டுவிரல்’ என்னும் கவிதைத் தொகுப்பில் உள்ளது.

ஆசிரியர் குறிப்பு :

கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் 1937 இல் மதுரையில் பிறந்தவர். வாழும் கவிஞரான இவர் ‘மரபுக் கவிதையின் வேர் பார்த்தவர்; புதுக்கவிதையில் மலர் பார்த்தவர்’ என்று பாராட்டப்படுபவர். புதுமை மணங்கமழும் இவர் படைப்புகள் பல. பால்வீதி, நேயர்விருப்பம், சொந்தச்சிறைகள், கரைகளே நதியாவதில்லை, விலங்குகள் இல்லாத கவிதை என்பன அவற்றுள் சில. வாணியம்பாடி இஸ்லாமிய கலைக்கல்லூரியில் தமிழ்ப்பேராசிரியராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற இவர், தமிழக அரசின் ‘பாரதிதாசன் விருது’, தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தின் ‘தமிழ் அன்னை விருது’ முதலான விருதுகளைப் பெற்ற பெருமைக்குரியவர்.

(உலகோர் அனைவரையும் பெருங்கவலையில் ஆழ்த்தியிருக்கும், குழந்தைத் தொழிலாளர் என்னும் சமுதாயக் குறைபாட்டினை, இப்பாடல் சாடுகிறது. ஆதலின் பொருள்வெளிப்படை)

இலக்கணம்

புல்நுனி – ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை; கண்ணீர் வெள்ளம், பசிக்கயிறு, பம்பரம், மெல்லிய காம்பு, சிறுவிரல், தீக்குச்சிகள் – உருவகங்கள்.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. சிறுவர்களுக்குத் தட்டாம் பூச்சி பிடிக்க நேரமில்லாதது ஏன் ?
2. சிறுவர்களுக்குக் காகிதக் கப்பல் விட ஓய்வில்லாதது ஏன் ?
3. குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் ஏன் கண்ணாமூச்சி ஆட இயலவில்லை ?
4. குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் ஏன் பம்பரம் சுற்றி விளையாட முடியவில்லை ?

II. நெடுவினா:

1. குழந்தைத் தொழிலாளர் அவல நிலையைக் கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் கூறுமாறு தொகுத்து வரைக.

III. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக:

புல்நுனி கண்ணீர்வெள்ளம் பசிக்கயிறு

IV. பிரித்துப் புணர்ச்சி விதி தருக:

கண்ணீர் கரையேற பம்பரமாகி இவர்களிடம் தீக்குச்சி

V. விடை தேர்க:

1. வடமொழியில் பாரதம் பாடியவர்
அ) வான்மீகி ஆ) வியாசர் இ) காளிதாசர்
2. பாஞ்சாலி சபதத்தில் உள்ள சருக்கங்களின் எண்ணிக்கை
அ) 5 ஆ) 7 இ) 9
3. “நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டிற்கு உழைத்தல்” என்று பாடியவர்
அ) பாரதிதாசன் ஆ) வாணிதாசன் இ) பாரதியார்
4. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்
அ) பாரதியார் ஆ) பாரதிதாசன் இ) நாமக்கல் கவிஞர்
5. செந்தமிழைச் செழுந்தமிழாகக் காண விரும்பியவர்
அ) பாரதியார் ஆ) பாரதிதாசன் இ) கம்பதாசன்
6. பிரெஞ்சுக் குடியரசுத் தலைவரால் செவாலியர் விருதினைப் பெற்றவர்
அ) பாரதிதாசன் ஆ) வாணிதாசன் இ) முடியரசன்

7. வழிபாட்டுப்பாடல்கள்

இறையருளை வேண்டிப் பாடும்பாடல்கள் வழிபாட்டுப் பாடல்கள் ஆகும். இறைவனின் பெருங்கருணைத்திறமும் எல்லையில்லா ஆற்றலும் நினைந்து போற்றிச்செயல் இப்பகுதியில் இடம் பெறும்.

உள்ளம் ஒன்றியிருந்து வழிபாடு செய்யின் உலகெல்லாம் இடர்நீங்கி நலமெலாம் விளையும் என்பது சான்றோர் கொள்கை. அவரவர் தத்தமது அறிவறி வகையால் அவரவர் இறைவனைத் தொழலாம்.

மாந்தர் தம் நெஞ்சம் எம்மதம் எவ்விறை என்று கருதுகின்றதோ அம்மதம் அவ்விறை என்று அருள் பொழிவது இறைமைத் தத்துவம். அவ்வண்ணமே அவரவர் சார்ந்த சமயங்களின்படி இறைவனைத் தொழுது பாடிய பாடல்கள் வழிபாட்டுப்பாடல்கள் என்று தரப்பட்டுள்ளன.

இங்கு ஆறு சமயங்களின் சார்பான பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவை அவ்வச் சமயத்தாரால் ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும் வழிபடப் பெற்றவையாதலால் ‘திருநெறிய தமிழ்’ என்பதற்கும் ‘தெய்வ ஒண்தீந்தமிழ்’ என்பதற்கும் சான்றுகளாய் நிற்பன எனலாம்.

அ. சிவபெருமான்

கற்ப கத்தினைக் கனகமால் வரையைக்
காம கோபனைக் கண்ணுத லானைச்
சொற்ப தப்பொருள் இருள றுத்திடும்
துய்ய சோதியை வெண்ணெய் நல்லூரில்
அற்பு தப்பழ ஆவணங் காட்டி
அடிய னாளன்னை ஆளது கொண்ட
நற்ப தத்தைநள் ளாறனை அமுதை
நாயி னேன்மறந் தென்னினைக் கேணே.

– சுந்தரர்

ஆ. திருமால்

ஆனாத செல்வத் தரம்பையர்கள் தற்சூழ
வானாளுஞ் செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்
தேனார்பூஞ் சோலைத் திருவேங் கடச்சுனையில்
மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே னாவேனே.

– குலசேகரர்

இ. புத்தபிரான்

புலவன் தீர்த்தன் புண்ணியன் புராணன்
உலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ

குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோய் ஏம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ
ஆயிர வாரத் தாழியந் திருந்தடி
நாவா யிரமிலேன் ஏத்துவ தெவனோ.

– மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

ஈ. அருகன்

பொங்கு சாமரை யேந்திப்
புடைபுடை யியக்கார்நின் றிரட்டச்
சிங்க வாசனத் திருந்து
தெளிந்தொளி மண்டில நிழற்றத்
திங்கள் முக்குடை கவிப்பத்
தேவர்தந் திருந்தவை தெருள
அங்க பூவம தறைந்தாய்
அறிவர்தம் அறிவர்க்கும் அறிவா

– நீலகேசி

உ. இயேசு பெருமான்

கன்னி பாலனாய்க் காசினி தனிலவ தரித்து
மன்னு ஜீவகோ டிகளெலாம் வான்கதி மருவத்
தன்னு யிர்ப்பரித் தியாகமுஞ் சிலுவையிற் தந்த
என்னு பாசனா மூர்த்தியை யஞ்சலித் திடுவாம்

– எச். ஏ. கிருஷ்ணப்பிள்ளை

ஊ. நபிகள் நாயகம்

கவியா லுரைத்தபுகழ் பெறுவார் மிகுத்தகவி
யடைவார் கலக்க மறவே
செவியார மெய்ப்பொருளை யறிவார் மனத்தினுறு
செயல்கே டகற்றி விடுவார்
புவியார மொய்த்தநெறி மறைநாலி னுக்குமொரு
பொறியா யுதித்த வடிவார்
நவியார் சுவர்க்கப்பதி நயினார் பதத்துணையை
நடுநாவில் வைத்த வர்களே.

– உமறுப்புலவர்

அ. சிவபெருமான்

இச்செய்யுள் அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய தேவார மூவருள் சுந்தரர் தம் தேவராய் பதிகங்களினின்று தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சுந்தரர் தேவாரம், பன்னிருதிருமுறை வைப்பில் ஏழாந் திருமுறையாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சுந்தரர் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் தோன்றினார். இவர் பெற்றோர் சடையனார் – இசை ஞானியார் ஆவர். இவர்தம் பிள்ளைத் திருப்பெயர் நம்பியாருரர் என்பதாம். இவர் திருமுனைப் பாடி நாட்டையாண்ட நரசிங்க முனையரையர் என்ற சிற்றரசால் மகன்மை கொண்டு வளர்க்கப்பட்டார்.

சிவபெருமான் இவரைத் தம் தோழராகக் கொண்டமையால் தம்பிரான் தோழர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். அந்த நட்பின் உரிமையைச் சுந்தரர் தேவாரத்தில் பரக்கக் காணலாம்.

இவர் எழுதிய திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் நூலையே முதனூலாகக் கொண்டு சேக்கிழார் எழுதிய திருத்தொண்டர் புராணம் எழுந்தது.

இவர் காலம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி.

அருஞ்சொற்பொருள்

கற்பகத்தினை = வேண்டுவார் வேண்டியனவற்றை அப்படியே வழங்கும் கற்பகமரம் போன்றவனை; கனக மால்வரை = பெரிய பொன்மலை (போன்றவன்); காமகோபன் = காமனைக் காய்ந்தவன்; சொற்பதப் பொருள் இருள் = சொல் உணர்த்தும் பொருள் வழி உண்டாகும் மயக்கம்; ஆளது கொண்டவன் = ஆட்கொண்டவன்; ஆவணம் = அடிமையோலை; வெண்ணெய் நல்லூரில்... ஆளது கொண்ட.... இவ்வடிகள் சிவபெருமான் நம்பியாருரைத் தடுத்தாட் கொண்ட நிகழ்ச்சிக்கு அகச்சான்றாகும்.

இலக்கணம்

கண்ணுதல் – இலக்கணப் போலி; (முன் பின்னாகத் தொக்கது) பழஆவணம் – பண்புத்தொகை, சொற்பதம் – ஒருபொருட் பன்மொழி.

ஆ. திருமால்

ஆழ்வார்கள் பன்னிருவாரால் அருளப்பட்டது நாலாயிரத்திவ்வியப் பிரபந்தம் என்னும் அருந்தமிழ்ப் பனுவல். ஆழ்வார் என்னுஞ் சொல்லுக்கு ஆழ்ந்தறியும் அறிவைக் கருவியாக உடையவர் என்றும் எம்பெருமானுடைய மங்கலக் குணங்களில் ஆழங்காற்பட்டவர் என்றும் பொருள் கூறுவர்.

குலசேகர ஆழ்வார் சேரநாட்டுக் திருவஞ்சிக் களத்தில் தோன்றியவர். இவர் எழுதிய பாடல்கள் பெருமாள் திருமொழி எனப்படும். அவை மொத்தம் 105 பாடல்களாகும். நமது பாடப்பகுதி பெருமாள் திருமொழியில் நான்காம் பத்தில் உள்ளது.

ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயலுக்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை என்பார் உரை எழுதியுள்ளார். திருவாய்மொழிக்கு வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை என்பார் எழுதிய ஈடு என்னும் பேருரை ஆழமும் அகலமும் உடையதாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

ஆனாத = குறைவு படாத (கெடாத) அரம்பையர்கள் = (அழகிற்சிறந்த) தேவமாதர்கள்; தற்கூழ = தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க.

இலக்கணம்

புணர்ச்சி விதி அறிக:

வான் + ஆளும் - உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவதியல்பே.

தன் + சூழ - ணன வல்லினம் வரட்டறவும் ஆகும்.

மண் + அரசு - தனிக்குறில் முன்னொற்று உயிர் வரின் இரட்டும்.

பூ + சோலை - பூப்பெயர் முன் இன மென்மையுந் தோன்றும்.

ஆனாத - எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; தற்கூழ - இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை.

இ. புத்தபிரான்

புத்தபிரானைப் போற்றும் இப்பகுதி மணிமேகலை என்னு நூலினின்றும் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

மணிமேகலை நூலின் ஆசிரியர் மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் ஆவார். இவரைத் தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தன் என்று புகழ்வார். சிலப்பதிகாரம் எழுதிய இளங்கோவடிகளும் இவரும் ஒத்த நண்பினர் எனவும் இவர் வேண்டிக் கொள்ளவே இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தை எழுதினார் எனவும் கூறுவர். இவர் காலம் கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டு.

மணிமேகலை புத்த சமயச் காப்பியமாகும். இதற்கு மணிமேகலை துறவு என்றும் பெயர் உண்டு. இஃது இந்திர விழுவூரெடுத்த காதை முதலாகப் பவத்திறம் அறுகெனப்பாவை நோற்ற காதையீறாக முப்பது காதைகளையுடையது. பாடப்பகுதி மணிமேகலா தெய்வம் புத்தபிரானைப் போற்றி செய்த பகுதியாகும்.

அருஞ்சொற்பொருள்

தீர்த்தன் = தூயன்; புராணன் = மிகப்பழையன்; குற்றம் = காம வெகுளி மயக்கங்கள் ஆகிய குற்றங்கள்; முற்றவுணர்ந்த முதல்வன் = யாவும் உணர்ந்தோன் (சர்வக்ஞன்) செற்றம் செறுத்தோய் = கொலை நெறி தவிர்த்தோய். ஏமம் = பாதுகாவல் (இன்பமும் ஆம்) ஆரம் = சக்கரக்கால்; கடிந்தோன் = துறந்தோன்; ஆழியந்திருந்தடி = சக்கர ரேகையுள்ள திருவடி; (புத்தபிரான் பாதத்தில் சகஸ்ரார சக்கர ரேகையுண்டு என்பர். இந்த ரேகை அமையப் பெற்றோர் பெரும் புகழ் பெற்றவராகவும், புனிதராகவும் போற்றுதலுக்குரியராகவும் விளங்குவர் என்பர்) ஏத்துவது = போற்றி செய்வது; எவன் = எங்ஙனம் (புகழ்வேன்)

இலக்கணம்

தீநெறி, கடும்பகை - பண்புத் தொகைகள்; என்கோ - தன்மை ஒருமை வினைமுற்று; உயர்ந்தோய், செறுத்தோய் = முன்னிலை வினைமுற்றுகள்; உணர்ந்த முதல்வன் - பெயரெச்சம்.

ஈ. அருகன்

அருகதேவன் வாழ்த்தாக அமைந்த இப்பாடல் நீலகேசியென்னும் காப்பியத்தினின்றும் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. சீவக சிந்தாமணிக்கு நிகராகக் கவிதைச் சுவைமிக்க இந்நூலை எழுதியவர் இன்னாரென அறியக்கூடவில்லை. இந்நூல் நீலகேசித் தெருட்டு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

அருகசமயப் பெண்துறவியாகிய நீலகேசி என்பாள் அருகன் திருக்கோயிலையடைந்து அருகதேவனின் ஆயிரத்தெட்டுத் திருப்பெயர்களால் பாடிப்பரவினாள். அப்பாடல்களுள் ஒன்றே நமக்குப் பாடப்பகுதியாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

அருஞ்சொற்பொருள்

சாமரை = சாமரம் ஆகிய வெண்கவரி; புடைபுடை = இருமருங்கினும்; இயக்கர் = கந்தருவர்; இரட்ட = அசைக்க; சிங்கவாசனம் = அரியணை; ஆசனம் = இருக்கை; திருந்தவை = நல்லிணக்கமுடைய சான்றோர் கூட்டம்; ஒளிமண்டிலம் = ஆலோகம், பிரபாமூர்த்தி, கனப்பிரபை என்னும் திருவொளி மண்டிலங்கள் மூன்று. நிழற்ற = ஒளிர முக்குடை = சந்திராதித்தம், சகலாபாசனம், நித்தவிநோதம் என்னும் மூன்று குடைகள்; இம்மூன்று ஒளிமண்டிலங்களும், மூன்று குடைகளும் அருக தேவனுக்கு உரியன என்பர்) சந்திராதித்தம் = முத்துக்குடை; சகலாபாசனம் = பொற்குடை; நித்தவிநோதம் = மணிக்குடை; அங்கம் = அங்காகமம், பூவம் = பூர்வாகமம் (பூர்வாகமம் அங்காகமம், பிரகீர்ணவாகமம் என்னும் இம் மூன்றும் அருக தேவனின் ஆகமங்களாம் என்றறிக).

இலக்கணம்

புடை புடை – அடுக்குத்தொடர்; பொங்கு தாமரை – வினைத்தொகை; இரட்ட, நிழற்ற, கவிப்ப, தெருள் – செயவென் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள்; முக்குடை – பண்புத்தொகை.

உ. இயேசுபெருமான்

இயேசுபெருமானை வாழ்த்தும் இப்பாடல் இரட்சணிய யாத்திரிகம் என்னும் நூலினின்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இரட்சணியம் என்பதற்கு ஆன்ம ஈடேற்றம் என்பது பொருளாம். ஆன்ம ஈடேற்றம் விரும்புவார் செல்லும் சிந்தனை யாத்திரை என்பதுவே இரட்சணிய யாத்திரிகம் என்பதன் பொருள். ஜான் பனியன் என்பார் எழுதிய பில்கிரிம்ஸ் பிராகிரஸ் என்ற நூலினையே இரட்சணிய யாத்திரிகம் என இந்நூலாசிரியர் படைத்தளித்துள்ளார்.

இந்நூலை இயற்றியவர் எச்.ஏ.கிருஷ்ணப்பிள்ளை என்னும் புலவர் ஆவார். இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டம் கரையிருப்பு என்னும் ஊரினர். இவர் பெற்றோர் சங்கர நாராயணப்பிள்ளையும் தெய்வநாயகியம்மையும் ஆவர்.

ஹென்றி ஆல்பிரட் என்பதன் சுருக்கமே எச்.ஏ.என்பது ஆகும்.

இரட்சணிய யாத்திரிகம், இரட்சணிய மனோகரம், போற்றித் திருவகவல் முதலிய பல நூல்களையும் இவர் படைத்துள்ளார். இரட்சணிய யாத்திரிகத்துள் இடையிடையே ‘தேவாரம்’ என்னும் பெயரிலமைந்த இசைப்பாடல்கள் நெஞ்சுருகச் செய்யும் நீர்மையன.

இப்புலவர் பிரானைக் கிறித்தவக் கம்பர் என்று பெரியோர் போற்றுகின்றனர்.

அருஞ்சொற்பொருள்

கன்னி = மரியன்னை, காசினி = உலகம்; வான்கதி = துறக்கம் (வீடுபேறு); மருவ = அடைய; உபாசனா மூர்த்தி = வழிபடு கடவுள்; அஞ்சலித்தல் – கரந்தூக்கிக் கூப்பித் தொழல்.

இலக்கணம்

கன்னிபாலன் – நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை.

ஊ. நபிகள் நாயகம்

இறைவனின் பதமலர்களை வழுத்துவார் எல்லா நலங்களும் அருளப் பெறுவார் என்று வாழ்த்தும் இப்பாடல் சீறாப்புராணத்தினின்றும் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சீறாப்புராணத்தைத் தமிழ் மரபுக் கேற்பப் பெருங்காப்பியமாகச் செய்தளித்தவர் உமறுப்புலவர் ஆவார். இவர் தூத்துக்குடி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த நாகலாபுரம் என்னும் ஊரினர். இவர் தந்தையார் செய்குமுகமது அலியார் என்னும் சேகு முதலியார் ஆவார்.

எட்டயபுரம் மன்னரின் அவைப் புலவராக விளங்கிய கடிகை முத்துப் புலவரின் மாணவராகவும் அவர்மறைவிற்குப்பின் எட்டயபுர அவைப்புலவராகவும் விளங்கியவர். இவர் காலம் கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டு.

சீறாப்புராணம் வள்ளல் சீதக்காதியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி எழுதப் பெற்றது. நூல் முற்று முன்பே சீதக்காதி மறைந்தமையால் வள்ளல் அபுல் காசிம் என்பார் புரந்தளிக்கச் சீறாப்புராணம் நிறைவு செய்யப்பட்டது. எனினும் அண்ணலார் வரலாறு முழுவதும் சீறாவில் நிறைவு செய்யப்படவில்லை என்பதும் பனுஅகமது மரைக்காயர் என்பார் எழுதி முடித்தார் என்பதும் ‘அது சின்னச் சீறா’ என்று வழங்கப்படுகிறது என்பதும் குறிக்கத்தக்கன.

உமறுப்புலவர் முதுமொழிமாலை, சீதக்காதி நொண்டி நாடகம் முதலிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

அருஞ்சொற்பொருள்

பொறி = ஒளிப்பிழம்பு; வடிவார் = வடிவினையுடையார்; நவியார் = நபிகள் நாயகம்; நடுநாவில் = வாய் மொழியில்.

இலக்கணம்

மெய்ப்பொருள், சுவர்க்கபதி – இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைகள்.

பயிற்சி

I. சிறுவினா:

1. தேவார மூவர் யார் ?
2. சுந்தரர் தேவாரம் எந்தத் திருமுறையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது ?
3. சுந்தரர் எழுதிய மற்றொரு நூல் யாது ?
4. சுந்தரர் தம்பிரான் தோழர் என்றழைக்கப்படக் காரணம் யாது ?

5. அற்புதப்பழ ஆவணம் காட்டி இறைவன் சுந்தரரை ஆட்கொண்ட ஊர் யாது ?
6. ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த நூல் தொகுப்பிற்குரிய பெயர் யாது ?
7. ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயலுக்கு உரை வழங்கியவர் யார் ?
8. மணிமேகலை எத்தனை காதைகளைக்கொண்டது ?
9. உமறுப்புலவர் சீறாப்புராணம் எழுதத் துணைபுரிந்த வள்ளல்கள் யாவர் ?
10. உமறுப்புலவர் எழுதிய பிறநூல்கள் யாவை ?
11. சின்னச்சீறா – விளக்குக.
12. நீலகேசியின் வேறு பெயர் யாது ?
13. கிறித்தவக் கம்பர் என்றழைக்கப்படுவர் யார் ?
14. எச்.ஏ.கிருஷ்ணப் பிள்ளை இயற்றிய வேறுநூல்கள் யாவை ?

II. பெருவினா:

1. நாயினேன் மறந்து என்னினைக்கேனே என்று சுந்தரர் உருகுமாற்றினை விளக்குக.
2. குலசேகர ஆழ்வார் வேண்டுவதும் வேண்டாததும் யாவை ?
3. மணிமேகலா தெய்வம் புத்தபிரானைப் போற்றி செய்தமை யாங்ஙனம் ?
4. அறிவார்க்கும் அறிவனாகிய அருகதேவனை நீலகேசி வழிபட்டமை எவ்வாறு ?
5. சிலுவையிற் பரித்தியாகம் செய்த பெருமானைக் கிருஷ்ணப்பிள்ளை எவ்வாறு அஞ்சலி செய்கிறார் ?
6. நயினார் பதத்துணையை நாவில் வைத்துப் போற்றுபவர் அடையத் தக்கனவாக உமறுப்புலவர் கூறுவன யாவை ?

III. இலக்கணக் குறிப்பு வரைக.

கண்ணுதல்	புடைபுடை	மெய்ப்பொருள்	ஆனாத
பொங்குதாமரை	பதத்துணை	என்கோ	பூவம்
கடும்பகை	கன்னிபாலன்		

IV. பகுபத உறுப்பிலக்கணம் தருக

வேண்டேன்	அறைந்தாய்	என்கோ	மருவ
இரட்ட	விடுவார்		

V. பிரித்துப்புணர்ச்சி விதி தருக

சொற்பதம்	மண்ணரசு	இருளறுத்திடும்	பூஞ்சோலை
தன்னுயிர்	தற்கூழ்	கடும்பகை	பரித்தியாகம்
வானாளும்	திருந்தவை	முக்குடை	

VI. பொருத்துக.

1. நூல்	—	ஆசிரியர்
மணிமேகலை	—	கிருஷ்ணப்பிள்ளை
தேவாரம்	—	உமறுப்புலவர்
சீறாப்புராணம்	—	சீத்தலைச் சாத்தனார்
இரட்சணிய யாத்திரிகம்	—	சுந்தரர்
	—	குணங்குடிமஸ்தான்
2. நூல்	—	சமயம்
மணிமேகலை	—	சமணம்
நீலகேசி	—	கிறித்தவம்
இரட்சணிய யாத்திரிகம்	—	இசுலாம்
சீறாப்புராணம்	—	பௌத்தம்
	—	வைணவம்

VII. விடை தேர்க.

- [illegible]

VIII. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி

1. இறைவனை வழிபடு பொருளாக மட்டுமல்லாமல் வாழ்க்கைப் பொருளாகவும் கொண்டு வாழ்ந்து காட்டியவர் சுந்தரர் என்பார் தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார். சுந்தரர் தம்

வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை, அவர் தம்பிரான் தோழர் என்று அழைக்கப்பட்ட பொருத்தப் பாட்டினை நும் ஆசிரியர் வழியும் நூலக வாயிலாகவும் அறிக.

2. தன்னுயிர் தானறப் பெற்றான் என்ற படி, தன்னிலை முற்றும் அழிந்து தன்னை மறந்து உள்ளம் ஒன்றி வழிபடுதலே சிறந்த வழிபாடென்பர். ஆதலால் குலசேகர ஆழ்வார் போலப் பெரியோர் பிறரும் அருளிச் செய்த பாடல்களை அறிக.

எ.கா

இச்சுவை தவிர யான்போய்
இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்

ஊரிலேன் காணியில்லை உறவுமற் றொருவரில்லை
பாரில்நின் பாதமூலம் பற்றினேன் பரமமூர்த்தி
காரொளி வண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்
ஆருளர் களைகண் அம்மா அரங்கமா நகருளானே.

3. நமது இந்தியத் திருநாடு உலகப் பெருஞ்சமயங்களுள் ஒன்றாய புத்த சமயத்திற்குத் தாயகமாக விளங்கியது என்பதறிந்து இறும்பூது அடைக. புத்தர்பிரானின் அற்புதச் செயல்களை விளக்கும் புத்த சாதகக் கதைகளைத் தேடிப்பயிலுக.
4. கொல்லாமை என்னும் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தைத் தலைமேற் கொண்டு ஒழுகும் சைன சமயத்தவர்தம் நோன்புகளையும் கடைப்பிடிகளையும் உம்முடன் பயிலும் தோழர்கள் வாயிலாய் அறிக. சுற்றுலாச் செல்லுகையிலும் முகாம் வாழ்க்கை நாள்களிலும் இவைபற்றிக் கலந்துரையாடுக.
5. நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதலைத் தருவேன் என்ற விவிலிய மறைமொழியையும் சிலுவையில் உயிர்த்தெழுந்த பெருமானின் அன்பு வாழ்க்கைகளையும் ஐங்காயத் திருமேனியையும் அச்சமயநெறி ஒழுகுபவர்களின் உள்ளார்ந்த நம்பிக்கையையும் சமய ஈடுபாட்டினையும் உற்றுணர்க.
6. சமயங்கடந்த நல்லெண்ணங்களின் எடுத்துக்காட்டாகவும் நம்பிக்கைகளின் பற்றுக்கோடாகவும் விளங்கும் சமயஞ்சார்ந்த திருவிழாக்களிற்பங்கு கொள்ளுக. குணங்குடியார் போலும் சான்றோர் பெருமக்களின் பாடல்களில் ஊடுருவி விளங்கும் பொதுமையுணர்வை அறிக.

செய்யுட்பகுதியின் நிறைவாக அமையும் சீறாப்புராணம் மங்கல வாழ்த்தாக அமைந்துள்ளதனை உற்று நோக்குக.

இவ்வண்ணம் மங்கலங்கூறி நிறைவு செய்வதனைத் “திருக்கடைக் காப்பு” என்றும் “பலசுருதி” என்றும் உரைப்பர். பெரியோர்களின் சொற்கள் அடர்த்தி மிகுந்தவை. பொருண்மையும் ஆழமும் வாய்ந்தவை; அச் சொற்களுக்கு வலிமை உண்டு. ஆகவே அவற்றை உள்ளம் ஒன்றிப் பயின்று நிறைவுறுத்தும் பொழுது இந்த வாழ்த்துரைகள் நிறைபயன் நல்குவதை உணர்ந்தார் மாட்டுக் கேட்டும் உணர்ந்தும் அறிக.

மொழிவளங் காட்டும் இலக்கிய வளங்கள்:

“தமிழின் முதல் இலக்கணநூல் தொல்காப்பியம்: 3 அதிகாரம், 27 இயல்கள், 1610 நூற்பாக்கள். தமிழரின் வாழ்வியலிலக்கணமான வள்ளுவம்: 3 பால்கள், 133 அதிகாரங்கள், 1330 குறட்பாக்கள். சிலப்பதிகாரம்: 3 காண்டம், 30 காதைகள், 5001 வரிகள். மணிமேகலை: 3 காதைகள், 4755 வரிகள். சீவகசிந்தாமணி: 13 இலம்பகங்கள், 3145 பாடல்கள். பெரியபுராணம், 2 காண்டம், 13 சருக்கங்கள், 4286 பாடல்கள். கம்பராமாயணம்; 6 காண்டங்கள், 118 படலங்கள், 10589 பாடல்கள். நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்: 18 பருவங்கள், 11000 பாடல்கள். கந்தபுராணம்: ஆறுகாண்டம், 135 படலம், 10345 பாடல்கள். திருவிளையாடற் புராணம்: மூன்றுகாண்டம், 3363 பாடல்கள். தேம்பாவணி: 3 காண்டம், 36 படலங்கள், 3615 பாடல்கள். சீறாப்புராணம்: 3 காண்டம் 92 படலங்கள், 5027 பாடல்கள். இரட்சணிய யாத்திரிகம்: 5 பருவங்கள், 47 படலங்கள், 3776 பாடல்கள். இராவணகாவியம்: 5 காண்டம் 57 படலங்கள், 3100 விருத்தங்கள். ஏசு காவியம்: ஐந்துபாகம், 149 அதிகாரம், 810 விருத்தங்களும் 2346 அகவல்களும் கொண்டது. தமிழில் உள்ளவைகள் எல்லாம் அளவில் பெரியவை மட்டுமல்ல தன்மையிலும் பெருமைக்குரியவனாக உள்ளதையே தமிழின் தனிச் சிறப்பு எனக் கொண்டாடுகிறோம்.”

தமிழ் மொழி பக்தி மொழி, மனித இரக்க உணர்வைப் பெருமிதமாகப் போற்றும் அன்புமொழி. உலகில் வேறு எந்த மொழியிலும் காணக்கிடைக்காத அளவு பக்திப் பாசுரங்கள் நிரம்பிய மொழி தமிழ் ஒன்றே. சைவம் பன்னிருதிருமுறையையும் வைணவம் நாலாயிரதில்வியப் பிரபந்தத்தையும் வழிபடும் மந்திரமாகப் போற்றி வழிபடும் மந்திரமாகப் போற்றி வணங்கி வருகின்றன. இது நெடுங்காலமாகப் பழக்கத்திலிருந்து வரும் தமிழர் வழிபாடு. தேவாரம், திருவாசகம், திருவெம்பாவை, திருப்பாவை, திருமொழி, திருவாய்மொழி, திருமந்திரம், திருவருட்பா, திருப்புகழ், தேசோமயானந்தம், சருவ சமயக்கீர்த்தனைகள், இசுலாமியத் தாயுமானவரான குணங்குடி மஸ்த்தானின் பராபரக் கண்ணிகள், இத்தகைய தெய்வப்புகழ் மொழிகள் உலகில் வேறு எம் மொழியிலும் இல்லை. தமிழ் மொழியிலே நிறைவாக உள்ளன என்பதையே தமிழின் தனிச்சிறப்பு எனக் குறிப்பிடுவதில் பெருமை கொள்கின்றோம்”

(‘தமிழே உயர்வு’ என்னும் நூலை
அடிப்படையாகக் கொண்டது.)

உரைநடைப் பகுதி

1. உயர்தனிச் செம்மொழி

பரிதிமாற் கலைஞர்

வி.கோ. சூரியநாராயண சாத்திரியார்

தொன்று தொட்டுத் தமிழ் மொழி இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளையுடைய தென்று பலருங் கூறுகின்றனர். அம்மூவகைப் பாகுபாடுகளின் இயல்புகளைக் குறித்துச் சிறிது ஆராய்வோம்.

இயற்றமிழென்பது தமிழர் யாவர்மாட்டும் பொதுமையின் இருவகை வழக்கினும் இயங்குகின்ற வசனமுஞ் செய்யுளுமாகும் நூல்களின் தொகுதியாம். இதன்கண் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களுமாகிய யாவும்பொதுமென்க. எனவே இயற்றமிழ், ‘செந்தமிழ் கொடுத்தமிழ்’ என்ற வகையிலும் படுதலுமொக்கும். ஒப்பவே, செந்தமிழ் வசனநூல்களும் செந்தமிழ்ச் செய்யுளுல்களும், கொடுத்தமிழ் வசனநூல்களும் கொடுத்தமிழ் செய்யுளுல்களும், இவ்வியற்றமிழின் கண் அடங்குமென்பது தானே விளங்கும். தமிழிற் புலவரும் அல்லாரும் ஒத்தியங்காமையான், இப்பிரிவிற்கு இடமுண்டாயிற்று. தமிழ் வழங்கும் நாட்டிற்குள்ளும் இப்பிரிவு ஏற்படுவதாயிற்று.

“செந்தமிழ் நாடே

சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனுஞ்

சௌந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ்

சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி திருக்கும்

மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப”

என்ற சூத்திரத்தாற் செந்தமிழ் நாடு இன்னதென்பது அறிக. செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு குறுநிலங்களுங் கொடுத்தமிழ் நாட்டின்பாற்பட்டன.

“தென்பாண்டி குட்டங் குடற்கற்கா வேண்பூழி

பன்றியருவா வதன்வடக்கு – நன்றாய

சீதமலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சேர்

ஏதமில் பன்னிரு நாட் டெண்.”

என்ற பழைய வெண்பாவினாற் கொடுத்தமிழ் நாடு இன்னதென்பது அறிக.

இசைத் தமிழென்பது, பண்ணொடு கலந்துந் தாளத்தொடு கூடியுமியங்குஞ் செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களானுங் கொடுத்தமிழ்ப் பாட்டுக்களானு மியன்ற இலக்கியங்களும் அவற்றினிலக்கணங்களுமாகும் நூல்களின் தொகுதியாம். இதன்கண், கீர்த்தனங்களும் வரிப்பாட்டுகளும் சிந்து, ஆனந்தக் களிப்பு, கும்மி, தெம்பாங்கு முதலியனவும் அடங்குமென்க. இயற்றமிழின்கண் வழங்குஞ் சொற்களுஞ் சொற்றொடர்களுமின்றி இசைத் தமிழெங்ஙனம் இயங்க முடியுமோ? அன்றியும் இயற்றமிழ்ச் செய்யுட்கள் இசையெடுத்துத் தாளமறுத்துப் பாடப்படின, அவை இசைத்தமிழின்பாற்படும். இராகத்தொடும்படி இயைத்துப் பாடப்படும் பாடல்கள் இயற்றமிழின்பாற் பட்டனவாக மதிக்கப்படுமேயன்றிப் பிறிதில்லை. தாளமும் உடன்

கூடிய வழியே அவை இசைத் தமிழின்பாற் படுமென்க. முற்காலத்து வழங்கிய ‘பெருநாரை, பெருங்குருகு, இசை நுணுக்கம், தாளவகையோத்து’ முதலியனவும் இடைக்காலத்துத் தோன்றிய ‘தேவாரம்’ முதலியனவும் இக்காலத்து வெளிப்பட்டுலவுகின்ற ‘கந்தபுராணக் கீர்த்தனை, பெரியபுராணக் கீர்த்தனை, சங்கீத சந்திரிகை’ முதலியனவுமாகிய யாவையும் இசைத்தமிழாம். இவ்விசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழுக்கு முன்னர்த் தோன்றினமைபற்றி முன் வைக்கப்படுவதாயிற்று. அன்றியும் இவ்விசைத் தமிழே நாடகத்தமிழிற்குச் சிறப்பும் விளக்கமும் தந்து நிற்பதாம். இசைத்தமிழில்வழி நாடகத் தமிழிற்கு இயக்கமில்லை; ஆடையற்ற நங்கை வெளிப்படாதவாறு போல, இசையற்ற நாடகத் தமிழும் வெளிப்படுதலின்றி உள்ளடங்கியேயிருத்தல் வேண்டும். எனவே நாடகத் தமிழிற்கு இசைத் தமிழும் இன்றியமையாச் சிறப்பினவாம். ஏன்? இயற்றமிழும் இசைத்தமிழுங் கூடியவழியே நாடகத்தமிழ் பிறக்குமென்று கூறுதலே அமைவுடைத்தாம்.

நாடகத்தமிழென்பது, கையில் நூலெடுத்துப் படித்தற்குரிய அவகாசமில்லாத வேலைக்காரர்களுக்கும் படிக்கத் தெரியாதவர்களுக்கும், நல்லறிவு புகட்டும் நோக்கத்தோடு வகுக்கப்பட்டது; அது கேட்போர்க்குங் காண்போர்க்கும் இன்பம் பயவாவிடின், சாமானிய சனங்கள் அதனை விரும்பிச் செல்லாராதலின் அஃது இன்பச் சுவையோடியல்வதாயிற்று. உலகத்தினியல்பினை உள்ளதை யுள்ளவாறே புனைந்து காட்டுவது நாடகத் தமிழேயன்றி வேறில்லை. இயற்றமிழும் இசைத்தமிழுஞ் சேர்ந்த வழியே நாடகத்தமிழ் பிறந்ததெனினும் நாடகத்தமிழிற்கு வேறு தனிப்பெருஞ் சிறப்புள்ளது. முன்னையன இரண்டும் கேள்வியின்பம் மட்டிலே பயப்பனவாய் நிற்கின்றன. இவ்விரண்டனடியாகப் பிறந்த நாடகத் தமிழோ கேள்வியின்பம் பயப்பதேயன்றிக் காட்சி யின்பமும் உடன்பயக்கின்றது. இச்சிறப்புப் பற்றியே பிற நாடுகளிலுள்ள பிறபாஷைப் புலவர்கள் நாடகங்களை மிக்க மேன்மையுடையனவாக மதிக்கின்றனர்.

இக்காலத்தில் ஆங்கிலபாஷை கற்ற தமிழ்மக்களின் பலர் தமது தாய்மொழியாகிய தமிழைப் படிக்க வேண்டுவது அவசியமன்றென்றும் தமக்கு வேண்டிய விஷயங்கள்யாவும் ஆங்கிலத்திலேயே அகப்படுகின்றனவென்றும் பலதிறப்படக் கூறுவர். அவர் ஆங்கில மொழிச் சிறப்பு மட்டிற் கூறியமைவதே நன்றாகுமன்றித் தமிழ் கற்க வேண்டியது அவசியமன்று என்பது அறியாமையொடு கூடிய துணிந்துரையாம்.

இது *சுதேசாபிமானமும் சுபாஷாபிமானமும் அற்றவர் கூற்றாம். இவ்விரண்டும் மிக்க ஆங்கிலர் இவ்விரண்டும் அற்றவர்களை எவ்வாறு மதிப்பாரோ? ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைக்குரியராய் அப்பாஷைகள் வல்லுநரெல்லாம் தமிழ் மொழியின்மீதார்வமுடையராய்த் தமிழைக் கற்றும் தமிழ் நூல்களைத் தங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்துங் கொள்ளுதலை உற்று நோக்கியாதல் தமிழ்க்கல்வி அவசியமன்று என்பார்க்குப் புத்திவரட்டும்.

பாஷையறிவு பிறிதொரு பயனுக்குக் கருவியாகுமேயன்றி, அதுதானே பயனாகாது. பாஷையறிவே பயனெனக் கருதி, அதன்கண் இன்பங்காண்பாருமுளர். சபைகளிலாவது சம்பாஷணைகளிலாவது சாதுரியமாகப் பேசுவோர் பாஷையறிவுடையாரேயன்றிச் சாஸ்திரக் கல்வியுடையரல்லர். சாஸ்திரக் கல்வியுடையார் எங்கே போனாலுந் தங்கள் கடையை விரிக்கப் புகுவாரேயன்றி வேறன்று. சாஸ்திரக் கல்வியுடையார்க்குப் பாஷையறிவும் இன்றியமையாததே. தங்கள் கருத்துக்களால் உலகமனைத்தினும் இன்பவுணர்ச்சி யெழுப்ப வல்ல நல்லிசைப்

* சுதேசாபிமானம் – தாய்நாட்டுப் பற்று, சுபாஷாபிமானம் – தாய்மொழிப்பற்று

புலவர்கள் செய்த பாமுறைகளைப் படித்தலானுண்டாகும் பயன் அளவிடற் பாலதன்று; மக்களிடத்தில் அடங்கிக் கிடக்கும் மனோவிகாரங்களை எழுப்பிச் சுவை பயக்கும்.

இனியிது நிற்க. தமிழ் நாட்டில் ஆங்கிலவரசாட்சி யேற்பட்ட பின்னர்த் தாய்மொழியாகிய தமிழை அதன் வழிமொழிகளாகிய தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள துளுவங்களோடு அடக்கி ‘உண்ணாட்டு மொழிகள்’ என வகைப்படுத்தினர் சிலர். தனிமொழி யொன்றை அதன் வழிமொழிகளோடு வகைப்படுத்தலாமோ? அது முன்னதனை இழிவு படுத்த தாகாதோ? ஆரிய மொழிகளுள் தலைநின்ற வடமொழியை அதன் *பாகதங்களோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணத் துணியாமைபோலத் தமிழ் மொழியையும் அதன் வழிமொழிகளோடு ஒருங்குவைத்தெண்ணத் துணியாதிருத்தலே அமைவுடைத்தாம். இவ்வாறாகவும் நமது சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் மேற்கூறியாங்கு, தமிழை இழிவுபடுத்தி வகுத்த போதே, தமிழராயினார் முற்பகுந்து அவ்வாறு வகைப்படுத்தல் சாலாதென மறுத்திருக்க வேண்டும்.

அப்போழ்தெல்லாம் வாய்வாளாமை மேற்கொண்டிருந்துவிட்டனர் தமிழ்மொழியாளர்.

வடமொழி, இலத்தீன், கிரீக்கு முதலியன போலத் தமிழ் மொழியும் ‘உயர்தனிச் செம்மொழி’ யாமாறு சிறிது காட்டுவாம். தான் வழங்கும் நாட்டின்கணுள்ள பல மொழிகட்குந் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேதகவுடைமையுமுள்ள மொழியே ‘உயர் மொழி’, இவ்விலக்கணத்தான் ஆராயுமிடத்துத் தமிழ், தெலுங்கு முதலியவற்றிற் கெல்லாந் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேதகவும் உடைமையால் தானும் **உயர்மொழியே** யென்க.

தான் வழங்கும் நாட்டிற் பயிலும் மற்றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்து இயங்கவல்ல ஆற்றல் சான்றதே ‘தனிமொழி’ எனப்படும். தான் பிறமொழிகட்குச் செய்யும் உதவி மிகுந்தும் அவை தனக்குச் செய்யும் உதவி குறைந்தும் இருத்தலே வழக்காறு. தமிழ்மொழியினுதவி களையப்படிந், தெலுங்கு முதலியன இயங்குத லொல்லா; மற்றுத் தமிழ்மொழி அவற்றினுதவியில்லாமலே சிறிது மிடர்ப்படுதலின்றித் தனித்து இனிமையின் இயங்கவல்லது. இஃது இந்திய மொழி நூற்புலவர்கள் பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. ஆதலின் தமிழ் **தனிமொழியே** யென்க. இனி செம்மொழியாவது யாது?

திருந்திய பண்புஞ் சீர்த்த நாகரிகமும் பொருந்திய தூய்மொழி புகல் ‘செம்மொழி’ யாம் என்பது இலக்கணம். இம்மொழிநூலிலக்கணம் தமிழ் மொழியின்கண்ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம். என்னை? இடர்ப்பட்ட சொன்முடிபுகளும் பொருண்முடிபுகளு மின்றிச் *சொற்றான் கருதிய பொருளைக் *கேட்டான் தெள்ளிதினுணர வல்லதாய்ப் பழையன கழிந்தும் புதியன புகுந்தும் திருத்த மெய்தி நின்றலே திருந்திய பண்பெனப்படுவது. இது தமிழ்மொழியின்கண் முற்றும் அமைந்திருத்தல் காண்க.

நாட்டின் நாகரீக முதிர்ச்சிக்கேற்பச் சொற்களும் ஏற்பட்டுப் பாஷைகளும் நாகரிக நலம் விளைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு சொற்களேற்படுமிடத்துப் பிற பாஷைச் சொற்களன்றித் தன் சொற்களே மிகுதல் வேண்டும். இவையும் உயர்தனித் தமிழ் மொழிக்குப் பொருந்துவனவாம். ஆகவே தமிழ் தூய் மொழியுமாம். எனவே, தமிழ் செம்மொழியென்பது திண்ணம். இதுபற்றியன்றே தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்மொழி ‘செந்தமிழ்’ என நல்லிசைப் புலவரால் நவின்னோதப் பெறுவதாயிற்று. ஆகவே தென்னாட்டின்கட் சிறந்தொளிராநின்ற அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றான் ஆராய்ந்த வழியும், ‘**உயர்தனித் செம்மொழி**’

* பாகதங்கள் – பிரிவுகள்.

* சொற்றான் – சொல்லுபவன்

* கேட்டான் – கேட்பவன்

யேயாம் என்பது நிச்சயம். இவ்வளவுயர்வுஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த அருமைத் தமிழ்மொழியை உண்ணாட்டுப் புன்மொழிகளோடொருங்கெண்ணுதல் தவிர்ந்து, வடநாட்டுயர் தனிச்செம்மொழி சமஸ்கிருத மெனக் கொண்டாற் போலத் தென்னாட்டுயர் தனிச் செம்மொழி தமிழெனக் கொண்டு புகுதலே ஏற்புடைத்தாம்.

(கட்டுரை எழுதப்பட்டு நூறாண்டுகட்டு மேலாயின. அக்கால நடைவழக்குப்படி நூலாசிரியர், பாஷை என்றும் சம்பாஷைணை என்றும் வட சொற்கலந்து எழுதலாயினர்.)

பயிற்சி

I. பெருவினா:

1. செந்தமிழ்நாடு, கொடுத்தமிழ் என்ற பிரிவுகள் பற்றிப் பரிதிமாற் கலைஞர் உரைப்பன யாவை?
2. இசைத்தமிழ் என்பது யாது? முற்காலத்தும் இக்காலத்தும் விளங்கும் இசைத்தமிழ் நூல் வகைகள் யாவை?
3. நாடகத்தமிழின் சிறப்பியல்புகளாகக் கட்டுரையாசிரியர் கூறுவன யாவை?
4. தமிழ்மொழியின் மீது பற்றுக் கொள்ளாதத் தமிழ்மக்களைப் பரிதிமாற் கலைஞர் கடிந்துரைப்பது யாங்ஙனம்?
5. தமிழை உள்நாட்டு மொழிகளோடு ஒப்பவைத்து வகைப்படுத்துதல் ஆகாது என்று பரிதிமாற்கலைஞர் கூறுவது ஏன்?
6. தமிழ் உயர்மொழி, தனிமொழி என்று உரைக்கப்படக் காரணங்கள் யாவை?
7. செம்மொழியின் இலக்கணம் யாது? அவ்விலக்கணம் தமிழ்மொழியின் பால் பொருந்தியிருப்பதனை நிறுவுக.

II. நெடுவினா:

1. இயல் இசை நாடகம் என்ற முத்தமிழ் வகைமை குறித்துப் பரிதிமாற் கலைஞர் உரைப்பனவற்றை தொகுத்து வரைக.
2. தமிழ் – உயர்தனிச்செம்மொழி – இத்தலைப்பின் கீழ்ப் பரிதிமாற் கலைஞர் உரைப்பனவற்றைத் தொகுத்து வரைக.

III. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

1. நமது தமிழ்மொழி உயர்தனிச் செம்மொழி என்பதிலே பெருமிதம் கொள்க. நூறாண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தமிழ் மொழியின் உயர்வுக்கும் தனிப்பெருந்தகைமைக்கும் செம்மைக்கும் சான்றுகள் உதவி நிறுவிய அறிஞர் பெருமக்களை நெகிழ்ச்சியுடன் நினைவு கூர்க.
2. நும்பள்ளி இலக்கிய மன்றக் கூட்டங்களில் – நுந்தம் தமிழாசிரியரின் துணையுடன் – தமிழ் – உயர்தனிச்செம்மொழி என்ற தலைப்பிற் பேசிப்பழகுக. நும்மினும் இளையார்க்கு உணர்த்துக. ஒத்த தோழரோடு கலந்துரையாடுக.

3. “உள்ளே தொட்டால் உசிரில் இனிக்கும் தெள்ளுதமிழ்” என்பதனைப் படித்தும் பேசியும் கவிதை புனைந்தும் உணர்க.
4. பிறமொழிச் சொற்கலப்பு தமிழில் மிகுதியாகி வருகிறது. வலிந்த முயற்சிகளின்றியே எளிய தமிழில் பேசியும் எழுதியும் பழகலாம்; பழகுக.

IV. பின்வரும் பத்தியில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட திசைச் சொற்கள் கலந்துள்ளன— அச்சொற்களையும் அவை எம்மொழி சார்ந்தவை என்றும் கண்டுபிடித்து எழுதுக.

நம்பி குல்லா வாங்க ரிக்கஷாவில் ஏறி பஜாருக்குச் சென்றான். கடைக்குள் நுழைந்தவுடன் அலமாரியில் எக்கச்சக்க குல்லா இருப்பதைப் பார்த்தான். விற்கும் நபரிடம் “குல்லா என்ன விலை” என்று கேட்டான். 'விலை இருபத்தைந்து ரூபாய், ஒரு குல்லா வாங்கினால் ஒரு பேனா இனாம்' என்றான் கடைக்காரன். விலை ஜாஸ்தியாக உள்ளது. என்று கூறிக்கொண்டே துட்டை எண்ணிக் கொடுத்தான், நம்பி. பீரோவிலிருந்து குல்லாவை எடுத்து, கடுதாசியில் கட்டிக் கொடுத்தான் கடைக்காரன்.

விடைக் குறிப்பு

1. குல்லா	—	பார்ஸி
2. ரிக்கஷா	—	ஜப்பானி
3. பஜார்	—	பார்ஸி
4. அலமாரி	—	போர்ச்சுகீசியம்
5. எக்கச்சக்கம்	—	தெலுங்கு
6. நபர்	—	அரபி
7. பேனா	—	போர்ச்சுகீசியம்
8. இனாம்	—	உருது
9. ரூபாய்	—	இந்துஸ்தானி
10. ஜாஸ்தி	—	உருது
11. துட்டு	—	டச்சு
12. பீரோ	—	பிரெஞ்சு
13. கடுதாசி	—	போர்ச்சுகீசியம்

V. கீழ்க்காணும் தொடர்களிலுள்ள பிறமொழிச் சொற்களை நீக்கி எழுதுக.

1. ‘ஸ்ரீமான் வ.உ.சிதம்பரம்பிள்ளையின் நாமகரணத்தை இந்தக் கப்பலுக்குச் சூட்டுவதில் ஸந்தோஷமடைகிறேன்’ என்றார் மூதறிஞர் இராஜாஜி.
2. ‘டி.வி.யில் சீரியல் பார்க்காவிட்டால் லைஃபே போர் அடித்து விடும்’ என்கிறாள் பாட்டி.
3. இந்த செஞ்சுரி ‘டென்ஷன்’ நிறைந்தது.

4. ஸ்லிம்மாக இருப்பதே பியூட்டி என்ற எண்ணம் பரவிவருகிறது.
5. ‘நமஸ்காரம்’ என்று சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தவனை ஆசீர்வதித்தேன்.
6. பிரயாணி பிராயணத்தை ரத்து செய்தவுடன் ரூபாய் பட்டுவாடா செய்யப்பட்டது.
7. செல்வனுக்கும் கிள்ளைக்கும் தலா ஐந்து புஸ்தகம் கொடு.
8. குறிஞ்சி தாக்கல் செய்த வழக்கு சுமுகமாகப் பைசல் செய்யப்பட்டது.
9. “வீக் ஆன என் ஆண்ட்டி ரெஸ்ட் எடுக்கவேண்டும்” என்று ஹார்ட் ஸ்பெஷலிஸ்ட் அட்வைஸ் கூறினார்.
10. டயாபெட்டிக் பேஷண்ட் ஸ்வீட் சாப்பிடுவதை ஸ்டாப் செய்யவேண்டும்.

சொல்வளம்

1. இணைச் சொற்களை அறிந்து பொருள் விளங்குமாறு சொற்றொடர் அமைத்திடுக.

காடு கரை, வீடு வாசல், தோப்பு துரவு, மாடு மனை, நஞ்சை புஞ்சை, அடிதடி, தள்ளு மல்லு, வெள்ளையும் சள்ளையும், ஏங்கல் தாங்கல், பாடும் பறப்பும்

2. மரபுச் சொற்களை அறிக.

பலாப்பிஞ்சு	—	பலாமூசு
வாழைப்பிஞ்சு	—	வாழைக் கச்சல்
முருங்கைப் பிஞ்சு	—	முருங்கைச் சரடு
அவரைப் பிஞ்சு	—	அவரைப்பொட்டு
மாம்பிஞ்சு	—	மாவடு
இளந்தேங்காய்	—	வழுக்கை
முற்றிய தேங்காய்	—	நெற்று.

2. சமரசம்

திரு. வி.கலியாணசுந்தரனார்

சமரச சன்மார்க்க சங்கம் என்னும் பொருளில் முதலாவது சமரசத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! சமரசத்தைப்பற்றி இதுகாறும் எழுந்த பேச்சுகள் எத்துணை! எழுத்துக்கள் எத்துணை! அவைகளுட்கோர் அளவு முண்டோ? சமரசத்தைப் பற்றி எழுந்த பேச்சுகளும் எழுத்துகளும் மலையெனவுங் கடலெனவும் நிற்கின்றன; முழங்குகின்றன. உலகிடைத் தோன்றிய அறிஞர் அனைவருஞ் சமரசத்தையே அறிவுறுத்திச் சென்றனர். இப்பொல்லாத உலகம் சமரசத்துக்குச் செவிசாய்க்கிறதா? அதை நடையில் கொணர வேட்கையாதல் கொள்கிறதா? இல்லையே. சமரசம் வாழ்வில் நுழைந்து ஆட்சிபுரியின், உலகில் போர் ஏது? பூசல் ஏது? புரட்சி ஏது? சமரசம் பரவின் அரசு எற்றுக்கு? சட்டம் எற்றுக்கு? நீதிமன்றம் எற்றுக்கு? இவையாவும் உலகில் சமரசம் பரவாமையை யல்லவோ விளக்குகின்றன.

இத்துணை நாள் உலகிடைச் சமரசம் பரவாதிருந்ததற்குக் காரணம் யாது? காரணம் பலபடக் கூறலாம். மனிதன்பாலுள்ள அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலியன அவனைச் சமரச ஞானியாக்குவதில்லை என்று சுருங்கச் சொல்லலாம். மனிதன் அழுக்காறு முதலிய பேய்களான் தொடக்குண்டு இடர்ப்படும் வரை அவன் சமரச ஞானியாதல் அரிது; அரிது. சமரசத்தைப் பற்றிப் பேசுதல் எளிது; எழுதுதல் எளிது. அதை நடையில் கொணர்வதோ அரிது. மனிதன் சமரசத்தைப் பற்றிப் பேசுவதிலும் அதை நடையில் கொணரமுயல்வதே அறிவுடைமை. அதற்கு மனிதன் என் செய்தல் வேண்டும்?

மனிதன், அழுக்காறு முதலியவற்றைப் போக்கவல்ல வாழ்வில் தலைப்படல் வேண்டும். அவ்வாழ்விற்கு இடையூறாக உள்ள கொடுமைகளைக் களைய முயலல் வேண்டும். அக்கொடுமைகள் யாவை? அவை பலப்பல. ஈண்டுப் புறஉலகியல் வழிநின்று சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன். இச் சிலவற்றைக் களையும் ஆண்மையை மனிதன் பெறுவானாயின், அவன் அழுக்காறு முதலியவற்றைப் படிப்படியாக நாளடைவில் களையும் ஆற்றலுடையவனாவான். அச்சில யாவை? நாடு, மொழி, சமயநெறி, சாதி முதலியன.

நாடு :

ஒருவன் தான் பிறந்த நாட்டைத் தாய்போல் நேசிக்கலாம். ஆனால் அந்நேசத்தை மற்ற நாடுகளின் துன்பத்துக்குப் பயன்படுத்தலாகாது. இப்பொழுது நாட்டுப்பற்று அல்லது தேசபக்தி என்பது பிற நாட்டைத் துன்புறுத்தும் வழி நிகழ்ந்துவரல் கண்கூடு.

கடல்களும் மலைகளும் காடுகளும் பிறவும் நாடுகளைப் பிரிக்கின்றன. இப்பிரிவு கொண்டு ஒரு நாட்டார் இன்னொரு நாட்டாரை ஏன் வருத்தல் வேண்டும்? வாழ்வுக்கேற்ற பொருள்களை இயற்கை உதவுகிறது. அப்பொருள்களைப் பெற்றும் மாறியும் மனிதன் இன்பவாழ்வு நடத்தலாமன்றோ? மனிதன் அப்பொருளளவில் உள்ள நிறைவு கொள்கிறானோ? அவன்பாலுள்ள ஆசைப்பேய் வாளா கிடக்கிறதோ? இப்பொழுது ஒரு நாட்டார் இன்னொரு நாட்டைப் பற்றி அதன் வளத்தைக் கவருவதிலேயே கருத்துக்கொண்டு வாழ்கிறார். இஃதோர் அறமாகவும் கருதப்படுகிறது. இம் மறத்தை அறமாகக் கருதுவது மடமை.

இம்மடமைக்குப் பிறப்பிடம் மேல்நாடு என்று கூறல் மிகையாகாது. மேல் நாட்டார் தாம் பிறந்த நாட்டின் பொருட்டுப் பிறநாடுகளைப் பற்றுவதில் திறமை வாய்ந்தவர். அதற்கென அன்னார் செய்யும் முயற்சிக்கு ஓர் எல்லையில்லை. ஆகாய விமானங்களும் நீர் மூழ்கிகளும்

நச்சுக் காற்றும் பிறவும் காணப்படுகின்றன. இவ்வளவும் எற்றுக்கு? பிற நாட்டாரை வருத்துவதற்கன்றோ? என்ன அறியாமை! இம்மக்கள் தங்கள் நாட்டையே கடவுளாகக் கருதுகிறார்கள். மற்ற நாட்டாரிடமும் கடவுளிருத்தல் இவர்க்குப் புலனாவதில்லை போலும்! இவர்க்குத்தான் பசி முதலியன உண்டு போலும்! மற்றவர்க்கு அவை இல்லை போலும்! இக்கருத்துடையார்க்குச் சமரச உணர்வு யாண்டிருந்து பிறக்கும்? எல்லா நாட்டாரும் சகோதரர் என்பதை இவர் எந்த நாளில் உணரப் போகிறார்? இவ்வாறு பலர், நாடு என்னும் பற்றால் சமரசத்தை இழக்கிறார்.

மொழி :

சிலர் மொழியை முற்கொண்டு சமரசத்துக்குக் கேடு சூழ்கிறார். மொழிகள் அவ்வந்நாட்டின் இயல்புக்கேற்ற வண்ணம் பலவாய்த் தோன்றியிருக்கின்றன. அவரவர் தத்தம் தாய்மொழியைப் போற்றி வரலாம். ஒருவன் தன் தாய்மொழியின் பொருட்டு மற்ற மொழியை ஏன் குறை கூறல் வேண்டும்? ஏன் தூற்றுதல் வேண்டும்! உலகில் சில பகுதிகளில் மொழி காரணமாகவும் மக்களுக்குள் போர் நிகழ்கிறது. ஒரு மொழியினர் இன்னொரு மொழியினரைப் பகைவராகக் கருதுவது சமரச உணர்வைக் குலைப்பதாகும்.

எல்லா மொழிக்கட்கும் அடிப்படை ஒன்றே. அஃது ஒலி அல்லது நாதம். அவ்வொலியின்று பிறந்தமொழிகளில், ஏற்றத் தாழ்வு கற்பித்துப் போரிடல் அநாகரிகம். மொழி காரணமாகவும் சிலர் சமரசப் பேறெய்தாது ஒழிகிறார்.

சமயவெறி :

சமயவெறி கடவுள் அன்பைக் கெடுக்கிறது. ஒருவன் வெறியால் தன் சமயத்தின்மாட்டுப் பற்றுக் கொண்டு மற்றச் சமயத்தாரை நிந்திக்கின்றான். இஃதென்ன அறியாமை! சமயமென்பது ஒன்றே. அதுவே சமரசம் என்பது. சமய வெறியார்க்குப் பல சமய உணர்வு தோன்றும் போலும். பல சமய உணர்வும் தன் சமயப்பற்றும் சமரசத்தை அழித்துவிடுகின்றன. ஆதலால் சமயவெறி கூடாதென்க.

சாதி :

பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு கருதல் தவறு. பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு கருதும் பெருங்குற்றம் நமது நாட்டுக்கே சிறப்பாக உண்டு. எல்லாக் கொடுமைகளிலும் தலையாயது இக்கொடுமை. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு கருதும் உள்ளத்தில் சமரசச் சாயலும் படராது.

நமது நாட்டிலுள்ள சாதிக்குறைபாட்டைக் களைய அவ்வப்போது தோன்றிய பெரியோர் பெருமுயற்சி செய்தார். அம்முயற்சிகள் யாவும் விழலுக்கிறைத்த நீராயின.

நமது நாட்டில் ஒரு பெருங்கொலை நீண்டகாலமாக நிகழ்ந்து வருகிறது. அக்கொலை உலகிற்குப் புலனாவதில்லை. அதாவது பெரியோர் அறிவறுத்திய கொள்கைகளைக் குழி வெட்டிப் புதைத்து, அவர்தம் உருவத்துக்கு மட்டும் வந்தனை வழிபாடு செய்வது. இப் படிற்றொழுக்கம் நீண்ட நாள் வழக்கிலிருந்து வருகிறது.

‘சாத்தி ரம்பல பேசும் சழக்கர்காள் கோத்திர முங்குல முங்கொண்டென் செய்வீர்’ என்றும், ‘சாதிகுலம் பிறபென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்’ என்றும் அருளிய பெரியோரை வழிபடுவோர் சாதியைப் பாராட்டுகிறாரா இல்லையா என்பது கவனிக்கத் தக்கது. இம்மக்கள் சாதியையே கடவுளாகவும் சமயமாகவும் கொண்டிருத்தல் வெள்ளிடைமலை. இவர், சாதியை

மறுத்துச் சமரசத்தில் திளைத்த பெரியோரை வழிபடுவதற்கு ஏதாயினும் பொருளுண்டோ? வெறும் உருவத்தை மட்டும் வழிபடுவது வழிபாடாகுமா? பெரியோர் அறிவுறுத்திய நெறி நின்றொழுகுவதன்றோ அவரை உண்மையில் வழிபடுவதாகும்? நம் நாட்டார், முன்னோர் அறிவுறுத்திய கொள்கைக்குக் கல்லறையிட்டு புதைத்து, அவரின் உருவங்களை மட்டும் வழிபடுவதில் பேர் பெற்றவர். இக்கரவும் வஞ்சனையும் வளர்ந்து வரும் நாட்டுக்கு உய்வுண்டோ? உரிமையுண்டோ?

இற்றைக்குச் சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தமிழ் நாட்டில் வதிந்து மறைந்த நம் இராமலிங்க சுவாமிகள், சாதிமத வேறுபாடுகளைப் பலவுரையால் மறுத்துச் சமரச ஞானத்தை அறிவுறுத்தி கோயில்களெல்லாஞ் சாதிக் கோயில்களாக மாறியது கண்டு, எல்லாரும் போந்து வழிபடுவதற்கெனச் சமரசக் கோயிலை (வடலூர் சபை) அமைத்துச் சென்றார்.

‘எச்சபை பொதுவென இயம்பினர் அறிஞர்கள் அச்சபை இடங்கொளும் அருட்பெருஞ்சோதி’ என்று சுவாமிகள் அருளிச் செய்துள்ளார். இச்சபை அந்நோக்குடன் சுவாமிகளால் நிறுவப்பட்டது.

சமரசம் என்பது நாடு, மொழி, சமயநெறி, சாதி முதலியவற்றில் கட்டுப்படாது கடந்து நிற்பது. எல்லா நாட்டார், எல்லா மொழியினர், எல்லாச் சமயத்தார், எல்லாச் சாதியாரிடத்திலும் புகுந்து நிற்பது சமரச ஞானம். நாடு, மொழி, சமயம், சாதி முதலியவற்றைக் கொண்டு, சமரச உணர்வை இழப்பது அறியாமை. இப் பன்மைகளினூடே படர்ந்து நிற்கும் ஒருமையே சமரசம். அச்சமரசமே கடவுள் காட்சியை நல்கும். அதையே இயற்கையன்னை மக்களிடையே ஓம்ப முனைந்து நிற்கிறாள். அவள் முயற்சிக்கு எவருங் குறுக்கே நிற்கலாகாது. இதுகாறும் மனிதன் அறியாமையால் இயற்கை அன்னையை மறந்து இடர்ப்பட்டது போதும்! இனியாதல் சமரசத்திற்கு மனிதன் இடந்தந்து வாழ்வானாக.

சாதியும் மதமுஞ் சமயமுந் தவிர்ந்தேன்

சாத்திரக் குப்பையுந் தணந்தேன்

நீதியும் நிலையுஞ் சத்தியப் பொருளும்

நித்திய வாழ்க்கையுஞ் சுகமும்

ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் எல்லாம்

அருட்பெருஞ் சோதியென் றறிந்தேன்

ஓதிய அனைத்தும் நீயறிந் ததுநான்

உரைப்பதென் னடிக்கடி யுனக்கே!

குலத்திலே சமயக் குழியிலே நரகக்

குழியிலே குமைந்துவீண் பொழுது

நிலத்திலே போக்கி மயங்கியே மாந்து

நிற்கின்றார் நிற்கநா னுவந்து

வலத்திலே நினது வசத்திலே நின்றேன்

மகிழ்ந்துநீ யென்னுள மெனும்

பலத்திலே நின்றாய் எனக்கிது போதும்

பண்ணிய தவம்பலித் ததுவே.

‘எல்லாமுடைய அருட்பெருஞ்சோதி அற்புதக் கடவுளே! இது தொடங்கி எக்காலத்தும் சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கியத் தடைகளாகிய சமயங்கள், மதங்கள், மார்க்கங்கள் என்பவற்றின் ஆசாரச் சங்கற்ப விகற்பங்களும், வருணம், ஆசிரமம் முதலிய உலகாசார சங்கற்ப விகற்பங்களும், எங்கள் மனதில் பற்றாவண்ணம் அருள் செய்தல் வேண்டும். சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய இலட்சியமாகிய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமை எங்களுக்குள் விலகாமல் நிறைந்து விளங்கச் செய்வித்தருளல் வேண்டும். எல்லாமாகிய தனிப்பெருந்தலைமை அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவரே, தேவரீர் திருவருட்பெருங் கருணைக்கு வந்தனம்! வந்தனம்!’

என்னருமை சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! இவ்வருட் பாடல்களையும், இப்பொன்னுரைகளையும் உற்று நோக்குங்கள்; சாதி, மதம் முதலிய வேற்றுமைகளைச் சுவாமிகள் எவ்வாறு கடிந்துள்ளார் என்பதை உணருங்கள்; வேற்றுமை உணர்வு உள்ளவரை சமரச ஞானம் பெறல் இயலாது என்பதைத் தெளியுங்கள். சாதி, மதம் முதலிய வேற்றுமைகளால் விளைந்துள்ள தீமைகளைக் கண்டே அவைகளைக் களைந்து, சமரசத்தை நிறுவச் சுவாமிகள் முயன்றார்.

சுவாமிகள் அம்முயற்சியில் தலைப்பட்டது உண்மை. எவ்வழி நின்று அவர் அம்முயற்சியில் தலைப்பட்டார்? முனைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டா? காழ்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டா? பகைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டா? இல்லை; இல்லை. முனைப்புங் காழ்ப்பும் பகைமையுங் கடந்த ஒரு நிலையில் நின்றே சுவாமிகள் அப்பெருமுயற்சியில் தலைப்பட்டார்.

சாதி, மதம் முதலிய வேற்றுமைகளால் உலகம் இடர்ப்படுவதைக் கண்ட சுவாமிகள், அவற்றைக் களைந்து சுத்த சன்மார்க்கத்தை அறிவுறுத்த எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளைக் கொழுகொம்பாகப் பற்றினார். ஆண்டவன் திருவருட்டுணை கொண்ட சுவாமிகள் சீர்திருத்தத் தொண்டில் இறங்கினார். திருவருளில் கருத்துச் செலுத்தாது முனைப்பால் – காழ்ப்பால் – பகைப்பால் – சீர்திருத்தத்துறை நண்ணுதல் மடமை, மடமை.

இக்காலத்தில் சிலர் ‘சீர்திருத்தம்’ என்னும் பெயரால், ஆண்டவன் உண்மையை மறுத்தும், அவன் அருள் பெற்ற அடியாரை நிந்தித்தும், ஆன்மநேயத்தைக் குலைத்தும் வருவது உங்கட்குத் தெரியும். அவர் வினையால் உலகம் செம்மையுறுங்கொல்? செம்மைக்குக் கேடு நிகழும். பிளவும் பிணக்கும் போருமே விளையும். நம் இராமலிங்கசுவாமிகள் ஆண்டவனுண்மையில் உறுதி கொண்டு, முனைப்பு, காழ்ப்பு, பகைமை முதலிய பேய்களுக்கு இரையாகாது, ஆண்டவன் அருள்வழி நின்று அவனருள் பெற்ற அடியாரைப் போற்றி, சாதி மதம் முதலிய வேற்றுமைகளைக் களைந்து, ஆன்ம நேயத்துக்குரிய சமரச ஞானத்தை ஓம்பப் புகுந்தார். சீர்திருத்தக்காரர் என்று வெளிவருவோர் இச்செந்நெறி பற்றி நடப்பாராக!

பயிற்சி

I. பெருவினா:

1. உலகில் சமரசம் பரவாமைக்குக் காரணங்களாகத் திரு.வி.க கூறுவன யாவை?
2. நாடு என்னும் பற்றால் சமரசத்தை இழப்பது பற்றித் திரு.வி.க உரைப்பன யாவை?
3. சாதிக் கொடுமை, சமயவெறி முதலியன சமரச உணர்வைக் குலைப்பனவாம் – இக்கருத்தைத் திரு.வி.க வழி நின்று ஆய்க.

4. நமது நாட்டில் நீண்ட காலமாக நிகழ்ந்து வரும் பெருங்கொலை என்று திரு.வி.க வருந்தி உரைப்பனவற்றை எழுதுக.

II. நெடுவினா:

1. இராமலிங்க அடிகளாரின் சமரச உணர்விற்கு எடுத்துக்காட்டாக நுந்தம் பாடப்பகுதியில் வரும் கருத்துக்களைத் தொகுத்து வரைக.
2. நாடு, சமயம், சாதி இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமரச உணர்வினின்று மாறுபடுதல் தவறாம் என்று திரு.வி.க. வாதிடுவதனை விளக்குக.

III. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

1. சமய நல்லிணக்கம் வளர்ப்பதே மாந்தநேயம் வளர்ப்பதற்கான வழி என்பதனை வாய்ப்புக் கிடைத்தபொழுதெல்லாம் இலக்கிய மன்றங்கள் வழியாகப் பேச்சு, கவிதை, நாடகம் முதலிய ஊடகங்களைப் பற்றிக் கொண்டு பரப்புரை செய்க.
2. பள்ளியில் அமைந்துள்ள நாட்டுநலப்பணித் திட்டம், தேசிய மாணவர்படை முதலிய அமைவுகளின் வழி உங்கள் ஊர்த்திருவிழா நாள்களில் காவற்பணி, வழிமாற்றுப்பணி முதலியவற்றிற்குச் செல்வது உண்டன்றோ. அவ்வேளைகளில் நம் தமிழ் மாந்தர்தம் சமயப் பொறைக்குச் சான்றாகும் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு நும் உள்ளத்தே பதித்துக் கொள்க.
3. ஒரு சமயத்தார் விழாவில் மாற்றுச் சமயத்தார் பங்குகொள்ளும் தண்ணீர்ப் பந்தல், உணவு வழங்கல் முதலிய பணிகளைக் கண்டு மகிழ்க. நீவிரும் அவற்றிற் பங்கு கொள்க.
4. வருந்தத்தக்க நேர்ச்சிகள் (விபத்துகள்) உங்கள் கண்முன் நேர்ந்தால் தாமாகவே உம் கால்கள் பறப்பதும் உள்ளம் பதைப்பதும் யாதேனும் உதவிசெய்ய முந்துவதும் இயல்பாய் நிகழ்வனவன்றோ, அதுவே உயிர்களின் இயற்கையான ஆன்மநேய உணர்வு என்று அறிக.
5. நும் பள்ளி நூலகத்திலிருந்து மன்னுயிருக்கு அன்பு செய்து வாழ்ந்த அருளாளர்கள் வரலாறுகளைத் தேடிப் படித்து உம் தோழரோடு கலந்துரையாடல் செய்க.

IV. நிறுத்தற் குறிகள்.

1. நிறுத்தற் குறிகள் வாக்கியப் பிரிவுபாட்டிற்கும் பொருள் தெளிவிற்கும் இன்றியமையாதவையாகும். அவற்றுள் சிலவற்றை அறியலாம். அவை ஒற்றைக்குறி, இரட்டைக்குறி என இருவகைப்படும்.
இரட்டைக்குறி நேர்க்கூற்று வாக்கியங்களிலும் மேற்கோள் காட்டும் பொழுதும் வரும்.
(எ-டு) “ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும் கடிதம் எழுது”, என்று என் தந்தை சொன்னார்.
“ஒழுக்கமுடைமை குடிமை”, என்பது திருவள்ளுவர் வகுத்த வரையறையாகும்.
2. ஒற்றைக்குறி நேர்க்கூற்றுக்குள் மேற்கோள் காட்டும்பொழுதும் கட்டுரைப்பெயரும் நூற்பெயரும் குறிப்பிடும் பொழுதும் இன்னும் சில இடங்களிலும் வரும்.
(எ-டு) இயேசு மக்களை நோக்கி, “ஆயக்காரன் கோயிலுக்கு வெளியே நின்று, ‘தேவனே, தீயோனாகிய என்பால் இரக்கங்கொள்ளும்,’ என வேண்டினான் என்பதை

அறிந்துகொள்ளுங்கள்,’’ என்றார்.

மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் எழுதியுள்ள, ‘தமிழியற் கட்டுரைகள்’,என்ற நூல் எளிமையும் ஆழமும் கொண்டு விளங்குகிறது.

V. வாக்கியத்தில் உண்டாகும் பிழைகளும் நீக்கமும்:

1. வண்டிகள் ஓடாது	–	வண்டிகள் ஓடா
2. அவை இங்கே உளது	–	அவை இங்கே உள
3. அது எல்லாம்	–	அவை எல்லாம்
4. மக்கள் கிடையாது	–	மக்கள் இல்லை
5. வருவதும் போவதும் கிடையாது	–	வருவதும் போவதும் கிடையா
6. ஒன்றோ அல்லது இரண்டோதருக	–	ஒன்றோ இரண்டோ தருக
7. சென்னை என்ற நகரம்	–	சென்னை என்னும் நகரம்
8. எனது மகன்	–	என் மகன்
9. ஏற்கத்தக்கது அல்ல	–	ஏற்கத்தக்கது அன்று
10. அவளது தந்தை	–	அவள் தந்தை

VI. கீழ்க்காணும் தொடர்களில் உள்ள கொச்சைச் சொற்களைத் திருத்தி எழுதுக.

1. அப்பிசி மாசம் அடமள இம்பாங்க.
2. கோளிமுட்டை தாவாரத்தில் உருண்டது.
3. வெடியங்காட்டியும் வெத்திலை போடறது ஒரு பளக்கமா ?
4. ஒருத்தன் ஒண்டியாய்ப் போனால் அது ஊர்கோலமா ?
5. கொடுத்த சேதியைக் கோர்வையாய்ப் பேசு.

VII. நிறுத்தற் குறிகள்:

1. கால் புள்ளி (,)	10. தனி மேற்கோள் குறி (')
2. அரைப்புள்ளி (;)	11. மேற்படி குறி (' ')
3. முக்கால் புள்ளி (:)	12. பிறை அடைப்பு ()
4. முற்றுப் புள்ளி (.)	13. சதுர அடைப்பு []
5. முப்புள்ளி (...)	14. இணைப்புக் கோடு (-)
6. கேள்விக் குறி (?)	15. சாய்கோடு (/)
7. உணர்ச்சிக்குறி (!)	16. அடிக்கோடு (-)
8. இரட்டை மேற்கோள் குறி (' ' ' ')	17. உடுக்குறி (*)
9. ஒற்றை மேற்கோள் குறி (' ')	

3. கவிதை

பேராசிரியர். எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை

கவிதை என்பது யாது? உலகத்தில் இலக்கியம் தோன்றிய காலந்தொட்டே, இக்கேள்வியும் தோன்றியுள்ளது. இக் கேள்விக்குரிய விடைகளும் பலபடியாய்த் தரப்பட்டுள்ளன. நமது தேசத்தில் கவிதையின் உயிர்நிலையைக் குறித்து அறிஞர் பலரும் ஆராய்ந்து உள்ளனர். சிலர் அது பொருட்சிறப்பே என்றனர். வேறு சிலர் பொருள் பொதிந்துள்ள சொற்சிறப்பும் செய்யுள் வகைச் சிறப்பும் என்று கொண்டனர். மற்றும் சிலர் ஒன்பது வகைப்பட்ட சுவையே உயிர் – நிலை என்றனர். இன்னும் சிலர், தொனியே உயிர் நிலையாகும் என்று துணிந்தனர். இவையெல்லாம் கவிதையின் தோற்றுவாய், வரலாறு முதலியவற்றைக் கருத்துட் கொள்ளாதன. மேலைநாட்டில் ஜான்ஸனிடத்தில் பாஸ்வெல் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார். “ஒளியை நாம் அறிவோம். ஆனால், அது இன்னதென்றுசொல்வது எளிதல்ல. இதுபோலவே தான் கவிதையும் “கவிதை இது அல்ல, இது அல்ல, என எளிதில் கூறிவிடலாம். ஆனால், இன்னது தான் கவிதை என்று வரையறுத்தல் எளிதல்ல” என்று ஜான்ஸன் பதில் கூறினாராம்.

கோலரிட்ஜ் என்பவர் வசனத்திற்கும் கவிதைக்கும் ஓர் இலக்கணம் வகுத்தனர். “சொற்களைச் சிறந்த முறையில் வைப்பது வசனம் என்றும் சிறந்த சொற்களைச் சிறந்த முறையில் வைப்பது கவிதை என்றும் இவர் முடிவு செய்தனர். இவ் விடையும் கொள்ளத் தக்கதன்று. சிறந்த முறையில் சொற்கள் அமையாத போதிலும், அங்கே வசனம் உள்ளது என்று கூறுகிறோம். மேலும், சிறந்த முறை என்பது யாது? என்ற கேள்வியும் ஒவ்வொருகால் எழுகின்றது. ஒவ்வொரு முறையும் இதுதான் சிறந்ததாக ஏற்படுதல் கூடும். அப்போது சிறந்த முறை என்று கூறுவது பயனற்றதாம்.

கோலரிட்ஜின் நண்பர் வோர்ட்ஸ்வொர்த் இதுபற்றி எழுதியுள்ளது உலகப் பிரசித்தம். ‘ஆற்றல் நிரம்பிய சொற்கள் தாமாகப் பொங்கி வழிவதுதான் கவிதை’ என்று இவர் துணிந்தனர். கோபம் எப்படி உண்டாகிறது? ஆற்றல் நிரம்பிய உணர்ச்சி தானாகப் பொங்கிவருவதனால்; இது கவிதையாகுமா? இதனை விளக்கி முன்பு கிளர்ந்த ஓர் உணர்ச்சிப் பெருக்கை மீண்டும் சாந்த நிலையிலிருந்து நினைவிற்குக் கொண்டு வரும்போது தான் கவிதை தோன்றுகிறது’ என்றனர். வோர்ட்ஸ்வொர்த் கூறியது ஒரு பொதுப்பட்ட வருணனையே யன்றி உண்மை இலக்கணத்தை வரையறுத்ததாகாது. அன்றியும், கவிதையின் தோற்றம் வோர்ட்ஸ்வொர்த் கொண்டுள்ளபடியே எல்லா இடங்களிலும் நிகழும் என்று கூறமுடியாது. ஆகவே, இங்ஙனம் கூறியதும் போதியதன்று; இக்கொள்கையும் பொருந்துவதன்று.

கீட்ஸ் என்ற கவிஞர், ‘கால்வாய் இல்லாத இடத்தில் பெய்த ஒளிமழையே கவிதை’ என்றனர். ‘ஆற்றலின் சிகரம்’ என்றும், ‘ஆற்றல் தனது வலப் புயத்தில் தலை சாய்த்துப் பாதி உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலை’ என்றும், கவிதையை இவர் கூறினார். இவையெல்லாம் கவிதையைப் பற்றிய கவிதையே யன்றி அதன் உண்மையியல்பை அறிந்து கொள்வதற்குப் பயன்படமாட்டா.

கோலரிட்ஜ் முதலானவர்களெல்லாரும் கவிஞர்கள். கவிதைபற்றி விசாரணை செய்த மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள், யாது கூறுகிறார்கள்? ஜான் ரஸ்கின் ‘கவிதையாவது யாது?’ ‘சீரிய உணர்ச்சிக்குரிய காரணங்களைப் பாவனாசக்தியால் குறிப்பிடுவதே கவிதையாகும்.’ என்று விடை தந்தனர். இதுவும் திருப்திகரமானது என்று சொல்ல முடியாது. உலகத்திலுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களில் பல இந்த இலக்கணத்தோடு மாறுபட்ட இயல்பு உடையன.

இவைகளையெல்லாம் நோக்குமிடத்து இவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வோர் உண்மையுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. இந்த உண்மைகளை யெல்லாம் நாம் ஒரு சேரத் திரட்டுவோமானால் கவிதை என்பது இன்னதென்று ஒருவாறு புலனாகும்.

செய்யுள் நெறியில் இயற்றப்படுவதே கவிதை என்று நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதி கூறுகிறது. பவணந்தி என்ற ஆசிரியர்,

பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போற்பல

சொல்லால் பொருட்கிட னாக உணர்வினின்

வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்

என்று கூறிய இலக்கணம் அகராதி கூறுவதனோடு ஒத்திருப்பது காணலாம். ஆகவே, கவிதையின் முதலாவது இயல்பு அது செய்யுள் வடிவில் அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, அது உலக உண்மைகளைக் காட்டிலும், பாவனா சக்தியின் இயல்புகளையே பெரும்பாலும் மேற்கொள்ள வேண்டும். அது பூமியில் காலை ஒற்றி ஒற்றி நடவாதபடி, மேலாகப் பறந்து செல்லுதல் வேண்டும். பொருளை வியாக்கியானம் செய்யாதபடி தெய்வ ஆவேசத்தால் குறி சொல்வது போல் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். பொருள்களை விளக்குவதைக் காட்டிலும், அவற்றின் மீது ஒளி பரவவிட்டு, அவை தாமாகவே விளக்கமுறச் செய்தல் வேண்டும். புறவுலகத்தில் வெளிப்படையாகயுள்ள பொருள்களோடு அமையாதபடி, ஆன்ம உலகில் அது சஞ்சரித்தல் வேண்டும். நிலையற்ற பொருள்களோடு நின்றுவிடாதபடி, நிலையாயுள்ள பொருள்களைப்பற்றியும் அது நிகழ்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் கூறிய அளவில், இதுவும் கவிதையைப்பற்றிய கவிதையல்லவா என்று தோன்றும்; அறிவு நெறியினின்றும் விலகிப் பைத்திய நெறியில் நின்றதன் விளைவு என்றும் இது தோன்றலாம். கம்பன்,

பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும்

பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ ?

என்று கூறியது நமது நினைவிற்கு வரலாம். மேனாட்டிலும் முதற்காலத்தில் பிளேட்டோ முதலிய அறிஞர்கள் சிலர் கவிஞர்களைப் புறக்கணித்தும் இகழ்ந்தும் வெறுத்தும் வந்தனர். சமீப காலத்தில் இராபர்ட் பட்டன் என்பவர், எல்லாக் கவிஞர்களும் பைத்தியக்காரர்களே என்ற விநோத முடிவிற்கு வந்தார். கவிதை இயற்கைக்கு முரணானது என்பதற்கும் சாதாரண அறிவிற்குப் புலப்படாத ஓர் அற்புத சக்தியால் அது விளைவது என்பதற்கும் அறிவை வசீகரித்து மக்களை ஆட்டுவிக்கும் ஆற்றலில் அஃது இணையற்றது என்பதற்கும் இக்கூற்றுகள் முதலியன சான்றாகும்.

கவிதை ஒரு கலை. கலை என்று கூறிய அளவில், இன்பம் விளைத்தலே அதன் தலையாய நோக்கம் என்பது வெளிப்படை. இது மூன்றாவதாக உணரத் தக்கது.

நான்காவது: கவிஞன் தன் உள்ளத்தில் எழும் கவிதைக் கருத்துகளைச் செய்யுள் வடிவில் வெளியிடுவதிலேயே முனைந்து நிற்பான். இக்கருத்துகளில் ஒரு சிலவே அவனது ஆன்மாவினது உண்மையியல்பை வெளியிடுவனவாம். இங்ஙனமாக, ஆன்மாவின் இயல்புகளை வெளியிடும் கவிதைகளே சிறந்த கவிதைகள் ஆகும். இக்கவிதைகளில் பொதுப்படையான, மக்கள் உள்ளத்தில் பொதுப்படத் தோன்றும் உணர்ச்சிகளும் கருத்துகளும் ஒருபுறம் வெளியாகும் என்பது உறுதி. இதனாலே தனிப்பட்ட ஆன்ம இயல்பும் பொதுப்பட்ட மக்கள்

இயல்பும் சிறந்த கவிதைகளில் விளங்கி நிற்கும். இது பற்றியே ஒரு கவிஞன் தன் காலத்து இயற்கையை வெளிப்படுத்தும் வியாக்கியான கர்த்தா என்று கூறப்படுகிறான்.

ஆன்ம இயல்பை வெளியிடுபவன் கவிஞன் என்று கூறுவதனால், கவிதைக்கு வேண்டும் இயல்புகள் சில நமக்குப் புலனாகின்றன. முதற்படியாக, அவன் கூறுவனவற்றில் உண்மையின் முத்திரை பதிந்திருத்தல் வேண்டும். உண்மையில்லாமற்போனால் சிறந்த கவிதை தோன்றமாட்டாது. ஒருவன் நாடகாசிரியனாக இருக்கலாம். பிற பாத்திரங்களின் குணங்களைத் தானே மேற்கொண்டு அவற்றிற்கேற்பச் சொல்லாடலாம்: தொழில் புரியலாம். அப்பொழுதும் அவன் உண்மையாகவே பாத்திரங்களின் குணங்களில் பிரவேசித்தல் வேண்டும். உண்மையாகவே பாத்திரங்களை அவன் சிருஷ்டித்தல் வேண்டும். போலி என்பது சிறிதும் தகாது. ஒருவன் அழகான சிறுசெய்யுட்களை இயற்றலாம்; கவையுள்ள கருத்துகளை அவற்றில் அமைக்கலாம். ஆனால், இது கருத்துகளின் அடிப்படையில் உண்மையிருத்தல் வேண்டும்; உணர்ச்சியிருத்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இச்செய்யுட்கள் கவிதை என்று சொல்லக்கூடிய தகுதியை அடையும்.

‘உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின்

வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்’

என்று பாரதி கூறியது இதனை உறுதிப்படுத்தும்.

அடுத்து இங்கே கூறிய உண்மையோடு தெளிவு என்ற இயல்பும் அவன் கவிதைகளிலே காணுதல் வேண்டும். ஒடுகின்ற நன்னீர் தெளிவாயிருப்பது போல, கவிதையும் தெளிவாய் இருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் தெளிவின்றிச் சேறு முதலியவற்றால் கலங்கி ஓடும் ஓடை நீர் பருகுவதற்குத் தகுதியற்றது. இது போலவே தெளிவின்றி எங்கும் கருகலாய், எவ்வளவு முயன்றாலும் ஐயப்பாட்டின் நீங்காததாய் உள்ள செய்யுட்கள் நாம் கற்று இன்புறுதற்குரிய கவிதைகள் ஆகமாட்டா. கவிதைக்குரிய வேறோர் இயல்பும் அடுத்தபடி இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. அது எளிமையாகும். எப்பொழுதும் எளிய தோற்றத்தோடு அமைதல் மிக அரியதொரு காரியமாகும். கம்பருடைய கவிதைகள் எளியவாய் வெள்ளையாய் உள்ளன என்று யாவரும் கூறுவதைக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இவ்வாறிருத்தல் கவிதையின் சிறப்பை உணர்த்துகின்றதேயன்றி உள்ளத்தின் வறுமையை உணர்த்துவதாகாது. கடினமான அகராதிப் படிவங்களை எடுத்து வழங்கிச் செய்யுட் பொருளைக் கருகலாக்கி வடிக்கும் கவிஞர்கள் சிறந்த கவிஞர்களாக மாட்டார்கள்.

கவிதைக்குரிய நல்லியல்புகள் பலவற்றை உணர்ந்து ஓர் அழகிய செய்யுளில் கம்பன் வெளியிட்டிருக்கிறான்.

புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற

பொருள் தந்து புலத்திற்றாகி

அவியகத் துறைகள் தாங்கி

ஐந்திணை நெறிய ளாவிச்

சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென்

றொழுக்கமும் தழுவிச் சான்றோர்

கவியெனக் கிடந்த கோதா

வரியினை வீரர் கண்டார்

இங்கே குறிக்கப்பட்ட நல்லியல்புகளோடு செய்யுட்களும் யாப்பும் உடலும் உயிரும் போல ஒன்றியமைதல் வேண்டும். கருத்துக்குப் பொருத்தமற்ற யாப்புகளை இயற்றுவது மட்டும் இன்பந்தரமாட்டாது. இன்ன கருத்துக்கு இன்ன செய்யுள் தான் பொருத்தம் என்பது சிறந்த கவிஞர்களிடமிருந்தே தெரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். திருமணத்தை வருணிக்கும் வரிகளில் மிடுக்கும் அழகும் இன்ப உணர்ச்சியும் தரக்கூடிய செய்யுள் வகையே கையாளப்படுதல் வேண்டும். இது போன்றே வீரச்சுவையைக் கூறுமிடங்களில் அதற்கேற்ற செய்யுள் நடையைக் கையாளுதல் வேண்டும். கம்பனைப் போன்ற பெருங்கவிஞர்களை அடிக்கடி கற்று, நல்ல பயிற்சி பெறுவது கவிதையின் சீரிய இயல்புகளை நாம் அறிந்து கொள்வதற்குப் பெரிதும் நலம் புரிவதாகும்.

கம்பனைக் கற்கக் கற்க, அவனது கவிதை தமிழர்கள் கொண்ட இலட்சியத்தை உணர்த்தி, அவர்களது பண்பாட்டின் உச்சத்தையும் தொட்டுவிடுதல் நமக்குப் புலனாகின்றது.

பயிற்சி

I. பெருவினா:

1. கவிதை என்பது யாது என்ற வினாவிற்கு வோர்ட்ஸ்வொர்த், கோலரிட்ஜ் ஆகியோர் கூறும் விளக்கங்கள் யாவை ?
2. கீட்ஸ், ஜான்ரஸ்கின், பவணந்தி முனிவர் ஆகியோர் கூறும் கவிதையின் இயல்புகள் யாவை ?
3. கவிதைக்குரிய நல்லியல்புகளைக் கம்பன் உரைக்குமாறு யாங்ஙனம் ?

II. நெடுவினா:

1. கவிதையின் இயல்பாக மேனாட்டறிஞர்கள் கூறும் கருத்துகளையும் அவற்றிற்குப் பேராசிரியர் எஸ்.வையாப்புரிப்பிள்ளை உரைக்கும் மறுப்புகளையும் கட்டுரை வடிவில் வரைக.
2. கவிதை இன்னது என்று பேராசிரியர். எஸ்.வையாபுரியார் வரையறுக்க முயலும் நான்கு கருத்துகளையும் கட்டுரை வடிவில் தருக.

III. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

1. கவிதையின் நீண்டகால வளர்ச்சி பற்றி ஆசிரியர்களை அணுகி அறிக.

நெடும்பாக்கள், காப்பியங்கள், தனிப்பாடல்கள், புதுக்கவிதை, குறும்பா (ஹைக்கூ) என்று கவிதையின் பல்வேறு வடிவங்களோடும் அறிமுகம் கொள்ளுக. நும்மால் பின்பற்றத்தக்க எளிய பாவடிங்களை எழுதிப் பழகுக. யாப்பு வடிவங்கள், சந்த ஒலிப்புகள், குரல் ஏற்றத்தாழ்வோடு படிக்கத்தக்க இயைபு நடைகள் முதலியவற்றில் ஆர்வம் காட்டுக.

பாப்பா	—	ஒருபடி
போட்டு	—	வடி
பிட்டுக்கு	—	மா,இடி
ஆகட்டும்	—	ஒரு நொடி
அதென்ன	—	மிளகாய்நெடி

— பாரதிதாசன்

(சத்திமுத்தப்புவர் நாடகம்)

2. சொற்றொடர்ப் பிரிப்பு முறைகள்

தொடர்வண்டி நிலைய அறிவிப்புப் பலகை ஒன்றில் பயணி – கள் சாப்பிடும் இடம் என்றிருந்ததாம். கள் குடிக்கத் தொடர்வண்டி நிலையம் இடம் ஒதுக்கித் தருமா என்ன? சொற்றொடர்ப் பிரிப்பில் நிகழ்ந்த பிழை இது. இவ்வாறே முகிலன் வீட்டிலிருந்துபோனார் என்பதற்கும் முகிலன்வீட்டில் இருந்து போனார் என்பதற்கும் வேறுபாடு இருப்பதை உணரலாம். இங்குப் பழங்கள் கிடைக்கும் என்ற தொடரை இங்குப் பழங்கள் கிடைக்கும் என்று எழுதினால் பழைய கள் கிடைக்கும் என்று பொருள் மாறுவதைக் காணலாம்.

IV. சொற்களைச் சேர்த்தும் இடம் விட்டும் எழுதும் வழிமுறைகள்

1. வேற்றுமை உருபுகளைச் சேர்த்து எழுதுக.
எ.கா. என்னுடைய வீடு
வீட்டிலிருந்து போனான்
2. ஒருசொல் தன்மையுடைய தொகைச் சொற்களைச் சேர்த்தே எழுதல் வேண்டும்.
எ.கா. குடிதண்ணீர், செடிகொடி, வெடிபொருள், தயிர்க்குடம்.
3. துணைவினையை முதன்மை வினையோடு சேர்த்தே எழுதவேண்டும்.
எ.கா. படித்திருக்கிறேன், வந்துவிடு, கொடுத்தாயிற்று.
4. இடைச் சொல்லைப் பிரித்தலாகாது.
எ.கா. அவர்தாம்
5. உடம்படுமெய் இட்டு எழுதும் இடங்களில் சேர்த்தே எழுத வேண்டும்.
எ.கா. வரவில்லை, வந்தவுடன்
6. எண்ணுப் பெயர்களைச் சேர்த்தே எழுத வேண்டும்.
எ.கா. ஐம்பத்தொன்று, நூற்றிரண்டு.

V. பின்வரும் தொடர்களைச் சேர்த்தெழுதியும் பிரித்தெழுதியும் இருபொருள் காண்க.

1. எழுவாய் பயனிலை
2. பலகைத் தொழில்
3. புத்தியில்லாதவன்
4. கண்டுவந்தேன்
5. குறும்பரம்பு
6. கண்டதைக் கற்க
7. இரும்படியும்
8. காவலர்

VI. தேவையான இடங்களில் வல்லின மெய்களை இட்டும் நீக்கியும் எழுதுக.

1. இந்த ஓவியத்தில் அமைந்த வண்ண செறிவும் ஓவிய பொலிவும் நம்மை கவர்கின்றன.
2. செம்பியன் மாதேவிப் போன்ற சோழ பேரரசியர் செப்பு திருமேனிகள் செய்தளிப்பதை நம் கடமை என கருதினர் போலும்.
3. சீத்தலை சாத்தன் என்றப் புலவர்ப் பெருமான் தனது காப்பியத்திற்கு மணிமேகலைத் துறவு என்றேப் பெயரிட்டார்.
4. பித்தர் சொன்னவும் பேதையர்ச் சொன்னவும் பத்தர்ச் சொன்னவும் பன்ன பெறுபவோ என்றார்க் கம்பர்.
5. வேட்டுவ பெண்கள் விளையாட போவதுண்டு என்றுச் சஞ்சீவிபர்வதச் சாரல் பாடுகிறது.

4. வாழ்க்கை

இளவழிகளார்

பண்டைக்காலத்து மக்கள்வாழ்க்கை அறிவதற்கும் ஆராய்வதற்கும் மிக்க இன்பத் தருவது. சங்க காலத்தில் நம் முன்னோர்கள் எப்படி எப்படி வாழ்ந்தார்கள்? என்ன என்ன நன்மைகள் அவர்களிடம் சிறந்திருந்தன? இக்காலத்தில் வாழ்கின்ற நாம் அவர்கள் வாழ்க்கை முறைகளிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய திருத்தங்கள் என்னென்னவோ? என்று அறிந்து கொள்வதற்கு நமது மனம் எவ்வளவோ வேட்கை கொள்ளுகிறது. பழைய தமிழ் நூல்களை ஆராயும் போது இவை மிகவும் விளக்கமாகவே புலனாகின்றன.

இல்வாழ்க்கை

அக்காலத்து மக்கள் இல்வாழ்க்கையைப் பெரிதும் விரும்பியிருந்தார்கள். உண்பதற்கும் ஒழுங்காக வாழ்வதற்கும் ஒருவரோடொருவர் அன்பினால் அளவளாவி மகிழ்வதற்கும் பிற உயிர்களுக்கு விருந்தோம்பி நன்மைகள் செய்வதற்கும் தாமும் எக்காலமும் ஆதரவோடிருப்பதற்கும் இல்வாழ்க்கையே வசதியானதென்பது அவர்கள் கருத்து. வாழ்க்கையில் முயற்சி செய்பவர்களுள் இவர்களையே திருவள்ளுவர்,

“முயல்வாரு ளெல்லாந் தலை”

என்று சிறப்பித்தார். யாரோடும் இனிமையாகப் பேசுதல், நடுவு நிலைமையாக இருத்தல், இயன்றவரையிற் பிறர்க்கு உதவிசெய்தல், பிறர் செய்த உதவியை எக்காரணங் கொண்டும் என்றும் மறவாதிருத்தல் முதலிய நல்லியல்புகளெல்லாம் அவர்களுடைய சிறந்த கொள்கைகளாகவும் பழக்கங்களாகவும் இருந்தன.

வருவாய்

இல்வாழ்க்கையில் வாழ்வார்க்குப் பொருள் தேடுவது ஒரு கடமையாக இருக்கிறது. அதற்காக அவர்கள் பற்பல தொழில் வகைகளை மேற்கொண்டிருந்தார்கள். உழவு, வாணிகம், நெசவு முதலியவை அத்தொழில் வகைகளிற் சில. இங்கே மலைகளும் காடுகளும் கடற்கரைகளும் வளமாக இருக்கின்றன. வெற்று வெளிகளும் உண்டு. அங்கங்கு இருந்த மக்கள் அவ்வவ் விடங்களுக்குத் தக்க தொழில் முறைமைகளைப் உன்னிப்பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டார்கள். மலைப்பக்கங்களிலிருப்பவர்கள் தேனெடுப்பது, தினை விதைப்பது, கிழங்குகழ்வது முதலிய தொழில்களையும் காட்டு நிலங்களிலிருப்பவர்கள் நிரை மேய்ப்பது, பால்கடைவது, வரகு விளைப்பது முதலிய தொழில்களையும் வயலிடங்களில் இருப்பவர்கள் உழவு செய்வது, நகரமைப்பது, ஆட்சி புரிவது முதலிய தொழில்களையும் கடற்கரைகளிலிருப்பவர்கள் முத்துக் குளிப்பது, உப்பு விளைப்பது, மரக்கலத்திலேறி அலைகடலிற் சென்று வாணிகஞ் செய்வது முதலிய தொழில்களையும் செய்து பொருள்தேடி வந்தார்கள். அறிவு முதிர் முதிர் இன்னும் எத்தனையோ வகையான தொழில்களை உணர்ந்து, வளம் மிகுந்து வாழ்ந்தனர்.

ஒற்றுமை

இவர்கள் இப்படிப் பற்பல இடங்களிலும் பற்பல தொழில்களை உடையவர்களாயிருந்தாலும் எல்லாரும் ஒரு தாய் வயிற்றிற் பிறந்ததுபோலவே ஒருவருக்கொருவர் சிறிதும் வேறுபாடில்லாமல் உயர்ந்த அன்பு வாழ்க்கையில் விளங்கியிருந்தனர். ‘எல்லாரும் இந்நாட்டு மக்கள்; எல்லாருக்கும் ஒரு தமிழ்மொழி உரியது;

எல்லா ஊர்களும் ஓர் ஊர் போன்றனவே’ என்னும் ஒற்றுமை எண்ணம் அவர்களிடம் மேலோங்கியிருந்தது.

“யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்”

என்பது அவர்கள் தீர்மானமான கொள்கை.

எல்லாரும் ஒன்றாக அமர்ந்து உணவு கொள்வார்கள். தமக்குள், கலந்த உறவோடு திருமணம் செய்துகொள்வதும் உண்டு. தமிழ் மக்களெல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர் உறவினராகவேயிருந்தனர். இதனால் அவர்களுக்கு எல்லாருடைய உதவிகளும் கிடைக்க இடமிருந்தது. நிலையான தொழில் வகைகளாலும் கலையாத உறவின் முறைகளாலும் கவலை சிறிதுமின்றி மனவொற்றுமையாய் அவர்கள் மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தமை, அவர்களது களங்கமற்ற அழகிய உள்ளத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. தம்மோடு பழகியவர்கள் தமக்கு நஞ்சு ஊட்டினும், தம்மவர்கள் என்னுங் கண்ணோட்டத்தால் அதனை மறாமல் உண்டு, மேலும் அவர்களோடு பழகும் நோக்கமுடையவர்களாக அக்காலப் பெரியோர்கள் வாழ்ந்திருந்தார்களாம்.

“முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனிநா கரிகர்”

என்று நற்றிணையில் இவ்வுண்மை குறிக்கப்படுகின்றது. இம் மேன்மையை அறியும் போது நமக்கு உள்ளம் மிக உருகுகின்றது. இத்தகைய கலந்த மனப்பான்மையையே அவர்கள் நாகரிகம் என்றும் கருதினார்களென்றால், அவர்கள் உள்ளமாட்சிமைதான் எவ்வளவு பெரியது! தம்மைப் போன்ற மக்களிடத்தில் உயிர்நேயம் என்பது இல்லாதவரை ‘நாகரிகர்’ என்று சொல்வதற்கு வழியில்லையன்றோ! ஆனால், சங்ககால முன்னோர்களோ, அவ்வகையில் நனி நாகரிகராய் விளங்கியிருந்தனர்!

கல்வி

அறிவு வளர்ச்சிக்கும் அதனால் தொழில் செய்து பொருள் தேடுவதற்கும் பிற நன்மைகளுக்கும் உதவியாகும்படி அவர்கள் கல்வியறிவைக் கருத்தாகப் பெருக்கி வந்தார்கள். ‘அறிவுடையவர்களே எல்லாம் உடையவர்கள்; அறிவு இல்லாதவர்கள் என்ன உடையவராயிருந்தாலும் எதுவும் இல்லாதவர்களே’ என்பதும் அவர்கள் கருத்து. அத்தகைய அறிவைத் தக்க கல்விப் பயிற்சியினால் அடையலாம் என அவர்கள் வழிதெரிந்தார்கள். ‘திருவள்ளுவர்’

“..... மாந்தர்க்குக்

கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு”

என்று கூறுவதுகொண்டு இது தெளியப்படும். இதனால் கல்வியை அவர்கள் எங்கும் நல்லபடி வளர்த்து வர நேர்ந்தது.

கற்றவர்கள் எந்த வேற்றுமையும் கருதாமல், மதிக்கப்பட்டு வந்தனர். இதைப்பற்றிப்,

“பிறப்புஓர் அன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்

சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனந்திரியும்

ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்

மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்

அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே”

என்று புறநானூற்றில் வருகின்ற ஓர் அருமையான பாட்டு இங்கு நினைவு கூர்தற்குரியது. அரசர்கள் கூட எத்தகைய வேறுபாடும் கருதாமல் கற்றவர்களைத் தமக்கு ஆசிரியர்களாகக் கருதி அவர்கள் தெரிவிக்கும் வழியில் தவறாமலும் அன்பாகவும் நடந்து வந்த உண்மையும் இதிலிருந்து விளங்குகின்றது. அக்கால மக்கள் இவ்வளவு அருமையாக இக்கல்வியைப் போற்றி வந்தமையினாலேதான், அவர்கள் வாழ்க்கை அறிவொளி மிகுந்து, மற்ற நாடுகளுக்கும் இந்நாட்டின் வழி வழி மக்களுக்கும் நல்ல எடுத்துக்காட்டாகத் துலங்குகின்றது.

அக்காலத்தை விட இக் காலத்திற் கல்வியும் அறிவும் மிகுதி என்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனென்றால், அக்காலத்திலிருந்த மேன்மையான அன்பு வாய்ந்த பழக்க வழக்கங்கள் இக்காலத்தில் இல்லை. கற்றவர்களிடம் எத்தகைய வேறுபாடுங் கருதாமல் அவர்கள் கல்வி நலமொன்றே கருதி மதிப்பது, இக்காலத்தில் அருமையாக இருக்கிறது. நம்மைப்போற் பிறந்த மக்களில் சிலரைத் தாழ்ந்தவரென்றும் சிலரை உயர்ந்தவரென்றும் பிறப்பளவாக வேற்றுமை பாராட்டுவது, இப்போது நடைபெறுகிறது. ஆனால் அக்காலத்திலோ, ‘பிறப்பு எல்லா உயிர்க்கும் ஒக்கும்; செயல்களுக்கு ஏற்றபடி வெவ்வேறு வகையாகக் கருதப்படும்’ என்னும் பெருந்தன்மையான சிறந்த கொள்கை விளங்கியிருந்தது. பல நற்கருத்துகளை இங்ஙனம் அவர்கள் தம் வாழ்க்கையிற் கடைப்பிடித்து ஒழுகினமையால், கல்வியறிவின் மாட்சிமைக்குச் சங்க காலம் சிறந்த சான்றாகத் திகழ்கின்றது.

கல்வியினால் அறிவை விளக்குதலும் தொழில்களினால் பொருளைப் பெருக்குதலும் இவ்வாழ்க்கையினால் அனைவர்க்கும் உதவியாயிருத்தலும் கலந்த மனப்பான்மையினால் எவரிடத்திலும் வேறுபாடில்லாமல் நாகரிகராய் உலவுதலும் நம்முன்னோர்களின் சிறப்புக்கு நல்ல அடையாளங்களாயிருக்கின்றன. அக்கருத்துகளை இப்போது கடைப்பிடித்து ஒழுகினால், இக்காலத்திலும் வாழ்க்கை மாட்சிமைப்படுவதற்கு வழியுண்டு.

முயற்சி

ஒவ்வொருவரும் ஏதேனும் ஒரு தொழில் செய்தே பொருள் தேடுவது என்னுங்கொள்கை அப்போது வேருன்றியிருந்தது. அதனால் ‘இரத்தல்’ என்பதை அம்மக்கள் மிகவும் இழிவாகக் கருதினர். இரவாமலிருக்கும் நிலையைப்

“பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வம்”

என்று கூறி மகிழ்ந்தனர். ஆக்களுக்கு நீர் வேண்டுமென்று இரப்பதும் இழிவாகக் கருதப்பட்டது. தானே முயன்று நீர் தேடி அதற்குத் தர வேண்டுமென்பது கருத்து.

இதனால், தன் முயற்சியினால் வருகின்ற பொருளையே ஒருவன் செலவு செய்வதற்கு உரியவன் என்னும் மேன்மையான கொள்கையை அவர்கள் கடைப்பிடித்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.

“உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்”

என்பது குறுந்தொகை. பிறர் பொருளுக்கு அவர்கள் விரும்புகிறவர்கள் அல்லர் என்பதும் இதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அத்தகைய அரும்பெரும் வாழ்க்கைவீரர்கள் ஒரு முயற்சியுமில்லாமல் பிச்சையெடுத்து உண்ணும் இழி தொழிலை எள்ளத்தனையாயினும் விரும்புவரென்று நினைதல் கூடுமா? ஏதொரு முயற்சியும் செய்வதற்கு இயலாத * உறுப்பறைகள், பிணியாளர் முதலியோர் பிறரிடம்

பொருள் எதிர்பார்ப்பது ஒருவாறு பொருந்தும். இன்னின்னவர் ஆதரவு பெறுவதற்கு உரியர் என்று கூற நேரும் இடங்களில்

“சிறப்பில் சிதடும் உறுப்பில் பிண்டமும்,
கூனும் குறளும் ஊழும் செவிடும்
மாவும் மருளும் உளப்பட”

என்று புறநானூறும்,

“காணார், கேளார், கால்முடப்பட்டோர்,
பேணா மக்கள், பேசார், பிணியோர்,
படிவ நோன்பியர், பசிநோய் உற்றோர்,
மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்”

என்று மணிமேகலையும் இவ்வுறுப்பறைகள் முதலியோரையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வயலில் தன் வளையின் பக்கத்திலேயே விளைந்து விழுந்து கிடக்கும் நெற் பயிரை ஓர் எலி கறித்துத் தன் வளைக்குள் சேர்த்துக் கொள்வது போன்ற எளிய முயற்சியையுடைய மக்களை முன்னோர் பெரிதும் அருவருத்தனர். தான் செல்லும் விசையினால் தனது இடப்பக்கத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் பன்றியைச் சிறிதும் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் மறுநாள் ஒரு பெரிய யானையோடு போரிட்டு அதனை வலப்பக்கத்தில் வீழ்த்தி அதனையே உணவாகக் கொள்கின்ற ஒரு புலியைப்போன்ற பெரு முயற்சியுடைய மக்களை அவர்கள் மதித்துப் பாராட்டினர். இப்படிப் புறநானூற்றிற் கூறப்படுகின்றது. ஆதலால், தாம் பெரிது முயன்று தேடும் பொருளையே அவர்கள் தமக்குரியதாகக் கருதுவரென்பதும் தமது செயலால் வருவதேயாயினும் எளிய முயற்சியில் வருவதை அவர்கள் அவ்வளவு மேன்மையாக மதியாரென்பதும் நன்கு விளங்கும்.

உயிர்ப் பண்பு

மக்கள் பிறவி விலங்குப் பிறவிக்கும் மேலானது. மக்கள் பிறவி ஆறாவது அறிவு உடையது. அது மன அறிவு, தகுதி இன்னது தகாதது இன்னது என்று தெரிந்த அறிவு; வாழ்க்கையிற் சிறப்பதற்கு ஏதுவானது. பண்டைத் தமிழ் மக்கள் தமது மனிதப் பிறவிக்குரிய நினைவும் சொற்செயல்களும் உடையவராயிருந்தனர். அதற்கான நன்முறைமைகளை அவர்கள் தமது வாழ்க்கை முறையில் வகுத்துக் கொண்டனர்; அவற்றை எந்நிலையினுங் கடைப்பிடித்து நின்றனர்; ஏனையோருங் கடைப்பிடித்து ஒழுக உதவினர். இங்ஙனம் மக்களுக்குரிய உயிரறிவையும் உயிர்க் குணங்களையும் வளர்ப்பதே அவர்கள் நோக்கமாயிருந்தது.

ஒளவையார் அதியமான் நெடுமானஞ்சியைப் பற்றிக் கூறுகின்ற கருத்துரை யொன்று மிகவுங் கவர்ச்சியாக இருக்கின்றது. தீக்கடை கோல் தீப்பற்றுதற்குரியது. அப்படியிருந்தும், அதனை வீட்டின் இறப்பிற் செருகிவிடும் வழக்கம் உண்டு. வீட்டுக்கு அதனால் இடரில்லை. அதுபோல, அதியமான், தீயைப்போன்ற பெருவீரமுடையவனாயினும் அதனை உள்ளடக்கிக் கொண்டு தன் குடிகளோடு ஒருவனாய்க் கலந்து தன் ஆற்றல் தெரியாதபடி தண்மையாக இருப்பானாம். ஆயினும், தீக்கடை கோலைக் கடைந்தால் தீ வெளிப்படுவது போல இவனையும் பகைவர்கள் சினப்பித்தால், இவனது பெரு வீரம் வெளியே வீறுமாம்.

* உறுப்பறைகள் – ஊனமுற்றோர்

“..... நெடுமா னஞ்சி
இல்லிறைச் சொரிய ஞெலிகோல் போலத்
தோன்றா திருக்கவும் வல்லன்; மற்றதன்
கான்றுபடு கணையெரி போலத்
தோன்றவும் வல்லன் தான் தோன்றும் காலே”

என்று வரும் அடிகள் இக்கருத்தை அறிவிக்கின்றன. ஆதலால், சங்க காலச் சான்றோர், மக்கட் பிறவிக்குரிய உயிர்க்குணங்கள் உடையவராய் அவற்றைத் தகுதியறிந்து பயன்படுத்திக் கொண்டு நன்முறையில் வாழ்ந்து வந்தனரென்று தெரிகின்றது.

திருத்தம்

மேலும் அப் பெருமக்கள், எக்காலமும் தம்மை நல்லோராகத் திருத்திக்கொண்டு போவதிற் கருத்துடையவர்கள். நாட்டில் நல்லவர்கள் மிகுந்திருக்கவேண்டு மென்பதே அவர்கள் கருத்து. உலகம் எத்தகையதாயிருந்தாலும் தாம் நல்லவராயிருந்தால் எல்லாம் நல்லவையாயிருக்குமென்பது அவர்கள் முடிபு. வாழ்க்கை முன்னேற்றத்துக்கு இதைவிடத் திருத்தமான வழிவேறு இல்லை. ‘உலகம் நாடாகவாவது இருக்கட்டும்; காடாகவாவது இருக்கட்டும்; எங்கே நல்லவர்களிருக்கின்றார்களோ அங்கே அதுவும் நல்லதாக இருக்கும்’ என்னும் கருத்துகள் புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டில் காணப்படுகின்றன.

“நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவ ராடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே”

என்பது அப்பாடல். எவ்வளவு கண்ணியமான கருத்தாக இது திகழ்கின்றது. பண்டைத் தமிழ் மக்கள் உயர்ந்த குறிக்கோள்களுடன், எக்காலத்திலும் உலகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டான முறையில், நனி நாகரிகராக வாழ்ந்து விளங்கின ரென்பது இவ்வாற்றால் நன்கு தெளியப்படும்.

பயிற்சி

I. பெருவினா:

1. பழந்தமிழ் மக்கள் மேற்கொண்ட தொழில்களைப் பற்றி எழுதுக.
2. நம் முன்னோர்கள் நனிநாகரிகராய் விளங்கிய பான்மையை விளக்குக.
3. அக்காலத்துக் கல்வியே சிறந்ததாக இளவழகனார் கருதுதற்குக் காரணங்கள் யாவை ?
4. பழந்தமிழ் மாந்தர் பெரிய முயற்சியையே மதித்து ஒழுகினர் என்பதனை விளக்குக.
5. ஈகைப்பண்பில் தமிழ்மக்கள் சிறந்து விளங்கிய தன்மையை விளக்குக.

II. நெடுவினா

1. பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நனிநாகரிகராய் விளங்கியமையும் உயிர்க்குணங்களைப் போற்றி வாழ்ந்தமையும் பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக.
2. நம் தமிழ்மாந்தர் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய ஒற்றுமை உணர்வும் ஈகையும் பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக.

III. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் அதன் மரபுவழிப் பெருங்கதைகளும் குறுங்காவியங்களும் வீரகாவியங்களும் உண்டு. நமது தமிழார்க்கும் உரிய அத்தகைய கதைகளை மாணவர் அறிந்திருப்பதும் மகிழ்வு அடைவதும் வேண்டும். இது நம் முன்னோர் சொத்து என்ற உரிமை உணர்வோடு அணுகுதல் வேண்டும். பாரி-கபிலர் நட்பு, அவ்வை-அதியன் அன்பு, கோப்பெருஞ்சோழன்-பிசிராந்தையார் பெருநட்பு, சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையின் மானம், வல்வில் ஓரியின் வில்லாற்றல், சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்களின் வீரமும் ஈரமும் ஆகிய பழஞ்செய்திகளை அறிந்து கொள்க. சங்க காலத்து வீரம், கொடை முதலிய செய்திகளை நாடக வடிவமாகப் பள்ளி விழாக்களில் நடித்துக் காட்டுக.

(எ-டு)

கணைக்கால் இரும்பொறை - வீர உரை.

கரிகால்வளவன் நரைமுடித்து முறை செய்தல்.

குமணன் தமிழுக்குத் தலையைத்தர முன்வந்தது.

IV. அடைப்புக்குறிகள்: ஒற்றைப் பிறைக்கோடு, இரட்டைப் பிறைக்கோடு, பகர அடைப்பு.

ஒற்றைப்பிறைக்கோடு வரும் இடங்களுட் சில:

1. மொழிபெயர்ப்பு: தொலைக்காட்சி (Television) என்பது இந்நாளில் ஊடகங்களில் (media) முதன்மைபெற்று விளங்குகிறது.
2. பொருள்கூறல்: நிலைமொழி (அதாவது முதலில் நிற்கின்ற மொழி)
3. சொல்வருவித்தல்: மலரடி (தாமரை) மலர் போன்ற பாதம்.

இரட்டைப் பிறைக்கோடு வரும் இடங்களுட்சில;

1. பலவரிகளுக்குப் பொதுவான செய்தி

கண்ணனது கருநிறம்
கண்ணனது அழகு

}

ஆறாம் வேற்றுமைத் தற்கிழமை

2. கால இடக்குறிப்பு:

இடம்: தஞ்சாவூர்
நாள்: 10-2-2004

}

பகர அடைப்பு வருமிடம்: வரிக்குமிஞ்சியபகுதி

ஒருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற உத்தமர் தம் உறவு
வேண்டும்.

3. பேசு என்பது ஏவல் வினைமுற்று. பேசுக என்பது வியங்கோள் வினைமுற்று. ஆங்கிலத்தில் அருள்கூர்ந்து, தயவு செய்து பேசுக என்னும் பொருளில் வரும் Please Speak என்று சொல்லுவதைப் பேசுக என்று கூறினால் போதும் அதே பொருளைத் தரும்.

Please Speak - பேசுக.

Please Bring - கொணர்க.

Please Type - தட்டச்சு செய்க.

V. கீழ்க்காணும் தொடர்களில் ஏற்ற இடங்களில் வல்லின மெய்களை இடுக.

1. நெல்லிகாய், தான்றிகாய், கடுகாய் ஆகிய மூன்று சரக்குகளை கொண்டது திரிபலை எனப்படும்.
2. கொச்சை சொற்களும் வழுவ சொற்களும் மிகுதியாக புழங்குவதால் தமிழ் இலக்கிய நடையை புறக்கணிக்கக் கூடுமோ ?
3. கலைதுறை, மொழித்துறை, மருத்துவத்துறை, இசைத்துறை, சமயத்துறை ஆகியவற்றிற்கு ஆபிரகாம் பண்டிதர் ஆற்றிய பணிபெரிது அன்றோ.
4. தமிழிசையில் ஆய பாலை, வட்ட பாலை, திரிகோண பாலை, சதுரபாலை என்ற நான்கு இசை முறைகள் இருந்தன.
5. ஏட்டு சுவடிகளில் சித்த மருத்துவ செய்திகள் பொதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

VI. கீழ்க்காணும் தொடர்களில் தேவையற்ற இடங்களில் உள்ள வல்லின மெய்களை நீக்கி எழுதுக.

1. பாஞ்சாலிக் கண்ணனைப் பார்த்து கண்ணாக் காப்பாய் என்றுக் கூறினாள்.
2. வாழ்கத் தமிழ் என்று அவனாச் சொன்னான் அறிந்துச் சொல் எனக்கு.
3. நீரோச் சோறோ எதுக் கிடைத்தாலும் உண்டுச் செல்வேன்.
4. கபிலபரணர் வளர்ப்பிறை ஒளியில் சுடுச்சோறு காய்க்கறியும் உண்டனர்.
5. சோறுக்கொதிக்கிறது போத்தம்பி அடுப்பைக்குறை என்றவுடன் சென்றுப் பார்த்தான்.

VII. கீழ்க்காணும் மரபுத் தொடர்களின் உட்பொருளறிந்து சொற்றொடர் அமைத்துப் பழகுக.

தலையில் வைத்துக் கொண்டாடு	வாய் நீளம் காட்டாதே
முகத்தில் அறைந்தாற் போல	இரட்டை நாக்குப் பேர்வழி
கண்ணை உறுத்துகிறது	பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு
காதில் பூச்சுற்றுதல்	முதுகில் குத்தி விட்டான்
மூக்கறுப்பட்டுப்போனான்	காலில் வெந்நீர் ஊற்றிக் கொண்டு நிற்கிறான்.

5. ஆவுந் தமிழரும்

மொழிஞாயிறு. தேவநேயப்பாவாணர்

எல்லா நாட்டிலும் எந்நிலை நாகரிகத்திலும் ஆவானது அருமையாய்ப் போற்றப்படுவதேயாயினும் தமிழ்நாட்டில் அது தலைசிறப்பப் போற்றப்பட்டதென்பது எவரும் மறுக்கொணாதது.

மக்கள்நாகரிகம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நகரம் என நான்கு நிலைகளையுடையது. அவற்றுள் குறிஞ்சியிலேயே தமிழர்க்கு அல்லது தமிழரின் முன்னோர்க்கு அத்தொடர்பு இருந்திருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், ஆவானது முதன் முதல் குறிஞ்சி நிலத்திற்கே உரிய விலங்காம். குறிஞ்சியையடுத்த முல்லை நிலத்திலிருந்த ஆயர் ஆட்டையும் மாட்டையும் பெருவாரியாய் வளர்த்து அவற்றின் ஊனையும் பாலையும் உண்டு வாழ்ந்தனர். அவர் ஆட்டினும் மாட்டையே சிறப்பாய் வளர்த்தனர். ஆவை மேய்ப்பவர் ஆயர் எனப் பெயர் பெற்றமை கவனிக்கத்தக்கது.

ஆ என்னும் பெயர் தற்காலத்திற் பெண் பாலையே குறிப்பினும், முற்காலத்தில் இருபாற்கும் பொதுவாய் இருந்தது. இது னகரச் சாரியை பெற்று ஆன் என நிற்கும்.

ஆன் – எருமை, மரை இவற்றின் பெண், (திவாகரம்.) ஆடு, மான், மரை, மிழா, கடமை, மாடு என்பவை முறையே ஒன்றினொன்று சிறிது வேறுபட்ட இனமாம்.

மா என்பது விலங்குப் பொதுப் பெயராயும் குதிரைப் பெயராயுமுள்ளது. குதிரை மானைப்போல வேகமாய் ஓடக்கூடியது. வடிவிலும் ஓரளவு அதை ஒத்தது. மா என்பது னகரச் சாரியை பெற்று மானையுங் குதிரையையும் குறிப்பதுடன் விலங்குப் பொதுப் பெயராயுமிருக்கும். கடமா (கடம்+மா) என்பது காட்டாவிற்கும் காட்டெருமைக்கும் பெயர். இதனால், ஆ என்னும் பெயருக்கும் மா என்னும் பெயருக்கும் ஓர் இயையிருப்பதை உணரலாம். இவ்விரண்டும் னகரச் சாரியை பெறுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

மா என்னும் பெயரே ஆ என்று திரிந்திருக்கலாம். மாஅஅ என்று முக்காரமிடும் மாடு மாவெனப்பட்டது. மா-ஆ: மான் –ஆன், மா-மான்- மாடு ஒப்புநோக்கு. கா-கான்-காடு-அவன்-வாடு (தெலுங்கு) ஆ என்பது முதலில் மாடு என்று பொருட்பட்டுப் பின்பு பசுவிற்கு வரையறுக்கப்பட்டது. பண்டையுலகம் முழுமையும் மாடே, மக்கள் செல்வமாயிருந்தது. அதனால் செல்வம் மாடெனப்பட்டது.

“கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவருற்கு

மாடல்ல மற்றை யவை”

(குறள். 400)

மக்களுக்கு முல்லை நிலத்திலேயே உழவு தோன்றிற்று. அது மருத நிலத்தில் சிறப்படைந்தது. முன்னதில் புன்செய் பயிரும் பின்னதில் நன்செய் பயிரும் விளைவிக்கப்பட்டன. மாடு இருநிலத்தாருக்கும் ஊனும் பாலும் உதவியதுடன், இருவகை வேளாண்மைக்கும் உழுதிறைத்துதவியது.

“பகடு நடந்த கூழ்,”

என்கிறது நாலடியார்.

மாட்டின் ஊனும் பாலும் மட்டுமல்ல, தோல், கொம்பு, உரசனை (ரோசனை), வால் மயிர், சாணம் முதலிய பிறவும் பயன்பட்டன. வீட்டைத் துப்புரவு செய்யவும் அடுப்பெரிக்கவும் பயிருக் குரமிடவும் சாணம் உதவுவது. சிறந்த உணவும் மருந்துமாகிய தயிரும் மோரும் வெண்ணெயும் நெய்யும் பாலிலிருந் தெடுக்கப்பட்டன. இங்ஙனம், உணவை விளைவிப்பதும் தானும் உணவளிப்பதும் வேறு பல்வகையிலும் உதவுவதுமாகிய மாட்டினத்தைச் செல்வமாக மட்டுமின்றி மக்கள் போலுங் கருதி வந்தனர் முன்னைத் தமிழர். பால் முதல் நெய்யீறாகவுள்ள ஐந்தும் ஐயமுதம் (பஞ்சாமிருதம்) எனப்படும்.

ஆவும் ஆவேறும் (காளையும்) மிகப் பயன்படுவதுபற்றி அவற்றின் வரவு கண்டு முறையே ‘என் அம்மை வந்தாள். அவளுக்குப் புல்லிடு,’ ‘என் அப்பன் வந்தான். அவனுக்குத் தண்ணீர் காட்டு’ என்று அன்புரைகளைக் கூறிவந்தனர் உழவர். இவை திணைவழுவுக் கெடுத்துக்காட்டாக இலக்கணத்தில் வழிவழி கூறப்பட்டன. அதோடு, சாத்தன் சாத்தி, கொற்றன் கொற்றி, முடவன் முடத்தி, கொடும்புற மருதன், கொடும்புற மருதி முதலிய மக்கட் பெயர்களையே ஆவுக்கும் ஆவேற்றுக்கும் இட்டு அழைத்தனர். அவை, இயற்பெயர், சினைப்பெயர், சினைமுதற்பெயர் என மூவகை விரவுப் பெயராகத் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டன. (சொல் 174) ‘சாத்தன் வந்தது,’ ‘முடவன் வந்தது,’ ‘சாத்தன் புற்றின்னும்,’ ‘சாத்தி கன்றினும்’ முதலிய சொல்லதிகார உரையெடுத்துக்காட்டுகளை நோக்குக.

காளை மக்கட்காக மிக உழைத்திலினால் ‘மாடுபோ லுழைத்தல்’ என்னும் வழக்கெழுந்தது. காளை, விடலை என்னும் பெயர்கள் உவமையாகு பெயராக மறவர்க்கும் குறும்பரசர்க்கும் வழங்கிவந்தன. இடையூற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் எடுத்த காரியத்தை முடிக்கும் திறவோன் பகடெனப் புகழப்பட்டான்.

“மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்னா னுற்ற

இடுக்கண் இடர்ப்பா டுடைத்து”

(குறள். 624)

இளைஞரின் வலிமையை யறிவதற்கு ‘ஏறு தழுவுதல்’, (கொல்லேற்றைப் பிடித்து நிறுத்தல்) அளவையாகக் கொள்ளப்பட்டது. முல்லை நிலத்தினுள்ள ஆயரும் ஏறுதழுவின இளைஞர்க்கே பெண் கொடுத்து வந்தனர்.

ஆவின் வாலையும் எருதின் வாலையும் பற்றி ஆழமான ஆற்றைக் கடந்தனர். எருது ஊர்தியாக உதவிப் பொதியுஞ் சுமந்தது. இன்றும் வண்டியிழுக்கின்றது.

ஆவும் ஆவேறுமாகிய இரண்டும் மக்கட்குப் பயன்படுவவேனும் அவற்றுள், ஆவே அமைதியுடைமையும் அமுதளித்தலும் இருபாற் கன்றினுதலும்பற்றிச் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டது. ‘பார்த்தாற் பசுபோல, பாய்ந்தாற் புலிபோல’ என்பது பழமொழி. ஆவுக்கு வாயுறை முப்பத்திரண்டறக் கொடைகளுள் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்டது. இழக்கும் பொருளும் ஆவின் வாய்ப்பட்டால் ஆக்கமாம் என்னுங் கருத்தில், ‘பாழாய்ப் போகிறது பசுவின் வாயிலே’ என்னும் பழமொழி யெழுந்தது. தான் உண்டதை மீட்டும் தன் வாய்க் கொணர்ந்து அசையிட்டுச் செரிக்கச் செய்வதுபற்றி, ஆவானது தலை மாணாக்கர்க்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது.

ஆவின் தினவு தீர்த்தற்பொருட்டு, ஆவுரிஞ்சியென்றும் ஆதீண்டு குற்றியென்னும் சொல்லப்பட்ட தறிகள் ஊர்தொறும் நடட்டப்பட்டிருந்தன.

மக்களால் வாழ்த்தப்படும் பொருள்களுள் ஆவும் ஒன்றாயிற்று. ‘அறுமுறை வாழ்த்து என்னும் தொல்காப்பியப் பகுதியுரையில் (தொல். பொ. 81) “முனிவரும் பார்ப்பாரும் ஆனிரையும்

மழையும் முடியுடை வேந்தரும் உலகும்'', என்னும் அறுவரை வாழ்த்தல் என்று உரைத்தனர் நச்சினார்க்கினியர். மக்கள் நல்வாழ்விற்கு ஆவும் ஒரு காரணம் என்பதை உணர்ந்தே அதை வாழ்த்தினர் தமிழர்.

“வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்”,

என்றார் திருஞான சம்பந்தரும்.

ஆக்கள் மக்களைப்போல் மட்டுமின்றி அவரினும் மேலாகத் தூய்மை அல்லது தெய்வத் தன்மையுடையவாகவுங் கருதப்பட்டன. ஒரு நாட்டிலுள்ள ஆநிரை, கள்வரால் அல்லது பகைவராற் கவரப்படின், அது தூய்மைக் குலைச்சலாகவும் பேரிழப்பாகவும் கருதப்பட்டுக் கடும்போருக்குக் காரணமாயிற்று. ஆன்மடி யறுத்தல் மாபெருங் குற்றமாயிற்று. ஆக்கொலையோ சொல்ல வேண்டியதில்லை.

தீயன செய்யாத செங்கோன் மன்னரும் வேற்று நாட்டைக் கொள்ளக் கருதின் அந்நாட்டு ஆநிரையைத் தன் மறவர் வாயிலாய்க் கவர்ந்தோம்பினர். சிலர் ஆவிற்குக் கோயிலெடுத்தும் வழிபட்டனர். இது பகுத்தறிவிழந்த காலத்தில் நிகழ்ந்தது.

ஆவிற்குக் கோவென்றும் பெயர். முல்லை நிலத்தார்க்கு அல்லது இடையர்க்கு ஆ என்னும் பெயரினின்று ஆயர் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. கோ-பசு. (பிங்கலம்.) எருது (இலக்கண விளக்கம்.) கோ என்னும் சொல் வடமொழியிலிருப்பதால் அது வடசொல்லாகி விடாது. நூற்றுக்கணக்கான தூயதென்சொற்கள் மேலையாரிய மொழிகளினுஞ் சென்று வழங்குகின்றன. தா என்னும் வினைச்சொல் தனித்தமிழ்ச் சொல் என்பது உலக வழக்காலும் “தாவென் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே” என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவாலும் அறியப்படும். ஆயினும், அதன் தொழிற்பெயரான தானம் என்பது வடமொழிச் சென்று வழங்கி வட சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றது. தா என்னும் வினை இந்தியில் தேவ் என்றும் இலத்தீனில் தோ என்று வழங்குகின்றது.

கோ + அன் = கோவன் = இடையன்

“கோவ னிரை மீட்டனன்”,

(சீவக - 455).

கோவன் என்னும் பெயர் கோன் என்று குறுகும். அதன்மேல் ‘ஆன்’ விகுதிபெற்றுக் கோனான் என நிற்கும். கோனார் என்னும் பெயர் குடிப்பெயராய்த் தொன்றுதொட்டுத் தமிழகத்தில் வழங்குகின்றது.

கோவன் என்னும் ஆயன் பெயரே திரியாதும் கோன் கோ எனத் தொக்கும் ஈறுகெட்டும் அரசனைக் குறித்தது. குடிகள் ஆக்களும் அரசன் ஆயனும் போல்வர் என்னுங் கருத்தில், அரசன் கோவன் எனப்பட்டான். கோவன் = அரசன். “கோவனும் மக்களும்” (சீவக - 1843) அரசன் கையிலுள்ள செங்கோலும் அவன் ஆயன் போன்றவன் என்னுங் கருத்தை வலியுறுத்தும். கிறித்தவரின் சமய ஆசிரியர் ஆங்கிலத்தில் மேய்ப்பர் (shepherd) என்றும் அழைக்கப்பட்டதும் இக்கருத்துப்பற்றியே. கடவுள் அனைத்துலகுக்கும் அரசானாதாலும் ஆயன் ஆநிரையைக் காப்பதுபோல் அவர் மக்களைக் காத்து வருவதாலும், அவரும் கோவன் எனப்பட்டார்.

கோவன் = சிவன். (அகநானூறு - நித்திலக்கோவை)

பசு என்னும் வடசொல் கொள்கை நூலில் மக்களை அல்லது உயிர்களைக் குறிப்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஆமா என்னும் தமிழ்ச் சொல் காட்டுப்பசுவைக் குறிக்கும். ஆ என்னும் பெயர் னகரச் சாரியை பெறின், ஆமா என்பது ஆன்மா என்றாகும். ஆனாகிய மா என்பது இதன்

பொருள். இச்சொல்லே வடமொழியில் ஆத்மா என்றாகும். ஆன்மா என்னும் சொல் உயிரையும் ஆத்மா என்னும் வடசொல் உடம்பையும் சிறப்பாய்க் குறித்தலை நோக்குக.

கோ என்னும் குறைச்சொல் அரசனையுந் தந்தையையுங் குறிக்கும் ‘‘நின்கோ வரினு மிங்கே’’ (கலி 116) என்னுமிடத்தில் தந்தையைக் குறித்தது.

இனி ஆனிலை யுலகம் என்று மேலுலகத்தின் ஒரு பகுதி பெயர் பெற்றது காமதேனு என்னும் கற்பித ஆபற்றியோ, கண்ணன் பற்றியோ, வேறு காரணம் பற்றியோ, அறிகிலம்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், தமிழர்க்கு ஆவொடு தொன்றுதொட்ட தொடர்புண்டென்றும் ஆவென்னும் பெயர் போன்றே கோ வென்னும் பெயரும் தனித் தமிழ்ச்சொல்லென்றும் வடமொழியி லிருப்பவையெல்லாம் வடசொல்லல்லவென்றும் ஆரியஞ் சென்று வழங்கும் தமிழ்ச்சொல் பலப்பலவென்றும் ஆவின் அருமை பெருமையைத் தமிழர் செவ்வனையறிந்து அதற்குத் தக அதனைப் போற்றிவந்தன ரென்றும் மக்கள் ஆக்களாகவும் அரசனும் கடவுளும் ஆயராகவுங் கருதப்பட்டன ரென்றும் இக்கருத்தே உயிர்கள் ஆன்மாவென்று தென்மொழியிலும் பசுவென்று வடமொழியிலுங் குறிக்கப்பெற்றமைக்குக் காரணமென்றும் தெரிந்து கொள்க.

பயிற்சி

I. பெருவினா:

1. மக்கள் நாகரிகத்தோடு மாட்டிற்கும் தொடர்புண்டு என்பதனைப் பாவாணர் கூறுமாறு யாங்ஙனம் ?
2. மாடு என்பது செல்வம் போலக் கருதப்படக் காரணங்கள் யாவை ?
3. விரவுப் பெயராக இலக்கணத்திற் சொல்லப்படுவன மாடுகளின் பெரும்பயன் கருதியே – என்ற பாவாணர் கூற்றினை விளக்குக.
4. விறலுடைய இளைஞர்க்கும் மாடு உவமையாகக் கூறப்பட்டதனை விளக்குக.
5. ஆவின் சிறப்புகளாகப் பாவாணர் விதந்துரைப்பன யாவை ?
6. அறுமுறை வாழ்த்து – விளக்குக.
7. ஆ தெய்வத்தன்மையுடையது என்பதனை எடுத்துக்காட்டுக.
8. ஆயன் என்ற பெயரே அரசனைக் குறிக்கும் கோ எனப்பட்டது என்பதனை விளக்குக.

II. நெடுவினா:

1. தமிழர்க்கு ஆவொடு தொன்றுதொட்ட தொடர்பு உண்டு என்பதனைப் பாவாணர் கருத்துகள் வழியே நிறுவுக.
2. கோ, கோவன் – என்னும் சொற்களைப் பற்றிய பாவாணர் கருத்துகளைத் தொகுத்து வழங்குக.
3. ஆன்மா, ஆத்மா – என்பன தூய தமிழ்ச்சொற்களே என்று பாவாணர் உரைவழி நிறுவுக.

III. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

தனித்தமிழ் என்பது அச்சுறுத்தற் பொருளன்று, மிக இயல்பாக நம்மால் நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியதேயாம். அது வன்மையுடையதன்று; மென்மையும் நெகிழ்ச்சியும் உடையதேயாம். தமிழ்ப் பெயரே தாங்குதலும், எளிய தூயதமிழில் இயன்றவரை பேசுதலும், எழுதுதலும், கோயில் வழிபாடும் திருமணம் முதலிய சடங்குகளும் தமிழ் வழியிலேயே நடப்பித்தலும் யாவார்க்கும் ஆகக் கூடியதே. சிலர் வழக்கப்படுத்தினால் பலர் பின்பற்றுவதும் உலக நடைமுறையே. எனவே முதலில் தமிழ்ப் பெயர் தாங்குதலும் தமிழ்ப்பெயரிடுதலும் செய்க. வலிந்து பிறமொழியிற் பேசற்க. இனியதாம் நமது தாய்மொழியிலேயே உரையாடுக. பன்மொழிப்புலமை கொள்ளத் தாய்மொழிப்புலமை வழிகாட்டும் என்பதை உளங்கொள்க.

IV. வல்லினம் மிகுமிடங்களில் அவ்வொற்றுகளை இட்டெழுதுக:

1. பட்ட பகலினிலே பாவலர்க்கு தோன்றுகிற நெட்டை கனவு.
2. பதிக கிளவி பல்வகை பொருளை தொகுதியாக சொல்லுதல் ஆம்.
3. கள்வார்க்கு தள்ளும் உயிர்நிலை கள்ளார்க்கு தள்ளாது புத்தேள் உலகு.
4. தேருளை புரவி வாரணதொகுதி திறைகள் கொண்டு வரும் மன்ன
5. தொன்மூதாலத்து பொதியில் தோன்றிய நாலுர் கோசர்.
6. படைப்பு பலபடைத்து பலரோடுண்ணும் செல்வம்.

V. சிற்சில வட்டார மரபுகளை அறிந்து கொள்க:

1. தீமிதியல் திருவிழாவில் தீக்குழியைப் பூக்குழியென்றும் தீமிதியலைப் பூமிதியல் என்றும் சொல்லுதல் மரபு.
2. நீர்வளம் மிகுந்த பாங்கரில் முப்பூ விளையும் வெள்ளாழையைப் பூ வென்பது மரபு.
3. மிளகுநீரைச் (சாற்றமுது) சாத்தமுது என்பது வைணவர் மரபு.
4. திருமணம் முதலிய மங்கல நிகழ்ச்சிகளுக்கு கீற்று வேய்வதனைக் கொட்டகை யென்பது செட்டி நாட்டு மரபு.
5. ஆசிரியரை ஐயர் என்றே அழைப்பது வேலூர் ஆம்பூர் வட்டத்தார் மரபு.
6. அமிழ்தத்தை உப்புச்சாறு என்பது சீரங்கம் கோவில் மரபு.

VI. நல்லதமிழில் இருந்த ஊர்ப் பெயர்கள், கடவுளர் பெயர்கள் காலப்போக்கில் வடமொழியில் மாற்றப்பட்டன. அவற்றுட்சில:

திருவரங்கம்	—	மூரீரங்கம்
திருச்சிற்றம்பலம்	—	சிதம்பரம்
திருமறைக்காடு	—	வேதாரணியம்
திருமுதுகுன்றம், பழமலை	—	விருத்தாசலம்
அங்கயற்கண்ணி	—	மீனாட்சி

அறம்வளர்த்தாள்	–	தர்மசம்வர்த்தனி
எரிசினக் கொற்றவை	–	ரௌத்திர துர்க்கை
ஐயாறப்பர்	–	பஞ்சநதீசுவரர்
குடமூக்கு	–	கும்பகோணம்
வாளநெடுங்கண்ணி	–	கட்கநேத்ரி
செம்பொன் பள்ளியார்	–	சொர்ணபுரீச்சுரர்
நீள்நெடுங்கண்ணி	–	விசாலாட்சி
யாழினும் நன்மொழியாள்	–	வீணாமதுரபாஷினி
தேன்மொழிப்பாவை	–	மதுரவசனி
பழமலைநாதர்	–	விருத்தகிரீச்சுரர்

VII. இப்பாடத்தின் கருத்துகளைத் தொகுத்து வழங்குவதற்கு ஏற்றவாறு குறிப்புகள் எடுத்துப் பழகுக.

6. நீதி நூல்களில் இலக்கிய நயம்

டாக்டர். அ. சிதம்பரநாதன்

நீதி நூல்களில் இலக்கிய நயம் என்பதனைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு முன்னால், பொதுவாக நீதிநூல்களில் இலக்கிய நயம் மிக்குக் காணப்படுவது இயல்பன்று என்று கூறுதல் வேண்டும். நீதிகளைக் கூற எழுந்தவை நீதிநூல்கள் ஆனதால், இவ்வாறு நடக்க வேண்டும் என்று விதித்தும், இவ்வாறு நடக்கக் கூடாது என்று விலக்கியும் செல்வது நீதி நூல்களின் இயல்பு ஆனதால், அந்நூல்களில் சிறந்த கவிநயம் காண்பது அரிதாகத்தான் இருக்கும். நல்ல கவிதையின் நோக்கம் மக்கட்கு நீதி கூறுவதன்று என்று சொல்லத் துணியும் மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கருத்திற்கேற்ப, நம் நாட்டிலும் சிலர் இக்காலத்தில் ‘காவியத்தில், இலக்கியத்தில் வரும் கருத்தை நோக்க வேண்டா; இன்பத்தை மாத்திரம் கொள்ளுங்கள்’ என்கிறார்கள்; இது ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதன்று. இலக்கியங்கள் சிற்பத்தைப் போல, ஓவியத்தைப் போல, நடனத்தைப் போல ஒரு நுண்கலையாக மதிக்கப்பட்டு இன்பம் நல்குமென்று எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டுவது உண்மைதான். ஆனால், இவ்வருங்கலைகளுக்கும் இலக்கியமாகிய கலைக்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. அது யாதென்றால், சிற்பம், ஓவியம் முதலியவற்றினுடைய நோக்கம் இன்பம் பயப்பதொன்றே யாகவும் இலக்கியத்தின் நோக்கம் அதனோடு நில்லாமல் மக்களுடைய வாழ்க்கையைச் சீர்படுத்த உதவுவதாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதே.

இதனால் அறிந்துகொள்ளத்தக்கன இரண்டு உண்மைகள்; வாழ்க்கையைச் சீர்படுத்த அமைந்த நீதி நூல்கள் சில இலக்கியம் நயம் பெற்றிருத்தல் கூடும் என்பது ஒன்று. நல்ல இலக்கியங்களிற் சில, இன்பம் பயப்பதோடு நில்லாமல் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தவும் கூடும் என்பது மற்றொன்று.

தமிழிலுள்ள அறநூல்களைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கும் எவரும் திருக்குறளை முதலில் நினைத்தல் இயல்பு. ஈக, இன்சொற் கூறுக, விருந்தோம்புக என விதித்தும், பொய் கூற்றுக, கள் உண்ணற்க, கொலை செய்யற்க என விலக்கியும் செல்லும் இவ் அறநூலிலே இலக்கிய நயம் இருக்குமோ என ஐயப்பட வேண்டா. நீதி கூறும்போது நயம்படச் சொல்லுதற்குச் சாதாரண மனிதனுக்கு தெரியாது. ஆனால், திருவள்ளுவருக்குத் தெரியவில்லையெனின், யாருக்குத்தாம் தெரியும்! இரக்கின்ற ஒருவனுக்கு இல்லையென்று கூறாது பொருளுள்ளவர் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூற விரும்புகிறார் திருவள்ளுவர். ‘ஒரு பொருளை எனக்கு ஈக’ என ஒருவன் இரத்தல் இழிவுடைத்து என்பதை அறிவார். ஏதோ ஓர் அவசியம் ஏற்பட்டு யாசித்தே தீரவேண்டும் என்ற நிலையில், ஒருவன் இரப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அந்நிலையில், வேறொருவன் வீட்டிற் புகுந்து, தன் குறை இன்னது எனச் சொல்லத் தொடங்கிச்சொல்ல நா எழாமல் அவன் நிற்கின்றான். அவன் வந்து நிற்கிற நிலையைக் கண்டவுடனே, அவன் தன்னிடம் ஒரு பொருள் வேண்டி வந்திருக்கிறான் என்பதை அறியும் செல்வன் கூசாது ‘இல்லை’ எனச் சொல்கிறான். இல்லையென்ற சொல்லைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், இரக்கிறவன் உயிர் போய் விடுகிறது. இல்லையென்ற விடமோ சொல்லுகிறவன் வாய்வழியே வந்தது. ஆனால் அவனை ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையே! என்ன விந்தை!! அந்த நேரத்தில் அப்படிச் சொல் சொன்னவன் உயிர் எங்கேயாவது மறைந்திருக்க வேண்டும். எந்தப் புரையிலே புகுந்து அந்நேரம் ஒளித்துக்கொண்டதோ தெரியவில்லையே! இல்லையெனக் கேட்டவன் மாய்ந்தான்; கூறினவன் மாயவில்லையே! பொருளை வைத்துக் கொண்டு வழங்கமாற் கெடுகிறவன் இருந்தால் என்ன, இறந்தால் என்ன? இந்த கருத்துகள் அனைத்தையும் திருவள்ளுவர் கூறக் கருதினார்.

அவற்றைக் கூறுவதற்குப் பெரிய கட்டுரை எழுதவில்லை. அன்றி, நீளமாக ஆசிரியப்பா பாடவில்லை. பின் என் செய்தார்? ஒன்றே முக்கால் அடியிலே ஒரு குறட்பா இயற்றினார். அதுதான் இது:

**“கரப்பவர்க்கு யாங்கொளிக்குங் கொல்லோ, இரப்பவர்
சொல்லாடப் போலும் உயிர்,”**

இல்லையென்று ஒருவர் சொல்லாடவும், இரப்பவர்க்கு உயிர் போகிறது; இல்லையென்று மறைப்பவர் உயிர் எங்கே போய் ஒளித்துக்கொள்கிறதோ தெரியவில்லையே என்ற அளவே இக்குறட்பா சொல்வது போல மேலேழுந்த வாரியாய்ப் பார்ப்போர்க்குத் தோன்றும். ஆழ்ந்து நோக்கினால், எவ்வளவு சிறந்த நயங்களைத் தன்பால் அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது இச்சிறு செய்யுள் என்பது விளங்கும். அதனால் தான், “கடுகைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகட்டிக் குறுகத்தறித்தக் குறள்” என இடைக்காடனார் கூறினர் போலும்!

உலகிற் பலருக்குப் பல தொழிலை இறைவர் பிண்டம் பிடிக்குங்காலே அமைத்திருக்கிறார் என்ற சொல்லைத் திருவள்ளுவர் கேட்டிருக்கிறார். ஒரு நாள் அவர் எதிரே ஒருவன் கனாவில் வந்தான் போலும்! வந்தவன் பிச்சைக்காரன். அவன் நேற்று யாசித்தவன், மூன்றாநாள் யாசித்தவன், இன்றும் யாசிக்கத்தான் வேண்டுமோ என அஞ்சுகிறவன். ஆம் என் செய்வது, தலையில் எழுதியவண்ணந்தானே நடக்கும், இரந்துதான் ஆகவேண்டும் என்று எண்ணினான். அதற்குள்ளாக இன்னொரு எண்ணம் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. யாசிப்பதும் ஒரு தொழிலா? உலகில் இன்னின்னார்க்கு இன்னின்னது தொழில் எனப் பிரமன் வகுப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அத்தொழில்களில் ஒன்றாக யாசித்தலையுஞ் சேர்த்து எண்ணினானா பிரமன்? எண்ணினான் ஆனால், அவனே அந்தத் தொழிலைக் கொஞ்சம் பார்க்கட்டும். உட்கார்ந்த இடத்தைவிட்டு அசையாமற் படைத்துக் கொண்டிருப்பதை விட்டுவிட்டு, இந்த உலகிற்கு வரட்டும். வந்து தெருத்தெருவாக அல்லற்பட்டு அலையட்டும். அப்பொழுதுதான் அறிவான் இரத்தற்றொழில் எவ்வளவு இழிவானது என்பதை இழிவானதொன்றை எனக்கும் என் போன்றவர்களுக்கும் ஒரு தொழிலாகப் பிரமன் வகுத்தான் என்றால், அவன் ஒரு பாபி. அந்த பாபத்தால் அவன் ஒரு பிறவி எடுக்கட்டும். அப்பிறவி மானிடப் பிறவியாய் இருக்கட்டும். மானிடனாய், மானம் விட்டு, இரவலனாய் வந்து சேரட்டும். போகிற இடத்திலே உடனே உணவைக் காசைப் பிச்சையைப் பெறாமல், பல வீடுகளில் பல தெருக்களில் அலையட்டும். அலைந்து கெட்டொழியட்டும்! இவ்வாறு அப்பிச்சைக்காரன் கருதியதாய் ஒரு கணாக் கண்டார் போலும் திருவள்ளுவர்! அதன் பயனாய் ஒரு குறள் எழுதினார். அக்குறள்,

**“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்”**

என்பதே. எவ்வளவு பெரிய கனாவை எத்துணைக் குறுகிய அடிகளில் தெரிவித்துவிட்டார்! இதுதான் இலக்கிய நயம். இவ்வுலகைப் படைத்தவன் யாவனாயினும், அவன் இரத்தலையும் ஒருதொழிலெனப் படைத்து அத்தொழிலால் சிலர் உயிர் வாழ்வாராக என விதித்திருப்பானாயின், அவனும் தெருத்தோறும் பரந்து திரிந்து துன்புறுவானாக எனக் கூறுகின்ற இக்குறள், இரப்பினால் வரும் அச்சத்தை எவ்வளவு கொடுமையுடையதாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது! இரத்தல் கொடிது என்ற நீதியைக் காட்ட விரும்பும் திருவள்ளுவர் எவ்வளவு சிறந்த இலக்கியமாக இவ்விரண்டடிகளை அமைத்துவிட்டார்!

சில உவமைகளைக் கையாளும் விதத்திலேயே திருவள்ளுவர் மிக்க நயமுண்டாகக் குறளமைத்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.

உதாரணமாக,

**“அறைபறை யன்னர் கயவர்தாங் கேட்ட
மறைபிறர்க்கு உய்த்துரைக்க லான்”**

என்பதை நோக்குவோம். கயவர் கீழ்மக்கள். கீழ்மக்களைத் தம்பட்டம் ஆகிய பறைக்கு ஒப்பாகச் சொன்னார். சொன்னதற்குக் காரணம் யாது? தப்பினைத் தட்டுகிறான் ஒருவன். தப்பினிடத்திலே அவன் கையினால் ஒன்றை அறிவிக்கிறான். அதனை அந்தப் பறை பலர் காதிற் சேர்க்கிறது; பல இடங்களிற் கொண்டு சேர்க்கிறது. அதைப் போல, இரகசியத்தைப் பிறரிடம் போய்க் கீழ்மக்கள் தெரிவித்துவிடுகிறார்கள். யாரோ ஒருவர் ஒரு செய்தி இரகசியம் என்று ஒருவனிடத்தில் தெரிவித்தார். அவன் என்ன செய்தான் என்பது தெரியுமா? அதனை மூட்டை கட்டிக் கொண்டு பலரிடம் போனான். அந்த மறைபொருளாகிய சுமையை அவனால் தாங்கமுடியவில்லை. அதனால், அதைக் கொண்டு போய்ப் பலருக்கும் பங்கு போட்டுப் பிரித்து எடுத்து எடுத்துக் கொடுத்தான். இவனை அறைபறையன்னவன் எனத் திருவள்ளுவர் கூறிய அழகு நோக்கத்தக்கது. அந்த இரகசியம் அவனுக்குப் பாரமாக இருந்தது என்பதும் அதனைக் கொண்டுபோய் பிறர்க்குச் சேர்த்தான் என்பதும் ‘உய்த்து’ என்ற சொல்லினாலே பெறப்படுகின்றன. ‘உய்த்து’ என்ற சொல் இக்குறட்பாவிற்கு உயிர்நிலை. அதனை எடுத்துவிட்டு வேறு எந்தச் சொல்லை அவ்விடத்துச் சேர்த்தாலும், இவ்வளவு சிறந்த நயங்கள் தோன்ற மாட்டா. இச்சொல்லைத் தோற்றெடுத்துத் தக்க இடம் பார்த்து வைத்த பெருமை திருவள்ளுவருடையது. கயவரிடம் இரகசியம் கூறக்கூடாது என்ற நீதியை எவ்வளவு நயம்படத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்!

இரண்டி அறநூலிலிருந்து இப்பொழுது நாலடி நூலிற்குப் போவோம். செல்வம் நிலைபேறுடையதன்று; அழிந்து போகுந் தன்மையது என்னும் கருத்துடைய நாலடிப்பாட்டு ஒன்றை நோக்குவோம்:—

**“அறுவை யுண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும் – வறிஞராய்க்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழெனிற செல்வமொன்று
உண்டாக வைக்கற்பாற்று அன்று.”**

அறுசுவை யுண்டியை உண்டு களித்த பெருஞ்செல்வரும் ஒரு காலத்திலே கூழை இரந்துண்ண நோர்ந்தாலும் நேரும். ஆதலால், செல்வத்தை ஒரு பெரும்பொருளாக மதிக்க வேண்டா என இச்செய்யுள் செப்கின்றது. இதனுள், ஒன்றிற்கு ஒன்று மறுதலையாக வைத்துத் தொடுத்திருப்பதில்தான் அழகு திகழ்கிறது. அன்று அறுசுவையுண்டி உண்டவன், இன்று உப்பில்லாக் கூழ் குடிக்கின்றான். அன்று ஆசனத்தில் அமர்ந்து உண்டவன், இன்று நடந்துகொண்டே குடிக்கிறான். அன்று மனைவி ஊட்ட உண்டவன், இன்று தனியே ஓரிடத்துக் குடிக்கிறான். அன்று மறுபிடி சோறு வேண்டாம் வேண்டாம் என மறுத்து உண்டவன், இன்று ஒரு பிடியின்றி வறிஞனாகி இரக்கிறான். இப்படி ஒன்றிற்கு ஒன்று முரண்பட வைத்துக் காட்டிய வகையினாலே, எத்துணைச் சிறந்த செல்வனும் மிகவும் இழிந்த வறிஞனாதல் கூடும் ஆதலால், உள்ள போழ்தே அறஞ்செய்க என்ற கருத்தைத் திறம்பட எடுத்துக் காட்டுகிறது இந்நாலடி. இப்பாட்டிற்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாமல் ‘அமர்ந்து’ என்ற சொல்லை ‘இல்லாள்’ என்பதோடு சேர்த்து, மனைவி விரும்பி ஊட்டவும் மறுத்து உண்டவர்கள் என்றவாறு இயைத்துப் பொருள் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அப்படிச் சொல்வதைக் காட்டிலும், அறுசுவை உண்டியை மனைவி ஊட்டவும் அமர்ந்து உண்டவர்கள் பிறகு வறிஞராய் இரக்கவும் நேரிடும் என்று இயைத்துக் கூறுவதுதான் தக்கது எனத் தோற்றுகிறது. அப்படிக் கொண்டால்தான்,

பாட்டினுடைய முழு அழகும் விளங்கும். அறுசுவையுண்டிற்கு மாறாகக் கூழினைக் கூறினார்; இல்லாள் ஊட்ட உண்டவன் ஓரிடத்து யாசித்து உண்கிறான். மறு சிகை நீக்கி உண்டவன் ஒன்றுமில்லா வறிஞனாய்த் திரிகிறான். இவ்வாறெல்லாம் மாறுபட வைத்துக் கூறியதற்கேற்ப, அமர்ந்து உண்டவன் சென்று இரக்கிறான் என்றே கவிஞர் கூறக் கருதியிருப்பார் என நினைக்கிறேன். இத்துணை நயம் பொதியச் செய்யுளைச்செய்த கவிஞர் இன்னார் என்று அறிய வழியில்லை. அவர் இயற்றிய பாட்டு மாத்திரம் ‘நாலடியார்’ என்ற நீதி நூலிலே காணப்படுகிறது.

உலகிலே இச்சகம் பேசி வாழும் மாந்தருள் ஒருவனைப் புலவர் ஒருவர் நோக்குகிறார். ஒரு நாள் ஒருவரும் அறியாமலே அவன் வீட்டினுள் நுழைந்து, அவன் செய்பவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவன் “போற்றி பாரியே போற்றி, போற்றி காரி, போற்றி ஓரி, போற்றி கன்னா, போற்றி பேகா” என்று என்னென்னவோ உருப்போட்டபடி இருக்கிறான். இதனை மறைந்திருந்து கவனிக்கிறார் புலவர். பிறகு அவன் வெளியே புறப்பட்டுப் போகிறான். புலவரும் பின் தொடருகிறார். புதுப் பணக்காரன் ஒருவன் வீட்டில் அவன் நுழைகிறான். “போற்றி போற்றி” என்று தொடங்கி, “அடியேனைக் காத்தருள வேண்டியது ஆண்டவனை ஒத்த தங்களால்தான் இயலும்; இறைவனே அருள் புரிக. தங்கள் அருள் நோக்கி வாழுகிறேன். பயிருக்கு மழை எப்படியோ, என் போன்ற வறிஞர்க்குத் தாங்கள் அப்படி” என்று சொல்லிப் பின்னும் பல அடுக்கத் தொடங்குகிறான். பார்த்தார் புலவர்; பாடினார் ஒரு பாட்டு.

**“போற்றியே போற்றியே யென்று புதுச்செல்வம்
தோற்றியார் கண்ணெலாம் தொண்டேபோல் – ஆற்றப்
பயிற்றிப் பயிற்றிப் பலவுரைப்ப தெல்லாம்
வயிற்றுப் பெருமான் பொருட்டு”**

என்பதே அப்பாட்டு, புலவர் தம் கண்ட பெரிய காட்சியைச் சிறு பாட்டிலே அமைத்துக் கொடுத்தார். அவர் கூறக் கருதியதெல்லாம் “வயிற்றை வளர்ப்பதற்காக இச்சகம் பேசித் திரிய வேண்டாம்” என்பதே. அதனை எவ்வளவு அழகாக முனைப்பாடியார், ‘அறநெறிச்சார’த்தில் அமைத்து வைத்திருக்கிறார் என நோக்குக. இச்சகம் பேசுவோன் இழிந்தவன் என்று நேரே சொல்லாமல், அவன் வயிற்றினை மகேசுவரனாக்கிப் பெருமைப்படுத்துவது போல் சிறுமைப்படுத்திய திறம் வியக்கத்தக்கது. வயிறாகிய தம்பிரான் இருக்கிறாரே, அந்தக் கடவுளைக் காப்பாற்ற எத்தனை பொய்யும் புனை சுருட்டும் ஆற்றி மாந்தர் வாழ்கிறார்கள் என்று கவிஞர் இவ்விடத்தில் இரங்குகிறார். இப்படிப்பொய் சொல்லியாவது வயிறு வளர்க்க வேண்டுமா எனப் புலவர் கேட்பது போலத் தோற்றுகிறது. இப்படி வளர்க்கப்படும் வயிறு வயிறா, குதிரா எனப் புலவர் கேட்பது போலத் தோற்றுகிறது. வயிற்றுச் சாமியை நம்பி உண்மைக் கடவுளை மக்கள் விடுகிறார்களே எனப் புலவர் கலங்குவது போலத் தோற்றுகிறது. இத்துணை நயம்பட “வயிற்றுப் பெருமான் பொருட்டு” என்ற ஒரு தொடரால் எவ்வளவு அரிய பெரிய நீதிகளை அறநெறிச்சாரச் செய்யுள் காட்டுகிறது!

எனவே, அற நூல்கள் சிலவும் மிக்க இலக்கிய நயமுடையனவாகத் திகழ்கின்றன என்பதை ஒருவாறு கண்டோம்.

பயிற்சி

I. பெருவினா:

1. நீதி நூல்களின் பொதுவான இயல்பினைக் குறித்து எழுதுக.
2. கவிதையின் நோக்கம் குறித்து ஆசிரியர் சிதம்பரநாதர் கூறுவன யாவை?

3. 'இரந்தும் உயிர் வாழ்தல்' என்று தொடங்கும் குறட்பாவில் பொதிந்துள்ள இலக்கிய நயங்களை விளக்குக.
4. உவமைகளைக் கையாளும் விதத்திலேயே திருவள்ளுவர் நயமுண்டாகக் குறளமைத்திருப்பதை விளக்குக.
5. செல்வம் நிலைபேறு உடையதன்று – என்பதை நாலடி எங்ஙனம் நயம்பட நவில்கிறது ?

II. நெடுவினா:

1. நீதி கூறும் போதும் நயம்படக் கூறியவர் திருவள்ளுவர் என்பதனைச் சான்றுகளுடன் விளக்குக.
2. வயிற்றுப் பெருமான் பொருட்டு மக்கள் செய்யும் செயல்களாக அறநெறிச்சாரம் கூறுவன யாவை ?

III. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

1. வங்கிகளில், போட்டித் தேர்வுகளில், கல்லூரிகளில் தரப்படும் விண்ணப்பங்களை எழுதுதலும், பிறர்க்கு எழுதிக் கொடுத்தலும் மாணாக்கர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய பொது அறிவுச் செய்திகளாகும்.
2. வங்கியில் பணம் எடுக்கும் படிவம், பண ஆணைப்படிவம் முதலியன தமிழிலேயே உள்ளன. அவையல்லாத கல்லூரி விண்ணப்பங்கள், போட்டித் தேர்வு விண்ணப்பங்கள், வேலை வாய்ப்பு விண்ணப்பங்கள், தன் விவரப் பதிவுகள் முதலியனவற்றை எழுதிப் பயிற்சி பெறவேண்டும்.
3. விற்பனைமுறி, வணிக ஒப்பந்தங்கள், வீட்டு மனைப்பத்திரங்கள் முதலியன தனிப்பட்ட மொழிநடை வாய்ந்து விளங்குகின்றன. அவற்றை மாணாக்கர்கள் அறிந்து படிக்கவும் எழுதவும் பயிற்சி பெறவேண்டும்.

IV. தேவையான இடங்களில் வல்லின மெய்களை இட்டெழுதுக:

1. அறிவு குறைவு, கவனகுறைவு, திறமைகுறைவு ஆகியவற்றால் விபத்துக்கள் உண்டாகின்றன.
2. ஊட்ட சத்து குறைவால் கருகொண்ட தாய் குறைபேற்றுக்கு ஆளாகலாம்.
3. பாடதிட்டத்தில் குமரபருவ சிக்கல்களை தீர்க்கும் உளவியற் கட்டுரைகளை சேர்க்க வேண்டும்.
4. போதை பழக்கத்தால் ஊசிகளை பகிர்ந்து கொள்ளுதலும் எய்ட்ஸ் நோய்க்கு காரணம் ஆகும்.
5. உணவு பொருள் தரகுறைவாக விற்கப்படுவதால் நச்சு காளாண் உண்டாகி செரிமானம் குறைகிறது.

V. ல, எ, ழ – வேறுபாடு அறிக:

1. அலை	–	கடல் அலை, அலைந்து திரிதல்
அழை	–	கூப்பிடு
அளை	–	தயிர், பிசை

2. இலை	—	மரம் ,செடி, கொடிகளில் இலை
இழை	—	செய், நூல் இழை
இளை	—	மெலிந்து போதல்
3. உலை	—	சமைக்க உலை வைத்தல், உலைக்களம்
உழை	—	பாடுபடுதல், உழைப்பு
உளை	—	பிடரிமயிர், சேறு
4. ஒலி	—	ஒசை
ஒழி	—	அழித்துவிடு, தொலைத்து விடு
ஒளி	—	வெளிச்சம், பதுங்கிக் கொள்
5. கலை	—	வித்தை, கலைந்து போதல்
கழை	—	மூங்கில்
களை	—	வயலில் களையெடுத்தல், முகத்தின் ஒளி
6. கிலி	—	அச்சம், பயம்
கிழி	—	துண்டாகக் கிழித்தல், கோடு கிழித்தல்
கிளி	—	ஒரு பறவை
7. தலை	—	முதன்மை, சிரசு
தழை	—	புல், இலை முதலியன
தளை	—	கட்டுதல்
8. தாலி	—	கணவன் மனைவிக்குக் கட்டும் சின்னம்
தாழி	—	குடம், வாயகன்ற பாண்டம்
தாளி	—	ஒருவகைப் பனை, குழம்பு தாளித்தல்
9. வலை	—	மீன் பிடி வலை
வழை	—	ஒருவகை மரம், சுரபுன்னை மரம்
வளை	—	பொந்து, வளையல், வளைவு
10. வால்	—	விலங்கின் வால்பகுதி, வெண்மை
வாழ்	—	உயிர்வாழ், பிழைத்திரு
வாள்	—	வெட்டும் கருவி, ஒளி பொருந்திய
11. வாலை	—	இளம்பெண்
வாழை	—	மரவகை
வாளை	—	மீன்வகை

7. மனிதர் வாழ்க

டாக்டர். மு. வரதராசனார்

உலகம் படிப்படியே முன்னேறிவருகிறது. அதன் முன்னேற்றத்தை உணராத காரணத்தால் சிலர் முற்போக்கை எதிர்க்கிறார்கள். சிலர் உலகம் முன்போல் இல்லையே என்று எண்ணிச் சோர்வு அடைகிறார்கள். சிலர் தாம் விரும்புவது போல் இல்லையே என்று உலகத்தைப் பழிக்கிறார்கள்.

உலகம் முன்னேறுகிறது என்றால், மலையும் காடும் ஏதோ மாறுதல் அடைகின்றன என்பது கருத்து அன்று. உலகத்தில் உள்ள மக்களின் வாழ்வில் நல்ல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன என்பதே கருத்து ஆகும். இந்த முன்னேற்றத்திற்கு இடையிடையே பல நிலைகளில் மனிதர் தடுமாறியது உண்டு. தடுமாறித் தடுமாறிப் புதிய புதிய அறிவும் ஊக்கமும் பெற்று மனிதர் முன்னேறி வந்திருக்கின்றனர். அதுதான் நமக்கெல்லாம் நம்பிக்கையையும் உறுதியும் அளித்து வருகிறது.

பள்ளிக்கூடத்துச் சிறுவன் ஒருவன் எழுதக் கற்றுக் கொண்ட பிறகு, பலகையும் பலப்பமும் தனக்கு செய்த உதவியைப் போற்றுவது இயற்கை. ஆனால் எழுத்துக் கல்வி பெருமை உடையது என்று உணராமல், பலகையும் பலப்பமும் உயர்ந்தவை, சிறந்தவை என்று மயங்கினால் அதை அவனுடைய வாழ்வில் நேர்ந்த ஒரு தடுமாற்றம் என்றே கூற வேண்டும். அப்படிப்பட்ட தடுமாற்றங்கள் மனித வரலாற்றில் பல நேர்ந்தது உண்டு.

மக்கள் கூடிவாழத்தொடங்கியபோது, அவர்களுக்குள் ஒருவன் தலைவனாக இருந்து வழிகாட்டினான். அவன் தலைவன் என்பதற்காக அவன் தலையில் ஒரு முடிசூட்டி அவன் கையில் ஒரு கோலும் கொடுத்தனர். அவ்வாறு சில தலைமுறைகள் நடந்த பிறகு, அந்த முடியும் கோலும் உயர்ந்தனவாகப் போற்றப்பட்டன. அவற்றை உடையவன் மன்னன் எனப்பட்டான். மக்களுக்காக மன்னன் வாழ வேண்டும் என்பது மறந்து, மன்னனுக்காக மக்கள் வாழ வேண்டும் என்னும் மூடநம்பிக்கை பிறகு ஏற்பட்டது. முடியும் கோலும் உடையவன் எவனாக இருந்தாலும், அவனைத் தெய்வமாகப் போற்றி அடிபணிய வேண்டும் என்று அந்த மூடநம்பிக்கை வளர்ந்தது. இது ஓர் தடுமாற்ற நிலை.

பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகு இந்தத் தடுமாற்றம் தீர்வதற்கு வழி ஏற்பட்டது. பலகையும் பலப்பமும் சிறந்தவை அல்ல என்று பள்ளிக்கூடச் சிறுவன் உணர்வது போல், முடியும் கோலும் சிறந்தவை அல்ல என்று மனிதர் உணரத் தொடங்கினார். ஆகவே, ஒரு நாட்டை ஆள்வதற்குத் தகுதி உடையவரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு தேர்ந்தெடுப்பதற்கு வழி வகுக்க வேண்டும் என்றும் முயன்றனர். அந்த முயற்சியால் ஏற்பட்டதுதான் தேர்தல் முறை. தேர்தல் முறையும் நெடுங்காலமாகச் சிற்றூர்களில் இருந்து வந்திருக்கின்றது. பலர் கூடிக் கையை உயர்த்துவதன் மூலமாகவும் குட ஓலையிலிருந்து தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலமாகவும் நம் நாட்டிலும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தே தேர்தல் முறை இருந்து வந்தது.

அந்தத் தேர்தல்களில், முடியும் கோலும் பெற்றிருந்த சிறப்பையே வேறு இரண்டு கருவிகள் பெற்றுவிட்டன. அவைகளே, செல்வமும் செல்வாக்கும். பரம்பரையாகச் செல்வாக்கு உடையவர்களும் நிலபுலம் படைத்துச் செல்வராக வாழ்பவர்களும் தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற்றுத் தலைவராக வர முடிந்தது. முடியும் செங்கோலும் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டது போல, செல்வமும் செல்வாக்கும் மக்களுக்குப் பயன்படுவது மாறி, நாட்டு மக்கள் எல்லாரும்

ஒரு சிலருடைய செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் காப்பதற்காகக் பயன்பட்டனர். இது இரண்டாவதான தடுமாற்றநிலை, மனிதர் வாழ்விற்காக உதவிபுரிய வந்த முடியும் கோலும் ஒரு புறம்: செல்வமும் செல்வாக்கும் ஒரு புறம்: இவ்வாறு வளர்ந்த வளர்ச்சியும் தடுமாற்றமும் வரலாற்றில் எல்லா நாடுகளிலும் காணலாம். இன்னும் அவற்றின் சுவடுகள் உள்ளன. பணம் இருந்தால் தலைமைப் பதவியோ, அடுத்த பதவிகளோ, எளிதில் கிடைக்கும் நிலைமை இன்றும் உள்ளது.

அடுத்த நிலையில் மற்றொரு மாறுதல் நேர்ந்தது. அந்தச் செல்வாக்கு ஏன் பரம்பரையாக இருக்க வேண்டும்? புதியவர்கள் ஏன் தம் திறமையாலும் உழைப்பாலும் செல்வாக்குப் பெற்றுத் தலைமை பெறக் கூடாது? இவ்வாறு சிலர் எண்ணியபோது ஒரு வழி தோன்றியது. தேர்தல் காலத்தில் ஆள்திரட்டித் துன்புறாமல், அதற்கு முன்னிருந்தே ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்த்துக் கட்டுப்படுத்தி வைத்து, அந்தக் கூட்டத்தின் துணையையும் உதவியையும் கொண்டு தேர்தலில் வெற்றி பெற வழிவகுத்தனர். அதுதான் கட்சியமைப்பு என்பது. சிலர் ஒரு கட்சி அமைத்துச் செல்வாக்குப் பெறுவதைக் கண்டதும் வேறுசிலர் சேர்ந்து மற்றொரு கட்சி அமைத்துச் செல்வாக்குப் பெற முயன்றனர். கட்சிகள் கட்சிகளோடு மோதுதல் இயற்கை ஆயிற்று. மக்களின் வாழ்வுக்காக முதலில் கட்சிகள் தோன்றின. ஆனால் இன்று உள்ள நிலையில், கட்சிகள் வாழ்வதற்காகவே மக்கள் கருவியாகப் பயன்பட வேண்டியுள்ளது. இதுவும் ஒருதடுமாற்ற நிலை.

முடியும் கோலும் சிறப்பாக இருந்த காலத்தில் அவற்றைக் காப்பதற்காகப் படைகளும் படைக் கருவிகளும் பயன்பட்டன: இன்றைய ஆட்சி முறையிலும் படைகளும் படைக்கருவிகளும் அவ்வாறு பயன்படுகின்றன. ஆயினும், அவற்றின் மதிப்பும் சிறப்பும் குறைந்து வருகின்றன. இது ஒருபுடி முன்னேற்றம் என்றே கூறலாம். இன்று கட்சிகளைப் காப்பாற்றப் பயன்படுவன மேடைகளும் பத்திரிகைகளும் என்று கூறலாம். மக்கள் பழங்காலத்தில் படைகளையும் படைக்கருவிகளையும் கண்டு மயங்கியது போல், இன்றைய மக்கள் பத்திரிகைகளையும் மேடைப் பேச்சுகளையும் கற்றும் கேட்டும் மயங்குகிறார்கள். இந்த மயக்கமும் தீர்ந்துவிடும். பத்திரிகைகள் எழுதுவன எல்லாம் உண்மை அல்ல. மேடையில் பேசப்படுவன எல்லாம் உண்மை அல்ல. அவற்றைக் கற்றாலும் கேட்டாலும் உண்மைகளைக் ஆராயத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். “எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு” என்ற தெளிவு மக்களுக்கு ஏற்படும் காலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தெளிவு ஏற்பட்ட பிறகுதான், போர்ப் படைகளைக் கண்டு மயங்காதது போல், கட்சித் தேர்தல்களைக் கண்டும் மக்கள் மயங்க மாட்டார்கள். போர் வேண்டியதில்லை என்று அறிஞர்கள் முழங்குவது போல், கிராமந்தோறும் உழைத்து வாழும் மக்கள் இந்த ஏமாற்றுத் தேர்தல் முறையே வேண்டியதில்லை என்று உணர்வார்கள். அந்நிலையில், கிராம மக்கள் எதைக் கண்டும் மயங்காமல் தம் கூட்டுறவையும் உழைப்பையுமே நம்பி வாழத் தொடங்குவார்கள். முடி, கோல், பணம், பதவி, கட்சி, தேர்தல் என்னும் எந்தப் பெயரைச் சொல்லியும் மக்களை ஏய்க்க முடியாது. எல்லாம் மனித வாழ்வுக்கு உதவ வந்த கருவிகள். கருவிகள் பயனற்றுப் போகுமானாலும் இடையூறாகத் தோன்றுமானாலும் அவற்றைப் புறக்கணிக்க மனிதர்க்கு உரிமை உண்டு. அவை எல்லாம் சிறியவை. மனித வாழ்வே பெரியது. மனித வாழ்வில் உண்மையான அடிப்படையாக உள்ளவை இரண்டு. ஒன்று கூட்டுறவு, மற்றொன்று உழைப்பு. இந்த இரண்டும் உள்ளவரையில் மனித வாழ்வுக்கு, யாதொரு குறைவும் இல்லை. கூட்டுறவுக்கு இடையூறு வந்தால், அதைவெல்ல அறுப்படை வேண்டும். உழைப்புக்கு பஞ்சம் வந்தால், அதைவெல்ல உழுநிலம் வேண்டும். சுரண்டுவோரும் சுரண்டப்படுவோரும் இல்லாத – சாதி சமயம் கட்சி முதலியவற்றால் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாத – சமுதாயம் அமைவதற்கு இதுவே வழியாகும்.

பயிற்சி

I. பெருவினா:

1. முன்னேற்றம் என்பது பற்றி மு.வ.உரைப்பன யாவை ?
2. முதல் தடுமாற்றம் என்று மு.வ. குறிப்பது யாது ?
3. தேர்தலும் ஒரு தடுமாற்றமே என்று மு.வ. உரைப்பனவற்றை விளக்குக.
4. ஒரு படி முன்னேற்றம் என்று மு.வ. உரைப்பது யாது ?
5. ஏற்றத்தாழ்வில்லாத சமுதாயம் அமைய மு.வ. காட்டும் வழிகள் யாவை ?

II. நெடுவினா:

1. தேர்தல் முறைகள் பற்றி மு.வ. எடுத்துரைக்கும் கருத்துக்கள் யாவை ?
2. மனித வாழ்வே பெரியது என்னும் அடிப்படையில் மு.வ. உரைக்கும் எதிர்காலக் கனவு யாது ?

III. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

1. புகழ்பெற்ற அரசியல் வல்லுநர்களின் வரலாறுகள் நூலகங்களில் காணக்கிடைக்கின்றன. உலகை மாற்றிய அரசியல் புரட்சிகளைப் பற்றி அறிக. நடுவுநிலையோடு கருத்துகளை மட்டும் ஏற்கப் பயிலுக. தனிமனித வழிபாடுகள் இன்றிக் கருத்துகளைச் சீர்தூக்கி அறிக. அரிஸ்டாட்டில், பிளாட்டோ, சாக்ரடீசு, கார்ல்மார்க்ஸ், எங்கெல்சு முதலான அரசியல் நெறியாளர்களை அறிந்து உமது அறிவைக் கூர்மை செய்து கொள்க.
2. தேர்தல் காலத்து முழக்கங்களைக் கண்டிருப்பீர்கள். கீழ்க்காணும் தலைப்புகளுக்கு ஏற்ப சில முழக்கங்களை எழுதுக.

சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு

மழைநீர் சேமிப்பு

எய்ட்ஸ் விழிப்புணர்வு

அனைவருக்கும் கல்வி

(எ-டு கூடா ஒழுக்கம் எய்ட்ஸ் நோய் கொடுக்கும் தரிசுகளுக்கு மரங்களே பரிசு)

IV. தேவையான இடங்களில் வல்லின மெய்களை இட்டு எழுதுக:

1. “செல்வ சிறுமீர்காள்! நீராட போதுவீர்,” என்றாள் கோதை.
2. வெந்தய செடிகளின் மேல் மின்னிடும் தங்க பூக்கள்.
3. கொத்தி திரியும் அந்த கோழி.
4. கிட்ட போனால் முட்ட பகை.
5. சாரை பாம்பு குருவி கூட்டில் நுழைந்தது.

V. வலிமிகா இடங்களில் உள்ள வல்லெழுத்துகளை நீக்கி எழுதுக.

1. என்னொடுப் போந்த இளங்கொடி நங்கை.
2. விடிக்காலை வேளை சுடுச்சோறு ஆக்கிப் பரிமாறக்கூடுமா.
3. வெண்ணிலாக் கலக்கலவென்றுச் சிரித்தாள்.
4. குபுக்குபு வென்றுப் புகைமண்டிலம் சூழ்ந்தது.
5. துறவிக்குடிலுக்குள் வந்தச் சிறுவர் இரண்டுப் பேர்.

VI. சில அலுவலகக் கலைச் சொற்களுக்குத் தமிழாக்கம் அறிக.

ரெக்கார்ட்	—	ஆவணம்
செகரட்டரி	—	செயலர்
மேனேஜர்	—	மேலாளர்
பைல்	—	கோப்பு
புரோதோட்	—	ஒப்புச் சீட்டு
பால்கனி	—	முகப்பு மாடம்
பாஸ்போர்ட்	—	கடவுச்சீட்டு
டிசைன்	—	வடிவமைப்பு
சாம்பியன்	—	வாகைசூடி
விசா	—	நுழைவு இசைவு
டெலிகேட்	—	பேராளர்
ஸ்பெஷல் பஸ்	—	தனிப்பேருந்து
புரபோசல்	—	கருத்துரு
ஆட்டோ கிராப்	—	வாழ்த் தொப்பம்
விசிட்டிங் கார்டு	—	காண்புச் சீட்டு
பிரீப் கேஸ்	—	குறும் பெட்டி
லம்சம்	—	திரட்சித் தொகை
மெயின் ரோடு	—	முதன்மைச் சாலை
புரோட்டோ கால்	—	மரபுத்தகவு
செக்	—	காசோலை
ரசீது	—	பற்றுச்சீட்டு

8. தமிழ்நாட்டுக் கலைச்செல்வங்கள்

தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர்

தமிழகத்திலே காணப்பெறும் கலைச்செல்வங்களைக் காணும்போது தமிழர்கள் மிகப் பழங்காலம் தொட்டே கலையைப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்திருக்கின்றனர் என்பது தெரியவரும். “ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கு” என்ற முதுமொழிக்கேற்பப் பல்வகையான கலைகளைப் பாங்குற வளர்த்திருக்கின்றனர். கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை, நாட்டியக்கலை என்று பல்வகையாகப் பிரித்து நாடோறும் வளர்த்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை ஆகியவை மிகமிகப் பழங்காலம் முதலே தமிழகத்தில் சிறப்புப் பெற்று விளங்கியிருக்கின்றன.

கட்டடக்கலை

கட்டடக்கலை என்றால் கோயில்களின் கட்டடக்கலையைத் தான் கூறமுடிகிறது. மற்றபடி அரசர்கள் வாழ்ந்த அரண்மனைகள் பற்றியோ, செல்வந்தர்கள் வாழ்ந்த மாளிகைகளைப் பற்றியோ பொது மக்கள் வீடுகளைப் பற்றியோ கூற முடியவில்லை. ஏனெனில், அவற்றைப்பற்றி இலக்கியங்கள் கூறும் செய்திகள் அல்லாது, நேரிடைச் சான்றுகள் ஏதும் கிட்டாததனாலேயாகும். இலக்கியங்களில் மன்னர்கள் வாழ்ந்த அரண்மனைகள் பற்றிய செய்தி உள்ளது; நகர அமைப்புப் பற்றி பேசப்படுகிறது; யானை மீது போர்வீரன் ஒருவன் அமர்ந்து, தன் கையில் மிக உயர்ந்த கொடியை ஏந்திச் செல்லும் அளவுக்கு உயர்ந்த வாயில்கள் அரண்மனைகளில் இருந்திருக்கின்றன; பெரும் மாளிகைகள் இருந்திருக்கின்றன; ஐவகை நிலங்களுக்கு ஏற்பச் சிறு வீடுகள் கட்டிக்கொண்டு மக்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். ஆனால், அவற்றின் நேரிடைச் சான்றுகள் இன்னமும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பூம்புகாரில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வில் புத்த விகாரம் ஒன்றும் பொருள்கள் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்யப்படும் முகத்துவாரக் கட்டடமும் அகழ்வாய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் மக்கள் வாழ்ந்த கட்டடப் பகுதி ஏதும் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. கொற்கையில் நிகழ்ந்த அகழ்வாய்விலும் உறையூரில் மேற்கொண்ட அகழ்வாய்விலும் கி.பி. 11-12 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கட்டடப் பகுதிகள் கிடைத்தன. அவை அக்காலத்திய கட்டடங்களைப் பற்றித் தெளிவாகத் தெரிவிப்பனவாக இல்லை.

அண்மையில் தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையால் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தின் பகுதியான உள்கோட்டையில் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் எடுப்பித்து, வாழ்ந்த அரண்மனைப் பகுதி கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. முழுப் பகுதியும் வெளிப்படுத்தப்பட்டால் கி.பி.10-11 ஆம் நூற்றாண்டில் மன்னர்களது அரண்மனை எவ்வடிவில் இருந்தது என்பதை உணர்ந்துகொள்ள உறு துணையாக இருக்கும்.

ஆனால், கோயிற் கட்டடக்கலை என்று எடுத்துக் கொண்டால் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து நாம் கூறமுடியும். தமிழகத்தின் தென்பகுதியான இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளையார்ப்பட்டி என்னும் ஊரின் குடைவரைக் கோயிலே தமிழகத்தில் இன்று காணப்பெறும் குடைவரைக் கோயில்களுள் பழமையானதாகும். இது பாண்டியர்களது படைப்பாகும். இதனை அடுத்து, தமிழகத்தின் பல பகுதிகளில் குடைவரைக் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல்லவர்கள், பாண்டியர்கள், அதியர், முத்தரையர் ஆகியோர் அமைத்தவைகளாகும் அவை. கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டோடு குடைவரைக் கோயில்கள் அமைக்கும் பணி நின்று விட்டது.

தனித்தனி குன்றுகளைச் செதுக்கிக் கோயிலாக்கும் முறை பல்லவர், பாண்டியர் காலத்தில் இருந்திருக்கிறது. மாமல்லபுரத்தில் உள்ள ஐந்து ரதங்களும் கமுகுமலையில் உள்ள வெட்டுவான் கோயிலும் முறையே அவர்களது படைப்புகளாகும். இம்முறை கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டளவிலேயே நின்றிவிட்டது.

கற்களை ஒன்றோடு ஒன்றாக அடுக்கி அமைக்கும் கோயிற்பணி பல்லவர், பாண்டியர் காலந்தொட்டு ஏற்பட்டு இந்நாள் வரை தொடர்ந்து நிலவி வருகிறது. பல்லவர் காலத்துச் சிறந்தவைகளாக மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரைக் கோயிலையும் காஞ்சிபுரத்துக் கைலாயநாதர் கோயிலையும் பாண்டியர் காலத்ததாகத் திருப்பத்தூர் திருத் தளிநாதர் கோயிலையும் சோழர் காலத்துச் சிறந்தவைகளாக நார்த்தாமலை விசயாலய சோழீச்சுரம், தஞ்சை இராசராசேச்சுரம் என்னும் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம், தாராசுரம் ஐராவதேசுவரர் கோயில், திரிபுவனம் திரிபுவன வீரேச்சுரம் முதலானவற்றைக் காட்டலாம்.

இக்கலையின் வளர்ச்சியைத்தான் பிற்காலப் பாண்டியர், விசயநகர மன்னர்கள், நாயக்கர் காலங்களில் காணமுடிகிறது.

கோயில்களில் கோபுரம் அமைத்தல் பல்லவர் காலத்தில் தொடங்கி விசயநகர மன்னர்கள் காலத்தில் மிகவும் உன்னத நிலை எய்தியது.

சிற்பக்கலை

தமிழிலக்கியங்கள் சிற்பங்கள் செய்யும்முறை தொடர்ந்து வழக்கிலிருந்தன என்பதைக் காட்டி நிற்கும். கொல்லிப்பாவை, கண்ணகிசிலை, பெரும் மாளிகைகளில் சுதை உருவங்கள் அமைத்திருத்தல் ஆகியவற்றை எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொள்ளலாம்.

பல்லவர் காலந்தொட்டு, கோயில்களில் பல்வகையான சிற்பங்களைக் காண முடிகிறது. கடவுளர்களின் திருவுருவங்கள், அக்காலத்திய மக்களின் உருவங்கள், மற்றும் விலங்கினங்கள், பறவையினங்கள் ஆகியவற்றின் உருவங்களாகும் அவை. கடவுளர்களது உருவங்களாயினும், சாதாரண மக்களின் உருவங்களாயினும் அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ற வகையில் உடல் அமைப்பு, முகப்பொலிவு, அவயவங்களின் அளவு மிகச் சிறந்த முறையில் அமைக்கப்பட்டிருப்பது தமிழர் தம் கலைத்திறனுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். விலங்கினங்களில் குறிப்பாக, யானையின் உருவத்தைச் செதுக்குவதில் பல்லவர் காலத்துச் சிற்பிகள் கை தேர்ந்தவர்களாக விளங்கியிருக்கின்றனர். பல்லவர் காலச் சிற்பங்களை மாமல்லபுரம் ஒன்றிலேயே கண்டு களித்துவிடலாம். பல்லவர்காலத்துச் சிற்பிகள் கோயிலையே ஒரு சிற்பமாக வடித்தெடுத்துள்ளார்கள் என்று சிற்ப இயல் வல்லுநர்கள் பாராட்டிப் பேசுவர்.

சோழர்காலத்துச் சிற்பிகள், பல்லவர்காலத்துச் சிற்பிகள் போன்று மிகப்பெரிய அளவில் சிற்பங்களைச் செதுக்கியிருக்காவிட்டாலும் கலையழகை அதிக அளவில் காண்பித்திருக்கிறார்கள் என்று கூறலாம். கோயில்களின் அதிட்டானத்தில் காணப்படும் சிறு சிற்பங்கள் சோழர்காலச் சிற்பிகளின் வல்லமையைப் புலப்படுத்துவனவாகும். இராமாயணக் காட்சிகளையும், சிவபுராணக் காட்சிகளையும் தேர்ந்தெடுத்துச் சிறுசிறு புடைப்புச் சிற்பங்களாகச் செதுக்கியிருப்பது அவர்களின் சிற்பக்கலைத் திறனுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். கடவுளர்களது உருவங்களாயினும் அரசு, அரசியர்கள் உருவங்களாயினும் அவற்றில் காணப்பெறும் உருவ அமைப்பு, முகப்பொலிவு, கடவுள் தன்மை, விழியோட்டம், புருவ நெளிவு, கை அசைவு ஆகியவை பல்லவர்காலத்துச் சிற்பிகளைவிடச்

சோழர் காலத்துச் சிற்பிகள் ஒருபடி மேலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் என்பதைக் கூறா நிற்கும்.

சோழர் காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்த பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில், சோழர் காலத்திய கலைத்தன்மையைச் சிற்பங்களில் காண முடியவில்லை. விசயநகர நாயக்கர் காலங்களில், முகம்மதியர், வெளிநாட்டார் ஆகியோரின் கலாசாரத்தாக்குதல் ஏற்படவே சிற்ப அமைப்புகளிலும் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது. கடவுள் தன்மைக்கும் கலை அம்சத்துக்கும் தரப்பட்ட முக்கியத்துவம், விசயநகர நாயக்கர் காலங்களில் மனிதத் தன்மைக்கும் உடற்கூறுகளுக்கும் தரப்படலாயின.

செப்புப்படிமக் கலை

இன்றைக்கு சுமார் 2800 ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே தமிழ்நாட்டில் செப்புப்படிமக்கலை மிக உன்னத நிலையில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டம் ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்துள்ள தெய்வச் செப்புத் திருமேனி இதற்குத் தக்கதொரு சான்றாகும். பல்லவர்காலத்தில் செப்புப்படிமக்கலை பழக்கத்தில் இருந்ததா இல்லையா என்பதுபற்றி ஆராய்ச்சியாளர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்பட்டது. அண்மைக்காலங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட செப்புத் திருமேனிகளினால் பல்லவர் காலத்தில் இக்கலை நல்ல வளர்ச்சியுற்ற நிலையில் விளங்கியிருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. கூரம் நடராசர், கொடுமுடி திரிபுராந்தகர், திரிபுரசுந்தரி போன்ற படிமங்களைப் பல்லவர் காலத் திருமேனிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக காட்டலாம். சிற்பங்களில் காணப்பெறும் அதே கலைப்பாணியைச் செப்புத் திருமேனிகளிலும் காண முடிகிறது.

செப்புத்திருமேனிகளின் பொற்காலம் எனச் சோழர் காலத்தைக் குறிப்பிடலாம். எண்ணிக்கையிலும் அதிக அளவில் சோழர் காலத்தில்தான் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. செம்பியன் மாதேவி போன்ற சோழப் பேரரசிகள், செப்புத் திருமேனிகள் செய்தளிப்பதைத் தாம் இம்மண்ணுலகில் பிறந்ததன் கடமை என்று எண்ணிச் செய்தளித்திருக்கின்றார்கள் போலும். சோழர் காலத்திய செப்புத்திருமேனிகள் கலை அழகும் கடவுள் தன்மையும் பொருந்தியவை. உயிர்பெற்றெழுந்து விட்டனவோ என்னும் அளவுக்குக் காணப்படும் உன்னதப் படைப்புகள். சிவன் மூர்த்தங்களாயினும் திருமால் மூர்த்தங்களாயினும் அவை எவ்வாறு செய்யப்பட வேண்டுமென்று ஆகம் நூல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனவோ அதற்கேற்பச் செய்யப்பெற்றவை. ஒவ்வொரு திருமேனியிலும் அக்காலச் சிற்பியின் கைத்திறன் பளிச்செனக் காணப்படும்.

சிற்பக்கலை எவ்வாறு பிற்காலத்தில் சீரழிந்ததோ அதே போன்று செப்புப் படிமக்கலையும் விசயநகர நாயக்கர் காலத்தில் சிறப்பிழந்து காணப்படுகிறது.

ஓவியங்கள்

ஓவியக்கலை தமிழகத்தில் சிறந்த நிலை எய்தியிருந்தது. உலகில் காணப்பெறும் உயிருள்ளன, உயிரல்லன ஆகிய எல்லாப் பொருள்களையும் கற்பனையால் காணப்பெறும் பொருள்களையும் அவ்வவற்றின் உருவங்கள் போலத் தோற்றும்படி தமிழ்நாட்டு ஓவியர்கள் ஓவியங்களாகத் தீட்டினர். 'எவ்வகைச் செய்தியும் உவமங்காட்டி' (516) என மதுரைக்காஞ்சியும் 'மையறு படிவத்து வானவர் முதலா - எவ்கையுயிர்களும் உவமங் காட்டி' (3: 128:- 129) என மணிமேகலையும் கூறுகின்றன. ஓவியத்தை வெறுந் தொழிலாகக் கருதாது ஒரு யோக சாதனமாகவே கருதினர்.

தமிழ்நாட்டில் இப்பொழுது எஞ்சியுள்ள ஓவியங்களில் மிகவும் தொன்மையானவை பல்லவப் பெருமன்னர் காலத்தவையே யாகும். ஏறக்குறைய கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து தான் ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. இதற்கு முற்பட்டவை காலப்போக்கில் அழிந்து மறைந்து போயின. இத்துறையில் பல்லவ மன்னர்கள் பெரும்பணி புரிந்துள்ளனர். இதில் பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மன் தானே ஒரு சிறந்த ஓவியனாகத் திகழ்ந்துள்ளான். அதுபோன்றே சோழ மன்னர்களும் ஓவியக்கலைப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

தமிழ் மன்னர் இவ்வாறு வளர்த்த ஓவியங்களை அவர்கள் கட்டிய கோயில்களின் நுழைவாயிலின் இரு பக்கங்களிலும் கருப்பக்கிரகச் சுவர்களிலும் பிரகாரங்களிலும் விதானத்திலும் தீட்டினர். அவ்வாறு தீட்டப்பட்ட ஓவியங்கள் மாமண்டூர்க் குகைகளின் வெளி மண்டபத்திலும் காஞ்சிபுரம் கைலாசநாதர் கோயில், பனமலைக் கோயில், தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் முதலிய பல இடங்களிலும் காணப்பெறுகின்றன. இதில் பனமலையில் உள்ள மண்டபத்தில் காணப்படும் எழிலார்ந்த ஆடல் மகளின் ஓவியம் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது. இந்த ஓவியத்தில் அமைந்த வண்ணச்செறிவும் உணர்ச்சிப் பொலிவும் நம்மைக் கவர்கின்றன.

மரச் சிற்பக்கலையும் தந்தச் சிற்பக்கலையும்

மரச் சிற்பக்கலை கி.பி.16 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே காணப்படுகிறது. கோயில்களில் திருவிழாக்கள் அதிகமாக அதிகமாக மரச் சிற்பங்கள் செய்யும் தொழில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது என்று கூறலாம். குறிப்பாக, தேர்த்திருவிழா ஏற்பட்ட பிறகே, தேர் செய்கையில் அத்தேரில் சிற்பங்களைச் செதுக்குவதும் நடைபெற்றிருக்கிறது. சில ஆலயங்களில் கோபுர வாயில் கதவுகளிலும் சிறந்த மரச் சிற்பங்களைக் காண முடிகிறது. பிற்காலத்தில் செட்டிநாட்டார் வீடுகளில் வாயில் நிலைகளில் மரச்சிற்பங்கள் செய்து அழகுபடுத்தியிருந்ததையும் அறியலாம்.

தந்தச் சிற்பக்கலை குறிப்பாக, நாயக்க மன்னர்கள் காலங்களில்தான் சிறப்புப் பெற்றிருக்கிறது. கடவுளர் உருவங்களும் அரசு, அரசியர் உருவங்களும் மற்றும் பெட்டி, பல்லக்குத் தண்டு போன்ற பொருள்களும் தந்தத்தால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

திருவரங்கத்தில் நாயக்க மன்னர், அவரது பட்டத்தரசி ஆகியோரது உருவங்கள் நான்கடி உயரத்தில் தந்தத்தில் கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அதே கோயிலில் திருமலை நாயக்கர் தம் பட்டத்தரசியோடு இருப்பது, மற்றும் கடவுளர் உருவங்கள் ஆகியவை சிறிய அளவில் நிரம்ப உள்ளன. அவை இப்பொழுது அங்குள்ள காட்சிக் கூடத்தில் பொதுமக்கள் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டுள்ளன.

மதுரைக்கு அருகிலுள்ள அழகர் கோயிலிலும் தந்தச் சிற்பங்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன. இவையும் சிறிய அளவிலானவை.

பயிற்சி

I. பெருவினா:

1. தமிழர்கள் பழங்காலந்தொட்டே பல கலைகளையும் பேணி வந்துள்ளனர் என்பதை விளக்குக.
2. இலக்கியங்களில் காணப்படும் கட்டடக் கலைச் செய்திகளைக் கூறுக ?
3. அகழ்வாய்வால் வெளியிடப்பட்ட கட்டடங்கள் பற்றி எழுதுக.

4. தமிழகக் குடைவரைக் கோவில்களைப் பற்றி எழுதுக.
5. கற்களை அடுக்கி அமைக்கப்பட்டுள்ள கோவில்கள் பற்றிக் கூறுக.
6. சோழர் காலத்துச் சிற்பிகளின் திறமையைப் புலப்படுத்துக.
7. செப்புத்திருமேனிகளின் பொற்காலம் எது ? ஏன் ?
8. தமிழ் மன்னர் வளர்த்த ஓவியக்கலைகளை எங்கெங்குக் காணலாம் ?
9. தமிழர்தம் மரச்சிற்பக் கலை பற்றி எழுதுக.
10. நாயக்கர் கால தந்தச் சிற்பக்கலை பற்றி வரைக.

II. நெடுவினா:

1. கோயிற்கட்டடக் கலைப்பற்றி விளக்கி வரைக.
2. ஓவியக்கலை தமிழகத்தில் சிறந்திருந்தது என்பதை விளக்குக.

III. மொழித்திறன் வளர்பயிற்சி:

தமிழர்கள் இசைத்த இசைக்கருவிகள் சிலவற்றை அறிந்து கொள்க:

நாகசுரம், திருச்சின்னம், எக்காளம், முகவீணை, கௌரிகாளம், கொம்பு, நவரி, ஒத்துநாகசுரம், புல்லாங்குழல், சங்கு, துத்தரி, பலிமத்தளம், கவணமத்தளம், சுத்த மத்தளம், தவில், பேரிகை, சந்திரப்பிறை, செண்டை, டக்க, டமரம், டங்கி, டமவாத்தியம், டவண்டை, இடக்கை, கனகத்தப்பட்டை, மிருதங்கம், முட்டு, நாகர், பெரிய உடல், சின்னஉடல், சன்னஉடல், தப்பு, திமிலை, வீரகண்டி, சேகண்டி, வான்கா, தக்கை, தாளம், பிரம்மதாளம், குழித்தாளம், மணி, கைமணி, கொத்துமணி, சேமக்கலம், கிழகிட்டி, வீணை, கெத்து, உடுக்கை, பம்பை, கைச்சிலம்பு.

IV. வல்லினம் மிகும் இடங்களுக்குரிய விதி அறிக:

1. ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தின் பின் ஒற்றுமிகும்
(எ.கா) ஓடாக் குதிரை
2. அந்த, இந்த என்னும் சுட்டுத்திரிபு அடுத்தும் எந்த என்னும் வினாத்திரிபு அடுத்தும் ஒன்று மிகும். (எ.கா.) அந்தச் சிலை; எந்தக் காலம்.
3. செயவென் எச்சத்தின் பின் ஒற்று மிகும். (எ.கா) ஓடக் கண்டார்
4. வன்தொடர்க் குற்றியலுகர ஈற்றுச்செய்தென் எச்சத்தின் பின் ஒற்று மிகும் (எ.கா) கேட்டுக் கொண்டான்.
5. இகர ஈற்றுச்செய்தென் எச்சத்தின் பின்னும் மிகும் (எ.கா) எழுதிப்பார்.

V. ஏற்ற இடங்களில் வல்லின மெய்களை இட்டு எழுதுக:

1. ஆசிரியர் நடத்தாப் பாடத்திலிருந்து எந்த கேள்வியும் வரவில்லை.
2. கேள்விகள் மாணவர் பயிலா பகுதியில் இருந்து வந்ததால் எழுதத் தெரியவில்லை.

3. எதையும் எழுதி பழகவேண்டும் என்று எனக்கு சொன்னார் ஆசிரியர்.
4. அந்த சிறுவன் எந்த பள்ளியில் படித்து சிறந்தான் ?
5. ஓட காண்பது வெள்ளம்; ஓடுங்க காண்பது யோகியர் உள்ளம்.

VI. ண, ந, ன வேறுபாடு அறிக:

1. அரண்	–	மதில், பாதுகாப்பு, கோட்டை
அரன்	–	சிவன்
2. அண்ணம்	–	மேல்வாய்
அன்னம்	–	ஒரு பறவை
3. ஆணி	–	கூரிய இரும்புத்துண்டு
ஆனி	–	ஒரு மாதம்
4. ஆணை	–	கட்டளை
ஆனை	–	யானை
5. உண்ணு	–	சாப்பிடு
உன்னு	–	நினைத்துப்பார்
6. ஊண்	–	உணவு
ஊன்	–	இறைச்சி
7. எண்ண	–	நினைக்க, எண்ணிப்பார்க்க
என்ன	–	கேள்வி
8. கணை	–	அம்பு
கனை	–	கனைத்தல்
9. கணம்	–	நேரம்
கனம்	–	பஞ், சுமை
10. காண்	–	பார்
கான்	–	காடு
11. தணி	–	அடங்கு
தனி	–	தனித்திருத்தல்
12. துணி	–	சீலை
துனி	–	துன்பம், கோபம், அச்சம்

13. திணை	–	நிலம், ஒழுக்கம்
திணை	–	தானிய வகை
14. நாண்	–	கயிறு, நாணம்
நான்	–	தன்னைக் குறிப்பது, தன்மை இடப்பெயர்
15. தின்மை	–	வலிமை
தின்மை	–	தீமை
16. வண்மை	–	வளம், வழங்குதல்
வண்மை	–	வலிமை

VII. பின்வரும் தொடர்களில் உள்ள பிழைகளை நீக்குக:

1. சென்னைக்கு அருகாமையில் இருப்பது கன்னியாகுமரி அல்ல.
2. அவர்தான் கூறினார் இவர்தான் கூறினார் என்று பாராது எவர்தான் கூறினாலும் மெய்ப்பொருள் காண்க.
3. இடதுபக்கம் இருப்பது ஒளவையார் சிலை அன்று.
4. கண்ணன் முருகன் மற்றும் வேலன் வந்தனர்.
5. நல்லவைகளும் கெட்டவைகளும் பத்திரிகைகளில் வெளியிடப் படுகின்றன.
6. பத்து பழங்களில் ஒரு பழமே நல்லன.
7. இங்குள்ளது எல்லாம் நல்ல பழமே.
8. இதனைச் செய்தது இவர் அல்லவா ?
9. விழாவில் பல அறிஞர்கள் பேசினர்.
10. ஒவ்வொரு சிறுநீரிலும் ஊராட்சி உள்ளது.
11. மாணவர்கள் கல்வியறிவு ஒழுக்கத்திற் சிறந்து விளங்க வேண்டும்.

VIII. கீழ்க்காணும் பத்திகளை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்து பழகுக:

1. “கொள்கை இல்லாத அரசியல், உழைப்பு இல்லாத செல்வம், நேர்மை இல்லாத வணிகம், ஒழுக்கம் இல்லாத கல்வி, மனசாட்சி இல்லாத மகிழ்ச்சி, மனித நேயம் இல்லாத அறிவியல், தியாகம் இல்லாத வழிபாடு இவை கொடிய பாவங்கள் என்பது மகாத்மா காந்தியடிகள் கருத்து.”
2. “ஒருவன் செல்வத்தை இழந்தால் எதனையும் இழந்தவனாக மாட்டான்; உடல் நலத்தை இழந்தால் சிலவற்றை இழந்தவனாவான்; ஒழுக்கத்தை இழந்தால் அனைத்தையும் இழந்தவனாவான்”.
3. “அறிவியல் அனைத்துக் கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் தாயாகும். அறிவியல் என்பது, உண்மைகள், கொள்கைகள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பு. புதிய சூழ்நிலைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும், சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் முறையில் அணுகுவதும் அறிவியலே”.

4. “வரலாறு என்பது பழமையைப் புரிந்து கொண்டு அதன் வாயிலாக எதிர்காலத்திற்கு வழிவகுத்தலாகும். கடந்த காலத்திலிருந்துதான் எதிர்காலம் உருவாக்கப்படுகின்றது. வரலாறு என்ற கருவிலுத்திலிருந்து கருத்துகள், நோக்கங்கள், கொள்கைகள் எதிர்காலத்திற்கு உருவாக்கப் பெறுகின்றன.”
5. “இரக்கம் உள்ள இதயம், சிந்தனை ஆற்றல் பெற்ற மூளை, வேலை செய்யக் கூடிய கைகள் ஆகிய இந்த மூன்றும் நமக்குத் தேவை. மனத்தூய்மையும் வலிமையும் கொண்டவராக நாம் விளங்கினால் உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் நாம் சமமானமானவர் ஆவோம்.”

IX. மேல்நிலை மாணாக்கர் பெற வேண்டிய மொழித்திறன்கள்:

I. கேட்டல்:

1. கேட்ட பகுதியின் உட்பொருள் அறிதல்.
2. கேட்கும்போதே இலக்கணப்பிழைகளை இனங்காணல்.
3. பேசுவோரின் நோக்கம் அறிதல்.
4. பேச்சைக் கேட்டு உண்மை / கருத்து வேறுபடுத்திக் காட்டுதல்.

II. பேசுதல்:

1. பொருத்தமான அடைமொழிச் சொற்கள், உரிய கலைச்சொற்கள் கலந்து பேசுதல்.
2. பிறமொழிச்சொல் கலவாது பேசுதல்.
3. கருத்து விளக்கமுறப் பேசுதல், சான்று காட்டி, மேற்கோள் காட்டி, உடன்பாட்டு, எதிர்மறையில் பேசுதல்.
4. வரவேற்புரை, பிரிவுரை, பாராட்டுரை, நன்றியுரை ஆற்றுதல்
5. கலந்துரையாடல்.

III. படித்தல்:

1. பொருள் உணர்வுக்கு ஏற்பப்பிரித்தும் சேர்த்தும், நிறுத்தக்குறியறிந்தும் படித்தல்.
2. படிக்கும் பகுதியில் அமைந்த செறிவு, நயம் வாய்ந்த சொற்களை அடையாளம் காணல்.
3. பகுதிச் சுருக்கம் அறிய உதவும் சொற்கள் தொடர்களை அடையாளம் காணல்.
4. குறிப்புத் திரட்டும் நோக்கில் படித்தல்.
5. பிறர் கேட்டுணரும் வகையில் படித்தல்.

IV. எழுதுதல்:

1. பொருள் தடுமாற்றமின்றி ஏற்ற சொற்களைக் கொண்டு தொடரமைத்தல்.
2. செய்திகளை நிரல்படவும், தொடர்பறாமலும் நிகழ்ச்சிகள், கதைகள் எழுதுதல்.

3. சந்திப்பிழைகளின்றி எழுதுதல்.
4. விளம்பரத் தொடர்களை எழுதுதல்.
5. கட்டுரை எழுதுதல்.
6. படித்த, கேட்ட பகுதிகளுக்கான குறிப்பு எழுதுதல்.
7. படித்த, கேட்ட பகுதிகளை விரித்தும், சுருக்கியும் எழுதுதல்.
8. மொழிப் பெயர்த்தல்.

X. மேல்நிலை மாணக்கரின் கற்றல் செயல்பாடுகள்:

I. கேட்டல்:

1. குழுக்களாகப் பிரித்து, ஒருகுழு கலந்துரையாடி ஒரு குழு பதிவு செய்தல்.
2. கேட்ட செய்திகளை (பெற்றோர் மூலமும் வானொலி மூலமும்) குறித்து வருதல்.
3. மேடைப் பேச்சுகளைக் கேட்டுப் பேசுவோரின் (மாறுபாடும் / உடன்பாடும்) கருத்துக்களைக் கேட்டல்.
4. மேடைப்பேச்சுகளைக் கேட்டுப் பேசுவோர் கூறும் உண்மை / கருத்துகளை வேறுபடுத்திக்காட்டல்.

II. பேசுதல்:

1. பொருத்தமான தலைப்புகள்கொடுத்துப் பேச்சுசெய்தல்.
2. குழுக்களாகப் பிரித்து ஒருகுழு கலந்துரையாடி, ஒரு குழு பதிவு செய்தவற்றில் பிறமொழிச் சொல் கலந்திருந்தால் அவற்றை நீக்கிப் பேசுதல்.
3. முன் தயாரிப்புடைய சொற்பொழிவுகளைப் பேசச் செய்து சொற்பொழிவில், மேற்கோள், கருத்து வலியுறுத்தல், ஏதுக்கள் காட்டல் போன்ற கூறுகளை அமைத்துப் பேசச் செய்தல்.
4. உரைவகைகளை அறிந்து பேசச் செய்தல்.
5. மாணவர்களைக் கலந்துரையாடச் செய்து, (பள்ளித் தேவைகள்), அனைவரும் அதில் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றனரா என நோக்க வேண்டும். பேசாதிருக்கும் மாணவரை ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

III. படித்தல்:

1. பாடப்பகுதியிலுள்ள உரைநடை, செய்யுள் ஆகியனவற்றைப் பொருள் உணர்வுக்கேற்பப் பிரித்துப் படிக்கச் செய்தல்.
2. பாடநூலிலுள்ள பகுதிகளைப் படிக்கச் செய்து பொருட் செறிவு வாய்ந்த சொற்களைப் பட்டியலிடச் செய்தல்.
3. படித்த பகுதிகளில் பொருட்சுருக்கத்தைத் தரும் குறிப்புகளை எழுதச் செய்தல்.

4. பாடப்பகுதியிலுள்ள கருத்துச் செறிவான பகுதிகளுக்கு விளக்கம் திரட்ட அகராதி, கலைக்களஞ்சியம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துதல். சொல்லடைவு, பொருளடைவு, மேற்கோள் பட்டியல், பொருளடக்கம் ஆகியனவற்றைப் பயன்படுத்தச் செய்தல்.
5. கேட்பவர் நிலைக்கேற்ப விரைவு, அழுத்தம், நிறுத்தம் போன்றவற்றைக் கையாளப் பயிற்சியளித்தல்.

IV. எழுதுதல்:

1. வருணனைச் சொற்கள் அமைத்து ஒன்றைப்பற்றி தொடர்கள் எழுதச் செய்தல்.
2. நிகழ்ச்சிகள், கதைகள் எழுதச்செய்தல்.
3. சந்திப்பிழைகளை இனம்காணல், திருத்துதல்.
4. தலைப்புகளைக் கொடுத்து ஏற்ற விளம்பரத்தொடர்கள் எழுதச் செய்தல்.
5. தீர்மானங்கள் மதிப்புரைகள் எழுதச் செய்தல்.
6. குறிப்புகள் எழுதச்செய்தல்.
7. சொற்பொழிவு, கதைகள், கட்டுரைகள் ஆகியனவற்றைக் கேட்டுக் குறிப்பு எடுக்கச் செய்தல்.
8. பழமொழிகள், மரபுத் தொடர்கள், ஆங்கிலப் பத்திகளை மொழிபெயர்க்க படிப்படியான வளர்ச்சி நிலையில் பயிற்சிகள் அளித்தல்.

கதைக் கோவை

(துணைப் பாடப்பகுதி)

1. பால்வண்ணம் பிள்ளை

புதுமைப்பித்தன்

பால்வண்ணம் பிள்ளை கலெக்டர் ஆபீஸ் குமாஸ்தா. வாழ்க்கையே தஸ்தாவேஜிக் கட்டுகளாகவும் அதன்இயக்கமே அதட்டலும் பயமுமாகவும் அதன் முற்றுப்புள்ளியே தற்பொழுது 35 ரூபாயாகவும் அவருக்கு இருந்து வந்தது. அவருக்குப் பயமும் அதனால் ஏற்படும் பணிவும் வாழ்க்கையின் சாரம். அதட்டல் அதன் விதி விலக்கு.

பிராணி நூல், மிருகங்களுக்கு, முக்கியமாக முயலுக்கு நான்கு கால்கள் என்று கூறுமாம், ஆனால் பால்வண்ணம் பிள்ளையைப் பொறுத்தவரை அந்த அபூர்வப் பிராணிக்கு மூன்று கால்கள்தான். சித்த உறுதி, கொள்கையை விடாமை, அம்மாதிரியான குணங்கள் எல்லாம் படை வீரனிடமும் சத்தியாக்கிரகிகளிடமும் இருந்தால் பெருங்குணங்களாகக் கருதப்படும். அது போயும் போயும் ஒரு கலெக்டர் ஆபீஸ் குமாஸ்தாவிடம் தஞ்சம் புகுந்தால் அசட்டுத்தனமான பிடிவாதம் என்று கூறுவார்கள்.

பால்வண்ணம் பிள்ளை ஆபீஸில் பசு. வீட்டிலோ ஹிட்லர். அன்று கோபம். ஆபீஸிலிருந்து வரும்பொழுது ஹிட்லரின் மீசை அவருக்கு இல்லாவிட்டாலும் உதடுகள் துடித்தன. முக்கியமாக மேல் உதடு துடித்தது. காரணம், ஆபீஸில் பக்கத்துக் குமாஸ்தாவுடன் ஒரு சிறு பூசல். இவர் மெக்ஸிகோ தென் அமெரிக்காவில் இருக்கிறதென்றார். இவருடைய நண்பர் பூகோள சாஸ்திரம் வேறு மாதிரி கூறுகிறதென்றார். பால்வண்ணம் பிள்ளை தனது கட்சியை நிரூபிப்பதற்காக வெகு வேகமாக வீட்டிற்கு வருகிறார்.

பால்வண்ணம் பிள்ளைக்கும் அவருடைய மனைவியாருக்கும் கர்ப்பத்தடையில் நம்பிக்கைக் கிடையாது. அதன் விளைவு வருஷம் தவறாது ஒரு குழந்தை. தற்பொழுது பால்வண்ண சந்ததி நான்காவது எண்ணிக்கை; பிறகு வருகிற சித்திரையில் நம்பிக்கை.

இப்படிப்பட்ட குடும்பத்தில் பால்வண்ணக் 'கொடுக்கு'கள் 'பேபி ஷோ'க்களில் பரிசு பெறும் என்று எதிர் பார்க்க முடியாது. பால்வண்ணம் பிள்ளையின் சகதர்மிணி, உழைப்பிலும் பிரசவத்திலும் சோர்ந்தவள். தேகத்தின் சோர்வினாலும் உள்ளத்தின் களைப்பினாலும் ஏற்பட்ட பொறுமை.

கைக்குழந்தைக்கு முந்தியது சவலை. கைக்குழந்தை பலவீனம். தாயின் களைத்த தேகம் குழந்தையைப் போஷிக்கச் சக்தியற்றுவிட்டது. இப்படியும் அப்படியும் தாம் ஆஸ்பத்திரியின் மருந்துத் தண்ணீரும் வாடிக்கைப் பால்காரனின் கடன் பாலுமாக, குழந்தைகளைப் போஷித்து வருகிறது. அந்த மாதம் பால் 'பட்ஜெட்' எப்பொழுதும் போல் நான்கு ரூபாய் மேலாகிவிட்டது.

இம்மாதிரியான நிலைமையில் பால் பிரச்சனையைப் பற்றிப் பால்வண்ணம் பிள்ளையின் சகதர்மிணிக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றியது. அது ஒன்றும் அதிசயமான யுக்தியன்று குழந்தைகளுக்கு உபயோகமாகும்படி ஒரு மாடு வாங்கிவிட்டால் என்ன என்பதுதான்.

தெய்வத்தின் அருளைத் திரென்று பெற்ற பக்தனும் புதிதாக ஒரு உண்மையைக் கண்டுபிடித்த விஞ்ஞானியும் 'சும்மா' இருக்கமாட்டார்கள். சளசளவென்று கேட்கிறவர்கள் காது புளிக்கும்படி சொல்லிக் கொட்டிவிடுவார்கள். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவிக்கும் அதே நிலை ஏற்பட்டது.

பிள்ளையவர்கள் வீட்டிற்கு வரும்பொழுது அவர் ஸ்கூல் பைனல் வகுப்பில் உபயோகித்த பூகோளப் பாடம் எங்கு இருக்கிறது, மாடியிலிருக்கும் ஷெல்பிலா அல்லது அரங்கிலிருக்கும் மரப்பெட்டியிலா என்று எண்ணிக் கொண்டு வந்தார்.

வீட்டிற்குள் ஏறியதும் “ஏளா! அரங்குச் சாவி எங்கே?” என்று கேட்டுக் கொண்டே மாடிக்குச் சென்று ஷெல்பை ஆராய்ந்தார்.

அவர் மனைவி சாவியை எடுத்துக்கொண்டு பின் தொடர்ந்தாள். அவளுக்குப் பால் நெருக்கடியை ஒழிக்கும் மாட்டுப் பிரச்சனையை அவரிடம் கூற வேண்டும் என்று உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனால், மெக்ஸிகோ பிரச்சனையில் ஈடுபட்டிருக்கும். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனம் இதை வரவேற்கும் நிலையில் இல்லை.

“என்ன தேடுதிய?” என்றாள்

“ஒரு பொஸ்தகம். சாவி யெங்கே?”

“இந்தாருங்க. ஒங்ககிட்டே ஒண்ணு சொல்லணுமே! இந்தப் புள்ளைகளுக்குப் பால் செலவு சாஸ்தியா இருக்கே! ஒரு மாட்டெத்தான் பத்துநூறு குடுத்து புடிச்சிப்பிட்டா என்ன?” என்றாள்.

“இங்கே வரவேண்டியதுதான். ஒரே ராமாயணம். மாடு கீடு வாங்க முடியாது. எம் புள்ளெய நீத்தண்ணியைக் குடிச்ச வளரும்” என்று விட்டார். மெக்ஸிகோ வடஅமெரிக்காவிலிருந்தால் பிறகு ஏன் அவருக்குக் கோபம் வராது?

பால் பிரச்சனை அத்துடன் தீர்ந்து போகவில்லை. அவர் மனைவியின் கையில் இரண்டு கெட்டிப் காப்பு இருந்தது. அவளுக்குக் குழந்தையின் மீதிருந்த பாசத்தினால் அந்தக் காப்புகள் மயிலைப் பசுவும் கன்றுக்குட்டியுமாக மாறின.

இரண்டு நாள் கழித்துப் பால்வண்ணம் பிள்ளை ஆபீஸிலிருந்து வந்து புறவாசலில் கால் கை கழுவச் சென்ற பொழுது உரலில் கட்டியிருந்த கன்று வைக்கோல் அசை போட்டிருக்கும் மாட்டைப் பார்த்து ‘அம்மா’ வென்று கத்தியது.

“ஏளா?” என்று கூப்பிட்டார்.

மனைவி சிரித்துக் கொண்டே – உள்ளுக்குள் பயம்தான் – வந்தாள்.

“மாடு எப்பொழுது வந்தது? யார் வாங்கிக் கொடுத்தா?” என்றார்.

“மேல வீட்டு அண்ணாச்சி வாங்கித் தந்தாஹு. பாலு ஒருபடி கறக்குமாம்!” என்றாள்.

“உம்” என்றார்.

அன்று புதுப்பால், வீட்டுப்பால், காப்பி, கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டு கணவரைத் தேடினாள். அவர் இல்லை.

அதிலிருந்து பிள்ளையவர்கள் காப்பியும் மோரும் சாப்பிடுவதில்லை.

அவர் மனைவிக்கு மிகுந்த வருத்தம். ஒரு பக்கம் குழந்தைகள். மற்றொரு பக்கம் புருஷன் என்ற குழந்தை. வம்ச விருத்தி என்ற இயற்கை விதி அவளை வென்றது.

இப்படிப் பதினைந்து நாட்கள்.

மாட்டை என்ன செய்வது ?

அன்று இரவு எட்டு மணி இருக்கும். பால்வண்ணம் பிள்ளையும் சுப்புக் கோனாரும் வீட்டினுள் நுழைந்தார்கள்.

“மாட்டைப் பாரும், 25 ரூபா” என்றார்.

“சாமி! மாடு அறுபது ரூபாய் பெறுமே?” என்றான் சுப்புக்கோனார்.

“இருபத்தைந்துதான். உனக்காக முப்பது ரூபாய். என்ன? இப்பொழுதே பிடித்துக் கொண்டு போக வேண்டும்!”

“சாமி ராத்திரியிலா? நாளைக்கு விடியன்னே பிடிச்சுக்கிடுதேன்” என்றான் சுப்புக்கோனார்.

“உம், இப்பவே?”

மாட்டையவிழ்த்தாய்விட்டது.

மனைவி ‘மாடு’ எழுபது ரூபாயிற்றே. குழந்தைகளுக்குப் பாலாயிற்றே’ என்று தடுத்தாள். மே வரும்படி வேறு வருகிறதாம்.

“என் புள்ளைகள் நீத்தண்ணி குடிச்ச வளந்துக்கிடும்” என்று விட்டார்.

சுப்புக்கோனார் மாட்டை அவிழ்த்துக்கொண்டு போகும் பொழுது மூத்த பையன் “அம்மா என் கண்ணுக்குட்டி” என்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அழுதான்.

“சும்மா கெட சவமே!” என்றார் பால்வண்ணம் பிள்ளை.

பயிற்சி

1. பால்வண்ணம் பிள்ளை – கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் சிதையாமல் சுருக்கி வரைக.
2. இந்தக் கதையை நாடக வடிவில் எழுதுக.
3. பால்வண்ணம் பிள்ளை பாத்திரப்படைப்பை ஆய்க.
4. பால்வண்ணம் பிள்ளை பிடிவாத குணத்தை விட்டுச் சிறந்த குடும்பத் தலைவராக மாறியதாக உம் கற்பனைத் திறத்தால் ஒரு கதை எழுதுக.

2. மூக்கப்பிள்ளை வீட்டு விருந்து

வல்லிக்கண்ணன்

மூக்கப் பிள்ளையின் மனசாட்சி திடீரென்று உறுத்தல் கொடுக்க ஆரம்பித்தது.

அது அப்படி விழிப்புற்று அரிப்புத்தருவதற்குப் பத்திரிகைகளில் வந்த சில செய்திகள் தான் காரணமாகும்.

சுகமாய் சவாசனம் பயின்று கொண்டிருக்கிற மனசாட்சி சிலபேருக்கு என்றைக்காவது திடும்விழிப்புப் பெற்று, குடை குடை என்று குடைந்து, முன் எப்பவோ பண்ணிய பாபத்துக்கு – அல்லது தவறுக்கு – பரிகாரமாக இப்போது செயல் புரியும்படி தூண்டித் துளைப்பது ஏனோ தெரியவில்லை. மனித மனம், மனசாட்சி என்பதெல்லாம் விசித்திரமான தத்துவம் என்றோ எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத புதிர் என்றோதான் எண்ண வேண்டி இருக்கிறது. மூக்கப்பிள்ளை அப்படித்தான் நினைத்தார்.

“வடக்கே ஒரு ஊரில்” எவனோ ஒருவன் எப்பவோ ஒரு காலத்தில் ரயிலில் டிக்கெட்டு வாங்காமலே பிரயாணம் செய்திருந்தானாம். பலப்பல வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்போ அவன் தனது தவற்றை உணர்ந்து வருத்தப்பட்டு ரயில் கட்டணமும் அபராதத் தொகையும் சேர்த்து ரயில்வே நிர்வாகத்துக்கு அனுப்பி நல்ல பேரும் பத்திரிகைப் பிரபலமும் பெற்றுக் கொண்டான்.

தெற்கே ஒரு நபரும் அதே மாதிரி, மனசாட்சியின் தொந்தரவுக்குப் பணிந்து எந்தக் காலத்திலோ இலவசமாகச் செய்திருந்த பிரயாணத்துக்கு உரிய பணத்தையும் அதற்கான வட்டியையும் சேர்த்து ரயில்வேக்கு அனுப்பி வைத்தான். இதுவும் பத்திரிகைச் செய்திதான்.

இவையும் இவை போன்ற வேறு சில தகவல்களும் மூக்கப்பிள்ளையின் கவனத்தைக் கவர்ந்து, மனத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்து, உள்ளுற வேலை செய்யலாயின.

“தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க; பொய்த்தபின் தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும். திருவள்ளுவர் பெரிய ஆளு தான் சரியாத்தான் சொல்லி வச்சிருக்காரு” என்று அவர் எண்ணிக் கொண்டார்.

ஆனா இந்த நெஞ்சு அதாகப்பட்டது மனசாட்சி, ஏன் உடனுக்குடனே சுடுவதில்லை? அநேகம் பேருக்குச் சுடுவதே இல்லை போல் தெரியுதே! சில பேருக்கு மட்டும் குழிப்பிள்ளையை எடுத்து மடியிலே வச்சு அழுகிற கணக்கிலே, அதுவும் பிள்ளை மக்கி மண்ணாகி எலும்புகள் கூட உருமாறிப் போவதற்குப் போதுமான காலம் ஆகிவிட்ட பிறகு, தன்னெஞ்சறிந்து பொய்த்ததற்காக இத்தன்னெஞ்சு திடீர்ச்சுடுதல் பண்ணுவானேன்?.....

இந்த ரீதியிலே மூக்கப்பிள்ளையின் மனத்தின் ஒரு பகுதி எண்ண வளையங்கள் அதிரப் பண்ணவும், “சீ மூதி, நீ சும்மா கிட!” என்று அவர் அதன் மண்டையில் ஓங்கி அடித்தார்.

மூக்கப்பிள்ளை டிக்கட் வாங்காமல் பிரயாணம் செய்ததில்லை. அவர் அதிகமாகப் பயணம் போனதே கிடையாது. அகழியில் விழுந்த முதலைக்கு அதுவே சொர்க்கம் என்கிற மாதிரி, அவருக்குச் சொந்த ஊரான சிவபுரம்தான் சொர்க்கம் ஆகும்.

பரபரப்பு மிகுந்த கடைகளில் சாமான்கள் வாங்கிவிட்டு, பில்படி பணத்தைக் கொடுக்காமல் அவர் நைசாக நழுவியதில்லை அல்லது நோட்டுக்குச் சில்லறை கொடுக்கிறபோது ஒட்டல்காரனோ ஷாப்காரனோ அல்லது வேறு எவனுமோ கவனப்பிசகாக

அதிகப்படியாக ஒரு ரூபா ரெண்டு ரூபா தாள்களைக் கொடுத்து விடுகிறபோது, நம்ம அதிர்ஷ்டம் என்று எண்ணி அதை அழுக்கிக் கொண்டு வந்ததில்லை அவர். நின்று, பில்படி பணம் இவ்வளவு; பாக்கி இவ்வளவு தான் உண்டு; ஆனால் தரப்பட்டுள்ள தொகையோ இவ்வளவு இருக்கு என்று எடுத்துச் சொல்லி அதிகப்படியாக வந்ததைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டுத்தான் அவர் வெளியேறுவார். “ஊரான் காச நமக்கென்னத்துக்கு?” என்ற பாலிசி அவருடையது.

ஆகவே பொதுச்சொத்து எதையும் மூக்கப்பிள்ளை சுரண்டியதில்லை. தனி நபர் எவரையும் அவர் ஏமாற்றியதில்லை. பின்னே அவருடைய மனசாட்சி குரங்குத்தனம் பண்ணுவானேன்?

சுகவாசிகள் மிகுந்த சிவபுரத்தில் சுத்த சுயம்பிரகாசச் சுகவாசியாக வாழ்ந்த மூக்கபிள்ளை மற்றவர்களிலிருந்து கொஞ்சம் மாறுபட்டவராக நடந்து வந்தார். சமூக ஜீவியாக அவர் அந்த ஊரில் வசித்து வந்த போதிலும் சமூகத்தோடு ஒட்டி உறவாட விரும்பாதவர் போல் விலகியிருந்தார். சொந்தக்காரர்கள் வீடுகளுக்குப் போவதில்லை; மற்றவர்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதில்லை; ஊர்ப் பொது விவகாரங்களில் அக்கறை கொள்வதில்லை. கோயில் திருவிழாக்கள், விசேஷ பூசைகள் போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் ஊராரோடு சேர்ந்து கோவிலுக்குப் போவதில்லை; இப்படி எவ்வளவோ சம்பிரதாயங்கள் இல்லையா – அவற்றில் எதையுமே அவர் அனுஷ்டிப்பதில்லை.

ஆனால் ஊர் இழவு, ஊர் கல்யாணம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கு அவசியம்— ‘தலையைக்காட்ட வேண்டும்’ என்று சமூகநியதி வரையறை செய்துள்ள பொதுக் காரியங்களுக்கு வேண்டா வெறுப்பாக அவரும் போகத்தான் வேண்டியிருந்தது. அப்போது கூட ‘பேருக்குத் தலையைக் காட்டி விட்டு வருகிற’ வேலைதான். இன்னொருத்தன் வீட்டிலே கையை நனைக்கிற சோலியே கிடையாது.’ அதாவது விருந்துச் சாப்பாட்டில் பங்கு பற்றுவதுஇல்லை, ரொம்ப நேரம் இருந்து கலகலப்பாகப் பேசி, உற்சாகமாகச் சிலரைப் பரிகசித்தும் சிலரால் கேலி செய்யப்பட்டும் பொழுது போக்குவது என்பதெல்லாம் அவருடைய வாழ்க்கை நியதிக்கு அப்பால்பட்ட விஷயங்கள்.

ஊர் இழவு என்றால், சாவு வீட்டுக்குப் போவது, நீர்மாலையில் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக வாய்க்கால் வரை போய் வருவது, பிணத்தைத் தூக்குகிற வரையில் இழவு வீட்டில் காத்திருந்து அப்புறம் பாதையோடு சுடுகாடு வரை போய் ஆக வேண்டியதை எல்லாம் முடித்துக் கடைசியில் ஆற்றில் குளித்துவிட்டுத் திரும்புவது என்பது தலைமுறை தத்துவமாகக் கையாளப்படுகிற வழக்கமாகும்.

வரவர சில சுகவாசிகள் இதையெல்லாம் ஒழுங்காகச் செய்வதில்லை. சும்மா தலையைக் காட்டி விட்டுத் திரும்பி விடுவார்கள். மூக்கப்பிள்ளையின் வழக்கமும் அதுதான்.

ஆனால் ‘ஊர் வழக்கம்’ ஒன்றை அவர் தட்ட முடியாமல் போயிருந்தது.

ஒரு வீட்டில் கல்யாணம் நடந்தால் பல தினங்களுக்குப் பிறகு ‘நல்ல மாசத்துப் பழம்’ என்று வாழைப் பழங்களும் சிறிது சீனியும் ஊர் பூராவுக்கும் வழங்குவார்கள். “மறு வீடு வீட்டுப் பலகாரம்” என்று மைசூர் பாகு, லட்டு மற்றும் சில இனிப்புத் திணுசுகள், முறுக்கு, மிக்ஸர் எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வைத்து சொந்தக்காரங்களுக்கு (சொக்காரங்களுக்கு) வழங்குவர். இது “ஊர் வழக்கம்” ஆகும்.

பெரியவர் யாராவது இறந்து போனால், மகன் அல்லது பேத்தி ஊருக்கு ‘கடலை போடுவது’ வழக்கம். அரைப்படி கடலை – வசதி மிகுந்தவர்கள். 1 படி கடலை கூட – ‘ஊர் வழக்கம்’ ஆக உறவுக்காரர்களின் வீடுகளுக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள்.

அநேகமாக எல்லா வீட்டாரும் இம்மாதிரி ‘ஊர் வழக்கங்களைத் தட்டாமல் வாங்கிக் கொள்வார்கள்.’ ஒன்றிரண்டு பேர்தான் ‘நாங்கள் என்னத்தைத் திரும்பச் செய்யப் போகிறோம் எங்களுக்கு ஊர் வழக்கம் வேண்டாம்’ என்று மறுத்து விடுவார்கள்.

மூக்கப்பிள்ளை ஒன்றிரு தடவைகள் மறுத்துப் பார்த்தார். ‘வழக்கம்’ கொண்டு வருகின்ற பெண்கள், “சும்மா வாங்கித்தின்னு வையிங்க. ஊர் வழக்கத்தை விடுவானேன்?” என்று கொண்டு வந்ததை அவர் வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டுப் போனார்கள். அதன் பிறகு அவர் மறுத்ததில்லை. சடங்கு வீடுகளிலிருந்து ‘சர்க்கரைப் பொங்கல்’ (பாச்சோறு) வரும். கோயில் திருவிழாக்காலங்களில் புளியோதரை, பருப்புப் பொங்கல், சர்க்கரைப் பொங்கல், சுண்டல் பிரசாதம் வரும். கல்யாண வீட்டுப் பணியாரங்கள் வரும்.

“சும்மா சாப்பிட்டு வையிங்க” என்று பெண்கள் தாராளமாகக் கொடுத்து விட்டுப்போனார்கள்.

இதை எல்லாம் வாங்குறமே நாம ஊராருக்கும் உறவுகாரங்களுக்கும் திருப்பிச் செய்ய சந்தர்ப்பம் வரவா போகுது? என்று அவர் மனம் ஆதியில் குறுகுறுத்தது. ‘இதுக்காகவே, வசை இருக்கப்படாதுன்னே, நான் விசேஷ வீடுகளில் சாப்பிடுகிறது இல்லை. நம்ம வீட்டிலே என்ன விசேஷம் வரப்போகுது. நாம ஊர் கூட்டிச் சாப்பாடு போடப்போறோம்’ என்று அவர் எண்ணினார்.

ஆனாலும் போகப் போக அவருடைய மனமும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. மூக்கப்பிள்ளையும் ‘ஊர் வழக்கங்களை வாங்கி அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்’.

இப்போது அவருடைய மனசாட்சி உதைத்துக் கொண்டது. தொந்தரவுக் கொடுத்தது.

முந்திய தினம் ஒரு வழக்கம் வந்தது. வசதியான வீடு. ‘மறுவீடு வீட்டுப் பலகாரம்’ என்று நிறையவே கொடுத்து அனுப்பியிருந்தார்கள். இனிப்புகளும் காரங்களும் வகை வகையான தின்பண்டங்கள்.

‘எனக்கு வேண்டாம்; இனிமே நான் ஊர் வழக்கத்தை வாங்கப் போறதில்லை’ என்று அறிவித்தார் மூக்கப்பிள்ளை.

‘இதென்ன புது வழக்கம்? எப்பவும் போலே வாங்கி வையுங்க. பலகாரமெல்லாம் தினுசு தினுசாயிருக்கு; சும்மா சாப்பிடுங்க. நான் வேணும்னா காப்பி போட்டுத் தரட்டுமா?’ என்றாள் அதைக் கொண்டு வந்தவள். அவள் கொஞ்சம் வாயாடி.

அங்கே அப்படி, இங்கே இப்படி என்று வாயாடி அடித்து, கொண்டு வந்ததை அவருக்கே விட்டு விட்டுப் போனாள்.

அதுமுதல் அவர் மனம் அரித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

இதெல்லாம் ‘வட்டி இல்லாக் கடன்’ என்பாக. இப்ப ஒருத்தர் செய்தா, மற்றவர் பிறகு எப்பவாவது திரும்பச் செய்யணும். அவர் இல்லாவிட்டாலும், அவர் பேரைச் சொல்லி அவருடைய மகளோ மகனோ பேரப்பிள்ளைகளோ செய்வாங்க. எதுவுமே செய்யாத என் போன்றவர்கள் – நானாக எதுவும் ஊருக்குச் செய்யப் போவதில்லை. எனக்குப் பிறகு என் பேராலே செய்றதுக்கும்

யாருமில்லை. அப்படி இருக்கையிலே ஊர் வழக்கங்களை வாங்கி அனுபவிப்பது எப்படி நியாயம் ஆகும்?

ஒருத்தர் இல்லாவிட்டால் இன்னொருவர் எப்பவாவது பழிச்சொல் உதிர்ப்பாங்க. பொம்பிளைகள் சில சமயம் வசையாப் பேசுறதும் வழக்கமாகத்தானே இருக்கு – நாங்க அதைச் செய்தோம், இதைச் செய்தோம் ஊர்க்காரங்க வயணமா வாங்கிச் சாப்பிட்டாங்க. இந்த ஊரு எங்களுக்கு என்ன செஞ்சதுயின்னு நீட்டி முழக்குவாங்க.....

சிலபேரைப் பற்றிச் சில சமயங்களில் அநேகர் பேசுவது உண்டே! ஊர் சாப்பாடுன்னு சொன்னா பந்திக்கு முந்தி வந்திருவான். வாய்க்கு ருசியா வழிச்சு வழிச்சுத் தின்பான். ஒரு கல்யாண வீடு கருமாதி வீடு எதையும் விட்டுவிடமாட்டான். அவன் வீட்டிலே இதுவரைக்கும் எந்த விசேஷமும் செய்ததில்லை. யாருக்கும் சாப்பாடு போட்டதில்லை. என்னத்தைச் செய்யப்போறான்? அப்படியே செய்தாலும், ரொம்பச் சுருக்கமாகச் செய்து ஊர்ச்சாப்பாடு போடாம ஒப்பேத்திடுவான்.

இப்படி நினைக்க நினைக்க மூக்கப்பிள்ளையின் மனம் சங்கடப்படலாயிற்று.

‘என்னைப் பக்தியும் நாலு பேரு நாலைச் சொல்லத்தானே செய்வான்? இப்பவே யார் யார் என்னென்ன பேசுறாங்களோ?’ என்று முணுமுணுத்தார் அவர்.

மூக்கப்பிள்ளை வீட்டில் விசேஷம் என்று எதுவும் வந்ததில்லை. இனிமேல் செய்வதற்கு வாய்ப்பும் இல்லை.

‘நம்ம வீட்டில் கல்யாணம், கார்த்திகை, ஆண்டு நிறைவு, சடங்கு என்று எதுவும் நடக்கப்போவதில்லை. பெண்டாட்டிக்காரி இருந்தா, போன வருசம் நமக்கு அறுபது வயது நிறைஞ்சதுக்கு சட்டிப்பரிதி (சஷ்டியப்தபூர்த்தி) கொண்டாடியிருக்கலாம். அதையே ஒரு கல்யாணம் மாதிரி நடத்தி ஜாம் ஜாம்பு ஊரை அழைச்சச் சாப்பாடு போட்டிருக்கலாம்.

காலையிலே இட்லி பலகாரம். மத்தியானம் பாயசம், வடையோடு சாப்பாடுன்னு தட்டில் பண்ணியிருக்கலாம். அதுக்குத்தான் கொடுத்து வைக்கலியே! இப்படி இருக்கையிலே ஊர் வழக்கத்தை மட்டும் வாங்கிக்கிட்டேயிருந்தால் என்ன அர்த்தம்? ஊருக்கு நாமளும் செய்யிறதா இருந்தால், சரின்னு சொல்லலாம். அதுதான் இல்லைன்னு ஆயிட்டுதே! அப்புறம்? என்று அவர் ‘நெஞ்சோடு கிளத்தல்’ பண்ணினார்.

உறுத்திக் கொண்டே இருந்த மூக்கப்பிள்ளையின் மனசாட்சி பரிகாரமாக ஒன்று செய்யவேண்டும், ஊருக்கு நாமும் சிறிது பணம் செலவு பண்ணிக் கடனைத் தீர்க்கணும் என்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

– என்ன செய்யலாம்.

அவருக்குத் ‘திடீர்னு ஒரு ஐடியா’ உதயமாயிற்று. ஊரை அழைத்து ஒரு விருந்து கொடுக்கலாம். சித்திரா பெளர்ணமிச் சிறப்பு விருந்து என்று காரணம் கூறலாம். சித்திரா பெளர்ணமி எல்லோருக்கும் முக்கியமான நாள். அன்று நயினார் (சித்திரபுத்திர நயினார்) நோன்பும் கூட. பெளர்ணமியின் போது உல்லாச விருந்து உண்பது மக்களுக்குப் பிடித்தமான விஷயம். சித்திரான்னங்களை உண்ண ரொம்ப பேர் பிரியப்படுவார்கள். சிவபுரம் வாசிகள் சித்திரா பெளர்ணமியன்று ஒரு சிறப்புச் சித்திரான்ன விருந்து உண்டு மகிழ்ந்துமே என்று எண்ணினார் அவர்.

இந்த எண்ணம் கிளைவீசி வளர வளர மூக்கப்பிள்ளைக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. ‘இதுதான் சரி’ என்று குதித்தெழுந்தார். ‘சக்கைப்போடு போட்டிருவோம்! ஐமாய்ச்சுப் போடுவோம்’ என்று சொல் உதிர்த்தபடி அங்குமிங்கும் நடந்தார்.கைகளைத் தேய்த்துக் கொண்டார். தானாகவே சிரித்தார். “பேஷ் பேஷ் அருமையான ஐடியா!” என்று பாராட்டி மகிழ்ந்து போனார்.

முதல் வேலையாக மூக்கப்பிள்ளை செய்தது பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து சித்திரா பெளர்ணமி என்று வருகிறது என்று கண்டுபிடித்ததுதான்.

பன்னிரண்டு நாட்கள் தான் இருந்தன.

பரவாலே, அதுக்குள்ளே எல்லா ஏற்பாடுகளையும் முடித்துவிடலாம் என்று திருப்தி அடைந்தார் அவர்.

பிறகு காரியங்கள் துரிதமாக நடந்தன. நல்ல ‘தவசிப் பிள்ளை’ இரண்டு பேரை வரவழைத்தார். தேவையான சாமான்களுக்குப் பட்டியல் போட்டு அனைத்தையும் வாங்கித் தீர்த்தார்.

மூக்கப்பிள்ளை எவருடனும் தாராளமாகக் கலந்துப் பழகுவதில்லை. ஆதலால் யாரும் அவர் வீட்டைத் தேடி வந்து பேசிப் பழகி “என்ன ஏது” என்று விசாரிப்பது கிடையாது.

இருப்பினும் மூக்கப்பிள்ளை என்னவோ பண்ணப்போறார் என்று மற்றவர்கள் யூகித்தார்கள் “அப்பாவி! என்னத்தையும் பண்ணிட்டுப் போறான்!” என்று ஒன்றிருவர் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள்.

மூக்கப்பிள்ளையும் தனது எண்ணத்துக்குத் தீவிர விளம்பரம் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை, விருந்து அன்றைக்கு எல்லோருக்கும் சொன்னால் போதுமென்று நினைத்து விட்டார்.

‘சித்திரா பெளர்ணமி மத்தியானம் விரதச் சாப்பாடு’ வீட்டிலேதான் சாப்பிடுவாங்க, ராத்திரிக்கு நம்ம சித்திரான்னச் சிறப்புச் சாப்பாடு. சர்க்கரைப் பொங்கல், புளியோதரை, எலுமிச்சம் பழச் சாதம், வடை, பூம்பருப்புச் சுண்டல்!” என்று திட்டம் திட்டினார் அவர்.

அதன்படியே ஏற்பாடு செய்தார்.

காலையிலேயே ‘அழைப்புக்காரன்’ ஆறுமுகத்தைக் கூப்பிட்டு சிவபுரம் சுகவாசிகள் எல்லோர் வீட்டுக்கும்போய் “சித்திரா பெளர்ணமி சித்திரான்னச் சிறப்புச் சாப்பாடு” பற்றிச் சொல்லி, அழைக்கும்படி ஏற்பாடு.

வீட்டில் விளக்குகளை ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு இலைகளை ரெடி பண்ணி வைக்கச் சொன்னார். ஆட்கள் ஏழுமணி முதல் தயாராக இருந்தார்கள்.

ஆனால், அழைக்கப்பட்ட நபர்களில் ஒருவர் கூட வரவில்லை.

மணி எட்டு.... எட்டரை..... ஒன்பது என்று ஓடியது. ஊம் ஒரு ஆளைக் கூடக் காணோம்.

மூக்கப்பிள்ளை மனம் குழறிக் கொண்டிருந்தது. அவர் முகம் ‘என்னமோ மாதிரி’ மாறிவிட்டது. வீட்டில் அங்கும் இங்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்.

ஒன்பதே கால்.....

திரும்பவும் ஆறுமுகத்தை அனுப்பி வைத்தார்.

சுகவாசிகள் மிகுந்த சிவபுரத்தில் விசேஷமான பழக்க வழக்கங்கள், கட்டுப்பாடுகள், எத்தனையோ உண்டு. ஒரு வீட்டில் விசேஷம், விருந்து என்றால் ஊரார் எதிர்பார்க்கிற சம்பிரதாயங்கள் பலவாகும்.

முதலில் விசேஷ வீட்டுக்காரரே நேரில் ஒவ்வொருவரையும் கண்டு விஷயத்தைச் சொல்லி அழைக்கவேண்டும். “சாப்பாட்டையும் நம்ம வீட்டிலேயே வச்சுக்கிடுங்க” என்று வற்புறுத்தவேண்டும். விசேஷ நாளுக்கு முதல் நாள் அழைப்புக்காரன் வீடு வீடாகப் போய், ‘நாளைக்கு இன்னார்’ வீட்டு விசேஷம் – தாம்பூலத்துக்கும் சாப்பாட்டுக்கும் அழைச்சிருக்கு’ என்று சொல்லிப் போக வேண்டும். அப்புறம் விசேஷத்தன்று சாப்பாட்டு நேரத்தில் “ஐயா, சாப்பாட்டுக்கு வாங்க, இலை போட்டாச்சு” என்று அறிவிக்க வேண்டும்.

சுகவாசி வருகிறாரோ வரவில்லையோ, அழைக்கத் தவறக்கூடாது. அழைப்பு விட்டுப் போனால் அதுபெரும் தவறாகக் கருதப்படும்.

ஊர் மரபு அப்படி இருக்கையில்

இந்த மூக்கப்பிள்ளை என்ன நெனச்சுப்போட்டான்? பெரிய லார்டு ரிப்பன் பேரனோ? வீட்டில் இருந்துகிட்டு ஆள் மூலம் சொல்லி அனுப்புவானாம் நாம் ஒடிப்போகணுமாம் சாப்பிடறதுக்கு! நாம என்ன சோத்துக்கு அலைந்துபோயா கிடக்கிறோம்? என்று கொதிப்புற்றனர் சிலர்.

“இந்த மூக்கப்பிள்ளை புத்தி போனதைத்தான் பாரேன். சித்ரா பெளர்ணமி – நயினார் நோன்பு – வருஷத்திலே ஒரு நாள் விரதம் ஆச்சே? இட்லி, உப்புமா இப்படிச் சாப்பிடுவாங்களா? சோறு வகைகளைத் தின்னப் போவாங்களா?” என்றனர் சில பேர்.

‘அவன் யார் வீட்டு விருந்துக்கு வந்தான், நாம அவன் அழைச்ச உடனே அவன் வீட்டுக்குப் போகணும் என்பதுக்கு?’ என்று கேட்டார்கள் பலர்.

ஆறுமுகம் இதை எல்லாம் மூக்கப்பிள்ளையிடம் ரிப்போர்ட் பண்ணினான்.

தவசிப் பிள்ளைகளும் பரிமாற ரெடியாக நின்றவர்களும் பிள்ளையையும் சித்திரான்ன வகைகளையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்கள். இவ்வளவு ஏற்பாடுகளும் வீணாச்சுதே என்ற மனச்சுமை அவர்களுக்கு.

மூக்கப்பிள்ளை தொண்டையைச் செருமினார். ஆறுமுகம் என்றார்.

‘ஐயா!’ என்றான் அவன் பணிவோடு.

‘உனக்கு அழைப்புக் கூலி ரெண்டு ரூபாயா? ரெண்டுதரம் அழைச்சிருக்கே நாலு ரூபாயாச்சு. இன்னும் ரெண்டு ரூபா வாங்கிக்கோ. இந்த ஊர் பெரியவார்களும் பிரமுகர்களும் தானே நம்ம வீட்டு விருந்துக்கு வரமாட்டோம்னு சொல்லிப் போட்டாக! போகட்டும். நீ வடக்கூர், கீழூர் பக்கம் போயி, அங்கே உள்ள ஏழை எளிய பிள்ளைகளை எல்லாம் இங்கே வரச்சொல்லு. ஐயா வீட்டிலே நயினார் நோன்பு பூசை, சித்திரான்ன பிரசாதம்னு சொல்லி அனுப்பு. வருஷத்திலே ஒரு நாள்! அதுக புதுமையா, திருப்தியாச் சாப்பிட்டும்... நீயும் வயிறாரச் சாப்பிடு. நீ சாப்பிட்ட பிறகு போனாப் போதும். வே, இலையைப் போடும். எனக்குப் பரிமாறும்! திண்ணையிலே இலை போட்டு ஆறுமுகத்துக்கும் பரிமாறும் என்று மிடுக்காக உத்திரவிட்டார்.

‘செய்தது எதுவும் வீணாகி விடாது!’ என்றார் அவர். தவசிப் பிள்ளைகளுக்கு எடுத்துச் சொல்வது போல.

இருக்கிற சுகவாசிகளுக்கே மேலும் மேலும் விருந்தளிப்பதை விட, ஏழை எளியதுக வயிற்றுக்குச் சோறு போடுவது ரொம்பப் பெரிய விஷயமாக்கும்!

இப்படிப் பொன்மொழி தீட்டிக் கொண்டது மூக்கப்பிள்ளை மனம்.

பயிற்சி.

1. மூக்கப்பிள்ளை வீட்டு விருந்து – இக்கதையின் கருத்தோட்டத்தினைத் திறனாய்வு செய்க.
2. இக்கதையின் கருப்பொருளும் சுவையும் சிதையாமல் சுருக்கி வரைக.
3. இக்கதையில் காணப்படுவது போல் நாட்டு வழக்கம், ஊர் மரபுகளை நீ அறிந்தவாறு இருபக்க அளவில் ஒரு கட்டுரை வரைக.

3. சட்டை

ஜெயகாந்தன்

அவன் துறவி!

வாழ்க்கையை வெறுப்பது அல்ல, வாழ்வைப் புரிந்துகொண்டு, அதன் பொய்யான மயக்கத்திற்கு ஆட்படாமல் வாழ முயல்வதுதான் துறவு எனில், அவன் துறவிதான்.

முப்பது வயதில் அவன் புலனின்ப உணர்வுகளை அடக்கப் பழகிக் கொண்டான் என்று சொல்வதை விட, அவற்றில் நாட்டம் இல்லாததே அவனது இயற்கையாய் இருந்தது என்று சொல்வதே பொருந்தும். இதற்கு அர்த்தம் அவனிடம் ஏதோ குறை என்பதல்ல. அவன் நிறைவான மனித வாழ்வின் தன்மையிலேயே குறைகள் கண்டான். ‘ஓட்டைச் சடலம் உப்பிருந்த பாண்டம்’ என்று பாடும் சித்தர்களின் கூற்றைப் பரிசுசிக்காமல் அந்தப் பரிசுசிப்பின் காரணங்களை ஆராய்ந்து அதில் உண்மைகள் இருக்கக் கண்டான். எனவே, பக்தியின் காரணமாகவோ, மோட்சத்தை அடைய இது தவமார்க்கம் என்று கருதியோ அவன் துறவு பூணவில்லை.

சொல்லப்போனால் ‘கண்ட கோயில் தெய்வம் என்று கையெடுப்பதில்லையே’ என்ற சிவவாக்கியரின் ஞானபோதனையின்படி எவ்வித ஆசாரங்களையும் கைக்கொள்ளாமல்தான் இருந்தான்.

அவன் ஒவ்வொன்றையும் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறவன் மாதிரி விழித்தானே அல்லாமல், ஒவ்வொன்றையும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டானில்லை.

அவன் அந்தச் சிவன் கோயிலில் வாழ்ந்து வந்தான். அதற்குக் காரணம் பக்தி அல்ல; அங்கேதான் அவனுக்கு இடம் கிடைத்தது. கோயில் குருக்கள் அவனுக்கு மடப்பள்ளியிலிருந்து உணவு தந்தார். அதற்குப்பதிலாய் அவனிடம் வேலை வாங்கிக் கொண்டார். கோயிலின் பக்கத்திலுள்ள நந்தவனப் பூச்செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவதும் சில சமயங்களில் பூப் பறித்துக் கொண்டு வருவதும் அவனுக்கு அவரிட்ட பணிகள்.

அரையில் ஒரு துண்டும், நெஞ்சுக்குழி வரை அடர்ந்துவிட்ட தாடியும் உண்மையைத் தேடும் அவனது தீட்சண்யமான பார்வையும் – கொஞ்ச காலத்தில் அவனைப் பூந்தோட்டத்துச் சாமியாராக்கி விட்டது.

பூந்தோட்டத்துச் சாமியார் என்பதே இப்போது அவனுக்குப் பெயர் எனினும், அவன் சோம்பேறி அல்ல. சாமியார் என்ற பட்டம் பெற்ற பிறகும் கூட அவன் நாள் முழுவதும் ஏதோ ஒரு வேலையை யாருக்கோ செய்து கொண்டிருக்கிறான். வேலையின் நன்மைகளோ அது உயர்வா, தாழ்வா என்ற பாகுபாடோ அவனுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல.

செடிகளுக்குத் தண்ணீர் இறைத்துக் கொட்டுவான். மடப்பள்ளிக்கு விறகு பிளந்து போடுவான். கோயில் பிரகாரத்தைக் கூட்டி வைப்பான்; குருக்கள் வீட்டுத் தென்னை மரத்தில் ஏறித் தேங்காய் பறிப்பான். செட்டியார் வீட்டுக்கு... எள் மூட்டை சுமப்பான்; பட்டாளத்துப் பிள்ளை வீட்டு வண்டியில் ஏறிப்போய் நெல் அரைத்துக்கொண்டு வருவான். அவன் எல்லாருக்கும் தொண்டன்... ஒரு வேளை பிறவியின் அர்த்தமே இந்தப் பயன் கருதாத் தொண்டில் அவனுக்குக் கிட்டுகிறதோ என்னவோ ?

“பூந்தோட்டத்துச் சாமி” என்று யாராவது கூப்பிட்டுவிட்டால் போதும், சம்பளம் கொடுத்து வைத்துள்ள ஆள்கூட அவ்வளவு கடமை உணர்ச்சியோடு ஓடிவரமாட்டான்.....

எனவே அவனுக்கு வேலையும் வேலையிடும் எஜமானர்களும் நிறையவே இருந்தனர்.

இரவு பதினோரு மணிக்குமேல் கோயில் பிரகாரத்தில் உபநியாசத்துக் காகப் போட்டிருந்த பந்தலடியில் இருளில் – நிலா வெளிச்சம் படாத நிழலில் – கருங்கல் தளவரிசையில் வெற்றுடம்போடு மல்லாந்து படுத்திருந்தான் பூந்தோட்டத்துச் சாமி.

பிரகாரம் எங்கணும் கொட்டகையின் கீற்றிடையே விழுந்த நிலவொளி வாரி இறைத்தது போல் ஒளி வட்டங்களை அவன் மீது தெளித்திருந்தன.....

அவன் மனத்தில் அன்று காலையிலிருந்து உறுத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு சம்பவமும், அதைத் தொடர்ந்து பல நிகழ்ச்சிகளும் சம்பந்தமற்றது போலும், சம்பந்தமுடையன போலும் குழம்பின.

செட்டியார் வீட்டு அம்மானை, பிரார்த்தனையை எண்ணியபோது, வீட்டை விட்டுக் கோபித்துக்கொண்டு வடக்கே வெகு தூரம் ஓடிப்போன அவள் மகனின் நினைவும் அவனுக்கு வந்தது.

இன்று அதிகாலையில், பூந்தோட்டத்துச்செடிகளுக்கு அவன் நீர்வார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது பக்கத்தில் விம்மலும் அழுகையும் கலந்த பிரார்த்தனை கேட்டு அவன் திரும்பிப் பார்த்தபோது, மாணிக்கம் செட்டியாரின் மனைவி, குளித்து முழுகிய ஈரக் கோலத்தோடு கை நிறைய மஞ்சள் குவளை மலர்களை ஏந்திக்கொண்டு விநாயகர் சந்நிதியில் முழந்தாளிட்டு வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

என் அப்பனே..... விக்னேஸ்வரா... எனக்கு நீ குடுத்தது ஒண்ணுதான்... அவன் நல்லாயிருக்கும்போதே என்னைக் கொண்டு போயிடு தெய்வமே!..... அந்தக் குறையும் பட்டு வாழ முடியாது அப்பனே!.... அவன் எங்கே இருந்தாலும் ‘நல்லபடியாய் இருக்கேன்’னு அவன் கிட்டேயிருந்து ஒரு கடுதாசி வந்துட்டா வரவெள்ளிக்கிழமை உன் சந்நிதியிலே அம்பது தேங்காய் உடைக்கிறேன்....”

தன்னையும், சூழ்நிலையையும் மறந்து அந்தத் தாய் அந்த நட் கல்லைத் தெய்வம் என்று நம்பிப் புலம்புவதைப் பூந்தோட்டத்துச் சாமியார் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தத் தள்ளாத சுமங்கலிக் கிழவியின் தாளாத ஏக்கம் – அவன் கண்களைக் கலக்கிற்று.

அவள் பிரார்த்தனை முடிந்து கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்தபோது தன்னையே பார்த்தவாறு நிற்கும் பூந்தோட்டத்துச் சாமியாரைப் பார்த்தாள்.

“ரெண்டு நாளா ராத்திரியெல்லாம் தூக்கமில்லே சாமியாரே!.... நம்ம தம்பி இருக்கிற ஊர்லேதான் இப்ப கடுமையா சண்டை நடக்குதாம்; ஆஸ்பத்திரி மேலே எல்லாம் குண்டு போடறானுங்களாமே பாவிங்க... எங்கப்பன் விக்னேஸ்வரரு என்னைச் சோதிக்க மாட்டாரு..... அப்புறம் கடவுள் சித்தம்!” என்று பொங்கி வரும் கண்ணீரை மீண்டும் முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டாள் கிழவி.

“விக்னேஸ்வரர் துணையிருப்பாரு; கவலைப்படாதீங்க, அம்மா” என்று பூந்தோட்டத்துச் சாமியும் அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னான்.

“சாமியாரே!..... உன் வார்த்தையை நான் விக்னேஸ்வரர் வாக்கா நம்பறேன். நீயும் அவர் மாதிரிதான்!” என்று அவனை வணங்கி ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையும் ஆறுதலும் தைரியமும் பெற்று அங்கிருந்து நகர்ந்தாள் கிழவி.

பூந்தோட்டத்துச் சாமியார் அந்தப் பிள்ளையார் சிலையை வெறித்துப் பார்த்தான்.

‘நட்ட கல்லைத் தெய்வம் என்று’ பாட்டு அவன் மனத்தில் ஒலித்தது.

“இந்தக் கிழவிக்கு இந்த நட்டகல் தரும் ஆறுதல் பொய்யா?” என்று தோன்றியது.

நல்ல வேளை அந்தப்பாடலை அவன் படித்திருக்கவில்லையே என்றெண்ணி மகிழ்ச்சியுற்றான் அவன்.....

மத்தியானம் பிரகாரத்தில் கொட்டகை வேய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். இன்றிலிருந்து ஒரு வாரத்துக்குக் கோயிலில் பகவத் கீதை உபந்யாசம் நடக்கப்போகிறது. யாரோ பெரிய மகான் பட்டணத்திலிருந்து வந்த கீதை சொல்கிறாராம். சாயுங்காலத்தில் கோயில் கொள்ளாத ஜனக்கும்பல் வந்து விடும். பூந்தோட்டச் சாமியாருக்கும்வேலைக்குப் பஞ்சமில்லை.

கொட்டகை போடுவதற்காக மூங்கில் கட்டி மேலே உட்கார்ந்து ஒலை வேய்ந்து கொண்டிருந்தவர்களுக்கு உதவியாய்க் கீற்றையும், கயிற்றையும் ஏந்தி, அண்ணாந்து நிற்குகொண்டிருந்தான் பூந்தோட்டத்துச் சாமியார்.

அப்போது அவனைத்தேடிக்கொண்டு வந்த தர்மகர்த்தா, “சாமி! ஓடிப்போயி நம்ப பட்டாளத்துப்பிள்ளை வீட்டிலே அம்மாகிட்ட கேட்டு, கல்யாணச் சமக்காளம் இருக்காம். வாங்கிக்கிட்டு வரச்சொன்னாங்கன்னு கேளுங்க, ஓடுங்க” என்றதும், கையிலிருந்த கீற்றைப் போட்டுவிட்டு ஓடினான் அவன்.

அவன் பட்டாளத்துப் பிள்ளை வீட்டருகே வரும்போது அந்த வீட்டுத் திண்ணையில் ஒரு கூட்டமே கூடி நின்றிருந்தது.

பட்டாளத்துப் பிள்ளை என்று அழைக்கப்படும் பெரியசாமிப் பிள்ளை காலையிலும் மாலையிலும் பத்திரிகை படிக்கும் பழக்கமே அப்படித் தான்.

பட்சணக்கடை மணி முதலி, ஜோசியர் வையாபுரி, எண்ணெய்க்கடை மாணிக்கம் இன்னும் கீழே சில சிறுவர்கள் நின்றிருந்தனர். மடியில் மூன்று வயதுள்ள தன் பேரப்பையனை உட்கார வைத்துக்கொண்டு பெரியசாமிப் பிள்ளை பழுப்பேறிய தமது நரைத்த மீசையைத் திருகிக்கொண்டு உற்சாகமான குரலில் பத்திரிகைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பத்திரிகையிலிருந்து ஒரு செய்தியைப் படித்துவிட்டு,

“போடு.....! இந்தியான்னா இளிச்சவாயன்னு நெனச்சிக்கிட்டு இருக்கானுவளா? நம்ப ஊர்லே செஞ்ச விமானங்கள் ஐயா..... ஓய் செட்டி யாரே, இதைக் கவனியும் – ஜெட் விமானங்களை நொறுக்கிட்டு வருது ஐயா! சபாஷ் நானும் நெனைச்சிருக்கேன் ஒரு காலத்திலே..... நமக்கு எதுக்குப் பட்டாளம் – இந்தத் தேசத்து மேலே எவன் படையெடுக்கப் போறான்னு.. இப்ப இல்லே தெரியுது – அந்தக் காலத்திலே ஹிட்லர் செஞ்ச மாதிரி டாங்கிப் படையெ வெச்சே நம்ப அடிச்சுடலாத்து திட்டம். இந்தியத் துருப்புகள் கைப்பற்றியிருந்த டாங்கியின் படம் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்ததை உட்கார்ந்திருந்தவர்களிடம் காட்டினார் பெரியசாமிப் பிள்ளை.

“பயங்கரமான டாங்கி! அந்தக் காலத்திலே இவ்வளா பெரிசு கெடையாது... டாங்கின்னா என்னன்னு நெனக்கிறே..... ஊருக்குள்ளே பூந்துடுச்சின்னா அவ்வளவுதான்! ராட்சஸக் கூட்டம் வந்த மாதிரிதான். ஒண்ணும் பண்ண முடியாது – நம்ப ஊரிலே இப்ப டிராக்டர் வச்ச உழவு நடத்தல்லே அந்த மாதிரி ஊரையே உழுதுட்டுப்போயிடும்..... வீடு தெருவு கோயிலு எல்லாம் அதுபாட்டுக்கும் நொறுக்கித் தள்ளிட்டுக் காடு மலைன்னு பாக்காம குருட்டுத்தனமாப் போகும்! சும்மா..... நம்ப படைங்க அந்த மாதிரி டாங்கிகளைப் போட்டு நொறுக்கி விளையாடுது போ! அட்டா.... நமக்கு வயசு இல்லியே.... இருந்தா போயிடுவேனய்யா பட்டாளத்துக்கு!” என்று உற்சாகமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், வையாபுரி சோசியரின் தோளுக்கு மேல் எக்கி அந்த டாங்கியின் படத்தைப் பார்த்தான் பூந்தோட்டத்துச் சாமியார்.

அவன் வந்து நிற்பதையே கவனிக்காதப் பிள்ளை தொடர்ந்து பத்திரிகையைப் படிக்கும்போது திடீரெனக் குரலைத் தாழ்த்தினார்; ஒரு மேஜரின் வீர மரணம் – புதுடெல்லி, செப்டம்பர் பதினேழு, சென்ற பதிமூணாந் தேதியன்று சியால்கோட் அருகே நடந்த டாங்கிப் போரில் பகைவர்களால் சுடப்பட்ட மேஜர் முகமது ஷேக் வீர மரணம் எய்தினார்” என்பதைப் படித்துவிட்டு மௌனமாகத் தலைகுனிந்தார் பிள்ளை.

அவர் மடியிலிருந்த குழந்தை அவரது மீசையைப் பிடித்திழுத்துச் சிரித்தது.

சில வருடங்களுக்கு முன் போர் முனையில் வீரமரணமுற்ற இப் பேரக் குழந்தையின் தகப்பனின் – தன் மகனின் – நினைவு வரவே உணர்ச்சி மயமானார் கிழவர்.

“சண்டையினாலே ஏற்படற நஷ்டங்களைப் பார்த்தீரா ?” என்றார் சோசியர் வையாபுரி.

சிவந்து கலங்கும் விழிகளோடும் முகம் நிமிர்ந்தார் பிள்ளை. “நஷ்டம் தான்... அதுக்காக? மானம் பெரிசு செட்டியாரே, மானம் பெரிசு!..” என்று குழந்தையை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டு கத்தினார் பிள்ளை. “என் வாழ்க்கையிலே பாதி நாளுக்கு மேலே ரெண்டு உலக யுத்தத்திலே கழிச்சிருக்கேன் நான்..... என் ஒரே மகனையும் இந்தத் தேசத்துக்கு குடுத்துட்டதிலே எனக்குப் பெருமைதான்.... அவன் சொன்னானாமே.... “பூ உதிரும் ஆனாலும், புதுசு புதுசாவும் பூக்கு” மின்னு.... ஆ! அவன் வீரனய்யா.. வீரன்...” என்று மீண்டும் குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக்கொண்ட பிள்ளை, சற்று தானே தன் உணர்ச்சிகளைச் சமனப்படுத்திக் கொண்டு வழக்கமாய்ப் பத்திரிகை படித்து விவாதிக்கும் தொனியில் பேசினார்.

“நாம சண்டைக்குப் போகலே... எவ்வளவோ பொறுமையாகவே இருந்திருக்கோம்.. நல்லவங்க எவ்வளவுதான் விரும்பினாலும் கெட்டவங்க உலகத்திலே இருக்கற வரைக்கும் சண்டை இருக்கும் போலத்தான் தோணுது.... ஆனா, எம் மனசுக்கு இது சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கு.... பாத்துடுவோம் ஒரு கை. சண்டை வேண்டியதுதான்” என்று மீண்டும் உணர்ச்சி வெறியேறி அவர் பிதற்றிக் கொண்டிருக்கையில் மாணிக்கம் குறுக்கிட்டுக் கேட்டார்:

“சண்டை நடக்கிறது சரி, நீங்க சண்டை வேணும்னு சொல்லறது வேடிக்கையாய் இருக்கு. அதுவும் நீங்க, அந்தக் கொடுமையையெல்லாம் பார்த்த நீங்க – அனுபவிச்ச நீங்க – அப்படிச் சொல்லலாமா?” என்று கேட்டார். அப்போதுதான் பெரியசாமிப் பிள்ளைக்கும் நினைவு வந்தது. செட்டியாரின்மகன் – இப்போது நடக்கும் யுத்தத்தினால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஜோத்பூரில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்கிற விவரம். அந்த – நினைவு வந்ததும் செட்டியாரின் முகத்தை ஒரு விநாடி உற்றுப்பார்த்துவிட்டு, அவரது தோளைப்பற்றி அழுத்தி, “பயப்படாதீர்! கடவுள் இருக்கிறான்” என்றார்.

அந்தச் சாதாரண நம்பிக்கைதான் செட்டியாருக்கு எவ்வளவு ஆறுதலாய் இருந்தது என்பது அந்நிலையிலிருந்து பார்க்கிறவர்களுத்தான் தெரியும். பூந்தோட்டத்துச் சாமியாருக்கும் தெரிந்தது.

“ஐயோ! எவ்வளவு நாசம், எவ்வளவு அழிவு” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார் சோசியர்.

“அழியாட்டிப் போனா வளர்ச்சி ஏது? ஒண்ணு சொல்றேன், கேளும். தர்மம்! தர்மம் மட்டும் அழியாது. அதர்மமும் அக்குறும்பும்தான் சண்டை வந்தா அழிந்தே போகும். சத்தியத்துக்குத்தான் போராடற குணமும் உண்டு; பொறுத்திருக்கிற குணமும் உண்டு. சண்டைன்னு வந்துட்டா அப்புறம் சண்டையெ நெனச்சி பயப்படக் கூடாது. சண்டையில்லாத காலமே கெடையாதே ஐயா!... ராமாயண காலத்திலே, மகாபாரத காலத்திலே கூடத்தான் சண்டை இருந்திருக்கு.... யோசிச்சுப் பாரும். எந்தச் சண்டையிலேயாவது அநியாயம் ஜெயிச்சிருக்கா? சொல்லும்!...”

—வந்த காரியத்தை மறந்துவிட்டு பிள்ளையின் பிரசங்கத்தை லயித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் பூந்தோட்டத்துச் சாமியார்.

“யாரு, பூந்தோட்டத்துச் சாமியா? எங்கே வந்தீங்க?” என்றார் பிள்ளை.

உறக்கத்திலிருந்து விழித்தவனைப் போல் ஒரு விநாடி சுதாரித்து “தர்மகர்த்தா ஐயா ஜமுக்காளம் வாங்கிகிட்டு வரச்சொன்னாரு” என்றான்.

“உள்ளே போயிக் கேளுங்க... அம்மா, கௌரி.... பூந்தோட்டத்துச்சாமி வராரு பாரு... அந்தக் கல்யாண ஜமுக்காளத்தை எடுத்துக்குடு... மத்தியானமே கேட்டாங்க. மறந்துட்டேன்...” என்று உட்புறம் திரும்பிக் குரல் கொடுத்தார் பிள்ளை.

“உங்களுக்கு சண்டையெத் தவிர வேற என்ன ஞாபகமிருக்கும்” என்று உள்ளேயிருந்து ஒலித்த தன் மனைவியின் குரலை அவர் பொருட்படுத்தவேயில்லை.

வீட்டிற்குள்ளே வந்து கூடத்து வாசற்படி அருகே நின்ற பூந்தோட்டத்துச் சாமியாரின் விழிகள் கௌரியைப் பார்க்கையில் கலங்கின. அவள் ஜமுக்காளத்தை எடுக்க அறைக்குள் போனாள். அப்போது கூடத்துச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த ராணுவ உடையில் – பார்க்கப் பார்க்க விகசிப்பது போன்ற புன்னகையுடன் – உள்ள சோமநாதனின் போட்டோவை வெறித்துப் பார்த்தான் பூந்தோட்டத்துச் சாமியார்.

சோமநாதன் ராணுவத்தில் சேர்ந்த அடுத்த வருஷம் லீவில் வந்திருந்த போது கோயிலுக்கு வந்து தன்னோடு பேசியிருந்து குசலம் விசாரித்த நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் இப்போது மனத்தில் தோன்றின. பொழுது போகாததால் வீட்டைச் சுற்றிலும் புஷ்பச் செடிகள் பயிராக்க எண்ணித் தன்னிடம் செடிகளும் விதைகளும் வாங்கி வந்து பயிரிட்ட சம்பவங்களெல்லாம் பெருகி வந்து நெஞ்சை அடைத்தன.

அவன் திரும்பி நின்று அந்த வீட்டைச் சுற்றிலும் செழித்துக் கிடக்கும் புஷ்பச் செடிகளைப் பார்த்து மீண்டும் திரும்பி அந்தப் போட்டோவைப் பார்த்தான்.

வெளியே, வீட்டுத் திண்ணையில் பெரியசாமிப் பிள்ளை இன்னும் மிகுந்த உற்சாகத் தோடு யுத்தச்செய்திகளைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அன்று மாலை கோயில் பிரகாரத்தில் ஜனக்கும்பல் நிரம்பி வழிந்தது.

காவி நிறப் பட்டிலே அங்கிதரித்திருந்த அந்தப் பண்டிதர் மிக அழகாக கீதையை உபதேசம் பண்ணினார்; அந்தப் பண்டிதரின் ஒரு பழைய உதாரணம் பூந்தோட்டச் சாமியாருக்குப் புதுமையாகவும் மிகவும் பிடித்ததாகவும் இருந்தது. இந்த உடம்பு நம் ஆத்மாவின் சட்டை; சட்டை பழசானதும் ஆத்மா இதை உதறிவிடுகிறது.. “ஒன்றுமே செய்யாமல் ஒருவனுமே இருக்க முடியாது. எல்லா ஜீவன்களும் இயற்கையான தன்மையினாலே தமது இச்சையின்றியே ஏதாவது ஒரு தொழிலோடு பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன.” ‘ஹே! அர்ஜுனா... உனக்குத் தொழில் செய்யத்தான் அதிகாரம் உண்டு. பயன்களில் உனக்கு எவ்வித அதிகாரமும் எப்போதும் இல்லை... அவ்விதமான கர்மத்தின் பயனில் பற்றில்லாமல் செய்யவேண்டிய தொழிலை எவன் செய்துகொண்டிருக்கிறானோ அவனே துறவி, அவனே யோகி’ என்பதாகவெல்லாம் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார்....

—கூட்டத்தினர் அனைவரும் அந்தப் பண்டிதரின் ஞான வாசகங்களை ஏதோ பாட்டுக் கச்சேரி கேட்பது போல இடையிடையே ‘ஹா ஹா’ என்று சிலாகித்தவாறு கேட்டிருந்தனர்.

பூந்தோட்டத்துச் சாமியார் ஒரு மூலையில் பந்தக்காலைக் கட்டிக் கொண்டு தாடியை நெருடியவாறு அங்குப் பேசப்படும் மெய்ஞ்ஞானங்களையெல்லாம் ஹிருதய பூர்வமாகக் கிரகிப்பது போல் கூரிய நோக்கோடு நின்றிருந்தான்.

உபந்நியாசம் முடிந்து கூட்டம் கலைந்த பிறகு பிரகாரத்தின் கருங்கல் தள வரிசையில் ஓர் ஓரமாய்ப் படுத்து வானத்தை வெறித்தவாறு யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த அவனுக்கு ஏனோ அடிக்கடி அந்தச் சோமநாதனின் முகமே எதிரில் வந்து தோன்றுகிறது.

பத்து வருஷங்களுக்கு முன் தனக்கு யாருமே பந்தம் இல்லாது போனதன் கராணமாய்ப் பிறந்த ஊரைவிட்டு ஓடிவந்துவிட்ட தன்னைப் பற்றியும் அவன் யோசிக்கிறான்.

வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை ராணுவத்திலேயே கழித்துவிட்டு, தன் ஒரே மகனையும் யுத்தத்தில் இழந்து விட்டு, இன்னும்கூட மனத்தளர்ச்சியில்லாமல் தர்மத்தின் தன்மைகளைப் பற்றிப் பேசுகின்ற பெரியசாமிப் பிள்ளையை விட, கீதை உபந்நியாசம் பண்ணிய அந்த மகா பண்டிதர் எந்த விதத்தில் துறவி என்று எண்ணிப் பார்க்கிறான் அவன்.

அவன் வெகுநேரம் உறக்கமில்லாது வெறித்த விழிகளோடு எதை எதையோ சிந்தித்தபின், ஏதோ ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவன் போல் அங்கிருந்து எழுந்து நடந்து கோயிலை விட்டு வெளியேறினான்....

பிறகு அவன் திரும்பவே இல்லை!

ஒரு நாள் கடைத்தெருவின் பெரியசாமிப் பிள்ளையைப் பார்த்த கோயில் குருக்கள் மனம் பொறுக்காமல் அங்கலாய்த்துக் கொண்டார். “மடப்பள்ளியிலே ரெண்டு வேளை சாப்பாடு போட்டு நல்லபடியா வெச்சிருந்தேன்.... ஓய் பிள்ளை, இதைக் கேளும்!.... அந்தப் பூந்தோட்டத்துச் சாமியார் பய சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்கேயோ ஓடிட்டான்.....

நாலைஞ்சு நாளாச்சு... நீர் எங்கேயாவது பார்த்தீரா ?”

அப்போது ஒரு ராணுவ லாரி அவர்களைக் கடந்தது. பெரியசாமிப் பிள்ளை தமது வழக்கமான ஆர்வத்துடன் அந்த லாரி நிறைய நிற்கும் ராணுவ வீரர்களைப் பார்த்தார்.

சற்றுத் தள்ளிச் சென்று லாரி நின்றது.....

அதிலிருந்து ஒரு ராணுவ வீரன் தொபீரெனக் குதித்து ‘சரக் சரக்’ கென நடந்து வந்தான்.....

தன் மகன் சோமநாதனே வருவது போன்ற பிரமிப்பில், வருவது யார் என்று தெரியாமல் பரவசமாகி நின்றிருந்தார் பிள்ளை.

வந்தவன் பேசிவிட்டுப் போகட்டும் என்ற நினைப்பிலோ, பட்டாளத்துக்காரன் என்ற பயத்திலோ குருக்கள் தெருவோரமாய் விலகி நின்றார்.

அருகில் வந்து நின்ற அந்த இளைஞனை மேலும் கீழும் பார்த்து, “தெரியலியே” என்றார் பிள்ளை.

“நான்தாங்க..... பூந்தோட்டச்சாமி, தெரியலிங்களா? என்ன சாமி..... உங்களுக்குமா தெரியலை? உங்ககிட்ட எல்லாம் சொல்லிக்காம போறேன்னு நெனச்சேன்..... நல்ல வேளை பார்த்துட்டேன்.... ரயிலுக்குப் போறோம், வரட்டுங்களா?” என்று கைகூப்பி நிற்கும் அவனை வெறித்துப் பார்த்த பிள்ளை, அவனை இழுத்து மார்போடு அணைத்துக் கொண்டார்.

மழுங்கச் சிரைத்த மோவாயும் உதட்டுக்கு மேல் முறுக்கிவிட்ட மீசையும்... கிராப்புத் தலையும், காக்கிச் சட்டைக்குள் புடைத்துக் கவசமிட்டது போல் கம்பீரமாய் உயர்ந்த மார்பும்.....

“சபாஷ்” என்று அவன் முதுகில் தட்டினார் பிள்ளை.

சட்டையில்லாத வெற்றுடம்பில் அரைதுண்டும், தலை நிறைய முடியும், தாடியுமாய் இருந்த அந்தப் பழைய கோலத்தையும் இந்தப் புதிய கோலத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த குருக்கள் –

“சட்டையெல்லாம் போட்டு, தாடியை எடுத்திட்டு... நம்ப பூந்தோட்டத்துச் சாமியா? நம்ப முடியலியே...” என்று கண்களைச் சிமிட்டினார்.....

அவன் சிரித்தான்.

“ஆத்மாவுக்கு உடம்பே ஒரு சட்டைதானுங்களே..... இந்த ஆத்மாவுக்கு அந்தச் சட்டையே சம்பந்தமில்லே... அதுக்கு மேலே எந்தச் சட்டையப் போட்டுக்கிட்டாத்தான் என்ன? சொல்லுங்க சாமி?” என்றான்.

இந்தக் காக்கி உடுப்புக்குள் இருந்து இந்த வார்த்தை வருவதைக் கேட்கப் பிடிக்காத குருக்கள் குறுக்கிட்டார்:

“இந்தப் பேச்சையெல்லாம் இனிமே விடு. நீ வாழ்க்கையெ வெறுத்துச் சாமியாரா இருந்தப்போ அது சரி..... இனிமே பொருந்தாது” என்றார் அவர்.

“வாழ்க்கையெ வெறுத்தா? வாழ்க்கையெ வெறுத்தவன் தற்கொலை பண்ணிக்குவான் சாமி – சாமியாராகிறதில்லே.....” என்றான் அவன்.

தூரத்தில் அவனுக்காக நின்ற லாரி ஹாரனை முழக்கிற்று.

“அப்போ நான் வரேன்” – என்று பெரியசாமியையும், குருக்களையும் மீண்டும் வணங்கி விட்டு இருவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு லாரியை நோக்கி அந்தப் ‘பூந்தோட்டச்சாமி’ ஓடுவதைக் குருக்களும் பிள்ளையும் பார்த்தவாறு இருந்தனர்.

“ம் அவன் துறவிதான்” என்று தீர்மானமாகச் சொன்னார் பிள்ளை.
குருக்கள் கண் கலங்கப் பெருமூச்சுவிட்டார்.

பயிற்சி

1. ‘சட்டை சிறுகதையின் கருப்பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சுருக்கி வரைக.
2. இக்கதையின் தலைமை மாந்தர் பூந்தோட்டத்துச் சாமியின் பண்பு நலன்களை ஆய்க.
3. இக்கதையின் ஒரு பகுதியினை நாடக வடிவில் எழுதுக.

4. வேலி

ராஜம் கிருஷ்ணன்

‘இன்றைக்கேனும் கட்டாயம் கேட்பார்கள்’ என்ற சபலத்துடன் வீட்டுப் படியேறினாள் மாலதி. கண் சோர, நடை துவள, மச்சப்படி ஏறுகையில் விழுந்துவிடாமலிருக்க வேண்டுமே என்ற உணர்வில் கையால் சுவரைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

கூடத்திலிருந்து மங்களத்தம்மாளின் கீச்சுக்குரல் ஒலித்தது. இறைவனின் படைப்பில் உண்டான எத்தனையோ மாதிரிகளில், மங்களத்தம்மாளின் குரல் ஒரு தனி மாதிரி. அது தடிக்கவும் தடிக்கும்; கீச்சென்று செவிகளில் பாயவும் பாயும்.

“ஊரு உலகத்துக் கலியாணமா நடந்திருந்தாத்தான் கேள்வியே இல்லியே!”

மாலதிக்கு நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது.

மச்சப்படி அவள் காலை அனுப்ப மறுத்துப் பிடித்துக் கொண்டது.

மங்களத்தம்மாள் நெருப்புக்குச்சியைக் கிழித்துத் தீ வைப்பாளோ என்பது அவளுடைய யுகம்தான். ஆனால், பற்றும் இடம்தானா? பற்றும் இடம் தான் என்பது விளங்க அவளுக்கு வெகுநேரம் ஆகவில்லை.

“சீமை கடந்து இப்ப அவன் போகப்போகிறான்னு தெரிஞ்சா, இவளை வீட்டுக்குக் கொண்டான்னு சொல்லியிருக்க மாட்டேனே! என்னவோ பண்ணிக்கிட்டான், பிறகு பார்த்துக்கிடலாம்னு இருக்காலாமே? இப்ப இந்த விஷயமும் தெரிஞ்ச பிறகு மனசு குறும் குறும்னு உறுத்துது. நான் என்ன கேக்குறது? இல்லே, சம்பந்தி சீராட முடியுமா, உங்க பொண்ணு இப்படி இருக்கிறா, ஏதோ, அந்த காலத்திலே தாய் வீட்டிலே செய்யறதைச் செய்யணும்னு சொல்லுங்க!”

“கஷ்டந்தாங்கம்மா, குலமில்லே சாதியில்லேன்னு சொல்லிடறாங்க. எளிசா. என்னதான்னாலும், அவங்க தொட்டு நீங்க எடுத்துக்கிட முடியுமாம்மா?”

“அது எப்படி முடியும்? எனக்கு எங்கே மனசு துணிகிறது. நிசமாச் சொல்றேன்’ என்று குரலைத் தாழ்த்திக்கொண்டாள் மாலதியின் கணவனைப் பெற்றவள்.

“ஏதோ உத்தியோகமன்னுற சாக்கில் வெளியே போகட்டும், வரட்டும், இருக்கட்டும்னு பின்னே ஏன் வச்சிருக்கிறேன்? வீட்டுக்குள்ளே அவளை வச்சுக்கிட்டு உள்ளே தொட்டு ஒத்தாசை செய்யச் சொல்ல முடியுமா? ஏதோ இவந்தான் ஏடாகூடமாகக் கொண்டு வந்திட்டான்னா, இன்னும் இருக்கிறவங்களுக்கு நல்ல இடமா கலியாணம் ஆக வேண்டாமா? இவ வீட்டுக்கு வந்தப்புறம் இந்திரா வீட்டிலேந்து யாருமே வரதில்லே. நான் என்ன பண்ணுவேன் சொல்லுங்க? வேலி தாண்ட முடியலே. முள்ளில சிக்கிட்டாப்போலதான் இருக்குது...”

“அதெப்படிங்க தாண்ட முடியும்? பொண்ணு வேணா ஏதோ படிச்சா, வேலை செய்யறா, நல்லா உடுத்தி, சிரிச்சுப் பேச எல்லாருந்தான் தெரிஞ்சிட்டாங்கன்னாலும், மண்ணு மண்ணுதானே? பூவை எடுத்திட்டாலும் கிழங்கை எடுத்திட்டாலும் மண்ணைப் பூசிக்க முடியுமா? அப்ப.... மகனும் வர வருசம் ஆகும். பேறு காலம்னா என்ன செய்வீங்க?”

“என்ன செய்யறது? ஆசுபத்திரி இருக்குது. பெத்த பின்னே அவங்க அக்காளுக்கோ, அம்மாளுக்கோ சொல்லி அனுப்பறது. வந்து பார்த்திட்டுப் போறாங்க. இங்கே அவதான் வந்திட்டா, அவங்களுையெல்லாம் கொண்டாடிச் சம்பந்தி உறவுமுறை காப்பாத்தணுமா?”

இதைச் சொல்லிவிட்டுக்கோமதி பெருமூச்சு விடுமுன், கடைசிக்குட்டி செண்பகம் அண்ணி நிற்பதைப் பார்த்து, செய்தி அறிவித்துவிட்டாள்.

“மச்சுப்படியிலே அண்ணி நின்று பாக்குதம்மா!”

அந்த வேலி தாண்டாத அம்மையின் விரிந்த அனுபவம் முழுவதும் அந்தப் பத்துவயசு மூளைக்கு அற்றுபடி. அண்ணன் ஆபீசிலிருந்து அவளைத்தான் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்வேன் என்று முரண்டிக் கொண்டு, ஒரு நாள் மாலை மாற்றிக்கொண்டு கூட்டிவந்திருக்கும் அண்ணி பார்ப்பதற்கு அழகாகவும் பேசுவதற்கு ஆசையாகவும் எல்லார் வீட்டுப் பெண்களையும் போன்றவளாகவே இருந்தாலும் அவள்தங்களுக்குச் சமமானவள் அல்ல என்பது செண்பகத்துக்குத் தெரியும்.

அவள் தொட்டு அம்மா உணவு கொள்ளமாட்டாள் என்பது மாலதிக்குத் தெரியாவிட்டாலும், செண்பகத்துக்குத் தெரியும்.

அவள் விடுத்த எச்சரிக்கையில் மங்களத்தம்மாள் சட்டென்று கிளம்பி விட்டாள்.

“அடடே ? மணி அஞ்ச அடிச்சப் போச்சா.....” என்பது முற்றுப்புள்ளி.

மாலதி மச்சுப்படியில் நின்றபடி குச்சி கொளுத்திவிட்டுப் போகும் மங்களத்தம்மாளைப் பரிதாபத்துடன் நோக்கிவிட்டு மேலே ஏறினாள்.

காதலின் பாதை கரடு முரடானதுதான். கல்யாணம் ஆகும் வரைக்கும் தான் நாவலிலும் சினிமாவிலும் அந்தப் பாதையை நீட்டிக் காண்பிப்பார்கள். பணம், அந்தஸ்து; சாதி எல்லாவற்றையும் தாண்டிக் குதித்துவிட்டுப் பரிசைப் பெறுவது போல், கதை புனைபவர்கள் கதையைக் கல்யாணத்தில் முடித்துவிடுவார்கள். ஆனால், கரடு முரடான பாதை, கல்யாணத்தில் தொடங்கித்தான் நீளுகிறது.

மாலதி எடுத்ததற்கெல்லாம் அழும் பிறவி அல்ல. அழுவதனால் ஆறுதல் உண்டாகிறது என்று நினைப்பதற்கும் மாறாகச் சக்தியே செலவாகிறது என்று தெளிந்தவள். அதிலும், மண வாழ்வினால் ஏற்பட்ட மாறுதலுடன், எட்டு மணி நேரம் அலுவலக அறையில் இயந்திரம் போல் இயங்கிவிட்டு வந்திருக்கும் அவளுக்கு அழக்கூட அன்று சக்தியில்லை எனத் தோன்றியது. படுக்கையிலே சோர்ந்து விழுந்தாள்.

தாய் வீட்டுக்கும் இவர்கள் அனுப்பப் போவதில்லை. இவர்களும் ஆதரவு கொடுக்கப் போவதில்லை. நம்பிய ஆதரவோ ஆறாயிரம் கல்களுக்கப்பால் நாட்டு நலனுக்கான தொழில் வளர்ச்சித் திட்டத்துக்காகப் பணியாற்றப் பயிற்சி பெறப் போயிருக்கிறது.

இதுவா வெற்றி ?

“மாலதி ?..... கீழே வந்து காப்பியைக் குடிச்சிட்டுப் போகக் கூடாதாம்மா ?”

மாமியின் குரல்தான்! மங்களத்தம்மாவைப் போன்ற அண்டை அயலாருக்கு எத்தனை ஆதரவாகப் படும் குரல்!

மாலதிக்கு எழுந்திருக்க வேண்டும் என்றே தோன்றவில்லை. தலை குடைராட்டினத்தில் சுற்றுவது போல் சுழன்றது. அந்தச் சுழற்சியில் அரும்புப் பல்வரிசை தெரியப் பார்வையின் தீட்சண்யமும் மூக்கின் கூர்மையும் அவளை விழுங்க வருவது போல் ஒருமித்துப் போர் முனை நிற்க. ஜாலக் கதிரவனும் நீலக்கடலோரமும் மாலை மயக்கும் துணை புரிய, கோமதி பெற்று

வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்ட வாலிபப் பிள்ளையின் பிடியினின்று திமிற வழியின்றி விழுந்துவிட்ட காட்சிகள்தான் பவனி வந்தன.

“உனக்கா எந்த மலையையும் தாண்டிக் குதிப்பேன் மாலு” என்றான் அவன்.

“உங்களுக்காக நான் எந்த அலையையும் பொறுப்பேன்” என்றாள் அவள்.

எல்லாம் அப்போது இன்பக் கனவுகள்!

இப்போது, பிரத்யட்ச நினைவுகள்; நடப்புகள்.

அவன், கன்னத்தை நிமிண்டிய குறுகுறுப்பு இப்போதும் அவளுக்குப் புல்லரிப்பை உண்டாக்கினாற்போல் இருந்தது.

அசட்டுத்தனம். பிரச்சனை அப்போது எங்கே தீர்ந்தது? ஆரம்பம்!...

“ஏன் படுத்திட்டே மாலதி? உடம்புக்கு என்ன?”

தொட்டுப் பார்க்கட்டுமே என்று அழும்பு பிடிக்க விரும்புவள் போல் மாலதி கண்ணை மூடிக்கொண்டாள்.

“உடம்பு சரியில்லையா, தூங்குறியா? மாலதி, மாலதி, மயக்கமா என்ன? சம்பகம், சம்பகம், இங்கே வந்து அண்ணியைத் தொட்டுப் பாரு!”

செண்பகம் வரும் வரையிலும் மாலதி பொறுக்கவில்லை.

“களைப்பாயிருந்தது ஒண்ணுமில்லே...”

“காப்பி குடிக்க வல்லியேன்னு பயந்துபோனேன். இப்பவே புடிச்ச லீவு கொடுப்பாங்களா?”

“வேணும்னா எடுத்துக்கலாம்.”

“வேணுமா? பங்கஜம் சம்பா, ரகு எல்லோரும் வெளியே காலேஜுக்கோ, ஸ்கூலுக்கோ போய்விடுவார்கள். எப்படி போது போகும்? வேணும்னா எடுத்துக்க....”

“இல்லே..... அசதியாய் இருக்குது.....”

“இப்ப அப்படித்தான் இருக்கும். இப்ப வேறு லீவு எடுத்தால், அப்புறம் பேறு காலம்னா லீவு இருக்குமா?”

மாமி நிற்கவில்லை. போய்விட்டாள்.

லீவு..... லீவு வேணுமா? வேண்டாமா?

இப்படி ஏற்படப் போகிறதென்ற எண்ணமே அப்போது போகவில்லையே?

“நீங்க திரும்பி வரும் வரையிலும் நான் எப்படி இருப்பேன்?” என்று அவள் கேட்டாள் என்றாலும், இயல்பான பிரிவின் வெம்மைதான் சுடுவதாக இருவரும் எண்ணியிருந்தார்கள்.

மாமியும் மாமனும் புதுமை மாறாமல் இருந்த புதிசு.

“உனக்கென்ன? நீதான் அம்மாவையும் சரியாய்க் காக்காய் பிடித்து விட்டாயே?... ஓடி ஓடியல்லவா. உனக்கு அம்மா உபசாரம் செய்யறாங்க?” என்று அவனும் சிரித்தான்.

குடும்பத்தில் ஒருத்தி என்று உலகுக்கு முன்னே ஏற்றாலும் உள்ளத்துக்கு ஏற்கவில்லையே? உலகுக்கு முன் இருந்தாலென்ன, இல்லாவிட்டாலென்ன? வீட்டுக்குள் தாராளமாக வளைய வர முடியாத கொண்டியாலல்லவா பூட்டப்பட்டிருக்கிறது?

மாலதி கீழே இறங்கி வந்து முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வரும் முன் வெளியறை மேசைமேல் காப்பி பலகாரம் கொண்டு வந்து மாமி வைத்து விட்டாள்.

“பங்கஜம் எங்கே? காலேஜிலிருந்து வரவில்லையா?”

“என்ன அண்ணி?”

வாயில் பஜ்ஜியைக் கடித்துக் கொண்டே சமையலறையில் இருந்த பங்கஜம் ஓடிவந்தாள்.

மாலதிக்கு இந்தச் சுதந்திரம் ஏது?

காப்பியை விழுங்கிவிட்டு மறுபடியும் மாலதி மாடிக் கூண்டில் பதுங்கி விட்டாள். வாய்திறந்து பேசாமல் செயல் முறையில் மாமி காட்டும் சாதுர்யம் மாலதிக்கு எவ்வளவு கசப்பில் எண்ணினாலும் சாதுர்யமாகத்தான் இருக்கிறது.

“மாலு.....?”

எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பின் அன்பும் ஆதரவும் தேனாக வந்து பாயவே மாலதி பந்துபோல எழுந்து வந்தாள்.

“வாக்கா, அத்தானும் வந்திருக்காங்களா? வாங்க, அட போக்கிரி ராஜ்!”

“என்னமா, நீதான் அரும்பாக்கம் பஸ்ஸையே மறந்திட்டேனாலும் நாங்க மறக்க முடியுமா?..... எத்தினி மாசம் இது மாலு?”

“என்ன அத்தான் நிக்கிறீங்க? உக்காருங்க.....” நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுச் செல்லப்பனை உட்காரச் சொன்னாள்.... குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு முத்தமழை பொழிந்தாள்.

“இந்தப் பய மறந்திட்டானக்கா, என்னமோ முழிச்சி முழிச்சி பார்க்கிறானே.....”

அக்காளும் தங்கையும் குலவிக் கொண்டிருக்கையிலே செண்பகம் வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போனாள்.

மாமி சற்றைக்கெல்லாம் மூச்சிறைக்க மாடி ஏறி வந்தாள்.

“சுகமாம்மா? மாசமா இருக்குதுன்னு கேள்விப்பட்டு வந்தோம்” என்றாள் ருக்கு.

அக்காளுக்கும் தங்கைக்கும் எத்தனை வித்தியாசம்? கட்டை, குட்டை, நல்ல கறுப்பு, வெள்ளையிலே மாங்காய் போட்ட புடவை நன்றாகவே இல்லை.... மில்லிலே ஏதோ நூறு ரூபாய் சம்பளம் வாங்குபவன் பெண் சாதி – தேங்காய்ப்பூத் துண்டும் எண்ணெய் கோத்து நிற்கும் தலையும் செல்லப்பனைச் சமமாக மதிக்கக் கொஞ்சங்கூட அவளுக்குத் தெம்பிருக்கவில்லை.

வெறுப்பை விழுங்கிவிட்டு, சிரிப்பை நெளியவிட்டு, “வாங்க.....” என்றாள் கோமதி. அம்மாளுக்குத்தான் உடம்பு நல்லாயில்லை. மாலு மாலுன்னே எந்நேரம் புலம்புறாங்க. அதுவும் முழுகாம இருக்குதாம்னு கேள்விப்பட்டபுறம் பறக்கிறாங்க.....”

“அவங்களையும் கூட்டிட்டு வாரதுதானே? அவளுக்கு உடம்பு நல்லா இல்லை. பஸ்ஸிலே வண்டியிலே அவ்வளவு தூரம் அலைக்கழிக்கப் பயமா இருக்குது. அவன் இருந்தால் ஆபீஸ் போகவே சம்மதிக்க மாட்டான். அவளுந்தான் வீட்டிலே எப்படிக் கொட்டுக் கொட்டுன்னு உட்கார்ந்திருப்பேன்னு போய்வரா..... மாடியைவிட்டு நான் இறங்கச் சொல்லுறது இல்லை. அப்படியிருக்கப் பதினைந்து கல் பஸ்ஸிலே அலையலாமா?”

மாலதி பல்லைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

ருக்கு தயங்கிவிட்டு “பூமுடிப்பு, வளையல் காப்புன்னு..... நீங்க செய்யறதுன்னா..... அம்மா கேட்டுட்டு வரச்சொன்னாங்க” என்று இழுத்தாள்.

“எல்லாம் செய்யும் வழக்கம்தான்! பிறந்த வீட்டில், பொன் வளை, சேலை எல்லாம் வாங்கிறது உண்டு.....” என்றாள் கோமதி.

அவள் குறிப்பை உணர்ந்து ருக்மணி பேசினாள்.

“கல்யாணம்தான் எப்படியோ ஆயிட்டது. அதும் மனசு இந்த நாளிலே சந்தோஷமாய் இருக்கணும். கேட்டுட்டுவான்னு அம்மா சொன்னாங்க. என்ன உண்டோ, நாங்க பணம்தந்திடறோம். நீங்க ஒரு நாளைக் குறிச்சு செய்துக்கிடுங்க.” கோமதியின் பேச்சில் சரளம் இப்போதான் புரளத் தொடங்கியது. அதுக்கென்ன, செய்திட்டாப் போச்சு. பார்க்கணும்னா உங்கம்மாளையும் கூட்டிட்டு வா.....”

பங்கஜம் இந்த நிலையில் இரண்டு தம்ளர்களில் காப்பி மட்டும் கொண்டு வந்து செல்லப்பனுக்கும் ருக்மணிக்கும் கொடுத்தாள். “இப்ப என்னத்துக்குங்க, காப்பி?...” என்ற ருக்மணி. “வளையல் எப்படிச் செய்யணுமோ? நீங்களே செய்துக்கிடுவதானால்.. பணம் கொடுக்கட்டுமா? ஏம்மா மாலு?” என்றாள்.

மாலதிக்கு முகம் சிவந்தது. “இந்த சம்பிரதாயமெல்லாம் எதுக்கு அக்கா?”

“வழக்கத்தை ஏன் குறைக்கணும்? அவ சொல்லுறாப் போல ஒண்ணுமில்லாம கலியாணம்தான் நடந்து போச்சு. பிறக்கிற குழந்தை நல்லா இருக்க வேணாமா?” என்றாள் கோமதி, கண்டிக்கும் தோரணையில்.

பிறகு ருக்மணி கண்ணைக்காட்ட, செல்லப்பன் பையிலிருந்து திறந்து இரண்டு நூறு ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்து ருக்மணியிடம் கொடுத்தாள். ருக்மணி கோமதியின் கையில் பயபக்தியுடன் கொடுத்தாள்.

அவர் உடலை வருத்தி உழைத்து, மகளின் கல்யாணத்துக்காக அருமையாகச் சேர்ந்த காக என்பது மாலதிக்குத் தெரியும். பொன்னே போல இதுகாறும் அருமையாக இருந்த அந்தக் காசை, கோமதி அலட்சியமாக நாலு மடிப்பு மடித்து, இடுப்பில் செருகிக்கொண்டாள். தினமும் நூறு ரூபாய் நோட்டாகப் புழங்குபவள் அவள்!

“ஏதோ சவரன் எண்பதுன்னு விக்கறது, பார்க்கலாம். காப்பியைக் குடியேன்?” என்றாள் கோமதி.

ருக்மணி குழந்தைக்குப் பாதி கொடுத்துவிட்டுத் தானும் பாதி குடித்து விட்டு டம்ளரைக் கழுவி வைக்க எழுந்தாள்.

“இருக்கட்டும் அக்கா, நீ கழுவ வேண்டாம்!” என்றாள் மாலதி எரிச்சலுடனே.

“பரவாயில்லே மாலு ?.....”

மாலதி டம்ளரைப் பிடுங்கிக் கீழே வைத்தாள். பிறகு செல்லப்பனும் ருக்மணியுமாகப் பெரிய கும்பிடு போட்டுவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள்.

கோமதி அவசரமாகக் கீழே அடுப்பைப் பார்க்க விரைந்தாள். மாலதிக்கு நின்ற இடத்திலேயே தலை சுழன்றது. வயிற்றுக் காப்பியும் பற்பல உணர்ச்சிகளும் அடித்துப் புரண்டு கொண்டு மேலுக்கு எழும்பி வெளியே வரச் சுழன்றன. நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு படுக்கையில் விழுந்தாள்.

“மாலதி? மாலதி? ஏன் படுத்துட்டே? உடம்பை என்ன பண்ணுதாம்?”

“தலை சுத்துது அத்தே!”

“என்னாலும் தின்னியா? எண்ணெயில முழுகின பஜ்ஜி ஆகலே எழுமிச்சப்பழம் புழிஞ்சு குடுக்கட்டுமா? ராவேளையாச்சே?”

“..... வேணாம்.....” என்றாள் மாலதி தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு.

“சரி, எந்திரிக்காதே. சீரக ரசமும், சோறும் கலக்கிக் கொடுத்தனுப்பறேன். குடிச்சிட்டும் படுத்துக்க..... அஞ்சு தேதியாச்சே. ஆபீசிலே இன்னம் சம்பளப் பட்டியல் போடலியா?”

“போட்டுட்டாங்க. இன்னைக்குதான் சம்பளம் வந்தது. பெட்டியில் இருக்குது.”

“உன்னைக் கேக்க வாண்டாம்முன்னா என்ன செய்யறது? அவனுக்குச் சுளை போல ஐந்நூறு அனுப்பிட்டாங்க. பால்காரன் முன்பணம் கேக்குறான். இல்லாட்டி மாட்டைக் கொண்டாந்து கறக்கமாட்டான். பிள்ளைத்தாச்சிப் பெண்ணு சோர்ந்து சோர்ந்து விழுறே, ஒரு நல்ல காப்பியானும் குடிக்க வேணாமா? இன்னைக்கு ரெண்டு கப்பு காப்பிக்குப் பால் எடுத்திட்டேன். நாளைக்குச் சனிக்கிழமை. ஒரு பொழுது. மோருக்குக்கூடப் பால் இல்லை..... எங்கே வெச்சிருக்கே சொல்லு.”

தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு மாலதி எழுந்திருக்க முயன்றாள்.

“நீ எந்திரிக்க வேண்டாம். சொல்லு. எடுத்துக்கிடறேனே?”

“பெட்டியிலே வெச்சிருக்கேனே.”

“பரவாயில்லை. திறந்துதானே இருக்கு?”

“ஆமாம். சேலைக்கடியில் பர்சோடு இருக்கும்.”

கோமதி பெட்டியைத் திறந்து சேலைக்கடியிலிருந்து பர்ஸை எடுத்துக் கொண்டாள்.

“எந்திரிக்க வேண்டாம். ரசம் சோறு கொடுத்துவிடறேன். வாந்தி வந்தாலும் குத்தமில்லை. குடிச்சுடு....”

“ஏ! சம்பகம், இந்த காப்பி தம்ளருகளை எடுத்திட்டுப் போய் கழுவி வை. அப்படியே வச்சுட்டுப் போய்ட்டாங்க!”

கோமதி விடுவிடென்று படியிலிறங்கிப் போனாள்.

ஒரு சம்பளம் கூட முழுசாய் இப்படி அவளுடைய அம்மாளிடம் மாலதி கொடுத்ததில்லை. படிப்புக்கும் வேலைக்கும் தகுந்த வேஷமிடத்தான் அவளுடைய சம்பாத்தியம் சரியாய் இருந்தது.

வேஷத்துக்குத் தகுந்த பலன் கிடைத்துவிட்டது. ஒரு சம்பளம் கூட இந்த வீட்டில் அவளுக்குத் தங்கவில்லை.

துயரத்துக்குப் பதில் மாலதிக்குச் சிரிப்பு முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

வேலியும் இல்லை; முள்ளும் இல்லை.

பணத்துக்கு ஒன்றுமே இல்லை!

பயிற்சி

1. வேலி – இக்கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் சிதையாமல் சுருக்கி வரைக.
2. கோமதி மருமகளை வேறுபாடு கருதாமல், அன்பு பாராட்டி ஏற்றுக் கொண்டதாகக் கற்பனையாக ஒரு கதையெழுதுக.
3. வேலி – இந்தக் கதையில் வரும் ஒரு நிகழ்ச்சியை உரையாடலாக எழுதுக.

5. மகன்

பா. செயப்பிரகாசம்

நான் போய் இறங்கிய போது, பண்ணைப்புரத்தில் வித்தியாசமான சூழல் நிலவியது.

ஊரின் தெற்கை எல்லை கட்டியிருந்தது வாகான புளியமரம். புளியமரத்தூரைச் சுற்றி மழையை நேரே வேருக்குள் இறக்கிவிடுவது போல் பள்ளம் நோண்டி சுற்றி வட்ட மேடை கட்டியிருந்தார்கள். செழிக்க தண்ணீர் குடித்த புளிய மரம் குளு, குளுவென்று நிழல் பரப்பி முன்வெயில், பின்வெயில் படாமல் வட்ட மேடையில் அமர்ந்தவர்களைக் காத்தது.

இறந்து கிடக்கும் அன்னகாழு அத்தையின் மகன் நிலப்பிரபு மாதிரி இருந்தான். பண்ணைப் புரத்துக்காரர்கள் புளிய மரத்து மேடை அருகே அவனை மறித்து நிறுத்தி இருந்தார்கள். அவன் சொந்த ஊரான புத்தூரிலிருந்து பண்ணைப்புரத்துக்கு ஆட்களை வேன் நிறைய கூட்டி வந்திருந்தான்.

பாலைவனபுரம் என்று பெயர் கொடுத்திருக்க வேண்டும். நத்தம் காடுகளின் மத்தியில் பாலைவனத்தில் குடியேறியவர்களின் தொடக்ககால ஆசையை பண்ணைப்புரம் என்ற பெயர் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. பண்ணைப்புரத்தை நட்ட நடுவாகப் பிளந்து கொண்டு பல ஊர் பஸ்களும் லாரிகளும், கார்களும் ஓடுகிற சிறு நகரமாக இப்போது மாறியிருக்கிறது.

இறந்து நாற்காலியில் சாத்திவைக்கப்பட்டிருக்கும் அன்னகாழு அத்தை எனக்கு நேரடி உறவில்லை. கொடி வழி, கிளை வழி தேடித் தொட வேண்டும். உடம்புக்குச் சீக்காகி ரொம்ப முடியாமலிருந்த இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் சேதி வந்த போது போய்ப் பார்த்தேன்.

அப்பன் பிறந்து வளர்ந்த பூமியைத்தான் சொந்த ஊர் என்றழைக்கிறார்கள். அம்மா பிறந்த ஊர் பிள்ளைகளுக்குச் சொந்த மண்ணாகத் தென்படுவதில்லை. அம்மா ஊருக்குப் போயிருந்தேன் என்று பிரித்துச் சொல்வதே பழக்கமாயிருக்கிறது.

சொந்த ஊரிலிருந்து ஒரு வருஷம் முன்னாலேயே தாய், தகப்பனை விரட்டியடித்த மகனை மறித்து நின்ற பண்ணைப்புரத்து ஆட்கள் தயார் நிலையில் நின்றார்கள். விரட்டியடிக்கப்பட்ட அப்பனுக்கும் ஆத்தாவுக்கும் மூத்த மருமகன் என்ற பெயரில் வருகிறவர்களையெல்லாம் அண்டக்கொடுத்து ஆதரிக்கும் நிழல் பண்ணைப்புரத்தில் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

மகன் முதலில் ஸீட் வைத்த வேன்தான் பேசினான். பிணத்தைச் சொந்த ஊருக்கு எடுத்துக்கொண்டு போய் அடக்கம் செய்ய வசதியாக ஸீட் வைத்த வேன் தேவைப்பட்டது. ஆனால் பிணம் என்று தெரிந்தவுடன், வேன்காரர்கள் பின் வாங்கினார்கள். கடைசியில் ஸீட் வைக்காத இந்த டெம்போவேன் கிடைத்தது.

“வந்தது வந்திட்டங்க. போய் அழுகிறவங்க அழுங்க. ஆனா அந்த அம்மாவை ஊருக்கு எடுத்திட்டுப் போறது செய்துங்கறது வேலை வேண்டாம்.”

ஊரிலிருந்து மகன் தண்ணி வாங்கிக்கொடுத்து ஆட்களைக் கூட்டி வந்திருக்கிறான். இப்போதெல்லாம் அப்படித்தான் நடக்கிறது. கல்யாணம், கருமாதி, சடங்கு, அம்மன் கொடை என்று எந்த நிகழ்ச்சியானாலும் இதற்கென்று தனியாக நிதி ஒதுக்கீடு நடந்து வருகிறது. தண்ணி வாங்கி ஊத்தாமல் எந்த விழாவும் நடக்கக்கூடாது என்பதில் கிராமத்துக்காரர்கள் ஒற்றுமையாக இருக்கிறார்கள். இதற்கு எதிரான சாட்சிய / சுத்தமாய் நிற்கிறது பண்ணைப்புரம்.

ஏறு வெயில் சூடு காலையிலேயே எகத்தாளம் போட்டது. இறங்கி கூட்டத்துக்கு நடுவில் நான் பாதை உண்டாக்கியபடி நடக்க வேண்டியிருந்தது.

போன தடவை இந்த இடத்தில் காலடி வைத்த போது அன்னகாழு அத்தை மரணப்பாதைக்குள் கருணையில்லாமல் விரட்டியடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்ததும் நாய்க்கட்டிலில் படுத்தபடியே அழுதாள். மகன் பற்றின சித்திரம் அப்போது புலப்பட்டது.

கூட்டத்தை விலக்கியபடி நடுவுள்ள மகள் தனபாக்கியம் கண்ணில் கட்டிய நீர்த்துளிகளுடன் என்னை எதிர் கொண்டாள். இடுப்புக் குழந்தை என்னிடம் வரத் தாவினாள்.

“எப்ப இறந்தது?”

“ராத்திரி ஒன்பது மணி. ஒங்களுக்குச் சேதி சொன்ன கொஞ்ச நேரத்தில் உயிர் அடைஞ்சிட்டது.”

முதல் நாள் நினைவு தப்பியது. தொடர்ந்து இரண்டு நாட்கள் நினைவு தப்பிய நிலையிலேயே எமனோடு மல்லுக்கட்டிக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள்.

நினைவு மீண்டும் புத்திப் பிசகு இல்லாமல் இருந்த அந்த ஒரு கணத்தில் அன்னகாழு அத்தை சொல்லி இருக்கிறாள்:

“தம்பி வந்ததுக்கப்புறம் தான் என்னைத் தூக்கணும்.”

“அப்பிடிச் சொல்லிச்சி அம்மா, என்று கலங்கியபடி வந்தாள் தனம். “அவன் நிக்கிறானே” என்பது போல் நான் தயக்கப்பட்டு திரும்பிப் பார்த்த போது,

“நீங்க பேசாம வாங்க மாமா”

இழவுச் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தெருவுக்குள் நடந்தாள். இழவுச் சூழலுக்குப் பொருந்தாத காட்சி பந்தலில் உட்கார்ந்திருந்த எல்லோரையும் தூக்கிப்போட்டு மிதி, மிதி என்று மிதித்தது. ஏதாவது ஒரு மாய்மாலம் செய்து, அந்த இளைஞரைப் பந்தலிலிருந்து நகர்த்திப் போனால் நல்லது என்று தோன்றியது.

துட்டி (இழவு) கேட்டுப் போகிறவர்களுக்கு முதலில் சாவு எப்படி விழுந்தது என்று உணர்த்தியிருக்க வேண்டும். எப்படிப்பட்டவர் சாவு என்ற தராதரமும் உள்ளது.

முப்பது வயதில் அடி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் இளைஞர், நேர்த்தியான பேண்ட், சபாரி கோட், விலை கூடுதல் மிதியடி, வலது கையில் பிராஸ்லெட், இடது கையில் தங்கக் கெடிகாரம்; இரண்டு விரல்களில் சேவல் கொண்டைப் போல் அகலமாய் சிலிர்த்த மோதிரம், பல நேரங்களில் இள வயதிலேயே தலையில் குறுக்கிடும் பாலைவனத்தை மறைக்க, தொப்பி இல்லாமல் முடியாது.

ஆனால் இழவுச் சூழலுக்குரிய சூதானம் இல்லாமல், அந்த இளைஞர் அங்கே தென்பட்டார். மகன் மரத்தடியில் வித்தியாசமான சூழலை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தபோது அவர் பந்தலுக்கடியில் பொருத்தப்பாடு இல்லாத காட்சியை விதைத்துக் கொண்டிருந்தார். ரகசியப் போலீஸ் பிரிவில் சப் இன்ஸ்பெக்டர் அளவில் உள்ள அதிகாரி என்று சொன்னார்கள். வேறெங்கேயோ போய் விட்டு நேரே இங்கு வந்து தோரணையாய் நிற்கிறார் என்று தெரிந்தது. அவர் யாரோடும் பேச்சுப் பழக்கம் போகாமல் தனியாக நின்றார். யாருடனும் அவர் பேசப்பிரியப்படவில்லை. அதே பொழுதில் இழவு வீட்டின் அறிகுறிகள் ஏதும் இல்லாமல்

சாமியாரப்பன் அங்கும் இங்கும் பகடி பேசியபடி உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து எழுந்திருந்தார். ஒரு இடத்தில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. யார் இழவுக்கு உரியவரோ அவரே கொண்டைக் கரிச்சான் குருவி போல் அலைந்து கொண்டிருந்தார்.

வெளி விளிம்பில் உட்கார்ந்திருந்த குடிமகன் கனகராசு “இவரைப் பார்த்தா, உள்ளே சாத்திவைத்திருக்கிற அம்மாவுக்குப் புருஷன்னு தோணுதா” என்றான்.

“அதானே” என்ற சின்னராஜ், சாமியாரப்பனின் கையை வெடுக்கெனச் சுண்டி, “ஆமா, மாமா, அந்த அம்மாவுக்கு நீங்க யாரு?” என்றார் கேலியாக.

பேச்சு சாதூர்யம் வளைந்து வளைந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஓடைக்கரை தண்ணீருக்குள் உட்கார்ந்து, உட்கார்ந்து எழுகிற தாடிக்கொம்பு போல மாமாவின் பேச்சு வளமாய் நனைந்து எழும்பி, எழும்பி மேலே வந்தது. இழவு வீட்டுக்குச் சரிப்பட்டு வராத அவரையும் அந்த இளைஞரையும் அங்கிருந்து நானே நகர்த்திக் கொண்டு போய்விட நினைத்தேன். அதுதான் அந்தச் சூழலுக்குத் தோதாயிருக்கும்.

“மாமா, யார்யாருக்கு தாக்கல் அனுப்பினீங்க?”

நான் கேட்டேன்.

உண்மையிலேயே வெற்றிலை குதப்பியபடி, ததபுதா, ததபுதா, என்று குதித்துக் கொண்டிருந்த அவரை, அந்தச் சூழலுக்குள் கொண்டு வரவேண்டியிருந்தது.

“அது கொள்ளேத் துட்டில்ல ஆயிருச்சி” என்றார் பட்டென்று இங்கு பேச்சு சாதூரியம் முக்கியம் அல்ல. பொருத்தமான பதிலை உதிர்க்க வேண்டுமென்று அவருக்குத் தோன்றவில்லை.

“எந்தெந்த ஊருக்கு அனுப்பினீங்க?”

“முந்தின நாள் பொழுதடைஞ்சு ராத்திரி ஒன்பது மணிக்குத்தான் உயிர் அடைஞ்சுது. ஆனாலும் கிழவிக்கு இரண்டு நாள் நல்ல போராட்டம் தான். யோசிச்சு, யோசிச்சு வரிசைக் கிரமமா எல்லா ஊருக்கும் ஃபோன் போட்டாரு மூத்த மாப்பிள அது எவ்வளவோ துட்டு ஆகிறது?”

“கடைசியில சொந்த ஊரை விட்டுட்டீராக்கும்.”

“பெத்த மகனுக்கும் ஒரு வார்த்தை.....மஹிம். சொல்லத் தோணலே.” சின்னராசு குறுக்கிட்டார்.

பட்டியல்கல்லில் துணிதப்புவது போல, படரென்று கொதித்தார் மாமா.

“சொந்த ஊர், எனக்கு இல்லையே?”

“அப்ப மகன்?”

“மகனா? அதான் அவனை அன்னைக்கே தலை முழுகியாச்சே”

பதில், குறிவைத்து அடித்தது மாதிரி எல்லோரையும் கலக்கியது. அதில் கூடுதல் சுதாரிப்போடேயே இருந்தார். சின்னராசு இடக்காகக் கேட்டார்.

“அப்ப இதுயாரு, ஊரு?”

“நா ஏதோ வவுத்துக் கஞ்சிக்கு இங்க வந்திருக்கேன்.”

மாமாவின் பதில் மறுபடியும் தாக்கியது. மூத்த மருமகனை அது சுட்டியிருக்க வேண்டும். வேலையாய் போவது போல, பெஞ்சிலிருந்து எழுந்து போனார். நிலைமை மீறிப் போகாமல், நான் மாமாவைப் பார்த்துக் கையமர்த்தினேன்.

குளிப்பாட்டுவதற்கு முன் தலைக்கு எண்ணெயும் சீயக்காயும் வைக்கிற சடங்கு ஏற்பாடு நடந்து கொண்டிருந்தது. எண்ணெயும் சீயக்காயும் குழைத்த பாத்திரம் அத்தையின் தலைமாட்டுக்குப் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டது. வயதான பெரியம்மா ஸ்டூல் போட்டு உட்கார்ந்து, ஒவ்வொருவர் கையிலும் சீயக்காய் குழம்பை எடுத்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஆண்கள் என்றால் இடக்கை. பெண் என்றால் வலக்கை. எந்தப் பிரேதமாக இருந்தாலும் அதுதான் வழக்கம். பெண்ணுக்கு வலக்கை செயல்படுகிற உரிமை நீக்கப்பட்டிருந்தது.

மாமா முதலில், பிறகு வரிசையாய் மருமகன்கள். பூனை போல் பம்மிப் பம்மிப் பின்னாலே வந்த மகன் சட்டென்று எண்ணெய்க்குக் கை நீட்டியிருந்தான். அந்தப் பெரியம்மாவின் கையும் மேலே உயர்ந்து தாழ்ந்தது. பெரியம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கைகழுவத் தண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்த மூத்தமகள் மல்லிகா, சட்டென்று கையைத் தட்டி விட்டாள். எண்ணெயும், சீயக்காயும் அவன் முஞ்சியில் அடித்தது.

கூட்டம் பதட்டமாகியது. வரக்கூடாது, சடங்குகள் செய்யக்கூடாது என்று ஒதுக்கி வைத்திருப்பதை முன்பே வெளிப்படையாகத் தெரிவித்து விட்டிருந்தார்கள்.

“என்ன இருந்தாலும் பெத்த மகன் இல்லையா? அவன் தானே செய்யணும்? அப்பனும் ஆத்தாவும் மகனுக்குக் கட்டுப்பட்டவங்க தான். இன்னைக்கு அடிச்சிக்கிருவீங்க. நாளைக்கு ஒண்ணாக் கூடிக்கிருவீங்க.”

மகன் கூட்டி வந்திருந்தவர்களில் ஒன்றிரண்டு பேர் அவனுக்காகப் பேசினார்கள். அன்னகாமுரின் சடலத்திற்கு முன்னால் வெலம் எடுத்து சாமியாடியபடி நின்றார் மாமா.

ஆங்காரங் கொண்டிருந்த பெண்கள், அவனை மறித்து நின்றார்கள். மூத்த மகள் மல்லிகா, எண்ணெய்ப் பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போய் விட்டிருந்தாள்.

சுகாட்டில் சிதை மேல் அன்னகாமு அத்தையைப் படுக்க வைத்திருந்தது. முகத்தை மூடு முன் எல்லோரையும் ஒரு முறை பார்த்துக் கொள்ளச் சொன்னார்கள். பெண் என்பதால் பூமாதேவியைப் பார்த்தபடி குப்புறப்படுக்க வைத்தார்கள். ஆண் என்றால் வானத்தைப் பார்த்தபடி மல்லாக்கப்படுக்க வைப்பார்கள்.

“அவனைக் கொஞ்சம் விடுங்கய்யா. கொள்ளி வைக்கட்டும்” கூட்டத்தில் யாரோ சொன்னார்கள். மகன் கொள்ளிக்குடம் எடுத்தால் குடம் கொத்தமாட்டோம் என்று ஒண்ணு போல ஐந்து மருமகன்களும் மறுத்துவிட்டிருந்தார்கள். யாருக்கு இஷ்டமோ கொத்திக்கோங்க என்று அரிவாளை வாங்க மறுத்தார்கள். அதற்கும் தயாராய் மாமன் முறை வேண்டிய ஆளை ஏற்பாடு செய்து, சொந்த ஊரிலிருந்து கூப்பிட்டு வந்திருந்தான் அவன்.

மல்லிகா சடக்கென்று முன்னால் வந்தாள். “யாரும் வைக்கக்கூடாது. எங்கம்மாவுக்கு நான் வைக்கிறேன்.”

அவளுடைய வலது தோளில் கொள்ளிக்குடம் ஏறியது. “பார்த்து, பார்த்து. ஆண்களுக்குத்தான் வலது தோள்ல வைக்கிறது.” ஞாபகப்படுத்தினார்கள்.

மல்லிகா மூன்று முறை சுற்றி வந்தாள். மூத்த மருமகன் ராம்குமார் குடம் கொத்த, துவாரம் வழியாகத் தாரை பீறிட்டு மண்ணை நனைத்தது. சடலங்கள் எரிந்த எலும்புச் சில்லுகள் கால்களில் குத்தின. ஒரே வெறியாய், சன்னதம் வந்தது போல மூன்று முறை சுற்றி வந்தவள் தலை மாட்டில் குடத்தைப் போட்டுடைத்தாள்.

“உடைச்சாச்சா ? அப்படியே திரும்பிப் பார்க்காம போ”

எண்ணெயும் சீயக்காயும் குழைத்து எடுத்துவிட்ட பெரியம்மா கட்டளையிட்டு, கூட்டிக்கொண்டு நடந்தாள்.

பயிற்சி

1. மகன் – இக்கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் சிதையாமல் சுருக்கி வரைக.
2. புதல்வனால் கைவிடப்பட்ட முதியோர் இல்லத்தில் தங்கியுள்ள தந்தையொருவர் சொல்வதுபோல் நும் சொந்த நடையில் ஒரு கட்டுரை வரைக.
3. மகன் – இக்கதை மாந்தரைப் பற்றித் திறனாய்வு செய்து ஒரு முடிவு கூறுக.

6. கிழிசல்

நாஞ்சில் நாடன்

காப்பிக் கடையில் சரியான கூட்டம், ஆள் இருக்க இடமில்லை. நீள வாட்டத்தில் போட்டிருந்த பெஞ்சுகளில் நெருக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பெஞ்சின் ஓரங்களில் இருந்தவர்களுக்கு ஒரு கை முட்டியை ஊன்றுவதற்கு மட்டுமே இடம் இருந்தது. கை கழுவிவிட்டு வந்தவர்கள் தேயிலைக் குடிக்க வரும் முன் காலியான இடத்தில் வேறு ஆட்கள் அமர்ந்தாயிற்று. தேயிலையை நின்று கொண்டே குடிக்கும்படி ஆயிற்று. மூன்று பேர் நான்கு பேராக வந்தவர்களுக்கு எல்லோருக்கும் ஒரே பெஞ்சில் இடம் கிடைக்கவில்லை. வெவ்வேறு பெஞ்சுகளில் அமர்ந்தவர்களுக்கு எல்லாம் கிடைக்கிறதா என்று எட்டிப்பார்க்கவும் கவனிக்கவும் வேண்டி இருந்தது.

சாம்பார் வாளியும் சட்னி வாளியும் கொண்டு நடந்தவன் “வழி, வழி” என்று கத்தியும் அங்கும் இங்கும் ஒதுங்க இடமில்லை. வாளிகளின் விளிம்புக் கறைகள் ஒதுங்குவதான் பாவணையில் முதுகை வளைத்தவரின் சட்டையில் உராய்ந்தது. சாப்பிட்ட இலையை எடுத்துத் தானே போடுவது அந்தப் பக்க நாகரீகம். துண்டு வாழை இலைகளை எச்சில் கையில் சுருட்டிப் பிடித்து எடுத்துக்கொண்டு இலைத் தொட்டியை நோக்கி நடந்தவர்கள் எச்சில்சொட்டு விழாமல் கவனமாகப் பிடித்துக் குனிந்து நடந்தனர். ஆனாலும் தரையிலும் வேட்டிகளிலும் சாம்பார் சட்டினி கலவைச் சொட்டுகள் சிதறின.

தோசை, இட்லி, வடை, பஜ்ஜி என்று கேட்ட சத்தங்கள், இட்லி ஆறிப்போயிருக்கும் என்று தோசைக்காக இலை முன்னால் காத்திருந்தவர்கள். ரசவடை வரட்டும் என்றும் இலையில் கிடந்த தோசையை விள்ளாமல் இருந்தவர்கள். முதல் எடுப்பு தின்று விட்டு இரண்டாவது எடுப்புக்காகக் கை காய உட்கார்ந்தவர்கள். கையோடு டீயையும் குடித்துவிட்டு எழலாம் என இருந்தவர்கள் விளிம்பு இருக்கைக்காரன் சாப்பிட்டு முடிக்கட்டும் என்று பொறுமையோடு இருந்தவர்கள். “ஏ! வெள்ளம் கொண்டாப்பா...” என்று குரல் கொடுத்தவர்கள். பாதித்துண்டு தோசையை இலை மீது மீதம் வைத்துக் கொண்டு இன்னொரு டோஸ் சட்னி சாம்பாருக்காக எதிர்பார்த்திருந்தவர்கள், “ஏ! கணக்கு என்னப்பா?” என்று கேட்டு நின்றவர்கள்.....

அண்டர்வேருக்கு மேல் அழுக்குத் துண்டு மட்டும் கட்டிக் கொண்டு, தட்டில் இட்லி தோசை எடுத்துக் கொண்டு நடந்த சர்வர்கள், கையைத் துண்டில் துடைத்துவிட்டு, தண்ணீர் தம்ளருக்குள் விரல்விட்டு எடுத்து வந்து கொடுத்தார்கள். சட்னி வாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினார்கள். ஓடிப்போய் கல்லா முன் கணக்குச் சொன்னார்கள். சமையல் அறையினுள் நின்றவர்களைச் சத்தம் போட்டு விரட்டினார்கள்.

தினமும் அந்தக் கடையில் இந்தக் கதியில் நள்ளிரவிலும் வியாபாரம் நடக்குமென்றால் காப்பிக் கடைக்காரன் கோடஸ்வரன் ஆகி இருப்பான். இது பத்து நாள் பாடு, அதுவும் கொடிய ஏறிய முதல் மூன்று நாட்களிலும் விசேடமாகக் கூட்டம் இருக்காது. நாலாம் திருவிழாதொட்டு மாலை ஆறு மணிக்குக் கடை திறந்தால் விடிய விடிய இந்தக் கதைதான். தேரோட்டம் அன்று இராப்பகலாகக் கடை. ஒய்வே கிடையாது.

மேலத் தெரு மகராஜன் இந்த ஏழு நாட்களிலும் ஒரு அள்ளு அள்ளி விடுவார். இதில் போலீஸ்காரர்களுக்கு, தேவஸ்வம் போர்டு அதிகாரிகளுக்கு, கடை ஏலம் விடும் மகமைக்காரர்களுக்கு, உள்ளூர் சட்டம்பிகளுக்கு ஒசிப்படி அளந்தாலும் அது கண்டு சாவி போலத்தான். பெரிதாகப் பாதிப்பு ஏதும் வந்து விடாது.

கொடி ஏறிய அன்றே தனது அறுத்தடிப்புக் களத்தின் மண்சுவரை மூணு பாகம் நீளம் இடித்துத் தள்ளி வாசல் உண்டாக்கி, அம்மாசி அண்ணனைக் கூப்பிட்டு ஓலைக் காமணம் போட்டு, சாப்பிடும் இடம் சமையல் அறை என்று பிரித்து, சுற்றிலும் இடுப்பளவுக்கு ஓலையால் நிறைத்து, பத்துப் பெஞ்சுகளும் மேஜைகளும் போட்டு – ‘பகவதி விலாஸ் காப்பி கிளப்’ தயார்.

ஒன்றுக்கு இரண்டு விலை. சாதாரண நாட்களில் பத்து பைசா என்று விற்கும் இட்லி, தோசை, வடை எல்லாம் இருபது பைசா. அளவும் தரமும் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் குறையும். பாந்தண்ணியாய்த் தேங்காய் புண்ணாக்கில் அரைத்த சட்டினி, பூசணிக்காய் வெட்டிப் போட்டு கடலை மாவு கலக்கிய சாம்பார். ஆனால் எல்லாம் கொதிக்கக் கொதிக்க எப்போதும் இருக்கும்.

உள்ளூர் ஆட்கள் யாரும் திருவிழாக் காலங்களில் காப்பிக் கடைக்கு வரமாட்டார்கள். எல்லாம் கச்சேரி கேட்கவும் வாகன எடுப்புப் பாக்கவும் வரும் சுற்றுப் புறக் கூட்டம் தான். விடிய விடிய நாகர்கோவிலில் இருந்து சுசீந்திரத்து ‘திருவிழா ஸ்பெஷல்’ பஸ் உண்டு. எனவே பத்துப் பதினைந்து மைல் சுற்றளவில் உள்ள கிராமங்களில் இருந்தெல்லாம் கூட்டம் சாயும்.

என்றும் இரண்டு கச்சேரிகள், மாலையில் சூலமங்கலம் சகோதரிகள். கே.பி. சுந்தரம்பாள், சீர்காழி, பாலமுரளி கிருஷ்ணா என்று ஆறு முதல் ஒன்பது வரைக்கும். பிறகு நாமகிரிப்பேட்டை, ஏ.கே.சி. சிட்டிபாபு, ரமணி என்று இரவு மூன்று மணி ஆகும். எத்தனையோ ஆண்டுகளாய்க் கேட்டுக் கேட்டு சுற்றுப்புறக் கிராமங்களுக்கு ஓரளவு சங்கீத ஞானம் ஏற்பட்டிருந்தது. கச்சேரி எதிர்பார்த்தபடி அமையாவிட்டால் சங்கீத அறிவு தற்காலிகமாகப் பின் வாங்கி, கல்லையும் மண்ணையும் வாரி எறிந்து ஊளை இட்டு வித்வானை விரட்டியதும் உண்டு.

திருவிழாக் கூட்டம் ஆண்டுதோறும் குறையாமல் இருக்கும்போது காப்பிக் கடைக் கூட்டமும் குறைவதில்லை. இத்தனைக்கும் திருவிழாக்கால ஸ்பெஷல் காப்பிக் கடைகள் அங்கு எத்தனையோ உண்டு.

மாணிக்கத்துச் சங்கீதத்தில் அவ்வளவு பெரிய ஈடுபாடு ஒன்றும் கிடையாது. கொஞ்சம் பாட்டுக் கிறுக்கு உண்டு. சினிமாப்பாட்டை அதே போல் திரும்பவும் பாடுவான். பள்ளிக் கூடத்தில் பாட்டுப் போட்டியில் கலந்து கொண்டு பாரதியார் பாட்டுப் பாடுவதும், குடியரசு தின விழாவில் – சுதந்திர தின விழாவில் இறை வணக்கம் பாடுவதும் உண்டு. இப்போது ஒன்பதாவது வகுப்புக்கு வந்த பிறகு தமிழாசிரியர் சில தேவாரம் திருவாசகப் பாடல்களை ராகம் போட்டுப் படிக்கச் சொல்லிக் கொடுத்தார். ஆனாலும் அது சினிமாப் பாட்டுப் போல வருவதில்லை.

மாணிக்கத்தின் தகப்பனாருக்கும் தோடி, பைரவி, கரகரப்பிரியா என்ற வேறுபாடு புரிந்துவிடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. இருந்தாலும் கச்சேரிக்குப் போவார். எல்லோரும் போகிறார்கள் என்பதாலும் இருக்கலாம். கச்சேரி முடிவில் பாடும் துக்கடாக்களுக்காக, சினிமாப் பாட்டுக்களுக்காக இருக்கலாம். அல்லது ஆள் கூட்டம், இரைச்சல், வெளிச்சங்கள், பீடி விளம்பரக்காரர்களின் ஓரியண்டல் நடனம், மச்சக்கன்னி, மரணக் கிணறு கவர்ச்சிகளுக்காகவும் இருக்கலாம். எதுவும் நிச்சயமாய் சொல்லிவிடமுடியாது.

கொடி ஏறி, திருவிழா புரோக்ராம் நோட்டீசு பார்த்த அன்றிலிருந்தே மாணிக்கம் தகப்பனாரைப்பஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தான்.

“யப்பா! ஏளாந்திருநாளுக்கு நானும் உன் கூட வரட்டா?”

“நீ அவ்வளவு தூரம் நடந்துகிட மாட்டே.....”

“நடப்பேம்பா.....”

“பொறவு காலு வலிக்கு கையி வலிக்குன்னு சொல்லப்பிடாது.... போக வர பத்து மைலாக்கும்....”

“போன வருசம் தேரோட்டம் பாக்க நடத்தித்தான் கூட்டிக்கிட்டுப் போனே ?”

“அது பகலு.... இது ராத்திரில்லா ? உறங்காம இருக்கணும்.... திருநாக் கடையிலே அது வாங்கித்தா இது வாங்கித்தாண்ணு நச்சரிக்கப்பிடாது...”

அப்பா போட்ட நிபந்தனைகளுக்கெல்லாம் ஒத்துக் கொண்டுதான் மாணிக்கம் திருவிழாவுக்குப் புறப்பட்டான்.

ஐந்து மணிக்குள் அப்பாவும் மகனும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டாயிற்று. திருவிழா பார்த்துத் திரும்பி வர அதிகாலை ஆகும் என்பதால், வயிறு பசிக்காமல் இருப்பதற்காக, புல்லாக, சாப்பாட்டை ஒரு பிடி பிடித்தாயிற்று. நடக்கும்போது இரண்டு மூன்று முறை கையை மணத்திப் பார்த்துக் கொண்டான் மாணிக்கம். கருவாட்டுக் குழம்பின் வாசனை ‘கம்’ மென்று சுகமாக இருந்தது.

தேரேகால்புதூர், புதுக்கிராமம் தேரூர் வழியாக சுசீந்திரம் அடைய ஏழுமணி தாண்டிவிட்டது.

“எப்பா! சீர்காழி சினிமாப்பாட்டு பாட ஆரம்பிச்சிருப்பானா ?”

“அதுக்கு எட்டு மணி ஆகும்லே... இப்பம் ராகந்தான் பாடிட்டிருப்பான்...”

பழையாற்றின் குறுக்கே இறங்கி, மெயின்ரோட்டைத் தாண்டி, கரும்புக் கடை, பால்பாண்டியன் மிட்டாய்க்கடை, வேல்விலாஸ் மிட்டாய்க்கடை எல்லாம் கடந்து தெப்பக் குளக்கரைக்கு வரும்போது கூட்டம் கரை கடந்து கிடந்தது. எங்கும் இரும்புச் சட்டி ரிசர்வ் பட்டாளம். கையில் தடியோடு பார்க்கவே பயமாக இருந்தது.

“நிக்காதே... போ, நேரா போயிட்டே இரு.....”

முகப்பு முன் இருக்க இடம் இல்லை. கூட்டத்தைச் சவராகப் பிளந்திருந்த பாதையில் சுற்றி வந்தாகிவிட்டது. எங்கும் இருக்கத் தோதுப்படவில்லை. ஊர் பூராவும் ஒலி பெருக்கி கட்டப்பட்டிருந்ததால் ஆங்காங்கே கும்பல் கும்பலாக உட்கார்ந்து கச்சேரி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“பா..... பா..... பா.....” என்று இன்னும் எவ்வளவு நேரத்துக்குத்தான் இழுப்பான் என்று தோன்றியது மாணிக்கத்துக்கு, ஒரு சுற்று சுற்றி வந்து, பாடகர் கண்ணில்படும் விதத்தில் முகப்புக்குப் பக்கவாட்டில் இருந்த மண்டபத்தின் மீது இருந்த மனிதர்களோடு ஏறி உட்கார்ந்தார்கள் மாணிக்கமும் தகப்பனாரும்.

சினிமாப்பாட்டு போடும் நேரம் வந்துவிட்டது போலிருக்கிறது கூட்டத்தின் நடுவில் இருந்து “சினிமாப்பாட்டு, சினிமாப்பாட்டு” என்று கைகள் உயர்ந்தன. ஒரு நீண்ட நெடு மௌனம்.

“கந்தனை கந்தக் கடம்பனை.....” என்று பெரிய எடுப்பாய்ச் சீர்காழியின் குரல் ஊதுபத்திக் கட்டின் புகையாய்ச் சுருண்டு பிரிந்து பரவியது.

கச்சேரி முடிய ஒன்பதரை மணி ஆயிற்று. ஒரு கூட்டம் புறப்பட்டுப் போயிற்று. ஷேக் சின்ன மௌலானா நாதசுரம், வலயப்பட்டி, வலங்கைமான் ஸ்பெஷல் தவில் கேட்க மறு கூட்டம் வந்து கொண்டிருந்தது. கச்சேரிக்கு ஒரு மணி நேரம் இடைவேளை உண்டு. இந்த இடைவேளையில் தான் சர்க்கஸும், ரெக்கார்ட் டான்சும் மும்முரமாய் நடக்கும். கிடைத்த இடைவெளியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பால் பாண்டியன் மிட்டாய்க் கடை, பீடி விளம்பரக்காரர்கள் போட்டுக் கொளுத்தினார்கள். ஒலிபெருக்கி ஒன்று நாகர் கோயில் கடைகளுக்கு வாய் ஓயாமல் விளம்பரம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

மணி ஒன்றிருக்கும். குளிர்ந்த காற்று மெதுவாக வீசியது. கூட்டத்தின் நடுவில் உட்கார்ந்து இருப்பதற்குக் கதகதப்பாக இருந்தது மாணிக்கத்துக்கு. கூட்டத்தின் நடுவில் பிரிந்த பாதையோரம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால் மேடையில் நாதசுரமும் தவிலும் நன்றாகத் தெரிந்தன. ஒரு கைவிரல்களில் தொப்பிகள் போட்டு மறுகையில் குட்டையாய்க் கம்பு வைத்துக் கொண்டு – “திடும் திடும் திடும்” தவில்கள் ஆங்காரமாய் அதிர்ந்தன.

மாணிக்கத்துக்கு உறக்கம் வரும் போலிருந்தது. உறங்கினால் அப்பா ஏசுவார் என்று பயமும் இருந்தது. கச்சேரி முடிய இன்னும் இரண்டு மணி நேரமாவது ஆகும் போலிருக்கிறது. அதுவரை உறக்கத்தை இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்துவது கடினம். பரக்கப் பரக்கப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான் மாணிக்கம்.

தனி ஆவர்த்தனம் முடிந்து – பத்துப் புளிய மரங்களில் புளியம்பழம் ஒரே நேரத்தில் உலுக்கியது போல் – சடசடவெனக் கை தட்டல் தெப்பக் குளத்து மூலைப் பாதையில் மோதி எதிரொலித்தது. கும்பல் கும்பலாக ஆட்கள் எழுந்தனர். காலி விழுந்த இடத்தில் வேறு வேறு ஆட்கள் வந்து அமர்ந்தனர்.

கூட்டத்தோடு எழுந்த தகப்பனாரோடு மாணிக்கம் நடந்தான். நன்றாக வயிறு பசித்தது. ஐந்து மணிக்குத் தின்ற சோறு போன இடம் புரியவில்லை. கரகரவென உமிழ் நீர் சுரந்தது. ஏதாவது தின்றால் கொள்லாம். அப்பாவிடம் கேட்கலாமா வேண்டாமா என்று தோன்றியது.

கொஞ்ச நேரம் திருவிழாக் கடைகளை வேடிக்கை பார்த்து சுற்றி அலைந்து விட்டு ‘பகவதி விலாஸ்’ கடைப்பக்கம் வந்தனர். சூடான கடலை எண்ணெயில் பஜ்ஜி முறுகும் வாசனை. அப்பா மாணிக்கத்திடம் கேட்டார். “வயிறு பசிக்கலே?”

“ஆம்” எனும் அர்த்தத்தில் தலையசைத்தான்.

வெளியே வருபவர்களை இடித்துக்கொண்டு தான் உள்ளே நுழைய வேண்டி இருந்தது. பணம் வாங்கிப் போடும் மேஜையைச் சுற்றி ஒரே கூட்டம்.

இரண்டு பேரும் இடம்பிடித்து உட்கார்ந்தார்கள்.

ஆளுக்கு நாலு தோசை, இரண்டு ரசவடை, தேயிலை, சாக்குக் கட்டியால் எழுதிய விலைப்பட்டியலைப் பார்த்து மனத்துக்குள் கூட்டிக் கொண்டான் மாணிக்கம். எல்லாமாக இரண்டு ரூபாய்தொண்ணூறு பைசா ஆகியது. இலையை எடுத்து போட்டுவிட்டு வாய் கொப்பளித்து, துண்டில் அப்பாவும் சட்டைத் தும்பில் மாணிக்கமும் துடைத்துக் கொண்டு பணம் கொடுக்கும் இடத்துக்கு வந்தனர்.

“கண்ணாடி போட்ட அண்ணாச்சி நாலு ரூப்பது.”

“அடுத்தாப்டே ஒரு ஒண்ணு இருவது.”

“பாட்டா ஒண்ணு அஞ்சு” என்று தாறுமாறாகக் குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. வாங்கிப் போடுபவர்க்கு முகம் ஏறிட்டுப் பார்க்கவும்; காசை எண்ணி வாங்கவும், பாக்கி கொடுக்கவும் பெரும்பாடாக இருந்தது.

ஒன்றும் அறியாதவர் போல் முன்னால் நடந்த மாணிக்கத்தின் அப்பா நிதானமாகநின்று மடியை அவிழ்த்து ஒரு எட்டணாத் துட்டை எடுத்து மேஜை மேல் வைத்தார். ஏறிட்டுப் பார்த்த கடைக்காரரிடம் “ரெண்டு தேயிலை” என்று கணக்குச் சொல்லிவிட்டு மாணிக்கத்தின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்தார்.

கொஞ்ச தூரம் போனதும் மாணிக்கம் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். அப்பாவின் முகத்தைக் கள்ளக் கண் போட்டுப் பார்த்தான். ஒரு வேளை இதற்காகத்தான் அப்பா ஒரு திருவிழா விடாமல் கச்சேரி கேட்க வருகிறாரோ என்று தோன்றியது. இனி இவரோடு வரக்கூடாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

பயிற்சி

1. கிழிசல் – இக்கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் சிதையாமல் சுருக்கியெழுதுக.
2. நேர்மை தவறாக மாணிக்கம் அந்தப் பணிபில் தவறாது வாழ்க்கையில் பாடுபட்டு உயர்ந்ததாக ஒரு கதை எழுதுக.
3. உங்கள் ஊர்க்கோயில் திருவிழாக் காட்சிகளைச் சுருக்கி ஒரு கட்டுரை வரைக.

7. ஓர் உல்லாசப் பயணம்

வண்ணதாசன்

எப்போது நினைத்தாலும் போகலாம்.

அவ்வளவு பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது வாய்க்கால். குளிக்கிறதற்காகப் புறப்பட்டவர்தான் இங்கேயே நின்று விட்டார். நடையிறங்கக் கால் வைக்கும்போது, மேட்டுப் பள்ளிக்கூட வாத்தியார் எதிரே குளித்துவிட்டு வந்து கொண்டிருந்தார். பாலாய்த் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டிவிட்ட பசுவும் கன்றுக்குட்டியும் தன்னடையாய் முன்னே போய்க் கொண்டிருந்தன. இவரைப் பார்த்ததும், ஒன்றே ஒன்றை மாத்திரந் தான் கேட்பதற்கு நேரம் இருந்தது போல் 'என்ன, பையனை விறகுக் கடையில் பார்த்தேனே, குற்றாலம் எக்ஸ்கர்ஷனுக்கு அனுப்பலையா?' என்று நடையில் நின்றவரைப் பார்த்து கேட்டார். பசு தந்திப் போஸ்ட் பக்கம் போய் நின்று கொண்டு ஒருமுறை இவரைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கத்தியது. கன்றுக் குட்டி, எதிர்த்த வீட்டுச் சுவரோரத்தை மங்கலாய்த் தடவிக் கொண்டிருந்த ஊமை வெயிலில் நின்று சடசடவென்று உலுப்பிக் கொண்டது. தான் கேட்டதற்குத் தானே, "என்ன பொல்லாத குத்தாலம்? இரண்டு மூன்று நாளா இந்த ஊரே குத்தாலம் மாதிரித்தான் இருக்கு" என்று பதிலும் சொல்லிக் கொண்டு போனார்.

ஆமாம், இரண்டு மூன்று நாட்களாய் அடிக்கிற காற்றையும் சாரலையும் பார்த்தால், குற்றாலம் மாதிரித்தான் இருக்கிறது. இப்போதுகூட காலை பதினொரு மணி மாதிரியில்லை. கும்மென்று இருட்டிக் கிடக்கிறது. கிரகணம் பிடித்தது போல். எப்போதாவது பழுப்பு வெயில். அடிக்கிறக் காற்றில் பெருக்கிப் போட்டதுபோல் தெரு பளீரென்றுக் கிடக்கிறது. நடமாட்டமே இல்லை. தெருக் கடையியில் பார்த்தால், 'பைப்' படியில் ஒரு வெள்ளாட்டுக் குட்டி மாத்திரம், காம்பவுண்டுச் சுவரொன்றில் நின்றபடி சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மறுபடியும் மறுபடியும் அதனுடைய சத்தம் ஒரு குழந்தையின் அழுகையைப் போலக் கேட்கிறது. பீடியிலை வாங்கிக் கொண்டு போன நீலப் புடவைக்காரி துப்பிவிட்டிருந்த வெற்றிலைச் சாறு சிவப்பாய்த் தரையில் குழம்பியிருக்கிறது. 'வேப்பமுத்து இருக்கா, வேப்பமுத்து?' என்ற ஒரு குரல் இந்தத் தெருவையும் அடுத்த தெருவையும் இணைக்கிற சந்திலிருந்து கேட்கிறது. ஒரே ஓர் அரச இலை காற்றில் பறந்து வந்து விழுந்து, தரையோடு தரையாய்ச் சருகிப் போகிறது. திடீரென்று பக்கத்து வீட்டு அடுக்களை அங்கணத்திலிருந்து கழிவு நீர் சிதறித் தெருவின் பாதிவரை, அந்த ஒற்றை அரசிலையைக் கவ்வுவது போல் கால்களாய் ஓடி விழுகிறது. முருங்கைக்காய்ச் சக்கையும் கத்தரிக்காய்த் தோலுமாய்ச் சோற்றுப் பருக்கையோடு விசிறிக் கிடக்கிற அருவருப்பைப் பார்த்ததும் அவர் நின்றார். 'இப்போ முருங்கைக்காய் சீஸனோ?' என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

தெருவின் வெறுமையைக் கலைத்துக் கொண்டு ஒரு சைக்கிள் அவசர அவசரமாகப் போயிற்று. 'என்ன அவசரம் அப்படி?' என்பது போல் சைக்கிள் போகிற திசையில் பார்த்தார். எதிரே விறகுச் சுள்ளிகளைக் கைக்குள் நெஞ்சோடு அணைத்துப் பிடித்தபடி வந்த அவருடைய மகனோடு மோதுவதுபோல், சடாரென்று சைக்கிளை வெட்டி, சரிந்துவிடுகிறாற்போல் ஒரு செருப்புக்காலைத் தரையில் தேய்த்து முக்கைத் திரும்பி மறைந்தது அது. சைக்கிளின் வேகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தபடியே வருகிற மகனைப் பார்த்ததும் இவருக்கு என்னவோ செய்தது. பனிரண்டு பதின்மூன்று வயதிருக்கும். எட்டுப் படிக்கிறான். அவனைத்தான் அவர் குற்றாலம் எக்ஸ்கர்ஷனுக்கு அனுப்ப முடியவில்லை.

மூன்று வாரங்களுக்கு முந்தி ஒருநாள் காலையில் எட்டரை மணியிருக்கும். ‘சாப்பிடலாமா ? என்று அடுக்களையைப் பார்த்துக் கேட்டதற்கு, “இவளுக்குத் தலைபின்னி விடணும். சின்னதைத் தூக்கிக்கிட்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகணும். ஆத்துத் தண்ணி பிடிக்கணும், குடத்தைப் போட்டு வந்திருக்கேன். இவ்வளவு சோலிக்கும் மத்தியில் நீங்களும் ‘சாப்பிடலாமா, சாப்பிடலாமா’ ண்ணு சின்னப் பிள்ளையிலும் கேடாய்ப் பறந்தால் நான் என்ன பண்ண ? எனக்கு என்ன ஏழு கையா இருக்கு ?” என்ற படபடத்த பதில் கேட்டு அடங்கியிருந்த நேரம். அவருடைய பையன் தன்னுடைய புஸ்தகப்பையிலிருந்து ஒரு நோட் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு இவர் பக்கம் வந்தான். கூப்பிட்டான். ஏறிட்டுப் பார்த்ததும் நோட்டைப்பிரித்து ஒரு சிவப்பு நிற நோட்டை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“என்ன இது ?”

“எக்ஸ்கர்ஸன் போறாங்க!” இதற்குமேல் அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பேசாமல் காம்பஸ் பாக்ஸை எடுத்து நோட்டில் வட்டம் போட்டான். அந்த வட்டத்திற்குள் ஒரு தாமரைப் பூவை வரைய ஆரம்பித்தான். ஒரே ஒரு வளைகோடு மாத்திரம் விழுந்திருந்தது வட்டத்துக்குள்.

அவர் அந்த நோட்டைச் பார்த்தார். அது அவருக்கொன்றும் புதியதில்லை. கடந்த இரண்டு வருஷமாய் அவர் பார்த்ததுதான். அவன் படிக்கிறப் பள்ளிக்கூடத்தில், வருடந்தோறும் சுதந்திரத் தினத்தை ஒட்டி இப்படியொரு உல்லாசப் பிரயாணத்திற்கு ஏற்பாடு பண்ணுவதும், தொகைவாரியாய்ப் பெரிய ஊர்களில் ஆரம்பித்து ஒரு ரூபாய் என்று கடைசியில் ‘லோக்கல் எக்ஸ்கர்ஷனில் முடிகிற பட்டியலை அவருக்குப் பாராமலே கூட சொல்ல முடியும்தான். போன வருடமே தான் அவனை, அடுத்த வருடம் கண்டிப்பாய்க் குற்றாலம் அனுப்புவதாகச் சொல்லியிருந்தார். வைத்தியச் செலவு, கல்யாண வீட்டுச் செலவு, அது இது என்று இந்த வருடமும் வசதிப்படவில்லை. இதை நினைக்கையில் அவருக்கு வருத்தமாய் இருந்தது. ஒன்றும் ஓடவில்லை. கலங்கினாற் போல் அவனைப் பார்த்தார்.

“என்ன தாமரைப்பூ வரையுதியா ?” என்று கேட்டார்.

“ஆமா” என்றபடியே பையன் அந்த எக்ஸ்கர்ஷன் அறிவிப்பு அச்சடித்திருந்த பேப்பரைப் பொன்னாய்ப் பூவாய்க் கசங்காமல் வாங்கி எதிலிருந்து எடுத்தானோ அந்த நோட்டிக்குள்ளேயே வைத்துவிட்டு மறுபடியும் வரைய ஆரம்பித்தான்.

ஒரு வார்த்தை கூடக் குற்றாலம் போகவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ‘எப்போ போகணும்’ என்று கேட்கவில்லை. இவருக்கு, அவன் அப்படியெல்லாம் கேட்கமாட்டானா, ‘குற்றாலத்திற்குத்தான் போவேன்’ என்று அழமாட்டானா என்றிருந்தது. தேறுதலும் சமாதானமுமாய்த் தன்னுடைய நிலையை விளக்குவதற்குக்கூட வாய்ப்புத் தராத அவனுடைய மௌனம் ரொம்பக் கனத்தது. அவர் எதையோ சொல்லப் போகையில்..... அவன் ‘தாமரைப் பூ நல்லாருக்காப்பா ?’ என்று நோட்டை உயர்த்தி நீட்டினான்.

“அங்கே என்ன ஊரிலேயில்லாதக் கதை பேசி ஆகுதோ, தெரியலையே. என்னமோ ரயிலுக்குப் போகிற மாதிரி, சாப்பிடணும் சாப்பிடணும்னுஅடிச்சக் கிட்டேளே அப்பதை” அடுப்படியிலிருந்து குரல் வந்தது.

“அம்மா, சாப்பிடக் கூப்பிடுதா” அவன் குனிந்தபடியே சொல்லிக்கொண்டு காம்பஸ் டப்பாவை மூடினான்.

“விறகைக் கொண்டுபோய் அடுப்படிக்குள்ளேயே போட்டிரு. மழை வரும்போலுருக்கு”.... எதையாவது சொல்ல வேண்டுமே என்பதற்காக அவனிடம் சொல்லியபடி, அவன் பின்னால் வீட்டிற்குள் போனார். இங்கேயிருந்து அடுப்படி வரை ஒரு நடை. வீட்டிற்குள் ஒரே இருட்டு. குழம்பு கொதிக்கிற காட்டமான வாடையும், காப்பிக்குக் கருப்பட்டி கொதிக்கிற வாடையும் ஒரே சமயத்தில் வந்து கொண்டிருந்தது. இப்போதுதான் விறகு வாங்கிப் போட்டவன் ஏதோ சில்லறையை எண்ணிப் பார்த்தபடி வெளியே மறுபடியும் போனான்.

தொட்டிலில் குழந்தை சிணுங்கியது. இவர்போனார்.

“வாரப் பாதையிலே அப்படியே லைட்டைப் போட்டுவிட்டு வாங்க. ஐப்பசி கார்த்திகை மழை இப்போதான் அடைச்சுப் பெய்யப் போற மாதிரி ஒரேயடியா இருட்டிக்கிட்டு.... அவனை எங்கே, பெரியவனை? சீயக்காய்ப் பொட்டலம் வாங்கிட்டு வாண்ணு அனுப்பினேன். போயேபோய் தொலைஞ்சுட்டான் போலுக்கு. சின்னது தொட்டில்ல கிடந்துக்கிட்டு ஈளு ஈளுண்ணு சிணுங்கினால் இழுத்துவிடுகிறது யாருண்ணு தெரியலை.....”

இந்தச் சத்தத்தையெல்லாம் கவனிக்காமல், அவர் தொட்டிலை இழுத்துவிட்டார். அவர் இப்படி நிலையில்லாமல் வேலை செய்கிறதையும், அவனுக்கு ஒரு சந்தோஷம் என்கிற விதத்தில் அவன் உள்ளூர விரும்புகிற குற்றாலத்திற்கு இந்தத் தடவையும் அனுப்ப முடியாமற் போனதையும் நினைத்து ரொம்ப வருந்தினார். இங்கேயே சாரலும் காற்றுமாய் இப்படி இருக்கையில், குற்றாலத்தில் அருவியில் தண்ணீர் என்னமாய் விழும் என்று நினைக்கையில், தானேகூட ஒருதடவை குற்றாலம் போகவேண்டும் போலிருந்தது.

“அது என்ன சத்தம்? மழையா விழுது? கொடியிலே ஈரத் துணியெல்லாம் காயப் போட்டிருந்தேனே. எல்லாத்தையும் வீட்டுக்குள்ளே அள்ளிக் கொண்ணாந்து போட்டா என்ன? இதையெல்லாம் சோற்றுப் பானைக்கு முன்னால நிற்கிற மனுஷி சொல்லிக்கிட்டா இருக்கணும்?”

கொடியில் கடந்த ஈரத்துணிகளையெல்லாம் கொண்டு வந்து வீட்டிற்குள்ளேயும், தார்சாவிலுமாய்ப்போடுகையில், சுவரோரமாய் ஒண்டி ஒண்டிக் கூடிய மட்டும் நனையாமல், கடையிலிருந்து அவருடைய பையன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

மழை நன்றாக வலுத்துவிட்டது. வடக்கிற்கும் தெற்கிற்குமாய் சரிந்து சடசடவென்று கனத்துப் பெய்ய ஆரம்பித்தது. ஒட்டில் மழை விழுந்து இலேசான மணம் கிளம்பியது. நனைய நனைய ஒடு நீரை உறிஞ்சியது. பிறகு குளிர்ந்து துளிர்ந்தது. எப்போதோ வீசிய ஒரு பழைய, வட்ட பவுடர் டப்பாவின் மேல் தண்ணீர் விழுந்து இனிய சப்தங்களை உண்டாக்கியது. வாசலை ஒட்டிச் சொட்டுச் சொட்டாய் ஒட்டிலிருந்து நீர் குதித்து, அப்புறம் மழையின் வேகம் கூடக்கூடக் கம்பியாய்க் கொட்டியது.

“சதசதண்ணு ஈரத்தை மிதிச்சிட்டு வீட்டுக்கும் வாசலுக்கும் நடமாடி நாசம் பண்ணாதிய. ஒரு பழைய சாக்கை எடுத்துப் போடச் சொல்லுங்க அவனை. என்னமோ சுதந்திர தினம், கொடியேத்துண்ணு பெரியவளும், நடுவுள்ளதும் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்த் தொலைஞ்சுருக்கு. குடையை எடுத்துக்கிட்டுப் போய்அதைக் கூட்டிக்கிட்டு வாங்க நனைஞ்சுட்டு வந்து, அப்புறம் காய்ச்சல், மண்டை இடிண்ணு என் பாவம் பற்றப் போகுது.”

பரண்மேல் ஏறிக் கிழிசல் சாக்கை எடுத்து, அவர் வாசலில் போடுவதற்குள், குடைகளை எடுத்துக்கொண்டு பையன் பள்ளிக்கூடம் போய்விட்டான். ‘இவன் ஏனிப்படி இந்த வயதில்

எல்லாவற்றிற்கும் நான் நான் என்று நிற்கிறான்? மாட்டேன், முடியாது என்று ஏன் அவனுக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை....' இவருக்கு அவன் மேல் அன்பும் இரக்கமும் மிகுந்தது. மனதே கப்பிப்போய், ஏதோ ஒரு துக்கம் நிகழ்ந்து போனது போல் தவித்தது. இருக்க முடியவில்லை. வாசலுக்கு வந்து மறுபடியும் மழையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

தாட்சா ஓரத்திலெல்லாம் 'ஸ்ப்ரே' பண்ணியது போல் சேலைக்கரையாய் மழைத்தண்ணீர் தெறித்திருந்தது. வெள்ளை வெளேரென்று ஒரு பல்லி அசையாமல் கீழ்ச்சுவரில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது. தரையில் தண்ணீர் கொப்புளமிட்டு ஓட ஆரம்பித்திருந்தது. ஒரு வாரியல் குச்சி, நேரே ஒரு படகைப் போல் மிதந்துபோய் அப்புறம் சற்றுத் திரும்பி அரை வட்டமடித்து அசையாமல் நின்றது. ஒரு காகம் எங்கிருந்தோ கரைந்தது. ஓட்டு மேலேயோ, எதிர் வீட்டு ஏரியல் கம்பியிலோ அல்லது திடுதிடுவென்று சத்தம் கேட்கும்படி விழுகிற அந்த வடிகால் குழாயிலோ உட்கார்ந்து, அது இறகைச் சிலுப்பிக் கொண்டிருக்கலாம்.

குழந்தைகள் வருகிற சத்தம் கேட்கிறது. வெளிறிப்போன சுத்தமான சின்னஞ்சிறு பாதங்களால் விளையாட்டாக, எதிர்த்து ஓடி வருகிற தண்ணீரைத் 'திலாவி' நடக்கையில் மழைத் தண்ணீர் ஒரு கண்ணாடிப் பாளமாய்ச் சுருண்டு விழுவது அழகாயிருந்தது. பெரிய பெண் குடைக்கம்பி முனைகளிலிருந்து உதிர்கிற சொட்டுக்களை ஒரு உள்ளங்கையில் ஏந்திச் சிரித்தபடி வருகிறது. குடையைப் பிடித்திருக்கிற கையால் தம்பூர் மீட்டுவது போல் குடையை மடக்கிப் பொருத்துவதற்கான கம்பி வளைவை டொக்டொக்டென்று அழுத்தி விடுத்தது. இப்போதும் சிரிப்புத்தான்.

வந்ததும், குடைகளை வாங்கி விரித்த நிலையிலேயே கறுப்புக் காளான் களாகச் சுவரை ஓட்டிச் சாய்த்துவிட்டு.....

“அண்ணன் தெருவாசல்லே நிற்காம்ப்பா, எதிர்த்த வீட்டுத் தட்டோடியிலேருந்து திடுதிடுண்ணு விழுதுல்லாப்பா, அதைப் பார்த்துக்கிட்டிருக்கான். இவளோ உசரத்திலேருந்து ரொம்பத் தண்ணி விழுதுப்பா.” என்று கைகளைத் தூக்கியும் வாயைக் குவித்தும் அபிநய பூர்வமாய்ச் சொல்லியது.

“என்னது? மழைத்தண்ணி விழுகிறதை வேடிக்கைப் பார்த்துக்கிட்டு நிற்கானா? வேடிக்கை என்ன வேண்டிக்கிடக்கு? நாலு குடம் தண்ணியைப் பிடித்து வைத்தாலாவது, நாளையும் பின்னேயும் சோறு பொங்கிறதுக்கு ஆகும். ஆத்துத் தண்ணிக்குக் காத்துக்கிடக்கிற அலப்பரையாவது மிஞ்சும். அவனைப் கூப்பிட்டு குடையைக் கையில் கொடுத்துத் தண்ணி பிடிக்கச் சொல்லக்கூடாதா?”

உள்ளே போய் இரண்டு செப்புப் பானைகள் இரண்டை கைகளில் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார். கைக்கு ஒன்றாய்த் தூக்கிக் கொண்டு தோளோடு கழுத்தைச்சாய்த்துக் குடையை அணைத்து முதுகில் ஏந்தி, வாசல் பக்கம்போனார். நடையில் பானைகளை இறக்கி வைத்தபடி, தண்ணீர் விழுகிற பக்கம் பார்த்தார்.

தண்ணீர் நிறையத்தான் விழுந்து கொண்டிருந்தது. எதிர்த்த வீட்டு மச்சத் 'தட்டோடி' வடிகாலிருந்து தண்ணீர் இரண்டு உள்ளங்கை அகலத்திற்குப் பட்டையாய், பாதித் தெருவில் விழுகிற அளவுக்கு வேகமாய் வளைந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது. அவருடைய பையன் அதில் கண்களை மூடி, இரண்டு கைகளையும் நெஞ்சோடு பின்னிக்கொண்டு குளித்துக்கொண்டிருந்தான். வாய்மாத்நீர் அவ்வப்போது சிரித்துக் கொண்டும் தண்ணீரை வாங்கி வாங்கிக் கொப்பளித்துக் கொண்டுமிருந்தது. 'அருவி விழுது, அருவி விழுது' என்ற

வார்த்தைகளையே ஒரு ராகம் போல் பாடிக்கொண்டு, கால்களை மாற்றி மாற்றி உற்சாகமாய் அவன் ஆடிக்கொண்டிருந்தான். உச்சித் தலையில் தண்ணீர் விழுந்து, முடியெல்லாம் நெற்றியை மறைத்துக் கிடந்தது. சுவர் பக்கமாய்த் திரும்பி முதுகைக் காட்டிக் குளித்தான். ‘ஹேய்’ என்று கைகளை உயர்த்திச் சத்தம் போட்டு, மேலே பார்த்துத் தண்ணீருக்கு எதிரே முகத்தைக் காட்டினான். மூடினக் கண்களைத் திறக்காமலேயே, குத்துக் காலிட்டு உட்கார்ந்து, தொண்டை நடுங்குவதுபோல் ‘பிள்ளை பிடிக்க வருகிறவன்’ மாதிரி சத்தம் கொடுத்துக் கூச்சல் போட்டான். கைகளைச் சேர்த்துத் தரையில் பதித்துக்கொண்டு, கையிலும் தலையிலும் மாறி மாறித் தண்ணீர் விழுகிற வகையில் முன்னும் பின்னும் சாய்ந்து ஆடினான். கீழே இருந்து அங்குலம் அங்குலமாகக் கையை உயர்த்தித் தண்ணீரை மேல்நோக்கித் தள்ளுகிறபோது தரைச்சக்கரம்போல் உள்ளங் கைகளிலிருந்து பூப்பூவாய்ச் சிதறுகிறத் தண்ணீரை ரசித்தான்.

அவர் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார். உள்ளுக்குள் மௌனமாய் மனதால் அழுதார். செப்புப் பானைகளையும் குடையையும் தூக்கிக்கொண்டு, நனைய நனைய வீட்டைப் பார்க்கப் போனார்.

“கையிலே செப்புப் பானையுங் குடையுமா திரும்பி வந்தாச்சே என்ன விஷயம்? அவனைக் காணமா? அந்தக் கரிமுடிவான் இந்த மழையோடு மழையாய் எங்கே போய்த் தொலைஞ்சான்?”

இரண்டு வினாடி பதிலே சொல்லாமல் அவர் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, பின்பு தரையில் சாய்த்து வைத்திருந்த குடைக்கம்பி முனைகளில் வழியாய்க் கசிந்து, நூலாய்த் தண்ணீர் நெளிந்து பெருகுவதைப் பார்த்தபடியே கரகரத்துச் சொன்னார்.

"குற்றாலத்துக்கு."

பயிற்சி

1. ஓர் உல்லாசப் பயணம் – இச்சிறுகதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் சிதையாமல் சுருக்கி வரைக.
2. ஓர் உல்லாசப்பயணம் – இச்சிறுகதையை நாடகமாக வடிவமைக்க.
3. நீவிர் விரும்பிய ஓர் சுற்றுலாவுக்குச் செல்ல முடியாது தடையேற்பட்டு அதனால் வருத்தம் எய்தியதாக ஒரு நிகழ்வைப் புனைந்து இருபக்க அளவில் ஒரு கட்டுரை வரைக.

8. ஒவ்வொரு கல்லாய்

கந்தர்வன்

அந்த வீட்டில் இவன் குடும்பத்தோடு குடியேறியபோது பக்கச்சுவர் பின் சுவரெல்லாம் பூசியிருக்கவில்லை. வீட்டிற்குள் எப்போதும் சிமிண்ட்வாசம், அறுத்த மரம் வாசம், பெயிண்ட் வாசம், கழுவக் கழுவ சிமிண்டும், தூசியும் வெகுநாளானதற்கு வந்து கொண்டிருந்தன. ஜில்லென்ற தரையும் சுவர்களும் அளித்த குளிர்ச்சி, கெடு பிடியான வாசனையெல்லாம் சேர்ந்ததில் அவருக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு வாரத்திற்குக் கடுமையான ஜலதோஷம் கண்டது.

‘வீடு புதுசு’ என்றுகாட்டவும், போகிற வருகிறவர் நின்று பார்க்கவுமென்று பலவற்றை வீட்டுக்காரர் செய்திருந்தார். ‘குமார் இல்லம்’ என்று தன் மகனின் பெயரை வீட்டிற்கு வைத்து, அதை ஒரு சாண் உயர எழுத்துக்களாகச் சிமிண்டில் ஆக்கி மொட்டை மாடிச்சுவரில் ஏற்றியிருந்தார். அதன் கீழ், வீடு குடியேறி சுபதினத்தை ஒரு முட்டை வடிவத்தில் பதித்திருந்தார். ஒரு வராந்தா இருந்தும் எலெக்ட்ரிக் மீட்டரை வெளிச்சுவரில் பலகை அறைந்து பொருத்தியிருந்தார். திருஷ்டிபடாமலிருக்க கறுப்பு ரோமத்தில் திரிந்த கயிற்றில் ஒரு வெள்ளைப் பூசணியைக் கட்டித் தொங்க விட்டிருந்தார்.

முன்பு குடியிருந்த வீடு ஒரு ஒண்டிக் குடித்தனம். அம்மி ஆட்டுரல், பாத்திரம், சில நேரங்களில் வாசற்படியில் உட்கார என்று எல்லாவற்றிற்கும் க்யூ. இந்தப்பக்கமும் அந்தப் பக்கமுமாயிருந்த ஏழு போர்ஷன்களைச் சின்னம்மா, பெரியம்மா வீடுகள் என்று பிள்ளைகள் நினைத்து வேளை கெட்ட வேளைகளில் விளையாடப் போக, வேண்டாத வார்த்தைகளைக் கேட்கும்படி ஆனது.

பிள்ளைகளை எப்படி வளர்ப்பது; அடுத்தவர்களோடு எப்படிப் பழகுவது என்பவைகளை அவர்களுக்குப்போதிக்கத் துவங்கும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் வாய்ச் சண்டைக்குப் போய்க் கைப்பிரயோகத்தில் முடிந்தது. கோபம் தணியத் தெருவில் தனியாக நடக்கையில் அவன் சண்டை முற்றிய நிலையில் ஒரு நாள் சொன்னது திரும்பத் திரும்ப ஞாபகத்தில் வந்தது. “எங்களுக்குத் தெரியாத எதை இப்ப புதுசாச் சொல்லீட்டிய ?

‘தனி வீடு’ என்று போய்விட்டால், அவன் மேலும் பிள்ளைகள் மேலும் பிரியமாக இருக்க முடியுமென்று தோன்றியது. படுக்கையிலிருந்து எழுந்தது முதல் ராத்திரிப் படுக்கை வரை கூச்சலில் எதுவுமே சோபிப்பதில்லை என்று தெரிந்தது.

‘தனி வீடு’ தேடி ஊரை அலசிய சமயம் பாதிக்கு மேல் கட்டுமானமாகிய நிலையில் ‘டுலெட்’ அட்டையோடு இந்த வீடு நின்றது. கைலியும் பனியனுமாய் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஆட்களின் நடுவில் பேண்ட் சட்டையோடும் கையில் ஒரு ஹேண்ட் பேகோடும், முகம் நிறையக் கவலையோடும் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அவர்தான் வீட்டுச் சொந்தக்காராயிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான். அருகில்போய் “வீடு வாடகைக்கு” என்று இவன் பேச ஆரம்பித்தவுடனேயே பேண்ட்காரர் இவனை வேலையாட்கள் மத்தியிலிருந்து தனியாக அழைத்துக் கொண்டு நடந்தார்.

அதெல்லாம் வயற்காடாக இருந்த இடம், நெல்லறுத்த தாள்கள் நூல் நூலாய் நைந்து கிடந்தன. பழைய வாய்க்கால்களில் அழுத்திக் கொண்டிருந்த வரப்போரங்களில் மட்டும் உள்ளங்கையளவு பச்சைப் புல் திட்டுக்கள் தெரிந்தன. நடந்த வழியெல்லாம் வீடு கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். சின்ன சாலைகளை மறித்துக் குவியல் குவியலாய் மணல் கொட்டிக்

கிடந்தது. கிணறுகள் வெட்டி வெளிவந்த சுங்காம் பாறைக்குவியிலும் செங்கல்லும் சிமெண்டுக் கலவையுமாய் பழைய வயற்பரப்புக்கள் அடையாளம், தெரியாமலாக்கும் வேலைகள் அந்தப் பிரதேசம் முழுதும் நடந்தன.

கட்டி முடித்து இன்னும் குடி வராத ஒரு வீட்டுக் காம்பவுண்டுக் கதவைத் திறந்து வாசற்படியில் உட்கார்ந்தார் பேண்ட்காரர். கீழ்ப்படியில் இவன் உட்கார்ந்தான். ‘உங்களுக்கு வீடு எப்ப வேணும்?’ என்று ஆரம்பித்தார்.

“இன்னைக்குன்னாலும் சரிதான் ஆனா வேலை முடியாம இருக்குதேன்னு பாக்கிறேன்” என்றான் இவன்.

“முடிகிற அளவுதான் வேல முடியும்; மிச்சமெல்லாம் கெடக்கும்.”

“அது உங்க பிரியம். வாடகை எவ்வளவுன்னு சொல்லுங்க?”

சொல்றேன். அவ்வளவு வாடகை என்னை மாதிரி ஆள்களுக்குக் கட்டுப்படியாகாது. முன்னாறுரூபா வாடகை. மூவாயிரம் ரூபா அட்வான்ஸ்”.

“ரெண்டுமே அதிகந்தான். அதோடேயே சேத்து ஒண்ணு சொன்னியளே, அதுக்கு என்ன அர்த்தம்?”

“சொந்தமா ஒரு வீடு வேணுமேங்கிறதுக்காக ஊரு பூரா கடனை வாங்கி இந்த வீட்டைக் கட்டிட்டேன். நான் இப்ப இருக்கிற வீட்டுக்கு நூத்தம்பதுதான் வாடகை.”

பேண்ட்காரர் இவன் வீட்டிற்கு ஒரு நாள் வந்து கிரகப் பிரவேசப் பத்திரிகையைக் கொடுத்துவிட்டுப் போனார். பார்த்துச் சிரிப்பாய் வந்தது. அதிலிருந்து ஏழாம் நாள் இவன் குடியேறப் போகும் வீடு. அட்வான்ஸ் பணத்தை முதல் நாள்தான் கொடுத்துவிட்டு வந்திருந்தான்.

இவன் குடும்பம் குடியேறி இரண்டு நாட்கள் வரை வாசலில் கட்டியிருந்த வாழை மரங்கள் வாடிக்கொண்டு சணலில் கட்டிக் கிடந்தன. பந்தல்காரர் வந்து அவைகளைக் கீழே தள்ளி இழுத்துப் போய் எதிரே இருக்கும் பள்ளத்தில் தள்ளிவிட்டார்.

பேண்ட்காரனின் மகன் முதல் மாதம் வாடகைக்கு வந்தான். அவன் பெயரைத்தான் வீட்டிற்கு வைத்திருந்தார். வாடகையைக் கொடுக்கும் போது, சுவர்கள் பூசாமல் கிடப்பதையும், வெளியிலிருக்கிற பாத்ரூமுக்கும் கொல்லை வாசலுக்குமிடையே ஒரு தாழ்வாரம் கட்டித் தருவதாய்ச் சொன்னதையும் “அப்பாட்ட ஞாபகப்படுத்து” என்றான்.

அடுத்த மாதமும் வாடகை வாங்க அந்தப் பையனே வந்தான். வயதுக்கு மீறிய மௌனத்தோடு சுவரைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். வாடகையை வாங்கிக் கொண்டு மெல்லப் படயிறங்கிப் போனான். பதினைந்து நாள் கழித்து ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை விடியற்காலையில் பேண்ட்காரர் வந்த நின்றார் முகம் வாடியிருந்தது.

இவன் உள்ளே அழைத்தான். “இல்லை இப்படியே உக்காரலாம்” என்றார். உள்ளேயிருந்து இரண்டு நாற்காலிகளைக்கொண்டு வந்து போட்டான். உட்கார்ந்ததிலிருந்து அவர் தலை குனிந்தேயிருந்தது. இவனுக்கு முதலில் சங்கடமாகவும் அப்புறம் எரிச்சலாகவும் இருந்தது” சொல்லுங்க” என்றான்.

பேண்ட்காரர் நிமிர்ந்தார். முகத்தில் பிச்சை எடுக்கப் போகும்கலை வந்திருந்தது. சொன்னார். “வேட்டி கட்டுறவன் கைலி கட்டுறவன்லாம் வீடு கட்டுறானேன்னு நானும் வீடு கட்ட ஆசைப்பட்டது தப்பாப் போச்சு. லோன் போட்டது, பாதிக்குக் கூடக் காணலை. சொந்தக்காரங்க, வேண்டியவங்கன்னு வரிசையாகக் கடன் வாங்கினேன். கடைசியா மூணு வட்டிக்கு வாங்கி முக்காவாசி முடிச்சேன்.”

இதில் பாதி அவர் ஏற்கனவே சொன்னதுதான். இப்போது கேட்க இவனுக்கு இரக்கமாய் வந்தது. தைரியப்படுத்துவதற்காகச் சொன்னான். “உங்களுக்குன்னு சொந்தமாக ஒரு வீடு ஆகியிருச்சில்ல.....”

பேண்ட்காரரின் தலை மறுபடி பாதிக்குக் குனிந்தது. “வாங்குற சம்பளம் முழுசும் வட்டிக்குப் போயிருது. வட்டிக்குன்னு இல்லாமக் குடுத்தவங்க மொகங்கள் வருத்தமாகிக்கிட்டு வருது.” பேண்ட்காரர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். “ஒரு நாப்பதாயிரம் குடுங்க. இந்த வீட்டை ஒங்க பேரிலே ஒத்திக்கு எழுதித் தர்றேன். கிராமத்திலே இருக்கிற நஞ்சை புஞ்சை மனைகளையெல்லாம் விக்க ஏற்பாடு பண்ணிக்கிட்டிருக்கேன். கிராமத்திலே ரொக்கம்வச்சிருக்க மாட்டான். சிறுகச் சிறுகத்தான் வாங்குவாக. ஒருவருசத்திலே திருப்பிடுவேன்.....”

இவன் தடுமாறிப் போனான். தன் சம்பளம் எப்படியெல்லாம் தனக்குப் போதவில்லையென்று எடுத்துச் சொன்னான். அவ்வளவு பெரிய தொகையை வாழ்நாளில் மொத்தமாக ஓர் இடத்தில் இன்னும் தான் பார்த்துகூட இல்லையென்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

பேண்ட்காரருக்கு முகம் மாறியது. “முன்னாறு ரூபா வாடகை உங்களுக்கு மிச்சம். சேர்த்துப் பொறட்டிக் குடுத்துட்டயன்னா அந்தப் பணம் உங்களுக்குப் பெரிய காரியம் எதுக்காவது உதவும். ஒரு வாரங் கழிக்க மறுபடி வர்றேன். நல்லா யோசிங்க என்று சொல்லிவிட்டுப் படியிறங்கினார்.

உள்ளே நுழைந்ததும் அவள், “இது என்ன புதுக் கூத்தாயிருக்கு?” என்று சிரித்தாள். விளையாட்டாய்ப் பேசிக்கொண்டே வரும் போது தாங்கள் ஒரு சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டதை டக்கென்று அவள் எடுத்துச் சொன்னாள். “அந்த நாப்பதாயிரத்தை நாம் குடுக்கலைன்னா கொடுக்கிறவனுக்கு வீட்டை ஒத்திக்கு விட்டுட்டு நம்மைக் காலி பண்ணச்சொல்லப் போறாரு.”

வீட்டிற்குள் கிணறும் கிணற்றுத் தண்ணீர் வற்றாமல் வாய்த்ததும் இந்த ஊரில் ஒரு அதிர்ஷ்டம் பக்கத்திலே இவனுக்கு ஆபிஸ். பிள்ளைகள் ஆளுக்கொரு அறையிலோ ஒதுக்காமாகவோ உட்கார்ந்து படிக்கலாம். மொட்டை மாடி மைதானம் மாதிரி ஒண்டிக் குடித்தன வீட்டை நினைக்க இந்த வீட்டில் அடுப்படி கடல் மாதிரி.

அவளுக்கு இந்த வீட்டை விட்டுவிடக்கூடாதென்ற வைராக்கியம் வந்து விட்டது. மறுநாள் அவள் தன் அம்மா ஊருக்குப் போய் வந்தாள். அவன் பிராவிடண்ட் ஃபண்டில் லோன் போட்டான். மதுரையிலிருக்கும் தங்கை மாப்பிள்ளை வரவு செலவுள்ளவர். அவருக்கு விவரமாய் ஒரு கடிதம் எழுதினான். நெருங்கிய நண்பர்களின் வீடுகளுக்கு முன்னால் விடியும் போது நின்றான். வீடு ஒத்திக்கு வருகிறது என்றால் ‘பாதி கிரயம்’ என்று அர்த்தம் என இருவரும் பேசி முடிவெடுத்த வெறியில் நடந்தன எல்லாம்.

ஒரு வாரங்கழித்து பேண்ட்காரர் வந்தபோது பைக்குள்ளிருந்து கை கொள்ளாத

நோட்டுகளை அள்ளி வெளியிலெடுத்தான். பழசு புதுசு அழுக்கு எல்லாம் சேர்ந்த கலவை நோட்டுகள்; எண்ணி முடிக்கவே வெகு நேரமானது. பத்திரத்தில் கையெழுத்துப் போடுகையில் பேண்ட்காரரின் கை நடுங்கியது. ஒவ்வொரு கல்லாயெடுத்து வைத்துக் கட்டியவர் ஒருமுறை வீட்டைக் கீழ் மேலாய்ப் பார்த்துவிட்டு நடந்தார்.

ஒரு வருஷத்துக்குச் சத்தமேயில்லை. பேண்ட்காரரை இவன் சந்திக்கும் போதெல்லாம் ‘வணக்கம்’ போட்டுக் கொள்வதோடு சரி. திடீரென்று ஒரு நாள் முனிசிபல் ஆபீஸ் எதிரில் போய் கொண்டிருந்த போது கைகாட்டி நிறுத்தினார். “இன்னும் இரண்டு மாசத்திலே ஒத்தியைத் திருப்பிடுவேன் ஸார். எல்லா ஏற்பாடும் நடந்துகிட்டிருக்கு” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

அன்று ராத்திரி வெகு நேரம் வரை இவன் மனைவியோடு இதைப் பற்றி பேசினான். விடிந்ததும் பெரிய கண்மாய்க்குப் போகும் வழியில் விற்பனைக்குக் கிடந்த மனை இடங்களைப் பார்த்து வந்தான்.

எங்கும் புறாக்கள் உட்கார்ந்திருப்பது போல் ஊன்றிக் கிடந்த வெள்ளைக் கற்களின் இடையே அவன் குடும்ப சகிதமாய் மனை முகூர்த்தத்திற்காக நின்றான். பிரித்து வைத்த துண்டுக் காகிதத்துக் குங்குமம், வைகாசி வெயிலில் பயப்படும் நிறத்தில் தெரிந்தது. தூர தூரமாய் இதேபோல் நாலெந்து இடங்களில் குடும்பங்கள் கடக்கால் போட நின்று கொண்டிருந்தன. பட்டு வேட்டிகளும், பட்டுச் சேலைகளும் வெயிலில் ரொம்பவும் மினுமினுத்தன.

அன்று சில ஆட்களிடம் அட்வான்ஸ் கொடுத்தான். இப்போது குடியிருக்கும் பேண்ட்காரரின் வீட்டில் எதெதெல்லாம் இல்லையோ அதெல்லாம் தான் கட்டப்போகும் வீட்டிலிருக்க வேண்டுமென்பதை முடிவு செய்திருந்தான். “பாத் அட்டாச்ட் எரம் இல்லாத வீடு என்னத்தில் சேர்ந்தது?” என்றான் அவளிடம். தூங்கிக்கொண்டோ, புரண்டுகொண்டோ கிடக்கிற பெரியவர்கள், குழந்தைகளைத் தாண்டி உடைகளைச் சரிப்படுத்தி அகால நேரங்களில் அவள் பாத்ரூம் போய் வருவதில் அவளுக்கு நேரும் சங்கடங்கள் அவனைப் பாதித்திருந்தன. பிளான் போடும் போதே இஞ்சினியரிடம் சொல்லிவிட்டான். “எவ்வளவு செலவானாலும் சரி அட்டாச்ட் பாத்ரூம். பாதிச் சுவருக்கும் வெள்ளைக் கல் என்று.

பேண்ட்காரருக்கு அவ்வளவாய் ரஸனை போதாதென்று மனசுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். வாசலில் வேப்பங்கன்றை வைத்தான். கொல்லையில் பன்னிர்ப்பு மரக்கன்றை வைத்தான். வீடு கட்டி முடிக்கையில் ஒரு ஆளுயரத்திற்காவது வளர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று சித்தாளர்களிடம் சொல்வான்.

உப்பு புளிக்காகும் செலவுகள் துச்சமாய்த் தெரிந்தன அவள் ஒரு “அஞ்ச ரூபா இருந்தாத்தாங்க” என்று கேட்க “அஞ்சாயிரம் இப்ப எதுக்கு? என்று பதில் சொன்னான். ஆயிரங்களுக்குக் குறைத்து வாயிலிருந்து வார்த்தை கீழே விழுவதில்லை. லிண்டல், ரூஃபிங் என்று புதுப்புது வார்த்தைகளிலேயே கணவன், மனைவி பேசிக் கொண்டனர்.

லோன் முதல் தவணை வந்தது. ஏற்கனவே வாங்கிய கடன்களில் ஒரு பகுதியை மட்டுமே அடைக்க அது பயன்பட்டது. அடுத்த தவணை லோனைக் காட்டி எங்கெங்கோ போய் ரொக்கமாவும் பல வீட்டு நகைகளையும் வாங்கி வந்தான்.

மரத்துக்காக மானாமதுரை, தரையில் பதிக்கிற கல்லுக்காகச் செட்டிநாடு என்று அலைந்து திரிந்தான். ஒவ்வொரு வேலை முடிவிலும் தனக்குள் எவ்வளவு திறமை இருந்திருக்கிறதென்று நினைத்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான்.

ராத்திரி தூக்கம் குறைந்து போனது. இருட்டி வெகு நேரங்கழித்து வீட்டிற்கு வந்து குளித்து, சாப்பிட்டுக் கணக்குப் பார்த்து விடிய எத்தனை மணிக்கு எழுந்திருக்கவேண்டும். என்னென்ன வேலைகள் செய்யவேண்டுமென்பதையெல்லாம் பேசி முடித்து விட்டு நடுநிசியில் ஒரு நாள் அவள் கேட்டாள். “மாடிப்படியிலே மூணாவது படி கோணலாயிருக்குமோன்னு தோணிக்கிட்டேயிருக்கு.” அவன் கத்தினான் எல்லாத்தையும் மறந்துட்டுக் கொஞ்ச நேரமாவது தூங்கிவிட மாட்டியா?”

ஒத்தி வாங்கக் கடன் கொடுத்தவர்கள் புது வீடு கட்டக் கடன் கொடுத்தவர்கள் என்று பலரிடமிருந்தும் திருப்பித் தரச் சொல்லி ஜாடை மாதையாக எழுதிய கடிதங்கள் வர ஆரம்பித்தன. சிலர் அதிகாலையிலும், இருட்டியும் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றார்கள்.

ரெண்டாந்தவணை, மூணாந்தவணை லோன் வந்ததும் வீடு முடிவதாயில்லை. ஊர் பூராவும் பல ஊர்களிலும் வாங்கிய கடன் பகுதி பகுதியாய் மிச்சம் கிடந்தது. “அகலக்கால் வைக்காதியன்னு ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேன்; கேட்டத்தானே” என்று எப்போதோ ஒருமுறை சொன்னதை ஞாபகத்தில் கொண்டு வந்து திரும்பத் திரும்ப அவள் எரிச்சல் படுத்தினாள்.

ஒரு நாள் பேண்ட்காரர் கைப்பை நிறைய ரூபாயுடன் வந்து சேர்ந்தார். “நேத்து ராத்திரிதான் பாக்கி ரூபாயும் வந்து சேர்ந்துச்சு,” என்று சொல்லிவிட்டு எடுத்து வைத்தார். பேண்ட்காரர் முகத்தில் பெரிய மாதிரி மகிழ்ச்சியில்லை. ஒத்திப் பத்திரத்தை இவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டதும் சொன்னார். “அப்பி இப்பி ஏதோ பண்ணி வீட்டைத் திருப்பிட்டேனே தவிர கடன் முழுசும் அடைஞ்சபாடில்லை. நீங்க காலிபண்ணினதும் நான் இன்னும் இங்கே வற்ற நிலையிலே இல்லை.வாடகையை, கூட்டி வைச்சு யாரையாவது குடிவைக்கணும்.”

இவன் கேட்டான் “எவ்வளவு கூட்டுவிய?”

“அம்பது ரூபா”

நானே அந்த அம்பதையும் சேத்து முன்னூத்தம்பதுன்னு வாடகை குடுத்துடுறேன். நான் ஒங்க வீட்டிலேயே தொடர்ந்து வாடகைக்கு இருக்கப் போறேன். நான் கட்டுற வீட்டுக்கு வாடகை ஐநூறு ரூபா. பாத் அட்டாச்ட் ரூமோட வீடு நமக்குக் கட்டுப்படியாகாது.”

ஆறு மாதங்கழித்து ஒரு நாள் இவன் மதுரையிலிருந்து ஊருக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். முன்சீட்டில் உட்கார்ந்திருந்த ஆள் பக்கத்தாளிடம் சொன்னார்.. “பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி நான் இங்கே வந்த போது இந்தப்பக்கமெல்லாம் வயக்காடும். கருவக்காடுமாகக் கெடந்துச்சு. ஊரு முன்னேறிருச்சு எங்கே பாத்தாலும் வீடுகளா நிக்கிது.”

சொல்லிக்கொண்டே அந்த ஆள் பார்த்த திசையை இவனும் பார்த்தான். வெகு தூரத்தில் மங்கலாய் இவன் வீடும் நின்றது.

பயிற்சி

1. ஒவ்வொருகல்லாய் – இக்கதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் சிதையாமல் சுருக்கி எழுதுக.
2. சொந்த வீடு கட்டிக்கொள்ளக் கடன் வாங்கி அல்லற்பட்ட இருவர் சந்தித்து உரையாடுவது போல் நூம் கற்பனையிலிருந்து ஒரு கட்டுரை வரைக.
3. ஒவ்வொரு கல்லாய் – இச்சிறு கதையில் வரும் கதைமாந்தர் பற்றித் திறனாய்வு செய்க.

9. மண்

அய்க்கண்

அன்று சூரப்பட்டி, மாரியம்மன் உற்சவம் போல், விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது.

ஊர் நுழைவாயில் கோயில் எதிரே கொட்டகை போட்டு, வாழை மரங்கள் கட்டியிருந்தார்கள். அங்கிருந்து, கிராமத்தின் ஒரே “தேசிய சாலை” யான வீதியில், இரண்டு பக்கங்களிலும் ராமாயி வீடு வரை, கம்பங்கள் நட்டு, தென்னங் குருத்து, மாவிலைத் தோரணங்கள் காற்றிலே மெல்லச் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்னாலும் பெரிய பெரிய கோலங்களில் பெண்களின் கைவண்ணம் மிளிர்ந்தது.

அந்த ஊரில் பிறந்த சின்னத்தாயி, இங்கிலாந்திலிருந்து பெற்றோருடன் – இருபத்தோரு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு – பெற்ற தாய் தந்தையின் கிராமத்திற்கு அன்று வருகிறாள்.

அவளை வரவேற்கத்தான் அந்த ஊரிலே அன்று அவ்வளவு உற்சாகம், மகிழ்ச்சி, பெருமை பரபரப்பு, எல்லாம்!

ஆனால் – 21 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு – இந்தச் ‘சின்னத்தாயி’ ராமாயியின் குடிசையிலே மூன்றாவது பெண் குழந்தையாகப் பிறக்கும்போது –

அந்தக் குடிசையில் தான் எத்தனை மயான அமைதி.....

ராமாயிக்கு ஏற்கனவே இரண்டு பெண் குழந்தைகள் அவதரித்து, அவள் வீட்டுத் தரித்திரத்தைப் பங்குபோட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அவளுடைய கணவன் கருப்பையா, விவசாயக் கூலி, மழை பெய்து, கண்மாய்கள் நிறைந்தால், வருஷத்தில் மூன்று அல்லது நான்கு மாதங்கள், வேளாண்மை வேலைகள் கிடைக்கும். உழவு, நாற்றுப்பாவுதல், நடவு, களையெடுப்பு, அறுவடை என்று, மனைவியோடு சுற்றுப்புறக் கிராமங்களுக்கெல்லாம் நடந்து போய் வேலைபார்ப்பார்கள். கிடைக்கும் கூலியைக் கொண்டு வந்து, குடிசையிலே சேமித்து வைத்து, அவ்வப்போது கிடைக்கும் ‘மெய்க்காட்டு’ வேலைகளையும் பார்த்து, ஓர் ஆண்டுக் காலத்தை அரைவயிற்றுக் கஞ்சியோடு, ஜீவனோபாயம் நடத்துகின்ற குடும்பம் அது.....

அந்த வட்டாரத்தில், பெண் குழந்தை பிறந்து விட்டால், அந்த வீடு இழவு வீடுதான். சோகத்தில் மட்டுமல்ல – உண்மையிலே, அது ‘இழவு வீடு’ ஆகிவிடும்!

கள்ளிப்பால், கருக்காய், நெல் என்று ஏதாவது கொடுத்து, தாய்மார்களே ஒன்று கூடி சிகவைக் கொண்டு புதைத்துவிடுவார்கள்... ‘அப்பாடா! ஒரு பொட்டச்சி, கஸ்டப்படாம, கரை சேர்த்துவிட்டோம்...’ என்ற மனநிறைவோடு மகிழ்ச்சியடையும் அந்த கிராமம்.

அப்படிப்பட்ட இழவு சம்பவம், ராமாயி வீட்டிலே ஏற்கனவே இரண்டு தடவை ஏற்பட இருந்தது. கையும் கள்ளிப்பாலுமாகச் சுற்றி நின்ற பெண்களிடம் கெஞ்சி, அழுது இரண்டு பெண்குழந்தைகளையும் புதை குழிகளிலிருந்து மீட்டு விட்டாள்.

“ஆத்தா!..... பெண்டுகளா! எப்படியாச்சும் இந்தப் புள்ளையை நான் வளர்த்துக் காப்பாத்திடறேன். ஆத்தா! பெத்த வயிறு துடிக்கு. கள்ளிப்பால் குடுக்க மனசுக்கேக்கலே!.... இந்தப் புள்ளையை விட்டுடுங்க....என்று உறவினர்களிடம் கண்ணீர் மல்கக் கதறிக் கதறி, இரண்டு மகள்களையும் சாவிலிருந்து காப்பாற்றி விட்டாள்.

இப்போது மூன்றாவது பெண் குழந்தை!

அந்தக் கிராமத்துக்கு அடிக்கடி வந்து செல்லும் ‘ஸேவா’ என்னும்தொண்டு நிறுவனத்தின் கோவிராஜ், பெண்சிசுக் கொலையின் கொடுமையை அவ்வப்போது உருக்கமாக எடுத்துச் சொல்வார். அவர் பேச்சை சுவாரஸ்யமாகக் கேட்பார்கள். ஆனால், குழந்தை பிறந்த வீட்டில், பெண் சிசுவின் அழுகைக் குரல்தான், அவர்கள் நெஞ்சுக்குள் பாய்ந்து உலுக்குமே தவிர, கோவிராஜின் பேச்சே நினைவுக்குள் எட்டிப்பார்க்காது.

இந்தத் தடவை ராமாயிக்கு குழந்தை பிறந்ததுமே, குடிசையின் முன்னால் வந்து ஆஜராகி விட்டார் அவர்.

அவருடைய தொண்டு நிறுவனத்திற்கு ஆண்டுதோறும் வந்து நிதியுதவி செய்யும் இங்கிலாந்து நாட்டுத் தம்பதிகள் ரிச்சர்டும் லிஸியும் குழந்தைப்பேறு இல்லாதவர்கள். ஆகையால் ஓர் ஏழைக் குழந்தையைத் தத்து எடுத்துக்கொள்ள விரும்புவதாக அவரிடம் தெரிவித்திருந்தார்கள்.

ராமாயியின் குழந்தையை, அந்தத் தம்பதிகளுக்குத் தத்துக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய முன் வந்தார் கோவிராஜ். அதைக் கேட்டதும், கிராமத்துப் பெண்களுக்கு, பாதி ஆச்சரியம்.

“என்ன சொல்கீர் நம்ம புள்ளையை வெள்ளைக்காரங்க, தத்து எடுத்துக்கிறார்களா?” என்று இடுங்கியகண்களை அகலப்படுத்தினாள் கிழவி செல்லாயி.

“கறுப்பு நிறம்னாலே வெள்ளைக்காரர்களுக்குப் பிடிக்காதுனு அய்யா சொல்லுவார்களே?” என்று கேட்டாள் சிகப்பி. அவளுடைய தாத்தா வெள்ளைச்சாமி, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, ஆகஸ்டு புரட்சியில் சிறைக்குப் போய்வந்த தியாகி.

“அய்யய்யோ....! நம் பொண்ணு கஸ்டப்படக் கூடாதுனுதான், கள்ளிப்பால் கொடுத்துச் சாகடிக்கிறோம். இதை வெள்ளைக்காரர்களுக்குத் தூக்கிக் குடுத்து, அங்கே அவங்க அதைக் கஷ்டப்படுத்தினா, யாரு கேக்கிறது?”

“அதெல்லாம் வேண்டம்மா?..... இது என்ன புதுப் பளக்கம்?.. அதிலும் பொட்டப் புள்ளையை யாராச்சும் தத்து எடுத்துக்குவார்களா?”

“நம்ம வீட்டிலே பொறந்த புள்ளையை நாம வளக்கணும். இல்லேன்னா நாமே கொன்னு புதைச்சிடணும்..... நமக்குப் புள்ளை வளர்க்க வக்கு இல்லேங்கிறதுக்காக, வெள்ளைக்காரர்களுக்கு குடுக்கறதா? ... அதெல்லாம் வேண்டாம்...” என்று சுற்றியிருந்தவர்கள் எல்லாம் ஆட்சேபணை தெரிவித்தார்கள். ஆனால் பெற்றவளுக்கோ, தன் சிசுவைக் கொல்ல மனம் இல்லை. கண்காணாத தூரமாயிருந்தாலும், எங்கேயாவது உயிரோடே அவளுடைய குழந்தை இருந்தாலே போதும் என்றும் நினைத்தாள் அவள்....

“அடியே ராமாயி! ஊரிலே இல்லாத புது வளக்கம் எல்லாம் உண்டாக்காதே..... அப்புறம், பெரியவங்க எல்லாம் கூடி, உன்னை ஊரை விட்டே தள்ளிவச்சிருவாக...” என்று எச்சரிக்கை செய்தது ஒரு பெரிசு’....

கடைசியில், கோவிராஜின் முயற்சி வெற்றி பெற்றது... ரிச்சர்ட் – லிஸி தம்பதிகளுக்கு, குழந்தையைத் தத்துக் கொடுக்க, சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகள் எல்லாம் செய்து முடித்தார் அவர். பெற்றவளைத் தவிர, ஊரில் எல்லோரும் மறந்துபோன அந்தப் பெண்குழந்தைதான், இப்போது பருவப் பெண்ணாக, பெற்றெடுத்தவர்களைப் பார்க்க இங்கிலாந்திலிருந்து பறந்து வருகிறாள்!

இந்த 21 ஆண்டுகளில் சூரப்பட்டியும் எவ்வளவோ மாறிவிட்டது!

“அடடே! நம்ம வளக்கப்படி, பாட்டியோட பேரையே பேத்திக்குவச்சிருக்காகளே, வெள்ளைக்காரங்க!” என்ற வியப்புடனும் பெருமையுடனும் தங்கள் ஊரில் பிறந்த வெள்ளைக்காரியாய் வளர்ந்திருக்கிற ‘சின்னத்தாயி’ யைப் பார்க்க, ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள், கிராம மக்கள்.

மதுரை விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கிய ரிச்சர்ட், லிஸி, சின்னத்தாயி குடும்பத்தை, காரில் அழைத்துக் கொண்டு, சூரப்பட்டிக்கு வந்தார் கோவிராஜ். அவர்கள் ஊருக்குள் நுழைந்ததும், குலவை ஒலிபோட்டுப்பாடி, மாலைகள் அணிவித்து, ராமாயியின் வீட்டு வாசலிலே ஆரத்தி எடுத்து வரவேற்றார்கள்.

சின்னத்தாயி, பெற்றோரைப் பார்த்ததும், உணர்ச்சி பொங்க, “ஆத்தா! அப்பா! நன்றாக இருக்கிறீர்களா? என்று குரல் கம்ம, கட்டிப்பிடித்துக் கண்கலங்கயதைக் கண்டு கிராமத்து மக்களுக்கு இரண்டு ஆச்சரியம் – பிறந்த உடனே வெள்ளைக்கார நாட்டுக்குப் போன பெண், எப்படி இவ்வளவு சுத்தமாகத் தமிழ் பேசுகிறாள்? அவள் மட்டுமல்ல – ரிச்சர்ட், லிஸி தம்பதியரும், தமிழில் பேசுகிறார்களே? மக்களுடைய முகத்தில் கவிந்த வியப்பைப் புரிந்து கொண்டார் கோவிராஜ்.

“டாக்டர் ஜி.யு.போப்னு ஒரு பாதிரியார் ரொம்ப காலத்துக்கு முன்னாலே, தமிழ்நாட்டுக்கு வந்திருந்தார் தெரியுமா? திருக்குறளையும் திருவாசகத்தையும் இங்கிலீஷில் மொழி பெயர்த்து, உலகத்திற்குத்தமிழின் பெருமையை வெளிப்படுத்தினாரே, போப்? என்றுகேட்டார் கோவிராஜ்.

பாவம்! அந்தக் கிராமத்தார்களுக்கு, போப், திருக்குறள், திருவாசகம் என்பதெல்லாம் தெரியுமா? அவர்கள் மேலும் விழிபிதுங்கி நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

தன் கல்லறையில் “ஜி.யு.போப் – ஒரு தமிழ் மாணவன்”னு எழுதச் சொன்னாரே, அந்த போப் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் தான் இந்த ரிச்சர்ட் ஸார் குடும்பம்”... என்று அறிமுகப்படுத்தினார் கோவிராஜ்.

“யா.... சிறுவயதிலிருந்தே தமிழையும் கற்றுக் கொள்வது எங்கள் குடும்பப் பழக்கம்.... யாராவது தமிழர்களைக் கண்டால், அவர்களோடு, தமிழிலேயே பேசி சந்தோஷப்படுவோம்.....” என்று ஆமோதித்தார் ரிச்சர்ட்.

“சின்னத்தாயியின் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே, உங்களைப் பற்றிச் சொல்லியே வளர்த்தோம். இப்போது, அவள் உங்களுடையெல்லாம் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாள். அதற்காகத்தான் அவளை அழைத்துக் கொண்டு வந்தோம். உங்களைப் பார்த்ததில் அவளுக்கு மட்டுமல்ல – எங்களுக்கும் சந்தோஷம்” என்று சிவந்த முகமெல்லாம் சிரிப்புப் பொங்கி மலரச் சொன்னாள் லிஸி.

அன்றைக்கு என்று அரிசிச் சோறு வடித்து, குழம்பு, காய்கறிகள், ரஸம், பாயசம் வைத்துப் பரிமாறினாள் ராமாயி. இருபத்தோரு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, தன் வயிற்றில் பிறந்த மகளுக்கு உணவூட்டி மகிழ்ந்தாள் அந்தத் தாய்.

வெள்ளைக்காரக் குடும்பம் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்து அங்கே தங்கியிருக்கும் செய்தி, வெளியில் பரவி, பத்திரிக்கைக்காரர்கள், பேட்டி காண வந்து விட்டார்கள்.

“நான் பிறந்த புனித பூமியை மீண்டும் தரிசிப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆனாலும் என் பெற்றோர், இன்னும் வறுமையிலே வாடுவதைத்தான், என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. இந்த மண்ணில், எப்போது பொன் விளையும் என்று ஆதங்கப்படுகிறேன்.” என்று கண்களில் நீர் மல்கக் கூறி அழுதாள் சின்னத்தாயி.

கிராமத்தில் எல்லோருடைய வீடுகளுக்கும் சென்று, பார்த்து, அவர்கள் அன்புடன் தந்த கூழ், கஞ்சி, பானகம், பனங்கிழங்கு, பதனீர், சோளக்கதிர், பனம் நுங்குகளை மகிழ்ச்சியுடன் வாங்கிச் சாப்பிட்டார்கள் வெள்ளைக்காரத் தம்பதிகளும் மகளும்.

மூன்று நாட்கள் கழித்து, நெஞ்சம் கலங்கி வருந்தப் பிரியாவிடை பெற்றுப் புறப்பட்டாள் சின்னத்தாயி. ராமாயியும் கருப்பையாவும் கண்ணீர் படலம் விழிகளை முட்டித்தெறிக்கப் பெற்ற மகளை அனுப்பி வைத்தார்கள்.

மதுரை விமான நிலையத்திற்கு வந்ததும், ரிச்சர்டும் லிஸியும் கோவிராஜைத் தனியே அழைத்துக் கொண்டுபோய் பேசினார்கள்.

“மிஸ்டர் கோவிராஜ்! என் மகளின் குடும்பத்தின் வறுமையைப் பார்க்க எங்களுக்கு வருத்தமா யிருக்கிறது. இவ்வளவு ஏழ்மையிலும் எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் அவர்கள் எங்களிடம் காட்டிய அன்பை எங்களால் மறக்க முடியாது” என்று மனப்பூர்வமாகக் குரல் தழுதழுக்கச் சொன்னாள் லிசி.

“யா.. மிஸ்டர் கோவிராஜ்! பெற்ற தாயும் தந்தையும் இவ்வளவு வறுமையில் வாடிக் கொண்டிருப்பதால், அவர்களுக்கு நாம் பொருளுதவி செய்வோம் என்று எங்களிடம் ஒரு வார்த்தை கூட, சின்னத்தாயி சொல்லவில்லை. அது எங்கள் மனத்தை உருக்கிவிட்டது. எங்கள் அனுமதி இல்லாமலே அவளால் அவர்களுக்குப் பண உதவி செய்யமுடியும். ஆனாலும் அவள், அப்படி எங்களை மீறிச் செய்யவில்லை. உண்மையில் இந்த மண்ணின் மகளது உத்தமப் பண்பைப் பார்த்து நான் ரொம்பப் பெருமைப்படுகிறேன். எஸ் வீ ஆர் ரியலி ப்ரவுடு ஆஃப் ஹாவிங் ஹெர் அஸ் அவர் டாட்டர்!” என்று பெருமிதம் பொங்கும் குரலில் சொல்லி மகிழ்ந்தார் தந்தை.

அந்தத் தம்பதியரின் உணர்வு கமழும் பேச்சு, கோவிராஜின் மனத்திற்குள் ஆழ்ந்த சிலிர்ப்பைப் பரப்பியது. தன்கைப்பையிலிருந்து நோட்டுக் கற்றைகளை எடுத்து, அவரிடம் நீட்டினார் ரிச்சர்ட்.

“மிஸ்டர் கோவிராஜ்! இந்தப் பணம் – இந்திய ரூபாயில் சுமார் இரண்டு லட்சம் இருக்கும் – இதை ராமாயியிடம் கொடுங்கள். அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்.” என்று கொடுத்து விட்டுப் புறப்பட்டார் அவர்.

அவர்கள் இங்கிலாந்து போய்ச் சேர்ந்த போதே, கோவிராஜிடமிருந்து கடிதமும் வந்து சேர்ந்தது.

“மிஸ்டர் ரிச்சர்ட்! நீங்கள் பணம் கொடுத்தனுப்பியதை ராமாயியிடமும் கருப்பையாவிடமும் சொன்னேன். அவர்கள் அதை வாங்கிக் கொள்ள மறுத்து விட்டார்கள். நாங்கள் குழந்தையைக் கொடுத்தது பணத்திற்காக அல்ல. எங்களிடம் குழந்தைச் செல்வம் இருந்ததால் அவர்களுக்குத் தானம் கொடுத்தோம். விலைக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். பணத்தை இத்துடன் திருப்பியனுப்பியிருக்கிறேன்.” என்று எழுதியிருந்தார் கோவிராஜ்.

அதைப் பார்த்துத் திகைத்து நின்றார்கள் வெள்ளைக்காரத்தம்பதிகள்.

“ஓ! தீஸ் டமிலியன்ஸ் – கிரேட்டர் தேன் த கிரேட்டஸ்ட் பீப்பிள்! அந்த மண்ணிலேதான் திருக்குறளும் திருவாசகமும் சின்னத்தாயும் பிறக்க முடியும் லிஸி!” என்று மனைவியிடம் நெஞ்சம் நெகிழ்ச் சொன்ன ரிச்சர்டின் நீல விழிகளில், கண்ணீர் வெள்ளிய துளியாய்ப் பளபளத்தது.

பயிற்சி

1. மண் – சிறுகதையின் கருப்பொருளும் சுவையும் குன்றாமல் சுருக்கி வரைக.
2. இக்கதையினைச் ‘சின்னத்தாயி’ கூறுவதாக மாற்றி எழுதுக.
3. மண் – இக்கதை மாந்தர்களுள் நும் மனங்கவர் மாந்தர் ஒருவர் குறித்து விரிவாக எழுதுக.

10. பழிக்குப்பழி

த.நா. சேனாதிபதி

நான் சென்னையிலுள்ள ரெயில்வே ஆபீஸில் ஒரு குமாஸ்தா. மாதம் முப்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் என் குடும்பத்தை (மனைவி ஒருத்தி, ஒன்றரை வயசுக் குழந்தை, தம்பி கிட்டு இவர்களை)ப் போஷித்து வந்தேன். எனக்குப் பத்து வயது ஆவதற்குள்ளாகவே என் தகப்பனார் இறந்து விட்டார். சென்னையிலிருந்து நாற்பது மைல் தூரத்திலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் – அதுதான் நாங்கள் பிறந்த ஊர் – எங்களுக்குக் கொஞ்சம் நிலம் நீர் வீடு வாசல் உண்டு. தகப்பனார் இருந்தவரையிலும் அவரே சொந்தப் பயிர் வைத்து வந்ததாலும் அவ்வூரிலுள்ள மளிகைக் கடை ஒன்றில் கணக்கெழுதி வந்ததாலும் எங்களுக்குச் சோற்றுப் பஞ்சம் இல்லாதிருந்தது.

அவர் போனதும் எங்கள் குடும்பம் கஷ்ட தசையில் ஆழ்ந்தது. வேறு வழி இல்லாததால் வீடு வாசலைத் தவிர நிலபுலன்களை விற்றுப் பட்டணம் சென்று எங்களைப் படிக்க வைத்து எப்படியாவது பிழைக்கலாம் என்று எங்கள் தாயார் அவற்றை விற்கப் பிரயத்தனப்பட்டாள். இதுதான் சமயமென்று எங்கள் பங்காளிகளான ஒன்றுவிட்ட பெரியப்பாவின் பிள்ளைகள் – அவர்களுக்கு ஊரில் செல்வாக்கு அதிகம் இருந்தது. அவற்றை யாரும் வாங்கவொட்டாமற் செய்து விடவே, கடைசியில் குறைந்த விலைக்கு அவர்களுக்கே விற்று விட்டுப் பட்டணம் வந்து குடித்தனம் நடத்த வேண்டியதாயிற்று.

எனக்கு அப்பொழுது ‘மைனர்’ நீங்கவில்லையாதலால் கொஞ்சம் பணம் பிடித்துக் கொண்டு அதற்கு வட்டி கொடுத்து வருவதாக உடன்பட்டனர். கைக்கு வந்த ரூபாயைப் பட்டணத்திலுள்ள தாய்வழிப் பந்து ஒருவரின் மூலமாக வட்டிக்குக் கொடுத்து அந்த வருமானத்தைக் கொண்டு குடும்பத்தை நடத்தி வந்தாள் எங்கள் தாயார். எங்கள் பங்காளிகளிடமிருந்து வட்டிப் பணம் வாங்குவதென்றால் லேசான காரியமல்ல. எனக்குப் பதினெட்டு வயதானதும் அந்தத் தொல்லை ஒழிந்தது. இரண்டு மாத விடுமுறையின் போது மட்டும் ஊருக்கு வந்து எங்கள் வீட்டில் வசிப்போம். என்னை எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை மிகச் சிரமப்பட்டுப் படிக்க வைத்தாள் என் தாயார். மேலும் படிக்க வேண்டுமென்று ஆசை இருந்தது. ஆனால் என்ன செய்வது ?

அதற்குப்பின், முன் சொன்ன தாய்வழி உறவினரின் சிபார்சின் பேரில் ரயில்வே ஆபிஸில் 23 ரூபாய்க்குக் குமாஸ்தாவாக அமர்ந்தேன். வேலையில் அமர்ந்த வருஷம் எனக்கு விவாகம் நடந்தேறியது. அதே வருஷத்தில் என் தாயார் இறந்து போனாள். இதனால் குடும்பப் பாரமனைத்தும் என் தலைமீது விழுந்தது.

எனக்கு அப்பொழுது வயது பத்தொன்பதுதான். கிட்டுவுக்குப் பத்து வயது. என்னைத் தவிர வேறு யாரும் அவனுக்கு இல்லை. ‘ஜ்யேஷ்டப்ராதா பிதுஸ் ஸம:’ என்ற பழமொழிக்கேற்ப நான் அவனை மிக்க வாஞ்சையுடன் வளர்த்து வந்தேன். என் மனைவியும் அவனை ஆதரவுடன் கவனித்து வந்தாள். “சீ” என்ற ஒரு வார்த்தை அவனைப் பார்த்துச் சொன்னது கிடையாது. எப்படியாவது அவனை பி.ஏ. வரைக்கும் படிக்க வைத்து நல்ல வேலையில் அமர்த்திப் பங்காளிகளின் கண்ணெதிரில் முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன்.

சென்ற வருஷம் கிட்டு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரிட்சையில் தேறினான். உடனே அவனைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் சேர்த்தேன். அந்த வருஷம் அவன் சரியாகப் படித்து வந்தான். தவறாமல் காலேஜ் செல்வான்; திரும்பி வருவான். இரவு எட்டு மணிக்குச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பத்து மணிவரை பாடங்களைப் படித்துவிட்டு அப்புறந்தான் தூங்கச் செல்வான். அந்த வருஷம்

பரீட்சையில் தேறிவிட்டான். இரண்டாம் வருஷத்தில்தான் அவனுடைய நடத்தையில் பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. மணிக்கணக்குத் தவறாமல் வீட்டிற்குத் திரும்புவான். இப்பொழுது இரவு எட்டு அல்லது ஒன்பது மணிக்குக் கூட வர ஆரம்பித்தான். வந்ததும் சில நாள், “உடம்பு என்னவோ போல இருக்கிறது; பசி எடுக்கவில்லை” என்று சொல்லிப் படுக்கப் போய் விடுவான். வற்புறுத்தினால் இரண்டே வாய் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு இலையை விட்டு எழுந்து விடுவான்.

முதலில் நான் இவைகளையெல்லாம் கண்டு கொள்ளாதது போல் இருந்தேன். பிறகு, இப்படி விசாரிக்காமல் இருப்பது சரியல்ல என்று எண்ணி, ஒரு நாள், “ஏன், கிட்டு, இப்படி நாழிகழித்து வருகிறாய்? என்றேன். “என்னுடைய சிநேகிதர்கள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன்” என்றான் அவன். “இந்த வருஷம் பரீட்சை ஜாக்கிரதை! இப்போதெல்லாம் பாடமே படிக்கிறதில்லைபோல் இருக்கிறதே?” என்றேன் ஏன் படிக்காமல்! ஒருத்தன் தனியாகப் படிப்பதைவிட நாலு பேருடன் சேர்ந்து படிப்பது மேல் அல்லவா? சந்தேகம் ஏதாவது தோன்றினால் ஒருவனை யொருவன் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமோ இல்லையோ?” என்றான் “அதென்னவோ, அப்பா, படித்துப் ‘பாஸ்’ பண்ணினாயானால் உனக்குத் தான் நல்லது” என்றேன்.

ஒரு நாள் தற்செயலாக அந்தக் காலேஜ் சரித்திர ஆசிரியரைச் சந்திக்க நேரிட்டது. அவர் எனக்குக் கொஞ்சம் அறிமுகமுள்ளவர். என்னைப் பார்த்ததும் அவர், “ஏன் சார், உங்கள் தம்பி கிருஷ்ணசாமி கிளாஸுக்கே வருவது கிடையாதே? ராமநாதன், இவன் இன்னும் நாலைந்து பேர் சேர்ந்துகொண்டு தவறாமல் மட்டம் போடுகிறார்கள்” என்றார்.

எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. “யார் அந்த ராமநாதன்?” என்று கேட்டேன். “உங்கள் ஊர்தான் ஸார். உங்களுக்குப் கூடப் பந்துதான் போல் இருக்கிறது” என்றார். அவர் சொன்னது வாஸ்தவமே. எங்களுடைய ஒன்றுவிட்ட பெரியப்பாவின் கடைசிப் பிள்ளை பட்டணத்தில்தான் படிக்கிறானென்றும், பிராட்வேயிலுள்ள யூனிவர்ஸிடி மாணவர் ஹாஸ்டலில் இருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். ஆனால் அவன் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் படிக்கிறானென்பது எனக்குத் தெரியாது. “சரிதான். நான் கவனிக்கிறேன்.” என்று சொல்லி அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு நேராக வீட்டிற்கு வந்தேன்.

அன்று வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கிட்டு சீக்கிரமாக வீடு திரும்பியிருந்தான். சிரமபரிகாரம் ஆனதும் நான் நிதானமாகவே வார்த்தையை எடுத்தேன்.

“ராழு உன்னோடையாடா படிக்கிறான், கிட்டு?” என்றேன்.

“ஆமாம்” என்றான் கிட்டு தாழ்ந்த குரலில்.

“அவனோடு ரொம்பப் பழகுகிறாற் போலிருக்கிறது?”

“நான் ஒன்றும் அவனோடு சேருவது கிடையாது; யார் உனக்குச் சொன்னார்கள்?”

“யாராய் இருந்தால் என்ன? அவனோடு சேர்ந்து காலேஜுக்கு ‘டிம்கி’ கொடுத்துவிட்டு ஊர் சுற்றினாயானால் கட்டாயம் நீ பரீட்சையில் ‘கோட்’ தான் அடிக்கப் போகிறாய்.”

“இல்லவே இல்லை; நான் நிச்சயம் ‘பாஸ்’ பண்ணுவேன்.”

அந்த வருஷம் நான் எதிர்பார்த்தபடியே கிட்டு பரீட்சையில் தேறிவிலீலை. எனக்குக் கோபம் பிரமாதமாக வந்து விட்டது. அவனைப் பார்த்து, “நான் சொன்னதைக் கேட்டாயாடா,

மடையா? அவனெல்லாம் ஊரார் சொத்தை வாயில் போட்டுக் கொண்டு ஏழைகளை ஏமாற்றிப் பணக்காரன் ஆனவன். அதே மாதிரிதான் அவர்கள் பணமும் கரையும். அந்தத் திருட்டுப் பையன் ராமுவோடு இழையாதே இழையாதே என்று நான் எவ்வளவு சொல்லியும் நீ கேட்கவில்லை. கழுதை, ராஸ்கல்....” என்றெல்லாம் ஆவேசம் வந்தவன் போல் மடமடவென்று திட்டித் தள்ளிவிட்டேன்.

அதுவரை என்னிடமிருந்து ஒரு திட்டும் கேட்டிராத கிட்டு பிரமித்து நின்றான். அவன் கண்களிலிருந்து நீர் ஆறாகப் பெருகிறது. என் மனசு உடனே இளகியது. ‘அட்டா! அம்மா அப்பா இல்லாத பையன்; என் ஒருத்தனையே நம்பியிருக்கிறான். என் வைதோம் என்றாகிவிட்டது. ஆனாலும் இப்படிச் செய்தால்தான் இனிமேலாவது ‘குறியாகப் படிப்பான்’ என்று தோன்றவே, முகத்தை முன்போலவே கடுமையாக வைத்துக் கொண்டு, “ஒழிந்து போ! என் கண்முன் நிற்காதே! இனிமேலாவது சரியாகப் படி. அவனோடெல்லாம் சேராதே” என்றேன்.

கிட்டு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு தன் அறைக்குச் சென்றான்.

அன்று முதல் அவன் தவறாமல் நாலரை மணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்து விடுவான். இரவு சாப்பிடுவதற்கு முன் கொஞ்ச நாழிகை வரை படிப்பான். சாப்பிட்டான பின் மறுபடியும் பத்து மணி வரை படிப்பான். கொஞ்ச நாள் கழித்து எனக்கே அவன் அப்படி ஓயாமல் படிப்பது உடம்புக்குக் கெடுதி என்று பட்டது. அதனால் சாயங்காலம் கடற்கரைக்கோ கிரிக்கெட் ஆடவோ அனுப்பிவிடுவேன். காலேஜ் பாடமே படித்தால் பொது அறிவு விசலாமடையாதென்று, பொறுக்கி எடுத்த சில உயர்தர ஆங்கிலக் கதைப் புத்தகங்களையும், தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும் வாங்கி வந்தேன்.

அப்போது அவனுக்குத் தசராவுக்காக விடுமுறை விட்டிருந்தார்கள். அன்று அவன் தன் அறையில் உட்கார்ந்த வண்ணம் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை மிகவும் ஊக்கமாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். நான் உள்ளே நுழைந்தது கூட அவனுக்குத் தெரியவில்லை. நான் “கிட்டு!” என்று கூப்பிட்டதும் அவனுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. புத்தகத்தை ஓர் ஓரமாக வைத்து விட்டான். நான் அருகில் வந்து அப்புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன். அது பிரபல நாடகாசிரியர் திவான் பகதூர் கண்ணப்ப முதலியார் எழுதிய பழிக்குப் பழி என்ற தமிழ் நாடகம். நான் நிமிர்ந்து பார்த்ததும் “எத்தனை நாழி பாடம் படிக்கிறது? ஒரு மாறுதல் வேண்டாமா? அதனால்தான் இதைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கெஞ்சும் பாவனையாகக் கூறினான்....

“சரி, சரி, படி, பரவாயில்லை. நானும் அதைச் சொல்லத்தான் இங்கே வந்தேன். நான் சில இங்கிலிஷ் புத்தகங்களும், தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும், நாவல்களும் வாங்கி வந்திருக்கிறேன். தமிழ் படிக்க வேண்டியதும் அவசியந்தான்” என்று கூறி என் அறையிலிருந்து அவற்றை எடுத்து வந்தேன்.

அச்சமயம் என் சிநேகிதரான சுப்பிரமணிய ஐயர் வந்தார். அவரும் எங்கள் ஆபிஸ் குமாஸ்தாதான். அவர் சுத்த கர்நாடகம். அந்தத் தமிழ்ப் புத்தகங்களையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு, “நாவல்களோ? கிட்டு, இதெயெல்லாம் படித்துக் கொண்டிருந்தாயோ, இந்தத் தடவையும் பரீட்சையில் ‘ப்ளாங்கி’ போட வேண்டியதுதான்” என்றார்.

நான் அவரை அழைத்துக் கொண்டு என் அறைக்கு வந்தேன். கொஞ்ச நேரம் சம்சாரத் தொல்லைகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் பிறகு ஆபிஸ் சமாசாரத்தை ஆரம்பித்தார். கடைசியில் “ரிச்மண்ட் துரை வருகிறானாம். இனிமேல் நமக்கெல்லாம் கொஞ்சம் நல்ல காலந்தான்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

எனக்கு வெகு நாட்களாக லீவு கிடைக்கவில்லை இப்பொழுதுள்ள துரை மகா கருமி. ரிச்மண்ட் வருகிறானென்று தெரிந்ததும், சமீபத்தில் தசராப் பத்து நாளும் லீவு வாங்கிக் கொண்டு வீட்டிலோ ஊருக்குப் போயோ 'ஹாய்' ஆக இருக்கலாம் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தேன்.

மறுநாள் லீவுக்கு விண்ணப்பம் போட்டேன். நல்ல காலம் உடனே அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுப் பத்து நாட்களுக்கு விடுமுறை கிடைத்தது. ஆனந்தத்துடன் அன்று வீடு வந்து சேர்ந்தேன். சிற்றுண்டி அருந்தியதும் கிட்டுவோடு பேச மாடிக்குச் சென்றேன். அவன் யாரைப் பார்த்தோ கோபத்துடன் "அடே துஷ்டா! துன்மார்க்கா! என் குடியைக் கொடுத்த பாவி!". என்று கத்துவதும் உடனே ஏதோ "தொப்பென்று விழும் சப்தமும் கேட்டன. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. "கிட்டு" என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே அவன் அறைக் கதவைத் திறக்க முயன்றேன்.

ஆனால் அது உள்பக்கம் தாழிடப்பட்டிருந்தது. அதே சமயம் அறையிலிருந்து யாரோ அவசர அவசரமாக வாயிற் பக்கமாகவுள்ள மற்றொரு மெத்தைப் படிக்கட்டின் வழியாக கீழே இறங்கிச் செல்வது போல் இருந்தது. என்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு இந்தப் பக்கப் படிக்கட்டின் வழியாக வாயிலுக்குச் செல்வதற்கு ஐந்து நிமிஷம் ஆகியிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். எதிர் வீட்டிலுள்ள சுப்புவை விசாரித்ததில் அப்பொழுதுதான் கிட்டு வெளியில் சென்றதாகத் தெரிந்தது.

கிட்டு சொன்ன வார்த்தைகளின் மர்மம் எனக்கு விளங்கவே இல்லை. எதுவாக இருந்தாலும் அவன் திரும்பி வந்ததும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணி ஒருவாறு மனந்தேறினேன். மணி ஆறு அடித்தது; ஏழு அடித்தது; எட்டு, ஒன்பதும் அடித்துவிட்டது. அவனுக்காக நான் காத்திருந்ததுதான் மிச்சம். என் கவலை அதிகரித்தது. உடனே என் மனசில் ஒரு புதிய எண்ணம் உதித்தது. ஒரு வேளை ராமநாதனோடு மறுபடியும் சகவாசம் பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டானோ? எதற்கும் ராமநாதன் இருக்கும் ஹாஸ்டலுக்குச் சென்று பார்ப்போம் என்ற முடிவிற்கு வந்தேன்.

தோளின் மேல் ஒரு சிறு குட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டேன். அங்கே போய் விசாரித்ததில் ராமு விடுமுறையைக் கழிக்கத் தன் ஊருக்குப் போய்விட்டானென்று தெரிய வந்தது. அதனால் வேறு யாராவது சிநேகிதன் வீட்டிற்குத்தான் கிட்டு போயிருப்பான். இதற்குள் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டிருப்பான்' என்று எண்ணிக் கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினேன். ஆனால் கிட்டு அங்கு வரவில்லையென்று தெரிந்ததும் இடி விழுந்தவன்போல் தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டேன். அன்று இரவு முழுதும் அவன் வரவேயில்லை; நானும் தூங்கவில்லை. எப்படித் தூக்கம் வரும்? ஊருக்குத்தான் போயிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

மறுநாள் விடியற்காலை எழுந்து பல் தேய்த்துக் கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டேன். சென்ட்ரலுக்குப் போய் அவசர அவசரமாக டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டு ரெயில் ஏறினேன். வண்டி எங்கள் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சேரும் வரை என் மனம் எப்படிப் பதறியது என்பதை அந்த ஆண்டவனே அறிவான்.

வண்டியை விட்டு இறங்கியதும் ஸ்டேஷனருகிலுள்ள இலுப்பைத் தோப்பு வழியாகத்தான் ஊருக்குள் செல்ல வேண்டும். நான் தோப்பினுள் நுழைந்து கொஞ்ச தூரம் சென்றேன். "ஆ! அது என்ன? கிட்டுவின் குரல் மாதிரி இருக்கிறதே? அதோ அந்த இலுப்பை மரத்தின்கீழ் யாரோ இருவர் சண்டை போடுகிறார்களே!

"அடே, துஷ்டா, துன்மார்க்கா, என் குடியைக் கெடுத்த பாவி!"

ஆம், ஆம் கிட்டுதான்! ராமுவின் மென்னியைப் பிடித்து அழுத்தி அவன் மார்பின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு, "அடே துன்மார்க்கா, இதை வாங்கிக் கொள்" என்று சொல்லிக் கொண்டே கையிலுள்ள கத்தியால் அவனைக் கொல்லப் போகிறான்!

நான் இரைக்க இரைக்க ஓடோடியும் வந்து, "ஐயோ! கிட்டு, கிட்டு! அவனைக் கொல்லாதேடா! அவன் நமக்குத் தம்பி முறையாக வேணுமடா" என்பதற்குள் கத்தி ராமுவின் கழுத்தைத் தொட்டு விட்டது. அதே சமயம் என் கண்கள் இருட்டி வந்தன. அப்படியே கீழே விழுந்து நினைவு இழந்தேன்.

நினைவு வந்ததும் கண் விழித்துப் பார்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம்! ராமுவும் கிட்டுவும் என் முகத்தில் ஜலம் தெளித்துக் கொண்டிருந்தனர். பிறகு தான் விஷயம் இன்னதென்று எனக்கு ஒருவாறு விளங்கிற்று.

சமாசாரம் என்னவென்று விசாரித்ததில், தசரா விடுமுறைக்காக ஊரிலுள்ள ஜில்லா போர்டு பாடசாலையில் திவான் பகதூர் கண்ணப்ப முதலியார் எழுதிய 'பழிக்குப் பழி' என்ற நாடகம் நடத்தப் போகிறார்களென்றும், அதில் கிட்டு கதாநாயகனாகவும் ராமு துன்மார்க்கக் கள்வனாகவும் வேஷம் போடுகிறார்களென்றும் அறிந்தேன். எனக்கு அப்பொழுது எப்படி இருந்திருக்கும், நீங்களே சொல்லுங்கள்.

பயிற்சி

1. பழிக்குப்பழி – இச்சிறுகதையைக் கருப்பொருளும் சுவையும் சிதையாமல் சுருக்கி எழுதுக.
2. கிட்டு தன் தமையன் தனக்குச் செய்த உதவிகளை நினைத்து மகிழ்வது போல ஒரு கதை எழுதுக.
3. பழிக்குப்பழி – இக்கதையை நாடக வடிவில் எழுதுக.